"Yanlışlıklar komedyası denebilecek kadar eğlenceli bir cinayet romanı!" —*BOOKLIST*

YABANCI

FINLAY DONOVAN:

CİNAYETİN KİTABI

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ELLE COSIMANO

2021'İN EN ÇOK BEKLENEN KİTAPLARINDAN BİRİ

BUSTLE • GOODREADS • CRIMEREADS • BRIT + CO
BETCHES FROLIC • BOOKBUB • SHEREADS

"Ters köşelerle dolu ve çok keyifli." —*PEOPLE*

"Finlay Donovan o kadar sempatik ki kendinizi ona kaptırmakta hiç zorlanmıyorsunuz." —*NEW YORK TIMES*

"Gerilim kitaplarını seviyor ama biraz da rahatlamak istiyorsanız bu kitabı mutlaka okumalısınız." —*POPSUGAR*

"Tempolu, enerjik, esprili ve orijinal." —JILL ORR

"Gerilimli ve komik... Yeni kitapları heyecanla bekliyoruz." —*KIRKUS*

"Müthiş keyifli! Becerikli ve komik yazardan müthiş bir roman." —*PUBLISHERS WEEKLY*

"Okurlar bu komik ve tempolu romana bayılacak." —*LIBRARY JOURNAL*

"Ebeveynlik, sancılı boşanmalar, kendini yeniden keşfetmek, küllerinden doğmak ve hatta bir kiralık katil olmak üzerine bir roman. Çok sesliliğini hiç yitirmeyen, sağlam, düşündüren ve komik bir gizem." —*SOUTH FLORIDA SUN SENTINEL*

FINLAY DONOVAN:
CİNAYETİN KİTABI
için Övgüler

"Zekice yazılmış, komik, gerilimin ve heyecanın hiç dinmediği bir kitap. Finlay'nin yeni maceralarını heyecanla bekliyoruz."
—*FREDERICKSBURG FREE-LANCE STAR*

"Finlay Donovan hayatını değiştirmeyi arzulayan herkese yol gösterecek. İçine saplanıp kaldığı başarısızlık sarmalından kendini kurtarmayı başaran Finlay, bazen tüm problemleri çözmek için yalnızca bir yanlış anlaşılmanın yeteceğini kanıtlıyor."
—LISA GARDNER

"Ters köşeler ve sürprizlerle dolu. Finlay Donovan müthiş bir karakter. Bu gerilim dolu macera beni çok güldürdü ama birçok sürpriziyle şaşırtmayı da başardı. Sonraki kitabı sabırsızlıkla bekliyorum!"
—MEGAN MIRANDA

"Kusurlu ancak kendini sevdiren karakterleriyle *Finlay Donovan: Cinayetin Kitabı*, okurken uyumayı unutacağınız kitaplardan."
—KATHERINE ST. JOHN

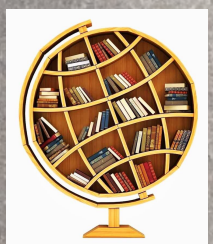

Finlay Donovan: Cinayetin Kitabı
Özgün Adı | *Finlay Donovan is Killing It*
Elle Cosimano

Yabancı Yayınları | 473

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-85-8

© Elle Cosimano, 2021
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN:
CİNAYETİN KİTABI

Çeviren
Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

Ashley ve Megan için
çünkü ikinizle de ceset gömebilirdim...

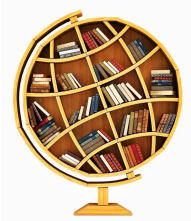

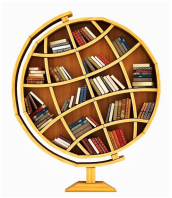

1. BÖLÜM

ÇOĞU ANNENİN SABAHIN SEKİZ buçuğunda gözünü kırpmadan cinayet işleyebileceği hemen herkesçe bilinir. Bense 8 Ekim'e denk gelen o salı sabahı saat daha yedi kırk beşken katil olacak kıvama gelmiştim. Bir kova akçaağaç şurubuna batıp çıkmış gibi duran iki yaşındaki oğlunuzun bezini değiştirmeye çalışırken dört yaşındaki kızınız anaokulundan önce saçlarını kesmeye kalkışmamışsa ve bir yandan kayıp bakıcınızı ararken öbür yandan uyku sersemliğiyle kahve makinesine filtre koymayı unuttuğunuz için kahvenizden telve ayıklamak zorunda kalmadıysanız diye bir kere daha söylüyorum.

Birini öldürebilirdim. Kim olduğunun önemi yoktu.

Randevuma geç kalmıştım.

Temsilcim Grand Central'dan trene binip onu karşılamam gereken Union İstasyonu'na doğru yola çıkmıştı bile. Üç kere başlayıp her seferinde yarım bıraktığım kitabımın teslim tarihini ne kadar geciktireceğimi konuşmak üzere paramın yetmeyeceği bir restoranda brunch rezervasyonumuz vardı. O kitabı muhtemelen hiç bitiremeyecektim, çünkü... Şu hâlime baksanıza. Her yer sebep doluydu.

Güney Riding'deki kolonyal tarzda inşa edilmiş iki katlı evim şehre yakın olduğu için temsilcimle randevulaşırken sabahın onu makul bir saat gibi görünmüştü. Öte yandan ev, normalde gayet aklı başında insanlara çok yolculu araç şeridine biletsiz girmek için insan boyutunda şişme bebekler aldıracak kadar

da uzaktı. Ya da bizim gibi henüz kendi şişme bebeklerini satın alacak kadar ruhunu satmamış olanların arabadan açacağı ateşe maruz kalmamak için.

Yanlış anlaşılmak istemem. Boşanmadan önce Güney Riding'i seviyordum. Kocamın aynı zamanda evsahipleri birliği yönetim kurulu üyesi gayrimenkul danışmanımızla yattığından habersizken. Emlakçı hanım popüler banliyömüzü, "Küçük, şirin bir kasabada yaşadığınızı hissedeceksiniz," diye pazarlarken aklında böyle bir şey yoktu muhakkak. Broşürde evlerinin ilgi çekici verandalarında sarmaş dolaş mutluluk pozları veren aileler vardı. Mahallemiz *sessiz, sakin* ve *huzurlu* gibi kelimelerle tarif edilmişti çünkü bir emlak dergisinin kuşe sayfalarına göz gezdiren hiç kimse pencerelerin ardını görmez; ne yorgunluktan cinnetin eşiğine gelen anneyi, ne çıplak ve yapış yapış hâldeki çocuğunu ne de yerdeki saçları, kanı ve kahveyi görebilirler.

"Anneee, saçımı düzelt!" Makasla kendini hafifçe yaralayan Delia mutfağın ortasında dikilmiş parmaklarıyla yarasını ovuyordu. Alnından incecik bir kan sızıyordu, gözüne ulaşmadan eski bir salya beziyle sildim.

"Hayatım, ben buna hiçbir şey yapamam. Okuldan sonra kuaföre gideriz." Bezi kel kalan bölgeye bastırarak kanamanın durmasını bekledim. Sonra cep telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp masanın altına girdim ve yerden kızımın saçlarını toplarken karşı tarafı çaldırmaya devam ettim.

"Okula böyle gidemem. Herkes bana gülecek!" Delia kanlı gözyaşları dökerken mama sandalyesindeki Zachary ablasına bön bön bakarak elindeki waffle'ı kafasına sürtmeye başladı. "Babam olsaydı saçımı düzeltirdi!"

Kafamı masanın altına çarpmamla Zachary avazı çıktığı kadar bağırmaya ve ağlamaya başladı. Elimde kızımın tüy gibi saç tutamlarıyla güç bela yerden doğruldum. Delia'nın kestiği saçların bir kısmı da akçaağaç şurubuna bulanan pantolonumun dizlerine yapışmıştı. Dilimin ucuna kadar gelen ve ağzımdan çıkarsa iki yaşındaki oğlumun girdiği her ortamda haftalarca tekrar

edeceğini bildiğim küfrü yutarak saçla kaplı mutfak makasını eviyeye fırlattım.

Telefon aramam da sanırım kırk yedinci çalışta falan sesli mesaja düştü.

"Merhaba Veronica. Ben Finlay. Her şey yolundadır umarım." Bir ihtimal gece bir trafik kazasında ölmüştür ya da evinde çıkan bir yangında diri diri yanmıştır diye düşünerek tatlılıkla söylemiştim bunu. Belki de bir cinayete kurban giden birinin telesekreterine tehdit mesajları bırakan budalanın teki olmak istemezdim doğrusu. "Şehirdeki toplantıma yetişebilmem için yedi buçuk diye sözleşmiştik. Unuttun galiba?" Sesimdeki neşe geç kalmasını dert etmediğimi, idare ettiğimizi düşündürebilirdi. Ama idare falan edemiyorduk işte. "Mesajımı alırsan beni ara. *Lütfen,*" diye ekledim kapamadan önce. Çünkü çocuklarım beni izliyordu ve "lütfen"lerimizle "teşekkür ederim"lerimizi dilimizden düşürmemeliydik. Aramayı sonlandırdım ve eski kocamı arayıp telefonu yine kulağımla omzumun arasına sıkıştırırken günü bir şekilde kurtarma umutlarımı da elimdeki kirle birlikte eviyeye akıttım.

"Vero gelecek mi?" diye sordu Delia. El işi ödevini aldı ve yapış yapış, kırmızı parmaklarını kaşlarını çatarak süzdü.

"Bilmiyorum." Vero burada olsa Delia'yı kucağına oturtup saçlarını başka bir yerinden ayırır ve kafasındaki kelliği havalı bir modele dönüştürürdü. Ya da onu karmaşık bir örgünün altına gizlerdi. Ama ben aynı şeyi yapmaya kalkışsam işin daha da içinden çıkılmaz bir hâl alacağını biliyordum.

"Amy Teyze'yi arar mısın?"

"Senin Amy teyzen yok."

"Var işte. Theresa'nın üniversitedeki kız kardeşi. O saçımı düzeltir. Komotoloji okudu."

"*Koz*metoloji. Ayrıca Theresa'nın kız öğrenci birliğinden arkadaşı olması onu senin teyzen yapmaz."

"Babamı mı arıyorsun?"

"Evet."

"*O* her şeyi tamir edebiliyor."

Suratıma gergin bir gülümseme oturttum. Steven bir şeyleri bozmakta da ustaydı. Mesela hayaller ya da evlilik yeminleri gibi. Ama bunları söylemedim. Onun yerine dişimi gıcırdattım çünkü pedagoglar çocukların yanında eski eşleri kötülemenin ruhsal açıdan sağlıklı bir davranış olmadığı görüşündeydi. Ayrıca sağduyu da çocuklara bakmasını rica etmek için telefonumu açmasını beklediğim eski kocama giydirmemem gerektiğini söylüyordu.

"Babamın *akışkan* bantı var," diye üsteledi Delia. Yere düşen waffle kırıntılarını süpürüp çöpe atar ve tabakları akıl sağlığımla birlikte eviyeye fırlatırken ayağımın dibinden ayrılmadı.

"*Yapışkan* bant," diye düzelttim. "Saçlarını yapışkan bantla yapıştıramayız, tatlım."

"Babam yapıştırabilir."

"Delia, bir dakika." Eski kocam nihayet telefonu açtığında kızımı susturdum. "Steven?" Daha günaydın demeden sıkıntıyla homurdandı. Düşündüm de sanırım sonrasında da günaydın demedi. "Senden bir iyilik rica edeceğim. Vero gelmedi. Sylvia'yla şehirde randevum var ve şimdiden geç kaldım. Zach'i birkaç saatliğine sana bırakmam gerek." Nemli bezle pantolonumdaki yapışkan lekeleri silerken oğlum mama sandalyesinden şurüplu ağzıyla bana sırıttı. İnsan içine çıkılacak tek pantolonum buydu. Sonuçta pijamalarımla çalışıyordum. "Bir de banyoya sokman gerekebilir."

"Olur," dedi Steven yavaşça. "Vero konusunda da..."

Pantolonumu silmeyi bırakıp salya bezini ayağımın dibinde ağzı açık duran bebek bezi çantasına attım. Bu ses tonunu iyi tanıyordum. Theresa'yla nişan haberini verirken de aynısını kullanmıştı. Geçen ay, Theresa'nın gayrimenkul anlaşmaları sayesinde peyzaj işlerinin uçuşa geçtiğini ve para içinde yüzdüğünü yine aynı ses tonuyla müjdelemişti. O arada ortak velayet için bir avukata danıştığını da araya sıkıştırıvermişti. "Aslında dün arayacaktım ama Theresa'yla maç biletimiz vardı. Sonra da unuttum gitti."

"Hayır." Tezgâhın kenarına yapıştım. *Hayır, hayır, hayır.*

"Zaten evden çalışıyorsun, Finn. Zach için tam zamanlı bir bakıcıya ihtiyacın..."

"Bunu bana yapma, Steven." Delia pantolonumun bacağına asılmış, *yapışkanbant* diye vızıldıyordu. Aniden başıma saplanan ağrıyla gözlerimin arasını ovuşturdum.

"Onu işten çıkardım," dedi.

Piç kurusu.

"Sana sonsuza kadar maddi yardımda bulunamam..."

"Maddi yardım mı? Ben senin çocuklarının annesiyim! Ona nafaka deniyor!"

"Kamyonetin ödemesini geciktirmişsin..."

"Kitabın avansını alıncaya kadar sadece."

"Finn." Adımı küfür niyetine kullanıyordu.

"Steven."

"Artık gerçek bir işe girsen diyorum."

"Mahalleye suni çim sistemleri kurmak gibi mi?" Aynen, belden aşağı vuruyordum. "Benim işim bu, Steven."

"Beş para etmez kitaplar yazmak gerçek bir iş olamaz."

"Ben romantik gerilim romanları yazıyorum! Avansımı aldım. Sözleşmem var! Kafama göre feshedemem. Avansımı iade etmem gerekir." Sonra canım burnumda olduğu için ekledim: "Ama o konuda da *maddi yardımda bulunmak* istersen o ayrı tabii."

Yere damlayan kahve telvelerini silmek için çömeldiğimde kendi kendine söylendiğini duydum. Onu tasarım mobilyalarla dolu kusursuz evinin bal dök yala mutfağındaki derli toplu masada filtre kahvesi önünde oturmuş, kafasında kalan üç beş tel saçı yolarken gözümde canlandırdım.

"Tam üç ay oldu." Başının tepesindeki saçlar gibi sabrı da tükenmişti anlaşılan ama bunu kendime sakladım çünkü bir bakıcıya onun kırılgan erkek egosunu yerle bir etmekten daha çok ihtiyacım vardı. "Evin kredisini üç aydır ödemiyorsun, Finn."

"Kira demek istedin herhalde. *Sana* ödediğim kira. Üstüme gelme, Steven."

"Evsahipleri birliğinin haziranda yolladığı vergi faturasını ödemezsen eve de haciz gelecek."

"Onu nereden biliyorsun?" diye sordum cevabı tahmin etmeme rağmen. Gayrimenkul uzmanımızı beceriyordu ve kredi memurumuz da en yakın arkadaşıydı. *Oradan* biliyordu.

"Bence çocuklar benimle ve Theresa'yla yaşamalı. Kalıcı olarak."

Az kalsın telefonu düşürecektim. Kâğıt havluları yerde bırakıp mutfaktan fırladım ve öfkeyle tısladım. "Hayatta olmaz! Çocuklarımı o kadının yanına yollamam."

"Market alışverişini zor karşılıyorsun."

"Bakıcıma yol vermeseydin belki kitabımı zamanında bitirebilirdim!"

"Otuz iki yaşındasın, Finn..."

"Hiç de bile." Otuz bir yaşındaydım. Steven ondan üç yaş küçük olmamı çekemiyordu.

"Ömrünü o eve kapanıp hikâyeler uydurarak geçiremezsin. Halletmen gereken gerçek faturalar, gerçek problemler var."

"Yavşak," diye mırıldandım çünkü gerçekler canımı acıtıyordu. Steven da o gerçeklerin en büyüğü ve en can acıtıcısıydı.

"Dinle beni," dedi. "Seni kırmak istemiyorum. Guy'dan yıl sonunu beklemesini rica ettim. Sen bir şeyler bulana kadar." Guy üniversite öğrenci birliğinden eski arkadaşı, yeni boşanma avukatıydı. Okuldayken amuda kalkıp bira fıçısından ağzına bira pompalattığı için arabamın arka koltuğuna kusan Guy şimdi cumartesileri yargıçla golf oynayan bir avukattı ve çocuklarımla hafta sonlarıma mal olmuştu. Üstüne üstlük, aynı Guy yargıcı katakulliye getirmiş ve son kitabımdan aldığım avansın yarısını arabasına verdiğim zararın telafisi olarak Theresa'ya ödememe yol açmıştı.

Peki, tamam.

Steven nişanlanacaklarını söylediğinde kafayı çekip Delia'nın oyun hamurlarını Theresa'nın BMW'sinin egzoz borusuna tıkmam pek akıllıca değildi ama avansımın yarısını *ve* kocamı alıp gitmesi yarama tuz basmıştı.

Boş yemek odasından, saçlarından geriye kalanları kırmızı, yapışkan parmağına dolayan Delia'yı izledim. Zach mama sandalyesinde huzursuzca kıvranarak mızırdanmaya devam etti. Üç ay içinde maaşlı bir iş bulamazsam Guy çocuklarımı da benden alıp Theresa'ya vermenin bir yolunu bulurdu.

"Geç kaldım. Şu anda seninle tartışamam. Zach'i getirebilir miyim onu söyle." *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.*

"Getir," dedi yorgun bir sesle. Halbuki yorgun kelimesinin anlamını bile bilmezdi o. Her gece sekiz saat deliksiz uyur ve sabah huzur içinde kahvesini içerdi. "Finn, üzgü–"

Telefonu kapadım. Bacaklarının arasına bir tekme atmak kadar tatmin edici değildi, hatta muhtemelen klişe ve çocukçaydı ama yine de bir yanım suratına kapadığım için biraz neşelendi. Baştan aşağı akçaağaç şurubuna bulanmamış ve toplantıya geç kalmamış o küçücük yanım (tabii o da kaldıysa).

Her neyse. Hâlâ iyi değildim. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Yine pantolonum çekiştirildi. Delia nemli gözleri ve kanla keçeleşen diken saçlarıyla bana baktı.

Derin bir iç çektim. "Yapışkan bant. Biliyorum."

Garajın servis kapısını açtığımda küf kokulu sonbahar havası içeri doldu. Işığı yaktım ama Steven'ın F-150'sinin betonun üzerinde bıraktığı yağ lekesi ve tozlu Dodge Caravan'ımdan başka hiçbir şeyin olmadığı bu devasa mekân yine de gözüme loş ve kasvetli göründü. Biri arabamın tozlu arka camına bir penis çizmişti ve Delia çiçeğe benzediğini söyleyerek onu temizlememe izin vermemişti. Şimdi o resim bana bütün hayatımı özetleyen bir metafor gibi geliyordu. Garajın arka duvarını kaplayan marangoz tezgâhının üstünde dev gibi bir delikli askı tahtası vardı. Ama bir zamanlar orada asılı duran aletlerin hiçbiri yoktu şimdi. Sadece büyük bir alışveriş merkezinden on dolara aldığım cart pembe mala hâlâ yerli yerinde duruyordu. Steven garajı temizlerken bir tek ona dokunmamıştı. Gerisinin peyzaj işine ait olduğunu iddia etmişti. Gidip tezgâhta kalanları karıştırdım. Birkaç vida, kırık bir çekiç, dibinde bir parmak kalmış bir döşeme temizleme spreyi ve

neyse ki gümüş rengi bir bant rulosu buldum. Çocuklarım gibi yapış yapış ve kıl tüy içindeydi. Onu kaptığım gibi içeri döndüm.

Delia'nın gözlerindeki yaşlar kuruyuverdi. Hayatındaki en önemli erkek tarafından yarı yolda bırakıldığını henüz bilmeyen bir kız çocuğunun özgüvenli gözleriyle baktı bant rulosuna.

Açık kumral saçlarının bir tutamını elime alarak, "Emin misin?" diye sordum.

Başını sallayarak onayladı. Portmantodan örgü bir bere alıp mutfağa döndüm. Zach kafasına yapıştırdığı waffle parçasıyla bizi merakla izliyordu. Kirli parmaklarını birleştirip ayırırken yüzünde dalgın bir ifade belirdi. Kesin kaka yapıyordu.

Harika. Altını Steven değiştirirdi.

Makasım kahvaltı bulaşıklarının altında kaldığı için tezgâhtaki bıçak standından bir bıçak aldım. Bandın ucunu rulodan ayırırken *caaarrrt* diye bir ses çıktı. Delia'nın kestiği saç tutamlarını kelleşen yere elimden geldiğince yapıştırdım ve bandı kafasına bir tur doladım. Orada emaneten duran berbat bir gümüş taca benzemişti. Kör bir bıçak seçtiğim için bandın ucunu kesmekte epey zorlandım.

Tanrım.

Örgü bereyi Delia'nın başına takıp bandı gizleyecek kadar aşağı indirdim. Delia bana sırıtarak minik parmaklarıyla Frankenstein'ınkilere benzeyen kâküllerini gözünden çekti.

"Mutlu musun?" diye sordum, suratımı buruşturmamaya ve banttan kurtulup omzuna düşen bir tutam saça dikkatini çekmemeye çabalayarak.

Evet dercesine başını salladı.

Bıçağı ve bandı cep telefonumla birlikte bebek bezi çantasına attım ve Zach'i mama sandalyesinden alıp altını kokladım. Evet, kaka yapmıştı. Bir tatmin hissiyle onu kalçama oturttum ve kapıyı arkamızdan kapadım.

Garajın duvarındaki düğmeye basarken içimden iyi olduğumu tekrarladım. Elektrikli kapı kulak tırmalayan bir sesle açılarak çocukların vızıltısını bastırdı. İçerisi sonbaharın solgun

ışığıyla doldu. Çocukları minivana bindirdim ve Zach'in boklu bezini hafifçe çekeleyerek bebek koltuğuna itinayla yerleştirdim. Eski kocamın bacak arasını tekmelemek kadar zevkli olmayabilirdi ama bugünlük ona altına yapmış iki yaşında bir çocuk teslim etmekten daha kötüsü elimden gelmiyordu.

"Zach nereye gidiyor?" diye sordu Delia ben arabayı çalıştırıp garajdan çıkarken.

"Zach babaya gidiyor. Sen okula. Anne de..." Elektrikli kapıyı kapamak için uzaktan kumandanın düğmesine bastım. Kapı yerinden oynamadı.

El frenini çekip neler olduğunu anlamak için camdan başımı uzattım. Kapının motorunun ışığı yanmıyordu. Verandanın ışıkları da sönmüştü. Delia yatak odası penceresinin ışığını söndürmeyi hep unuturdu ama şimdi o bile yanmıyordu. Bez çantasından telefonumu çıkarıp tarihe baktım.

Siktir. Elektrik faturasını ödemeyi bir ay geciktirmiştim.

Kafamı direksiyona dayadım. Steven'dan benim adıma faturayı ödemesini rica etmek zorunda kalacaktım. O da elektrik dağıtım şirketini arayıp elektriği açmalarını rica etmek zorunda kalacaktı. Yine. Ondan buraya gelip garaj kapısını elle kapamasını rica etmek zorunda kalacaktım. Ve ben eve dönene kadar Guy kesinlikle durumdan haberdar olacaktı.

"Nereye gidiyorsun, anne?" diye sordu Delia.

Başımı kaldırıp panoda asılı pembe malaya baktım. Haftalardır ayak basmadığım çalışma odamın siyah camına baktım. Ön bahçeyi bürüyen ayrık otlarına ve posta kutusu dolduğu için postacının verandanın basamaklarına fırlatıp gittiği faturalara baktım. Geri vitese taktım ve yavaşça yola inerken dikiz aynasında çocuklarımın şurup ve sümüğe bulanmış, tombul yanaklı suratları gözüme takıldı. Steven ve Theresa'nın onları elimden alma ihtimaliyle yüreğim sıkıştı. "Anneniz para kazanmanın bir yolunu bulacak," dedim.

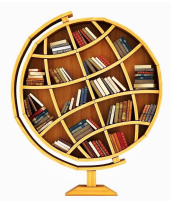

2. BÖLÜM

VIENNA, PANERA'DA SAAT ONDA gerçekleşecek randevuma tam otuz altı dakika gecikmeyle varabildim. Kahvaltıyı kaçırmıştım ve henüz öğle yemeği tantanası başlamamıştı ama yine de park yeri bulamadım. Sylvia'yı arayıp onun seçtiği şık *brunch* restoranındaki rezervasyonumuza yetişemeyeceğimi söylediğimde, metro istasyonuna yakın, erken açılan ve rezervasyon gerektirmeyen bir yer önermemi istemişti. Vicdan azabıyla kıvranıp bir yandan da paralı yoldaki yoğun trafikte ilerlemeye çalışırken ağzımdan Panera çıkıvermiş ve hatamı düzeltemeden Slyvia telefonu kapamıştı.

Panera'nın otoparkı gıcır gıcır Audiler, BMWler ve Mercedeslerle ağzına kadar doluydu. Kimdi bu insanlar ve bu saatte neden ofislerinde değillerdi? Yeri gelmişken, ben neden ofisimde değildim?

Minivanı bitişikteki kuru temizlemecinin otoparkına doğru sürdüm ve nihayet pes etmeden önce Delia'nın pantolonumda kalan son birkaç tel saçını topladım. Yüzümün büyük kısmını gizleyen kocaman bir güneş gözlüğü taktım, başıma peruklu eşarbımı bağlayıp alttan görünen uzun, sarı bukleleri kabarttım ve şarap rengi rujumu dudaklarımın kenarlarından taşırarak sürdüm. Dikiz aynasında kendime baktım. Kitap kapaklarımın iç kısmındaki fotoğraflarda da böyle görünüyordum ama bir açıdan da hiç böyle görünmüyordum. O fotoğraflarda kuduruk hayranlarından kimliğini gizlemek isteyen gizemli ve göz

kamaştırıcı aşk romanları yazarı gibi görünüyordum. Fakat külüstür arabamın tepe lambasının donuk ışığında pantolonumdaki akçaağaç şurubu lekeleri, tırnaklarımın içindeki pişik kremi kalıntıları ve eşarbın altından ısrarla sarkan kahverengi saç tutamıyla yalnızca kendini olmadığı biri gibi yutturmaya çalışan birine benziyordum.

Kabul edelim ki peruklu eşarbımı temsilcimi etkilemek için takmamıştım – Sylvia kim olduğumu gayet iyi biliyordu zaten. Ve kim olmadığımı. Bugün peruğu takmamın tek amacı Panera'dan kovulmamaktı. Sekiz ay önce bu müesseseye ayak basması sonsuza dek yasaklanmış biri olarak öğle yemeğini tanınmadan atlatsam yeterdi.

Pahalı bir markanın taklidi bebek bezi çantamı omzuma asıp derin bir nefes aldım ve arabadan inerken Müdür Mindy'nin buraya son gelişimden, yani Theresa'nın öğle yemeğinde farklılıklarımızı masaya yatırmak istediği o günden beri işi bıraktığını ya da kovulduğunu umdum.

Restorana girdim ve bilhassa gözümün önüne düşürdüğüm uzun, sarı saçlarımın arasından etrafı dikizledim. Sylvia kuyruğa girmişti bile; gözlerini kısmış, sanki tuhaf bir yabancı dilde yazılmış gibi kasanın arkasındaki menüyü inceliyordu. Yanına gittim ve orada bir buçuk dakika kadar dikildikten sonra adını söyledim. Dönüp bana baktı. Sonra bir daha baktı. "Finlay? Sen misin?" diye sordu.

Arkasına geçerken onu susturup tezgâhın arkasındaki çalışanlara göz attım. Müdür Mindy'yi ya da tanıdık kasiyerlerden birini görmeyince saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Merkeze gelemediğim için kusura bakma," dedim. "Berbat bir sabah geçirdim."

"Belli." Sylvia menüyü incelemekten vazgeçip beni incelemeye koyuldu. Uzun, kırmızı ojeli tırnağının ucuyla gözlüğünü hafifçe indirdi. "Bunu neden taktın?"

"Uzun hikâye." Panera'yla karmaşık bir ilişkim vardı. Çorbalarını seviyordum. Ama Panera çorbamı başka bir müşterinin

kafasından aşağı boca etmemden hoşlanmamıştı. Kendimi savunmam gerekirse, kocamla yatmasını haklı çıkarmaya çalışarak hepsini Theresa başlatmıştı.

"Pantolonunda bir şey var," dedi Sylvia, saçlı şurup lekesine yüzünü buruşturarak bakarken.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsemeye çalıştım. Sylvia çok televizyon izleyenlerin New Yorklulara dair hayal ettiği tüm özellikleri bünyesinde barındıran bir tipti. Belki de Jerseyli olduğu içindi. Ofisi Manhattan'daydı. Ayakkabıları Milano'dandı. Makyajı seksenli yılların DeLoreanları kadar dikkat çekiciydi ve kıyafetleri büyük bir orman kedisinin kürkünden yapılmış gibi duruyordu.

"Sıradan yardımcı olabilirim," diye seslendi açık kasanın arkasındaki görevli. Sylvia tezgâha yaklaşıp genç adamı glutensiz seçenekleriyle ilgili soru yağmuruna tuttuktan sonra tonbalıklı sandviçle bir kâse Fransız soğan çorbası sipariş etti.

Sıra bana geldiğinde menüdeki en ucuz şeyi buldum. Bir kâse günün çorbası. Sylvia kredi kartını uzatıp, "Ben ısmarlıyorum," deyince yanına jambonlu ve *brie* peynirli bir sandviçle bir dilim de cheesecake ekledim.

Tepsilerimizle yemek salonuna geçtik ve boş bir masa bulmak için etrafa bakındık. Yürürken Sylvia'ya bu sabah başıma gelenleri tüm iğrenç ayrıntılarıyla anlattım. Bir zamanlar onun da çocukları vardı, uzun zaman geçmiş olsa da bu konulara tamamen yabancı değildi. Yine de bekâr bir anne olarak sabrımın sınandığı olaylar zincirinden pek etkilenmişe benzemiyordu.

Tüm masalar dolu olduğu için kalabalık ve gürültülü yemek salonunun ortasındaki tek boş iki kişilik masaya oturduk. Bir tarafımızda üniversite öğrencisi bir kız kulağında kulaklığıyla MacBook'unun ekranına bakıyordu. Öteki tarafta, orta yaşlı bir kadın tek başına peynirli makarnasını yiyordu. Sylvia masaların arasından geçip bıkkın bir suratla sert arkalıklı iskemlesine yerleşti. Cüzdanımı bebek çantasına atıp çantayı yere, sandalyemin kenarına koydum. Yanımdaki kadın aramızdaki çantaya baktı ve

gözlerini kırpıştırdı. Buzlu çayımın pipetini ağzıma götürerek nihayet önüne dönene kadar ona tatlı tatlı gülümsedim.

Sylvia sandviçini memnuniyetsizlikle süzdü. "Neden buraya geldik?"

"Çünkü kafa yaralarını temizlemek kolay bir iş değilmiş. Geç kaldığım için tekrar özür dilerim."

"Eee, teslim tarihi ne durumda?" diye sordu tonbalığıyla dolu ağzıyla. "Lütfen trenle onca yol gelmeme değecek iyi haberler ver bana."

"Haberler pek iyi sayılmaz."

Lokmasını çiğnerken bana ateş püsküren gözlerle baktı. "En azından bir planın olduğunu söyle bari."

Tepsimin üzerine eğilip yemeğimi kurcaladım. "Sayılır."

"Paranın yarısını önceden aldın. Bitirmek üzere olduğunu söyle bana."

Öne eğilip sesimi alçalttım. Neyse ki yanımdaki üniversiteli kızın kulaklığı vardı. "Son birkaç cinayetim çok klişeydi. Fazla tahmin edilebilir biri oluyorum. Monotonlaştığımı hissediyorum, Syl."

"Yaklaşımını değiştir öyleyse." Roman yazmak dünyanın en kolay işiymiş gibi kaşığını kaldırıp salladı. "Anlaşmanda işi nasıl kotaracağınla ilgili bir koşul yok, gelecek aya bitsin yeter. Yapabilirsin, değil mi?"

Buna cevap vermemek için sandviçimi ısırdım. Gerçekten kendimi zorlarsam taslağı sekiz haftada bitirebilirdim. Hadi altı hafta olsun.

"Ne kadar zor olabilir ki? Daha önce yapmadığın bir şey değil."

"Evet ama bu seferki biraz karmaşık." Çorbanın tadına baktım. Mukavva gibiydi. Boşandığımdan beri hiçbir şeyin tadını alamıyordum. "Acı sos için adam öldürebilirim," diye mırıldandım yan masaya göz atarak. Tuz, biber, peçete. Acı sos yoktu. Ama kadın bakışlarımı fark etmedi bile. Yerde açık duran çantama gözlerini dikmişti. Cüzdanımı dibine doğru itip saplarını bir-

birine dayayarak içindekileri gizlemeye çalıştım. Kadın bakmaya devam edince ona buz gibi bir bakış attım.

"Neden zorlandığını anlamıyorum. Güzel, iyi kalpli ve dünya tatlısı bir kadını korkunç bir heriften kurtarman gerekiyor. Herifin icabına bakılacak, güzel kadın minnetini ifade edecek, herkes sonsuza dek mutlu yaşayacak ve sen de bol sıfırlı bir çek alacaksın."

Baget ekmeğimin ucunu kopardım. "Çek demişken..."

"Kesinlikle olmaz." Sylvia yine kaşığını salladı. "Onlardan bir avans daha isteyemem."

"Biliyorum. Ama bu seferki için araştırma yapmam gerekiyor." Sesimi alçalttım. "Leş gece kulüpleri, işkence aletleri, gizli parolalar... Böyle şeyler işte. Bunların uzmanlık alanım olmadığını biliyorsun. Ben temiz işleri severim. Geleneksel takılırım. Fazla açılmam. Ama bu..." Ucundan biraz cheesecake aldım. "Bu farklı, Syl. İşin hakkını verirsem piyasada adım duyulur. Bir numara bile olabilirim."

"Ne yapıyorsan yap ama elini çabuk tut. Bunu temizleyip önümüze bakalım."

Başımı iki yana salladım. "Aceleye getirmek istemiyorum. Bu seferki manşetlik bir hit olmalı. İki üç bin dolarlık avanslar için ne zaman harcamaya değer ne de çaba. Bir dahakine ya köşeyi dönerim ya da ben artık yokum." Cheesecake dolu ağzımla ciddiyetle başımı salladım. "Bu tutarsa yeni anlaşmada on beş binden aşağısını kabul etmem."

"O da olur. Sen önce bununla onların aklını al da sıradakini konuşuruz." Sylvia'nın masada duran cep telefonu titredi. Ekrana baktığında gözlerini kıstı. "Pardon. Buna bakmam lazım." Telefonu alıp doğruldu. Sylvia'ya yol vermek için iskemlemi geri çektiğimde yanımdaki kadın gözüme takıldı. Peynirli makarnası tabağında soğurken o elinde çatalıyla beni izliyordu. Makyajıma ve peruklu eşarbıma rağmen beni tanımış mıydı acaba? Ya da belki beni değil de peruğumu tanımıştı. Daha önce kimse im-

zalı fotoğrafımı istememişti. Peçetesini imzalamamı isterse şaşkınlıktan lokmam boğazımda kalırdı herhalde. Gözlerini kaçırıp çantasına uzanınca rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyordum.

Sandviçimi yemeye devam ederken telefonuma baktım. Steven mesaj atıp işimin ne kadar süreceğini sormuştu. İki tane de bankalardan gelen ve kredi kartı ödemelerimi geciktirdiğimi hatırlatan mesaj vardı. Bir de editörümden yeni kitabın nasıl gittiğine dair bir e-posta. Birden izlendiğime dair tuhaf bir hisse kapıldım. Başımı çevirdiğimde yanımdaki kadının bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladığını gördüm.

Birkaç dakika sonra Sylvia'nın yüksek topuklarının tıkırtısını duydum. Karşıma oturmayınca göğsüm sıkıştı.

"Özür dilerim, hayatım ama gitmem gerek." Postacı çantasına uzandı. "İlk trenle şehre döneceğim. Başka bir müşterim için büyük bir teklif geldi. Kırk sekiz saat içinde cevap vermemiz gerek. Teklifin süresi dolmadan harekete geçmeliyim." Çantasını omzuna astı. "Keşke konuşacak daha çok zamanımız olsaydı."

"Hiç sorun değil," dedim. Halbuki öyle değildi. İyi değildim. "Bütün suç bende."

"Evet, öyle," dedi. Ünlü bir markaya ait güneş gözlüğünü taktı ve beni kirli tabaklarla masada bırakıp gitmeden önce ekledi: "Şimdi git ve o işi bitir. Senden haber bekliyorum."

Ayağa kalktım ve aslında birbirine dokunmaktan imtina eden arkadaşlarmışız gibi yanakları yerine havayı öperken suratıma bir gülümseme oturttum. Sylvia cep telefonuyla konuşarak restorandan çıktı.

Sandalyeme çöktüm. Yanımda oturan kadın gitmişti. Hemen aşağı baktım ve çantamı yerli yerinde görünce rahat bir nefes aldım. Sylvia'nın tepsisini kaldırıp peçetelerle çatal bıçakları geri dönüşüm kutusuna attım. Masaya döndüğümde tabağımın altına katlı bir kâğıt parçası sıkıştırıldığını gördüm. Yanımdaki kadına bakındım ama görünürde yoktu. Notu açtım.

50.000$ NAKİT

HARRIS MICKLER

KUZEY LIVINGSTON SOK. NO:49

ARLINGTON

Bir de telefon numarası vardı.

Notu buruşturup çöp kutusuna atmaya hazırlandım. Ne var ki dolar işareti ve tüm o sıfırlar merakımı kabartmıştı. Harris Mickler kimdi? Neden bu kadar çok parası vardı? Yanımdaki kadın kendisi de rahatlıkla atabilecekken bu kâğıdı neden benim masama bırakmıştı?

Tuhaf notu cebime koydum ve çantamı aldım. Öğle güneşi otoparktaki araba denizinin camlarından yansırken arabamı nereye park ettiğimi hatırlamaya çalışarak anahtarımı bulmak için elimi çantama daldırdım. Kuru temizlemecinin otoparkına girdiğimde anahtarı hâlâ bulamamıştım. Kilitli minivanımın yanında durup dağınıklığına küfrederek çantayı biraz daha karıştırdım. Parmaklarım Delia'nın saçlarını yapıştırmak için kullandığım bant rulosuna değdi. Üzerinde Delia'nın saçları kalmıştı. Onu kenara ittiğimde birden keskin bir acı hissettim. Bağırarak elimi çantadan çıkardım.

Parmaklarım yanlamasına çizilmişti ve yaradan ince bir kan sızıyordu. Sabah kızımın alnını temizlediğim kanlı salya bezini dikkatle kaldırdım. Altında arabamın anahtarıyla birlikte çantama attığım kör bıçak duruyordu.

Salya bezini çizilen elime bastırıp klimayı açtım ve kanamanın durmasını bekledim. Dışarıda serin bir sonbahar havası vardı ama öğle güneşinin altında kalan arabanın içi sauna gibiydi ve o kaşındıran peruk yüzünden kafam zaten ter içinde kalmıştı. Onu çıkarıp koyu camlı güneş gözlüğüyle birlikte bez çantasına attım. Saçlarını tepeden gelişigüzel toplamış ağır makyajlı bir kadın dikiz aynasından bana baktı. Kendimi bir sahtekâr gibi hissederek salya beziyle şarap rengi rujumu sildim. Kimi kandırıyordum? Bu kitabı bir ay içinde bitirmeme imkân yoktu. Geçimi-

ni yazarlıkla sağlayan biri gibi rol yaptığım her gün çocuklarımı kaybetmeye biraz daha yaklaşıyordum. Hemen şimdi Sylvia'yı arayıp gerçeği söylemeliydim.

Cebimden telefonumu çıkardım. O sırada kadının bıraktığı acayip not kucağıma düştü. Buruşturduğum kâğıdı düzelttim.

Elli bin dolar.

Telefonuma baktım. Sonra gözüm yine nota kaydı. Altında yazan telefon numarasına merakla baktım.

Sonuçta yanlış aradığımı söyleyip telefonu kapamak gibi bir seçeneğim her zaman vardı. Numarayı tuşladım. Kadın ilk çalışta açtı.

"Alo?" dedi cılız ve titrek bir sesle.

Ağzımı açtım ama aklıma zekice bir laf gelmedi. "Alo?"

"Notumu bulmuşsun."

Ne diyeceğimi bilemediğim için muğlak bir cevap verdim. "Öyle mi?"

Derin bir iç çekti. "İlk kez böyle bir şey yapıyorum. Doğru mu yapıyorum onu bile bilmiyorum."

"Nasıl bir şey?"

Hattın öbür ucundan sinirli bir kıkırdama geldi ve hızla önce isterik bir kahkahaya, hemen ardından da bir burun çekmeye dönüştü. Sesi karşımda oturuyormuş gibi net geliyordu. Yan arabadan beni izlediğinden şüphelenerek çevreye göz attım.

Parmağım aramayı her an sonlandırmaya hazır biçimde ekranın üzerindeydi. "İyi misin?" diye sordum yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır, iyi değilim." Sümkürdüğünü duydum ve sesi bir mendilin arkasından konuşuyormuş gibi boğuk gelmeye başladı. "Kocam... iyi biri değil. Tuhaf şeyler yapıyor. Korkunç şeyler. Bir kereyi görmezden gelebilirdim ama bu kadarı fazla. Çok fazla."

"Fazla olan nedir? Anlayamıyorum. Benimle ne ilgisi var?" *Kapatmalıyım,* diye düşündüm. Bu konuşma giderek daha da tuhaf bir hâl alıyordu.

"Ona bildiğimi söyleyemem. Başım derde girer. Bana yardım etmelisin." Derin bir nefes aldı. O da her an kapatabilecek gibi tereddütlü bir sesle konuşuyordu. Uzun bir duraksamanın ardından devam etti. "Evet, yapmanı istiyorum."

"Ne yapacağım?" diye sordum söylediklerini takip etmekte zorlanarak.

"Mesleğini. Dediğin gibi, temiz bir iş çıkar. Onun gitmesini istiyorum. Nakit olarak elli binim var. O parayı kocamı terk etmek için kullanacaktım ama böylesi daha iyi."

"Böylesi derken?"

"Bu gece Lush'ta bir iletişim etkinliği var. Ayrıntıları bilmek istemiyorum. Nasıl ya da nerede yaptığının önemi yok. İşi bitirince bu numarayı ara yeter."

Hat kesildi.

Hayretle başımı iki yana salladım. Kucağımdaki kanlı salya bezine baktım. Ağzı açık bez çantasında duran bıçağa ve Delia'nın saçlarıyla kaplı banta baktım. Kadının gizlice bizi dinlerken nasıl sararıp solduğunu ve ikide bir yerdeki çantama nasıl kaçamak bakışlar attığını hatırladım.

Herifin icabına bakılacak, güzel kadın minnetini ifade edecek, herkes sonsuza dek mutlu yaşayacak ve sen de bol sıfırlı bir çek alacaksın.

Ha siktir.

On beş binden aşağısını kabul etmem... Bunu temizleyip önümüze bakalım.

Elli bin dolar. Verdiğim miktarı yanlış duymuştu.

Olamaz! *Hayır, hayır, hayır!*

Her şeyi bebek bezi çantasına geri tıktım. Notu ne yapacaktım? Yırtıp atmalı mıydım? Yakmalı mıydım? Panera'ya geri dönüp tuvalete atmalı ve sifonu mu çekmeliydim? Ondan ne kadar hızlı kurtulursam o kadar iyiydi. Kâğıdı tekrar buruşturdum, camı indirdim ve yumruğumu kızgın kaldırım taşlarının üzerine uzattım.

Elli bin dolar.

Camı kaldırdım, notu cebime atıp geri vitese taktım. Sinyal

vermeye dikkat ederek ve hızımı kontrol ederek otoparktan çıkarken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ya çevirmeye takılırsam, ya polisler arabamı arar da bu notu bulursa? Sırf Google arama geçmişim bile beni hükümetin radarına sokabilirdi. Buna benzer cinayetlerle ilgili romantik polisiyeler yazıyordum sonuçta. Bir insanı öldürmenin ne kadar yolu varsa araştırmıştım. Silahları ve başka cinayet aletlerini. Bir cesetten nasıl kurtulunacağını.

Saçmalıktı bu. Aptal bir kâğıt parçasını gözümde fazla büyütüyordum. Henüz işlenmemiş bir cinayetin zanlısı olamazdım ya? Bunu *aklımın ucundan geçirmem* bile *imkânsızdı*. Karısı adamın ölmesini istiyorsa işi yaptıracak bir başkasını bulabilirdi. Ben de hayatıma devam...

Kahretsin.

Direksiyonu sıkıca kavradım. Kadının şakası yoktu. Elli bin dolar teklif ediyordu. Kocasını öldürmesi için gerçek bir kiralık katil tutarsa ben de zan altında kalır mıydım? Kalabilirdim.

Tabii eğer...

Trafiğe karışırken dikiz aynasına baktım. Ya ceset asla bulunamazsa? Ya Harris Mickler'ın öldüğünü kimse bilmezse? O zaman ortada bir şüpheli olmazdı, öyle değil mi?

Steven'ın sesinin kafamın içinde yankılandığını duyar gibi oldum. Bana saçmaladığımı ve olmayan şeyler uydurduğumu söylüyordu. Her zaman önce bu açıklamanın arkasına sığınırdı. Theresa'yla yattığından kuşkulandığımda da önce bunu öne sürmüştü.

Ama bu sefer ne yazık ki haklıydı.

Öfkeyle direksiyona vurdum ve paralı yolda sağ şeride geçerken kendime küfrettim. Bunu düşünerek neden zaman kaybediyordum ki? Derdim başımdan aşkındı zaten: Ortada ne çocuklara bakıcı ne de avans varken yaklaşan teslim tarihleri, tarihi geçmiş araba taksitleri, alacaklıların ardı arkası kesilmeyen aramaları... Ben de tutmuş Harris Mickler'ı düşünüyordum! Saçmalıktı bu, manyaklıktı.

Ama işin ucunda elli bin dolar vardı.

Biri arkamdan korna çalınca koltuğumda sıçradım. Trafiğin akışına ayak uydurmak için biraz hızlandım. Kendime notu camdan fırlatmam ve böyle bir şeyin yaşandığını bile unutmam gerektiğini söyledim.

Elimle direksiyonda tempo tuttum. Radyoyu açtım, sonra kapadım. E-Z ekspres yolundaki gişelerden geçerken hız göstergesini kontrol ettim. Kadınla yaptığım konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum.

Kocam... iyi biri değil.

İyi biri değil derken, "evlilik yıldönümlerini unutuyor" falan gibi bir tip miydi? Yoksa "başkalarıyla yatıyor" tipi mi? Çünkü gayrimenkul danışmanınızı becerse bile kocanızı öldürtecek kadar ileri gitmezdiniz. Bahçeyle ilgilenirken taşaklarını çim biçme makinesine kaptırmasını isteyebilirdiniz. Ya da işerken aletinin alev aldığı berbat bir zührevi hastalık kapmasını. Ama sırf karısını aldatıyor diye bir adamı öldürmek doğru olmazdı. Yanılıyor muydum?

Bir kereyi görmezden gelebilirdim ama bu kadarı fazla. Çok fazla.

Kaç kereden bahsediyordu? Beş? On? Elli bin?

Ayrıca ona bildiğini söylerse neden *başı derde girecekti*?

Evimin araç yoluna girdim ve ödenmemiş faturaların dağ gibi yığıldığı verandanın önünde durdum. Uzaktan kumandanın düğmesine basarken Steven'ın elektrik borcumu ödediğini umdum. Garaj kapısı gıcırdayarak açıldığında rahat bir nefes aldım. Arabayı içeri soktum, kapıyı kapadım ve kontağı kapatıp boş askı tahtasına baktım. Garaj sessiz ve karanlıktı. Orada bir süre oturup düşündüm. Çocuklarımı. Faturalarımı. Steven'la Theresa'yı.

Elli bin doların çözebileceği gerçek sorunlarımı.

Buruşuk notu cebimden çıkarıp açtım ve Harris Mickler'ın aslında ne kadar kötü bir koca olduğunu merak ettim.

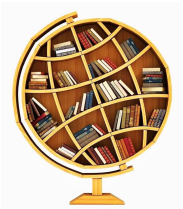

3. BÖLÜM

MUTFAĞIN KAPISINI AÇTIĞIMDA mikrodalganın saati yanıp sönüyordu. Bunun için Steven'a teşekkür etmem gerektiğini biliyordum; çocuklarımızın elektriksiz bir evde oturmasına asla izin vermezdi zaten. Yine de sırf ışıklarımız yanıyor ve sıcak suyumuz akıyor diye, yuvamızı dağıtan bir insana minnet duymak ağırıma gidiyordu. Ayrıca hepsinin o avukatının oyunları olduğunu biliyordum. Her ay beni beş parasız bırakıp Steven'ın bir süper kahraman gibi günü kurtaracağı durumlar yaratarak onun için ahlaklı ve ilgili baba imajı oluşturuyor, benimkineyse gölge düşürüyordu.

Bu böyle sürdükçe acaba Steven haklı olabilir mi diye meraklanıyordum. Sonraki birkaç saati Harris Mickler'ı düşünerek geçirdim. Daha erdemli anlarımda onu Hugh Jackman gibi hayal ediyordum: Kendilerini önüne atan azgın kadınları bertaraf etmekte güçlük çeken, muhtemelen hayat sigortasından faydalanacak kıskanç karısının kurbanı olmak üzere olan fazlasıyla sempatik ve çekici bir adam. Ama pek de gurur duymadığım anlarımda, onu gözümde Viagra bağımlısı bir Joe Pesci olarak canlandırıyordum. Boyunun kısalığı lehime olacaktı şüphesiz; cansız bedenini kolayca arabamın bagajına taşıyabilecektim.

Bu tür düşüncelerime genellikle büyük alışveriş merkezlerinden yapılan yüklü alışverişler eşlik ediyordu. Gözümün önünde ağzına kadar dolu market arabaları uçuşuyordu. Elli bin dolarla

kaç tane ekonomik boy Huggies, kaç tane Lean Cuisine yemeği ve kaç paket bebek mendili alınacağını hesaplayıp duruyordum.

Kendimden tiksinerek alnımı çalışma odamın kapısına dayadım. Paraya ihtiyacım varsa temsilcimle editörümün dört gözle beklediği şu kahrolası kitabı yazmalıydım.

İç çekip çocuk kilidi takılı kapı tokmağını çevirdim. Bu tür ekstra güvenlik önlemleri anlamsızdı aslında; çalışma odamın kapısını uzun zamandır açmıyordum. Çocuklarım bu odanın varlığından bile habersiz olabilirdi. İçerisi havasız kalmıştı; kapıyı açmamla burnuma bayat bir koku çarptı. Çalışma masam ve üzerinde asılı çerçeveli üniversite diplomam toz içindeydi. Hiçbir işe yaramayan George Mason Üniversitesi dört yıllık Edebiyat diploması.

Bilgisayarımın düğmesine bastım ve ekran tiz bir sesle açılırken bekledim. Steven'ın üniversitede kullandığı bilgisayardı. Sonra da boşanmaya kadar ev bilgisayarımız olarak işlev görmüştü. O kadar eskiydi ki açılma süresinin bile gün içinde çocuklardan kalan bütün zamanımı alacak kadar yavaş olduğunu tahmin ediyordum.

Sabit diskin uğultusu arasında siyah ekranda dönüp duran kum saatine baktım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Kendi aşk hayatım bok gibiyken bir başkasınınkini okurlar için nasıl çekici kılabilirdim? Vakit öğlene geliyordu ve Steven birkaç saate Zach'i almamı bekliyordu. Sonrasında geç yenen şık bir öğle yemeğiyle kokteyl saati arasında Theresa'yla birbirlerini becereceklerdi herhalde. Altı hafta boyunca çocuklar uyuduktan sonra her gece çalışırsam belki cidden korkunç bir ilk taslak çıkarabilirdim. İyi de neden uğraşacaktım ki? Avansımın kalanını geciken faturalarıma harcayayım diye mi? Verandadaki yığına bakılırsa bütün parayı bir haftadan az bir süre içinde bitirecektim.

Ana ekran açıldı ve bir arama kutusu belirdi. *Nasıl* diye yazdım. Şu kahrolası kitabı nasıl yazacağım ve hayatımı nasıl yoluna koyacağım mânâsında.

Kutuya yazdığım tek kelimeyi arama geçmişimle ilişkili vahşet ve müstehcenlik içeren sorular takip etti: Virginia kışında sığ bir mezardaki bir ölünün çürüme süreci *nasıl* ilerler? 45lik bir Colt aşırı gelişmiş karın kasları olan bir erkeği *nasıl* etkiler? Bir cesedin ayırt edici özellikleri *nasıl* yok edilir?

Arama motorunu kapatıp bir Word sayfası açmalıydım. Birden fazla geçerli nedenden ötürü dikkatimi kitabıma vermeliydim. Ama Harris Mickler'ı merak etmek için de elli bin kadar sebebim vardı.

Hem küçük bir araştırmadan ne çıkardı? Sadece aklıma takılan isme bir yüz kazandırmak için. Resmî kayıtlara bakıp Harris Mickler'ın gerçekte kim olduğuyla ilgili bir fikir edinmemin ne zararı olacaktı ki?

Gevşeyerek koltuğumun tanıdık kıvrımları arasına yerleştim. Parmaklarım klavyeye uzanırken masadaki telefon titredi. Ekranı eski kocamın fotoğrafı kapladı. Onu daha fazla görmemek için atılıp telefonu açtım. "Selam Steven."

"Elektriğini açtılar mı?"

"Evet. Hallettiğin için teşekkür ederim." Zoraki sırıtarak sesimdeki gülümsemeyi duyacağını umdum. Zach arka fonda kızgın bir domuz gibi cıyakladı. Steven sıkıntıyla homurdandı.

"Bana teşekkür etme. Theresa halletti. NOVEC'te fatura işlerine bakan bir müşterisi var. Onu araya soktu. Sonra da Amy'yle öğle yemeğine çıktıklarında sana uğrayıp garajı kapadılar. Bu arada Theresa mutfağa açılan servis kapısının kilitli olmadığını söyledi. Biraz daha tedbirli davranırsan sevinirim; çocuklarla evde yalnız kalıyorsunuz sonuçta."

Ters bir laf etmeyeyim diye dilimi ısırdım. "Uyarını dikkate alacağım. Bu arada Amy kim?" İsmini çıkaramamıştım.

"Theresa'nın en iyi arkadaşı. Delia, Amy teyzesine bayılıyor. Cumartesileri Theresa'yla biraz soluklanmak için dışarı çıktığımızda çocuklara o bakıyor."

Soluklanmak mı? Çocuklarımızla sadece kırk sekiz saat geçiremiyor muydu?

"Delia'nın Georgia teyzesi var. Amy teyzeye ihtiyacı yok."

"Harika," dedi Steven ruhsuz bir sesle. "O zaman Georgia'yı çağıralım da çocuklara o baksın."

Dişlerimi gıcırdattım.

"Ah! Zach, hayır, hayır! Gel buraya... Hay ben böyle işin!" Steven'ın sabrı çabuk taşmıştı anlaşılan. "Dinle, Finn. Zach'i alman lazım. Theresa'nın öğle yemeğinden sonra bir ev göstermesi gerekiyordu. Ben de Zach'i çiftliğe getirmek zorunda kaldım. Ama yarım saat içinde bir müşterim gelecek. Oğlanı zaptedemiyorum. Her yeri dağıtıyor."

"Ne bekliyordun ki?" Gözlerimi sımsıkı yumdum ve hattın öbür ucunda yaşanan kaosu hayal ettim. Steven'ın çim çiftliği çiti olmayan devasa büyüklükte bir bahçeydi. Koşup oynanacak dönümlerce arazi üzerinde bir sürü traktör ve üzerine tırmanılacak onlarca iş makinesi vardı. Zach yaşındaki çocuklar için cennet gibi bir yerdi ve atletizm madalyası olmayan anne babalar için de bir cehennemden farksızdı.

"Finn?" Zach'in ciyaklamaları arasında Steven'ın akıl sağlığını kaybetmek üzere olduğunu duyabiliyordum. Çiftliği Batı Virginia eyalet sınırına yakındı. Oraya ulaşmam nereden baksanız kırk dakika sürerdi. Hem önce Delia'yı anaokulundan almam gerekiyordu.

"Peki." Cüzdanımı açtım. Sabah harcamadığım yirmi dolar benzine yeterdi. "Geliyorum. İzin ver bir tuvalete gireyim. Sonra da Delia'yı alacağım."

"Bir saat, Finn. Çok rica ediyorum geç kalma." Sesinden çaresizlik akıyordu. Biraz da sinirliydi. Çocuklarımızdan yalnızca bir tanesine üç saat bile bakmaktan acizken ikisinin birden velayetini alıp altından kalkabileceğini mi düşünüyordu? Sırf kafasında kaç tel saç kalacağını görmek için mahsus geciksem mi diye düşündüm. Ama Zach arka planda yırtınarak ağlamaya başladı. Steven gerekli sabrı gösterip oğlumuzun feryatlarını nasıl susturması gerektiğini asla öğrenememişti. Masamdan kalktım. Tozlu yüzeyde ellerimin izi çıkmıştı.

Benim hayatım buydu işte. Aylarca çalış, didin, uykusuz kal, tuvalette en fazla on dakika takılma hakkın olsun ve karşılığında iki bin dolarlık bir çek al.

"Zach'e yolda olduğumu söyle." Telefonun ardından bilgisayarı da kapadım ve Harris Mickler'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

4. BÖLÜM

STEVEN ÇİM ÇİFTLİĞİNİ boşanmamızın üzerinden bir ay bile geçmeden almıştı. Çocukları oraya sadece bir kere götürmüştüm. Yüzlerce dönüm araziye yayıldığı ve Steven'ın şehir planlamacılarıyla inşaatçılara satıp köşeyi döndüğü birçok çim türünü orada yetiştirdiğini biliyordum, o kadar. Belki de Theresa'yla ikisini para basan zümrüt yeşili çayırlarda anadan üryan koşup oynarken gözümde canlandırdığım için çiftliğe pek gidip gelmiyordum.

Yerini hayal meyal hatırlıyordum. Gerisini navigasyonum halletti ve kendimi çakıl taşlı bir yolun başındaki büyük bir tabelanın önünde buldum. RULO YEŞİL ÇİM VE AĞAÇ ÇİFTLİĞİ yazıyordu üzerinde. Uzun yolun iki yanında bebek Noel ağacı tarlaları alabildiğine uzanıyordu. Steven'ın bana açacağı velayet davasındaki en büyük maddi kozlarından biri de onlardı şüphesiz. Çocuklarımı refah içinde yüzdürmenin yanı sıra onlara Norman Rockwell'in çizimlerindeki kusursuz Noelleri yaşatmayı da vadedecekti.

Camdan dışarı bakmak için çocuk koltuğunda dimdik oturan Delia beni ağaçlık arazinin arkasındaki küçük bir inşaat konteynerinin önüne yönlendirdi. Kızımı çocuk koltuğundan azat ettim ve peşinden satış ofisine doğru yürüdüm. Kapıyı bir kere tıklatıp başımı konteynerin içine uzattım. Delia bacaklarımın yanından dolaşıp masadaki sarışın genç kıza doğru koştu. Resepsiyonist taş çatlasa on dokuz yirmi yaşındaydı ve tatlı bir gülümsemesi ile dimdik memeleri vardı. Tam da Steven'ın sevdiği gibi. Zaval-

lıcık. Muhtemelen Theresa daha duruma aymamıştı ve neredeyse ona da acıyacaktım.

"Merhaba Delia," diye şakıdı kızımın başını okşayarak. Delia'nın beresi hafifçe yana kayınca saçlarını yerinde tutan bantın kenarı göründü. Sarışın kız ona bakıp yüzünü buruşturdu ve Delia'nın beresinin örtmeye çalıştığı hikâyeyi tahmin etmiş gibi bana hınzırca sırıttı.

Sen böyle şeyleri nereden bileceksin, canım benim, diye düşündüm alayla.

"Finlay olmalısınız?" dedi benimle tokalaşmak için ayağa kalkarak. "Ben Bree. Bay Donovan sizi bekliyor."

Ne şeker. İşyerinde ona *Bay Donovan* diyordu ha? Kıza tatlı tatlı sırıttım. "Teşekkürler, Bree. Zach'i almaya geldim."

"Zoysia bahçesindeler. Çakıllı yolu takip edin. Dört yüz metre kadar ileride solda traktörler göreceksiniz. Onları geçin. Arkasındaki tarladalar."

"Sağ ol," dedim ve zavallıyı bekleyen kalp kırıklığını, geleceğinin tozlu camına çizilecek penis resimlerini düşününce onun adına gerçekten üzüldüm. Hâlâ vakit varken kaçıp gitmesini ve kendini kurtarmasını söylemek istedim. Steven'a abayı yaktığımda onun yaşlarındaydım ve günün birinde uslanmaz bir zamparaya dönüşeceğini söyleseler hayatta inanmazdım.

Delia'nın elini tuttum ve arabaya döndük.

"Öne binebilir miyim?" diye sordu arka kapıyı açtığımda.

"Hayır, tatlım. Çocuk koltuğunda oturmalısın."

"Ama babam izin veriyor."

"Baban yanlış davranmış. Sorumsuzluk etmiş. Ya polis görüp ona ceza kesseydi?"

Delia gözlerini devirdi. "Bu *gerçek* bir yol değil, anne. Babam burasının özel olduğunu söylüyor."

"Ya kaza yaparsak?"

"Ama burada başka araba yok ki," diye sızlandı. "Sadece babamın kamyoneti var. Bazen kamyonetin arkasına binmeme bile izin veriyor." Bu itirafı yaramaz bir gülümsemeyle yaptı. Ben de

sırıttım ama Steven'ın çocukları tehlikeye attığı bilgisini avukatımla paylaşmayı aklımın bir köşesine yazdım. Telefonlarımı açarsa tabii. Ön verandadaki yığının arasında onun faturasının da olduğundan emindim.

Delia'yı çocuk koltuğuna oturtup kemerini taktım ve Steven'ın çiftliğinin çakıl taşlı patikasında hoplaya zıplaya, ardımızda büyük bir toz bulutu bırakarak ilerledik. Bunu kabul etmek istemesem de gerçekten güzel bir araziydi. Geniş ve ferah düzlükler batıdaki Apalaş Dağları'nın eteklerine dek uzanıyordu. Kare kare ayrılan tarlalar yeşilin birçok tonuna bürünmüştü. Steven'ın kırmızı kamyoneti parlak yeşil arazide kolayca seçiliyordu. Eski kocamın kamburunu çıkararak, kamyonetin arkasına kaçan Zach'i kovaladığını gördüm. Zach diğer taraftan çıktı ve iyice ağırlaşan bezinin neredeyse yere değecek kadar uzadığını fark ettim.

Bravo, Steven. Tebrikler.

Steven minivanımı görür görmez müşterileri gelmeden hepimizden kurtulma hevesiyle Zach'i kucaklayıp bize doğru koşturdu. Steven'ı şu kadarcık tanıyorsam fıstık asistanına biz gidene kadar onları ofiste oyalaması talimatını verdiğinden emindim. Üçkâğıtçılıkta üzerine yoktu zira. Dikkatleri dağıtarak asıl niyetini saklamakta ve kusursuz imajını korumakta ustaydı. Gerçi onun bile Zach'in kolalı ve logolu beyaz gömleğinde bıraktığı devasa lekeleri saklayabileceğini sanmıyordum.

Oğlumuzu fırlatır gibi kucağıma verdi. Tıpkı benim bu sabah yaptığım gibi. Zach tulumunun önüne taktığım klipsli emziğinin yerinde yeller estiği için avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Bunca yolu geldiğin için teşekkür ederim," dedi Steven, Zach'in çığlıkları arasında sesini duyurmaya çalışarak. "Keşke Delia'ya da selam verebilseydim ama gitmeliyim, müşterim her an gelebilir." Omzumun üzerinden arabaya el salladı. Sonra usulca küfrettiğini duydum. Başımı çevirdiğimde Delia'nın emniyet kemerinin tokasını açıp arabadan indiğini gördüm. Yanımıza koştu ve Steven'ın kollarına atıldı. Steven kızımızın bereli kafasına bir öpücük kondurduktan sonra onu yere indirdi ve kaygıyla yolu gözledi.

"Önemli bir müşteri herhalde?" dedim kucağımda debelenen Zach'i zaptetmeye çalışırken.

"Sana bahsettiğim şu Warrenton'daki yeni sitenin müteahhitti," diye yanıtladı dalgınca. "On yıllık bir iş, iki bin beş yüz birim mal satacağız." Ekibindeki birine *bir dakika* dercesine parmağını kaldırdı.

Zach'i kucağımda hoplattım. Başını omuzuma yasladı ve çığlık atmaktan vazgeçip içler acısı bir şekilde inlemeye başladı. "İyi. Daha fazla vaktini almayayım. Zach'in battaniyesi nerede?"

Steven yüzünü buruşturdu. "Evde kaldı. Emziğini de unuttuk." Beni buraya neden jet hızıyla çağırdığı şimdi anlaşılmıştı. Oğlumu hoplatmaktan vazgeçip dik dik yüzüne baktım. Zach kendini arkaya doğru atıp yine cıyaklamaya başladı. "Al." Steven telaşla ceplerini karıştırdı ve anahtarlığından evinin anahtarını çıkardı. "Bize uğrayıp alabilirsin. Anahtarı paspasın altına bırakırsın. Tanrı aşkına, Theresa'ya seni içeri aldığımı söyleme." Kolumdan tuttuğu gibi beni arabama doğru çekiştirdi.

Ayaklarımı yere sağlam basıp ona direndim ve Zach'i kucağımdan indirdim. Hazin hıçkırıkları ânında kesildi ve neşeyle koşmaya başladı. Steven atılıp onu yakalamaya yeltendi ama Zach elinden kaçtı.

Elimi akşamüzeri güneşine karşı gözlerime siper edip Zach'in paytak paytak uzaklaşmasını izledim. "Onca yol geldim. Benzinim az ve sadece yirmi dolarım var. Rica etsem?" Elimi uzattım. Bizi sepetlemeyi bu kadar çok istiyorsa en azından yolculuk masraflarına katkıda bulunmalıydı.

Steven, Zach'i seyretmekten vazgeçip çenesini sıkarak bana döndü. "Yirmi dolar yeter de artar bile. Ev o kadar uzak değil." Zoraki sırıttı. Delia'nın yanında cimri götün teki gibi davranmak istemediğini tahmin ettim.

Eğilip kızımın beresini çıkardım. Birkaç tutam saç yere düştü ve Steven'ın suratı daha da asıldı. Cebinden bir deste para çıkardı ve içlerinden bir yirmilik alıp elime tutuştururken arkasındaki toprak yola kaçamak bir bakış fırlattı. Delia bereyi elimden alıp

kafasına geçirmeye çalıştı ama bir türlü başaramadı. Zach'i ilgisini çeken parlak sarı bir traktöre tırmanmaya kalkışmadan önce yakaladım.

"Sabah Zach'e baktığın için teşekkür ederim," dedim kucağımda kıvranan oğlumla. "Biz gidelim."

O sırada yolda iki araba belirdi. Tozları kaldırarak hızla bize doğru ilerlediler. Gıcır gıcır bir Mercedes minivanımın arka camındaki penise bakacak şekilde durdu. Çocukları koltuklarına bağlayıp kapıları kapadığımı gören Steven derin bir oh çekti.

"Arka yoldan daha hızlı gidersiniz," dedi, uzaktan muhtemelen centilmence görünen bir tavırla kapımı açarak. "Mıcırlı yol çiftliğin arkasından geçen kır yoluna bağlanıyor. Sağa sap. Sonra yine sağa ve otoyol tabelalarını takip et." Bize el sallayıp geldiğim yolu kapatan arabalardaki müşterilerini karşılamaya koştu.

Kontağı çevirip camları indirdim. Serin bir rüzgâr esti ve çimler yeşil bir denizin yüzeyi gibi dalgalandı. Aralarından geçerken Steven'ın burada yarattığı cennet köşesine hayran olmadan edemedim. Çimleri ekiyor, büyütüyor ve biçiyordu. İşi başından sonuna kadar o takip ediyordu. Yolun iki yanında traktörler zengin toprağı kabartarak arkalarındaki hendeklere yeni tohumları bırakıyordu. Bazıları da sık çimlerin uzun ve sivri uçlarını kesip bir golf sahasını andıracak bir biçim veriyor ya da çimen parçalarını topraklarıyla birlikte şeritler hâlinde çıkarıp rulo yapıyor ve kamyonların kasalarına yüklüyordu.

Üç yüz dönüm. Ben üç yüz sayfalık kitabı bile bitiremiyordum. Küçük bir kızın saçlarını Steven'ın tarlaları kadar düzgün kesemiyordum.

Eski kocamın söylediği gibi arka yoldan, kimseye görünmeden çıktım. Çiftliğin ucundaki son birkaç dönüm ekilmemiş toprağın –Steven'ın onlar için de bir şey düşündüğünden emindim– yanından geçtim ve otobana doğru ilerledim.

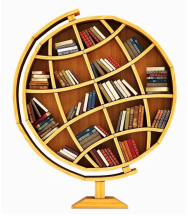

5. BÖLÜM

STEVEN'IN ANAHTARINI KİLİDE sokarken Zach kucağımda ağlamaya devam etti. Delia peşimden içeri girdi ve spor ayakkabılarını çıkarıp doğruca odasının yolunu tuttu. Theresa'nın evine ayakkabıyla girmek yasaktı. Geniş parkeler ve kar beyazı halılar limonlu Lysol kokuyordu; Theresa sabah çocuklardan sonra evi dip köşe temizlemişti anlaşılan.

Ben ayakkabılarımı çıkarmadım ve çocukların üst kattaki odalarına çıkarken çim çiftliğinin bir kısmını memnuniyetle içeri taşıdım. Zach'in odası beyaz halısı, beyaz jaluzileri, sivri köşeli ve keskin hatlı pahalı mobilyalarıyla son derece steril ve sıkıcı görünüyordu. Oğlumun yavru köpek desenli ve rengârenk lekelerle kaplı soluk battaniyesi alt açma minderinin üzerine fırlatılmıştı. Çiğnenmekten cılkı çıkan emzik de oradaydı. Zach onu iştahla ağzına tıktı. Her tarafı tüylenmiş battaniyeyi de çenesinin altına sıkıştırdı ve başını omzuma yaslayıp keyifli sesler çıkararak emziğini emmeye başladı. Aşağı inerken Delia'ya seslendim ama her zamanki gibi gelmek istemedi. Fırfırlı prenses yorganı ve cicili bicili Barbieleriyle bu ev onun için hâlâ yeniydi. Halbuki evde asla Barbielerle oynamazdı. Prenseslere de merakı yoktu. Ama bu babasının dünyasıydı ve burada bebeklerini giydirmekten son derece memnundu.

Holün duvarlarını süsleyen, Steven'la Theresa'nın sayısız mutluluk fotoğrafının arasında durdum. Yatak odalarının da onlarla dolu olduğunu tahmin ettim. Evin her yeri Steven'a neden

burada olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu hatırlatmak için tasarlanmıştı âdeta. Benimleyken Theresa çıkageldiğinde bunları tamamen unuttuğu göz önünde bulundurulursa belki de böyle bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Steven'la birlikte yaşarken duvarlardaki fotoğraflarımızın sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Biri, boşandıktan sonra hiç konuşmadığımız arkadaşlarımız tarafından üniversite mezuniyetimizde çekilmiş doğal bir fotoğraftı. Bir de nişanda ailelerimizle ve düğünümüzde birbirimize pasta yedirirken çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Belki de hatayı burada yapmıştım. Bizi, sahip olduklarımızı ve kaybedeceklerini ona yeterince hatırlatmamıştım. Ya da belki yapsam da hiçbir şey değişmezdi. Steven dünyanın en sadık erkeği değildi ve çim çiftliğinden Bree'nin Theresa'nın mutluluk karelerinde yer almaması arka planda bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyordu.

Zach'in tombul yanaklarının altındaki bluzum sırılsıklam olmuştu. Burnu akıyordu ve duvardaki çerçeveli fotoğraflardan birine, tam da Theresa'nın burnunun altına bir sümük topağı yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. Ama aşağılık bir hareket olurdu bu. Kurumuş bir sümük Theresa'nın kusursuz dünyasında asla gözden kaçmazdı ve Bree'nin de kaçmayacağını umuyordum.

Delia'ya bir kere daha seslendim ve mutfaktaki kâğıt mendil kutusundan bir tane mendil aldım. Theresa'nın dizüstü bilgisayarı mutfak adasında açık duruyordu. Uyku modundaydı, Windows logosu ekranın bir ucundan diğerine sıçrıyordu. Merakıma yenik düşerek ara çubuğuna bastım. Bilgisayar parola sormadan açıldı ve karşımda arama kutucuğu belirdi. Bir imleç boşlukta yanıp sönüyordu.

Başımı uzatıp koridora göz attım. Delia odasında Barbieleriyle konuşuyordu. Zach'i diğer omzuna geçirdim. Önce biraz huysuzlandı ama çabucak yatışıp gözlerini kapadı ve emziğini emmeye devam etti.

Serbest elimle arama motoruna *Harris Mickler* yazdım.

Ekranda sosyal medya hesapları ve fotoğraflar belirdi. Facebook, LinkedIn, Instagram, Twitter. Facebook profilini açtım. Kırk yaşlarında, çekici bir adamın gülümseyen bir fotoğrafı çıktı karşıma. Harris Mickler kırk iki yaşındaydı, Patricia Mickler'la evliydi ve geleceği parlak bir finansal hizmetler şirketinin müşteri ilişkileri departmanının başkan yardımcısıydı.

Patricia... Bana kocasını öldürmem için elli bin dolar teklif eden bir kadının bu kadar masum bir ismi olmamalıydı. Çevrimiçi albümlerde dolandım. İkisinin birlikte çekilmiş sadece bir fotoğrafını bulabildim. Beş yıl evvelki evlilik yıldönümlerindendi. Kameranın flaşı suratında patlarken Patricia tıpkı Panera'da göz göze geldiğimizdeki gibi şaşkın bir ifade takınmıştı.

Delia yukarıda prenses sesiyle bebekleriyle konuşuyordu. Zach omzumda uyuyakaldı ve emziği ağzından düştü. Patricia'nın profiline girdim. Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Ördek suratlı selfieleriyle dikkat çekmeyi uman bir ilgi budalası mı? Sayfası saçma sapan çevrimiçi testler ve politik *meme*lerle dolup taşan sinir bozucu sosyal medya arkadaşlarım gibi birini mi? Ama Patricia bunların hiçbiri değildi. Nadiren ve üzerinde düşünülmüş paylaşımlar yapıyordu ve kendisinin belki ancak bir iki tane fotoğrafı vardı. Profiline bakılırsa yatırım bankacısıydı. Dolayısıyla kendini beğenmiş bir züppe olduğunu düşünebilirdiniz. Ama gördüğüm kadarıyla, parasıyla gösteriş yapan tiplerden değildi. Hayvan barınağında gönüllü çalışıyor, kendisi gibi şanslı olmayanlar için bağış topluyor ve rengi solmuş kotu ve eski sweatshirtüyle son derece rahat görünüyordu. Ona dair tek gösterişli şey evlilik yüzüğüydü. Ortasında güvercin yumurtasından hâllice bir taş vardı ve etrafı iri pırlantalarla süslüydü. Patricia Mickler'ı hiç tanımamama rağmen, yine de bu yüzüğün onda aşırı abartılı durduğunu düşündüm. Ama tüm fotoğraflarında başroldeydi.

Merakla fotoğraflardan birini büyüttüm. Patricia'nın kucağında bir barınak kedisi vardı ve yüzük açıkça görünüyordu. Onun dışında kıyafeti özensizdi. Sıradan bir kot pantolon, eski püskü spor ayakkabılar, barınağın amblemini taşıyan bir tişört

ve mavi bir sweatshirt. Başımı yana eğip daha yakından baktım. Sweatshirtünün altında, bileğinde siyah bir şey vardı. Bir bilek desteği. Daha eski fotoğraflara tıkladım. Üç ay önce çekilen bir resimde başı sargılıydı. Başka birinde de parmağında atel vardı.

Ona bildiğimi söyleyemem. Başım derde girer.

Fotoğraflara arka arkaya tıklayarak gözlerinin altındaki koyu halkalarda morluklar aradım. Kemerli burnunda daha önce kırıldığına dair bir emare ve bol sweatshirtünün altında bir alçının kabarıklığını görmeye çalıştım. Patricia'nın vücudunda gözüme çarpan her ufak yara izi Harris Mickler'dan giderek nefret etmeme yetti. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen tekrar adamın Facebook profilini açtım. Doğudaki Annapolis'ten tutun da güneydeki Richmond'a kadar düzinelerce sosyal ağ grubuna üyeydi.

Patricia'nın dediği gibi, bu gece Reston'daki popüler bir barda düzenlenen bir etkinliğe katılacağını teyit etmişti. Lush buraya yalnızca birkaç kilometre mesafedeydi...

Oraya gitme fikrini aklımdan çıkarmaya çalıştım ama gidebilirdim. Sadece görmek için. Bir kokteyl alıp onu barın ucundan gizlice gözetleyebilirdim. Sırf Patricia için duyduğum endişeden.

Sayfayı kapadım ve arama geçmişimi temizledim. Saçmalıyordum. Oraya giyecek bir elbisem bile yoktu.

Yukarıdan Delia'nın mırıl mırıl sesi geliyordu. Zach'i battaniyesi ve emziğiyle birlikte kanepeye yatırdım. Parmaklarımın ucuna basa basa yukarı çıktım. Steven'ın yatak odasının kapısında duraksadım. Theresa daha bu sabah evime girmişti. Steven'a kapıyı kilitlemediğimi gammazlamıştı ki bu denemeden bilebileceği bir şey değildi. En azından *bana* bir anahtar verilmişti.

Steven'ın yatak odasının kapısı aralıktı ve onu parmağımla ittiğimde karşılaştığım dağınıklık beni şaşırttı. Ütülü nevresim takımları ve yatağın üzerine itinayla dizilmiş püsküllü yastıklar görmeyi bekliyordum. Kendimi tuvalet masasında ipek çiçeklere ve küvetin etrafında kokulu mumlara hazırlamıştım. Ama Steven'la Theresa'nın yatak odası felaket durumdaydı. Yatak darmadağındı. Sutyenlerle çoraplar dört bir tarafa saçılmıştı ve küveti süsle-

yen tek şey küf kokulu, ıslak bir havlu yığınıydı. Duvarda bir tane çerçeveli fotoğrafları vardı, o da yamuk duruyordu. Aldatıldığımı anladığımdan beri birlikte paylaştıkları özel alanın benimkinden daha derli toplu görünmesinden korkmuştum hep. Ama Steven'ın baksırını bir tekmede odanın öbür ucuna gönderip dolabın önünde dururken kapalı kapılar ardındaki hayatlarının benimle Steven'ınkinden pek de farklı olmadığını hissettim. Theresa'nın beni evine sokmak istememesi birden son derece mantıklı geldi.

Dolabın Theresa'ya ait kısmını karıştırmaya başladım. Gömlekler, elbiseler ve etekler gelişigüzel asılmıştı. Aralarında ancak kırışmalarına engel olacak kadar mesafe bırakılmıştı. Böylece kimse Theresa'nın aslında ne kadar pasaklı bir kadın olduğunu fark etmiyordu. Askıları tek tek kenara çektim ve siyah bir gece elbisesinde duraksadım. Saydığım kadarıyla buna benzeyen en azından beş tane elbisesi vardı. Onu askıdan aldım ve üzerime tutup aynaya baktım. Birkaç çengelli iğneyle bedenime göre ayarlarsam içinde iyi görünebilirdim. Elbisesinin kaybolduğunu bile fark etmezdi muhtemelen.

Altdudağımı dişleyerek benden gizlice aldığı şeyleri düşündüm. Bunlarla da yetinmiyordu üstelik. Hep daha fazlasını istiyordu. Fikrimi değiştirmeden önce elbiseyi dürüp koltuğumun altına sıkıştırdım ve kapıyı bulduğum gibi aralık bırakarak odadan çıktım.

Delia'ya bu sefer sabırsızca seslendim. Babası gibi derin bir iç çekerek ve minik ayaklarını sürüyerek peşimden merdiveni indi.

"Biraz daha kalamaz mıyız, anne?" diye sızlandı.

"Eve dönmeliyiz." Paltosunu kollarına geçirdim. Ayakkabılarını giydirmeye çalışırken tepinerek işimi zorlaştırdı.

"Benim evim *burası* olacakmış. Babam öyle dedi." Bu sözler yüreğime bir bıçak gibi saplandı. Tepki vermemek için kendimi sıkarak Zachary'yi battaniyesi ve emziğiyle birlikte kucakladım ve Delia'nın elini tutup çocuklarımı oradan götürmek için kapıya yöneldim. Eski kocamın evinin kapısını kilitlerken elli bin dolarla nasıl bir boşanma avukatı tutabileceğimi düşünmeden edemedim.

6. BÖLÜM

EVDE ÇOCUKLARI BİR KÂSE balık krakerle televizyonun önüne oturttuktan sonra Vero'nun numarasını tuşladım. Düşünme faslını uzatırsam vazgeçmekten korkuyordum.

Bip sesini bekledim. "Vero, selam. Ben Finlay. Steven çocuklar konusunda sana ihtiyacımız kalmadığını söylemiş. Öncelikle bunu ben istemedim. Bana sormadan seni... bilirsin işte... *yollamaya* karar vermiş," diye ekledim dişlerimi gıcırdatarak. Aslında ondan bir şey istemeye hakkım yoktu. Derin bir nefes aldım ve yine de sordum. "Ama bu gece bir işim çıktı ve eğer çocuklara bakabilirsen harika olur. Müsaitsen akşam yedide gelebilirsin. Fazla kalmam." Sonra bir kez daha düşündüm ve o kadar giyinip süslenip bakıcıya bütün gecenin parasını ödedikten sonra kendime bir iki saat daha ayırabileceğime karar verdim. "En geç on birde dönerim," dedim. "Son dakikada haber verdiğim için özür dilerim. İstersen her zamankinin iki katında anlaşalım." Steven'ın PayPal hesabı ne güne duruyordu? Şifresi hâlâ aynıydı. Onu acil durumlar için saklıyordum fakat bugün başıma gelenlerden sonra alkol ihtiyacım ikiye katlanmıştı. "Gelemezsen" –ya da gelmezsen– "anlarım. O zaman çocukları ablama götürürüm. Ama mesajımı birkaç dakika içinde alırsan beni arayıp haber ver. Lütfen."

Telefonu elimden bıraktım ve ekran ışığının sönmesini bekledim. Sonra tekrar elime aldım ve başparmağımın tırnağını kemirerek mutfakta aşağı yukarı dolanırken ikide bir kontrol ettim.

Theresa'nın küçük, siyah elbisesi kilerin kapısında asılıydı. Göğüs dekoltesi, bele tam oturan kupu ve bir bacağındaki baştan çıkarıcı yırtmacıyla tam da hikâyelerimdeki kahramanların giyeceği türden bir elbiseydi. Theresa'ya çok yakıştığından emindim. Yerdeki giysi yığınları arasında tek bir anne eşofmanı ya da günlük bir iç çamaşırı görmemiştim zira.

Telefonu açıp ablamı aradım.

"Selam Finn?"

"Selam George. Bu gece çalışıyor musun?"

Duraksamasına bakılırsa başına gelecekleri sezmişti. Ablam berbat bir yalancıydı çünkü dürüsttü. Kendi iyiliği için bu kadarı biraz fazlaydı hatta. Muhtemelen onun için harika bir polisti. "Neden?" diye sordu temkinli bir sesle.

"Çocukları sana bırakmam gerek." Ablamın çocuklarla arası iyi değildi. Suçlularla daha iyiydi. Georgia annemizin karnından çıktığından beri bekârdı ve ona kalırsa bu tamamen kendi tercihiydi. Geceleri *Susam Sokağı* ve *Kâşif Dora* izleyeceğine kapıları kırıp onu bunu kelepçelemeyi yeğliyordu. Gerçi kim yeğlemezdi ki? "Yalnızca birkaç saatliğine," diye yalvardım. "Yemeklerini yediririm. Zach daha sana gelmeden gece uykusuna yatar. İkisi de uyur. Sadece başlarında duracaksın."

Arkada haberler açıktı. "Kusura bakma, Finn ama bu gece beni unut. Haberleri gördün mü? Rus mafyasının buradaki uzantısı bu sabah mahkemede bir zafer daha kazandı. Bu gece OSN'den çocuklarla buluşup bunu konuşacağız." OSN. Organize Suçlar ve Narkotik. Georgia, Şiddet Suçları biriminde çalışıyordu.

"Sen narkotikte çalışmıyorsun ki."

"Doğru ama dertlerini biralarına akıtırken yanlarında olmak istiyorum."

Arkadaki kanal değişti ve Georgia'nın sırf senaristlerin hatalarını yakalamak için izlediği polisiye dizinin müziği çalmaya başladı. "Lütfen, Georgia. Benim için çok önemli."

"Vero'yu arasan?"

"Steven sabah ona yol vermiş, o da telefonumu açmıyor. Başka kimsem yok ve gerçekten dışarı çıkmam lazım." Tanrı aşkına, neler söylüyordum? Neden çıkmak zorundaydım ki? Gerçekten yapacak mıydım bunu? Evet, kahretsin. Yapacaktım tabii. "Üzerinde çalıştığım proje için araştırma yapmalıyım. Çocukları yanımda götüremem."

"Arkadaşların peki? Onlardan yardım istesen?"

"Hepsi uzakta oturuyor." Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak belki arayabileceğim ama aramayı tercih etmeyeceğim bir avuç insanı düşündüm. Steven arkadaşlarımı bir türlü sevememişti. Belki de onlar onu bir türlü sevemediği içindi. Bu yüzden, yıllar içinde bilerek ya da bilmeyerek benden uzaklaşmalarına izin vermiştim. Steven'ı seçmiştim. Boşandıktan sonra da Steven'ın arkadaşları seçimlerini ondan yana kullanmıştı.

Ablam televizyonun sesini kısıp usulca küfretti. "Sizin mahallede arayabileceğin bir bakıcı yok mu?"

Doğru ya, mesela Amy Teyze. "Bu mahalledeki bakıcım çocuklarımın velayetini almak için bir avukat tuttu ve ücretli bakıcımı işten çıkardı! Dolayısıyla, hayır, Georgia. Onlara bakacak hiç kimsem yok."

Bir metamfetamin laboratuvarının kapısını uçuracak kuvvette gürültülü bir iç çekti. "İyi. Ama sadece birkaç saat. Ona kadar dönmezsen hakkında arama emri çıkarıp bir insan avı başlatırım."

Alelacele teşekkür ettim ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden telefonu kapadım. Fırına bir tepsi tavuk nugget attım. Çocukları yıkayıp yedirdim ve hazırlanmak için yukarı koşmadan önce Zach'in bezini değiştirdim. Boncuk işli, eski, siyah gece çantamın tozlarını üfleyip peruklu eşarbımla makyaj malzemelerimi içine atarken Harris Mickler'ın kapılı kapılar ardında nasıl biri olduğunu düşündüm. O ve Patricia ne tür sırlar saklıyordu ve Harris gerçekten de birinin kurtulmak için elli bini gözden çıkarabileceği hatalar yapmış bir adam mıydı?

7. BÖLÜM

BARLARIN YABANCISI SAYILMAZDIM. Öğrenci barlarında, salaş mahalle barlarında, Steven'ın göz boyamak için müşterilerini götürdüğü şaraplı ve yemekli barlarda, Georgia'yla polis barlarında, yine Georgia'yla gey barlarda ve muhtemelen adını bile duymadığınız bir kitap için araştırma yapma kisvesi altında şehrin tekinsiz mahallelerindeki köhne striptiz barlarında yeterince takılmıştım. Ne var ki, daha önce kaç bara giderseniz gidin, böyle bir mekâna tek başına girmek her zaman bir telaş ve gerginlik sebebidir. Yeni geleni süzmek için üzerime çevrilen bakışlar beni daima huzursuz eder.

Ama bundan daha kötüsü kimsenin dönüp size bakmamasıdır.

Lush tamamen takım elbiseliler ve siyah mini elbiselilerle dolu olduğu için araya sıkışan fazladan bir kişiyi kimse fark etmedi ya da ettilerse de aldırmadılar. Yerli yerinde mi diye peruğumu yokladım ve dev güneş gözlüğümü burnumun ucuna doğru itip gözlerimin içerinin loş ışığına alışmasını bekledim. Pirinç ve kiraz ağacı ahşaptan bar rengârenk şişelerle dekore edilmişti ve arkasında ışıklı bir pano vardı. Saçma derecede çekici olan barmenler muhtemelen günlerini fotoğraflarını oraya buraya bırakıp internette DC'deki oyunculuk fırsatlarını kovalayarak geçiriyordu. Kalabalığı yararak ilerledim ve yüksek masalarla koyu sohbetlerin arasından geçip barın ucundaki son boş tabureye çöktüm. Bebek bezi çantamın askısını sandal-

yenin arkasına asmak için arkamı döndüğümde onu çocuklarla Georgia'da bıraktığımı hatırladım. El çantamı bara koyarken her zamanki yüküm olmadan kendimi çıplak gibi hissettim. Sanki evde bir şeyler unutmuşum gibi hissediyordum sürekli. Bu gece yanımda kimliğim dışında sadece şarap rengi rujum, Steven'ın yirmi doları, telefonum ve Harris Mickler'ın karısının buruşuk notu vardı.

Gözlerimi masalardaki adamlarda dolaştırdım. Sonra da kadınlarda. Hepsi bana Steven'la Theresa'yı andırıyordu ama aslında hiçbirini tanımadığıma emindim. Gözlüğümü çıkarıp çantama koydum. Bir bira söylemeyi düşündüm fakat burası Budweiser içebileceğin türden bir mekâna benzemiyordu. Bir votka tonik sipariş edip içkimi yudumlarken Harris Mickler'a bakındım. Orta boylu, orta karar bir kiloda ve şakaklarındaki saçlar hafiften kırlaşmış bir adam arıyordum. Gözleri yüzüne göre biraz küçüktü ve güldüğünde iki derin çizgi hâlini alıyorlardı. Bu tanıma uyan birini göremeyince önümden geçen barmene elimle işaret ettim. Ellerini tezgâha koyarak öne eğildi ve kulağını bana uzattı.

"Kurumsal tipler nerede takılır?" diye sordum.

Sol elime göz attı ve alyans takmadığımı görünce bilmiş bilmiş sırıtıp çenesiyle birkaç bar masasını işgal eden gürültücü grubu işaret etti. "Emlakçı tipler barın şu tarafını tutar." Başıyla yanlarındaki grubu gösterdi. "Bankacılar onlardan fazla uzaklaşmaz." Başparmağını omzunun üzerinden barın öbür ucunda şamata yapan tiplere doğru salladı. "Girişimciler, satışçılar ve evden çalışanlar," dedi barın bu tarafını özellikle tercih ettiğini belirten sinirli bir tek kaş kaldırma hareketi eşliğinde. "Üst düzey kurumsal tipler genelde arkadaki localara rezervasyon yapar." Tezgâhın altından bir bardak almak için eğilirken beni alıcı gözle süzdü. "Sen büyük başların peşindeki tiplere benzemiyorsun."

İçki karıştırma çubuğumu misket limonu diliminin ortasına sapladım ve kalan son yudumu başıma diktim. "Sen de bana içki servis edecek yaşta görünmüyorsun."

"Biraz ağır oldu," dedi gülerek. Sonra dudağını ısırdı ve beni yeni bir ilgiyle süzdü. "O sıkıcı şablon tiplerden olmadığını kastediyordum."

Bardağımdaki buzları çevirdim. "Şablon ha? SAT'de mi çıkıyor bu kelime?"

Boş bardağımı alırken parmaklarımız birbirine değdi. "LSAT'de çıkıyor aslında."* Duraksadı ve içkimi tazelerken dik dik yüzüme baktı. Yeni bir içki hazırladığını fark etmemiştim bile. "Adın ne?"

Misket limonu diliminin kenarını emerek ne cevap vereceğimi kestirmeye çalıştım. Sonra neden olmasın ki diye düşündüm. "Theresa," dedim elimi uzatırken.

"Ben de Julian." Tokalaştık. El sıkışması tam kıvamındaydı. Ne testosteron güdümlü bir tahakküm ne de beni hafife alırmış gibi zayıf bir tutuş.

"Eee, ne okumayı düşünüyorsun, Julian?"

"Hukuk fakültesindeyim zaten," diye düzeltti beni. Bana bozulduysa bile belli etmedi. "GMU'da üçüncü senem. Ceza hukuku okuyorum."

Tek kaşımı alayla kaldırdım. "Eyalet savcıları da sıkıcı ve şablon tipler değil mi?"

Barı sildiği bezi omzuna attı. "Gözümü o kadar yükseğe dikmedim. İyi kamu avukatlarına her zaman ihtiyaç var. Sen ne iş yapıyorsun?"

Ne söyleyeceğimi düşünürken içkimi yudumladım ve buzlar dişlerime çarptı. Geçimimi neyle sağladığımı yabancılarla paylaşmamak gibi bir prensibim vardı. Bunu yaptığımda sohbet tuhaf bir yere doğru gidiyordu zira. Ayrıca akılda kalıcıydı. Theresa'nın elbisesine baktım ve kumaşın hafifçe tiftiklenen bir yerini elimle süpürdüm. "Gayrimenkul."

"Sıkıcı görünüyor."

Gülmemek için kendimi tuttum. "Hem de nasıl."

---

* SAT, Amerikan eğitim sisteminde üniversiteye giriş için geçilmesi gereken sınavlardan biriyken LSAT ise Hukuk Fakültesi kabul sınavıdır. –*çn*

"Yanlış anlama," dedi temkinli bir sesle. "Ama sende gayrimenkul danışmanı tipi de yok."

"Yok canım?" Çokbilmiş ama çekici bir çocuktu ve belki de ikinci içkime geçtiğim için gülümsemesi içime işlemeye başlamıştı. "Neymiş peki benim tipim?"

Julian elindeki bardağı parlatırken beni süzdü. "Buz gibi bira ve ucuz pizza seven, çıplak ayakla gezen, kot ve rengi solmuş bol tişörtlerle rahat eden biri tipi var sende."

Yanaklarımın kızardığını hissettim ve tam on ikiden vurması kadar dobralığını dert etmememe de şaşırdım. Ya da ısrarla yüzüme diktiği bakışlarını. İkinci votka toniğimi de yuvarladım ve Theresa'yla ne kadar farklı olduğumuzu düşündüm. Steven ucuz pizza seviyor muydu diye hatırlamaya çalıştım. Yoksa hep lüks zevkleri vardı da ben mi fark edememiştim?

"Aile hukukuyla ilgilenmemen kötü oldu. Dünyanın dürüst boşanma avukatlarına da ihtiyacı var." Son yirmiliğimi tezgâha bırakıp kalktım. Sıkışmıştım ve tuvaletler muhtemelen barın arkasında, Julian'ın sözünü ettiği locaların oradaydı. Bu arada onlara da göz atabilirdim. Sırf meraktan.

"Hey," dedi Julian elini benimkinin üzerine kapayarak. "Mesaim bir saate bitecek. Beklersen birlikte bir şeyler atıştırabiliriz."

Bal rengi buklelerinden biri gözünün önüne düşmüştü ve çarpık gülümsemesi bana göre kusursuzdu. Teklifini hiç değerlendirmediğimi söylesem yalan olurdu. "Başka sefere," dedim ve yirmiliği ona doğru ittim. Ablam şehirdeki tüm devriye arabalarını teyakkuza geçirmeden önce çocuklarıma dönmeliydim. Beni arabanın arkasında olgun kadınlardan hoşlanan bir üniversiteliyle biberli pizza kırıntıları üzerinde yuvarlanırken yakalamalarını istemezdim doğrusu. "Pizzaya uygun giyinmedim."

Gülümsemesini bastırmak için dişlerini altdudağına geçirdi.

Ona teşekkür ettim ve teklifi ne kadar çekici olursa olsun fikrimi değiştirmeyeceğimi iyice anlaması için barın arka tarafını işaret ettim. Sonra da kadınlar tuvaletini aramaya çıktım. Kim bilir, belki o sırada Harris Mickler'ı da bulabilirdim.

• • •

Barın arka tarafındaki localar yalnızca özel müşteriler için ayrılmıştı. O kısım loş ışıklarla aydınlatılmıştı; yıllardır giymediğim topuklularımla ayakta bile zor durur ve yüksek, ahşap arkalıklı, siyah deri koltuklarda oturanları görmek için gözlerimi kısıp bakınırken muhtemelen tam bir sapık gibi görünüyordum. Sağ ayak başparmağımın altı su toplamıştı ve ayakkabımın sımsıkı bantları etime gömüldüğü için acıdan kıvranıyordum. Aç karnına gömdüğüm votka tonikler de yolumu bulmama yardımcı olmuyordu doğrusu. Locaların arasındaki dar koridordan tuvaletlerin ışıklı tabelasına doğru yürürken kendimi hafiften bayılacakmışım gibi hissettim. Son locaya yaklaştığımda bir telefon çaldı.

"İzin verir misin?" dedi bir adam. "Buna bakmalıyım." Başını telefonundan kaldırmadan locadan çıkıp bara yöneldiğinde az kalsın bana çarpacaktı. "Buyurun? Ben Harris," dedi yanımdan geçerken alçak sesle.

Harris. Dengemi bulmak için en yakındaki locanın arkasına elimi koydum ve dönüp adamı görmeye çalıştım. Ama locadaki çiftin beni merakla süzdüğünü fark edince hemen eğilip ayakkabımın bandını düzeltiyormuş gibi yaptım. O sırada, Harris Mickler'ın locasından bir kadın kalktı ve yüksek topuklarını tıkırdatarak uzaklaştı. Kadınlar tuvaletine girdiğini gördüm. Harris birkaç adım ileride durmuştu. Konuşmasını dinlemek için orada bir süre oyalandım. Ama çok geçmeden telefonu kapayıp cebine attı. Barın o tarafındaki barmenlerden birine iki kadeh şampanya söyledi ve yerine döndü. Tuvalete koşturdum ve boş bir kabine girerken kalbimin hızla çarptığını fark ederek şaşırdım.

Ne yapıyordum ben? Delilikti bu. Resmen delirmiştim. Harris Mickler karısını aldatıyordu. Ne vardı bunda? Kendi kocam dahil bir sürü erkek karısını aldatıyordu. Steven'dan bana yaptıkları için nefret etsem de onu öldürmeyi aklımdan geçirmezdim. Elli bin dolar için bile. Öte yandan, o paraya hiç tanımadığım bir adamın peşine takılmayı göze almıştım.

İdrar torbamı elimden geldiğince hızlı boşaltıp ellerimi yıkadım ve rujumu tazelemek üzere çantamı açtığım sırada Patricia Mickler'ın buruşuk notunu gördüm. Şimdi tuvalete atıp ondan kurtulabilirdim. Hatta kabine dönmeye bile gerek yoktu; yırtıp lavaboya atabilir ve üzerine musluğu açabilirdim.

Arkamdaki kabinin kapısı açıldığında çabucak çantamı kapadım.

Harris Mickler'ın gizli sevgilisi telefonunun üzerine eğilmişti. Uzun, sarı saçları yüzünü ve açık gri tayyörünün omuzlarını perdeliyordu. Ruj sürerken aynadan onu dikizledim. Kadın birini aradı ve telefonu kulağına götürdü. Sol elinin yüzükparmağında çarpıcı bir elmas ışıldadı, hemen yanında da pırlantalarla süslü bir alyans vardı.

"Selam bebeğim," dedi kadın, ben rujumu çantama koyarken telefondaki kişiye.

Belki de Harris'in bir iş arkadaşıydı. Belki büyük bir anlaşma yapmışlar ve buraya onu kutlamaya gelmişlerdi.

"Kusura bakma, aşkım," dedi sarışın kadın. "Müşterimle toplantım uzadı. Dolapta dünden kalan bir şeyler olacak. Katie'nin alerji ilacını tezgâha bıraktım. Bu gece çocukları sen yatırır mısın?"

Anlaşıldı. Harris kesinlikle karısını aldatıyordu. Evli bir kadınla.

Büyük olay. Bel soğukluğunu hak ediyor olabilirdi; hele karısını dövüyorsa hapislerde sürünmeyi de hak ediyordu kesinlikle ama henüz ölmeyi hak edecek bir yanlışını görmemiştim. Aynada peruğumu düzelttim ve telefonumu çıkarıp saate baktım. Daha erkendi. Steven'ın hesabından birkaç karton Çin yemeği alabilir ve Georgia'ya jest yapabilirdim. Micklerları sonsuza kadar unutabilirdim.

Harris Mickler'la takılan hatun lavaboya yaslandı ve sesini yükseltti. "Önemli bir müşteriyleyim diyorum, Marty! Ne yapabilirim?"

Tuvaletten usulca çıktım ve kapı içerideki ateşli tartışmanın üzerine kapandı. Bara doğru yürürken bir garsonun Harris

Mickler'ın masasına iki köpüklü şampanya kadehi koyduğunu gördüm. Harris garsonun eline katlı bir banknot sıkıştırırken sakız gibi bembeyaz gömleğinin kol ağzı karanlıkta parladı. Garson arkasını döndüğünde Harris'in avucundan kadehlerin birine bir şey düştü. Beyaz hap altın rengi köpüklerin arasından süzüldü ve kadehin dibine çökerken hızla eridi.

Başımı eğip Harris'in locasının yanından hızla geçtim ve barda boş bir yere oturdum. Bu açıdan Harris Mickler'ın yüzünü göremiyordum ama kadehi şöyle bir döndürdüğünü seçebildim. Siparişimi almak için yaklaşan barmeni sonradan fark ettim. Param bitmişti ve onu geçiştirmek için omzunun üzerinden başımı uzattım. Tam o sırada, Harris kadehlerin yerini değiştirdi.

Barmen görüş alanımı kaplayacak şekilde bana doğru eğildi. Göz göze geldiğimizde Julian bana gülümsedi. Koridorun ucundaki kadınlar tuvaletini görmeye çalıştım. Sarışın kadın her an dönebilirdi. Ne yapacaktım? Julian'a söylese miydim? Masaya müdahale etmesini istese miydim? Ya da belki kadını tuvalette yakalayıp Harris'i ispiyonlayabilirdim. Ama bunlar beni görgü tanığı konumuna sokardı. Polisin gelip ifademi almasını beklemek zorunda kalırdım. Bana kim olduğumu ve orada ne aradığımı sorarlardı. Neden peruk taktığımı, neden çalıntı bir elbiseyle gezdiğimi ve neden kendimi Theresa diye tanıttığımı açıklamak zorunda kalırdım. Çocuklarımı ablamın evinden zamanında alamadığım için neden hakkımda arama kararı çıkarıldığını da açıklamam gerekirdi tabii.

Georgia, diye düşündüm.

Georgia polisti. O burada olsaydı ne yapardı? Aklıma gelen tüm senaryolarda bir beylik tabancası, kelepçeler ve belki biraz da jujitsu bilgisi başroldeydi. Bende bunların hiçbiri yoktu.

"Planın mı değişti?" diye sordu Julian başını yana eğerek.

"Olabilir," diye kaçtı ağzımdan.

Sırıttı. "Beklerken bir şeyler içmek ister misin?"

Bu noktada hikâyenin kahramanı hızlı düşünmeliydi. Benim

hikâyemin kahramanı ne yapacaktı? Çantasında adam öldürmesi için ona yazılan bir notla dolaştığı için polisi aramayacağı kesindi.

"Bloody Mary," dedim.

Julian içki seçimim karşısında tek kaşını kaldırdı ama benimle tartışmadı. Buzlu bardağa domates suyu ve votka döküp bir dal kereviz sapı koyarken ben tuvaletin kapısını gözlemeye devam ettim.

"Teşekkürler," dedim içkimi tezgâha koymasına fırsat vermeden havada kaparak. "Hemen dönerim." Karanlık koridoru geçip doğruca kadınlar tuvaletine giderek kapıyı ardına kadar açtım ve Harris'in yanındaki kadını aynaya eğilmiş, rujunu tazelerken bulunca rahatladım.

Derin bir nefes aldım ve gizli silah taşıma ruhsatı olmadığını umdum. Sonra tökezlemiş gibi yaptım ve bardağımdaki içkiyi takım elbisesinin arkasına boşalttım.

Gri eteğinin buz gibi sıvıyı emmesiyle donup kaldı.

"Ah, olamaz! Çok özür dilerim!" Boş bardağı lavabonun kenarına bırakıp birkaç parça kâğıt havlu kopardım.

Lekeyi temizleme girişimlerimi nefret dolu bir bakışla bertaraf edip aynada arkasını görmeye çalıştı. "Her yerime gelmiş!"

Başına daha kötüsü de gelebilirdi.

Poposunu gayretle sildi ama lekenin en berbat kısmına ulaşamıyordu. "Soda," dedim kapıya doğru geri geri yürüyerek. "Soda işe yarayabilir. Siz burada bekleyin. Sakın bir yere kıpırdamayın. Ne yapılacağını biliyorum." Kapıyı aralayıp dışarı süzüldüm.

Harris tam ben tuvaletten çıkarken dönüp baktı. Locasının önüne dikildiğimde yüzü asıldı. Kalbim küt küt atıyordu. *Ya şimdi ya da asla,* diye düşündüm.

"Harris? Harris Mickler? Gerçekten sen misin?"

Kızarıp bozardı ve etrafa kaçamak bakışlar fırlattı. "Yok, ben..." Tuvaletin kapısına baktı. "Pardon," dedi şaşkın ve sıkıntılı bir ifadeyle. "Sizi tanıyor muyum?"

"Harris!" dedim ve koluna bir şaplak attım. "Birkaç yıl önce bir Noel partisinde tanışmıştık ya? Yoksa unuttun mu?" İyi gidiyorsun, Finlay. Böyle devam et. Bunu yapmak için çok uğraşmam gerekmeyecek olsa kendimi tekmelerdim. "Bari kalk da bir sarılalım, seni koca ahmak!" Elini tuttum ve onu zorla locadan çıkarıp liseden beri tanışıyormuşuz gibi boynuna atladım. Kollarını iki yanında sarkıtarak heykel gibi durdu. Bir kolumu ona dolarken diğer elimi en yakındaki şampanya kadehine uzattım. Ama uzaktaydı, yetişemiyordum. Harris beni omuzlarımdan nazikçe itti ve onu biriyle karıştırdığımı söyledi. Kadehe ulaşmaya kararlı olduğum için ona daha da büyük bir şevkle sarılıp üzerine yaslandım.

Hâlâ çok uzaktı.

"Hey!" diye bağırdı benden kaçmaya çalışırken masaya toslayınca. "Ne yapıyorsunuz..."

Elimi poposuna kaydırdım. Kaba etlerini avuçlamamla kısık gözleri hayretle irileşti. Aman Tanrım. Neler yapıyordum?

"Doğru ya," dedi öteki elimle nihayet kadehin sapını kavradığımda. Harris Mickler şimdi beni merak ve ilgiyle süzüyordu. "Hatırladım seni." Karnım sert bir şeye dayandı ve kemerinin tokası olmadığından emindim. Sapık herif. Kadehi çabucak masada kaydırdım ve ötekiyle yerlerini değiştirdim. Sonra da aramıza mesafe koymak için kendimi locanın boş tarafına atıp en yakınımdaki içkiye uzandım.

"Sakıncası yoksa sana katılabilir miyim?"

Harris huzursuzca oturdu ve gözlerini arkamızdaki tuvaletin kapısına dikti. "Ben, şey..." Kadehi dudaklarıma götürdüm ve bir dikişte şampanyanın yarısını içtim. Rahatlamak için daha sert bir içkiye ihtiyacım vardı ama Harris'in yüzündeki şok ifadesi bütün tedirginliğimi alıp götürdü.

Kadehi elimden sarkıttım. "Birini beklemiyordun umarım?" Sırtımı dikleştirip elimi göğsüme götürdüm. "Ay, hayır! Tuvaletteki kadınla mıydın yoksa? Telefonda biriyle kapıştı. Galiba kocasıydı. Kadın bayağı bozuldu. Arka kapıdan çıktığını gördüm."

Harris'in suratı asıldı. Kaşlarını çatarak kadehine uzandı ve içkisini başına dikip tuvaletlerin olduğu koridorun ucundaki acil durum çıkışına dalgın gözlerle baktı.

Ha siktir. Yutkunurken aşağı yukarı hareket eden âdemelmasını izledim. Bu tür ilaçların etkisini göstermesi ne kadar sürüyordu acaba? Kadehimi masaya koydum. Kenarında rujumun izi çıkmıştı. Sapında da parmak izlerim vardı. Harris Mickler burada bayılırsa ve hastanede uyuşturucu taraması yapılırsa pek hoş bir duruma düşmeyeceğim kesindi.

"Hey, Harris," dedim çevremizdeki locaları kaçamak bakışlarla gözleyerek. Sonra masanın üzerinden ona doğru eğilip fısıldadım. "Buradan çıkmaya ne dersin? Baş başa kalabileceğimiz bir yere gideriz." Çenemle gözünü alamadığı kapıyı işaret ettim ve suratına yayılan yılışık gülümsemeyi görünce rahatladım. Arabayı dikkat çekmemek için arkadaki çöp konteynerlerinin oraya bırakmıştım. Barın öndeki girişinden ve pencerelerinden görünecek bir yerde değildi. Patricia ev adreslerini yazmıştı. Kocasını arabama bindirebilirsem evine bırakabilirdim. Sonra da notu yakıp bunları unuturdum.

Harris parmağını kaldırarak garsona bir işaret verdi. "Hesap lütfen."

Beklerken kravatını gevşetti. Saç çizgisinin ince bir ter tabakasıyla kaplandığını fark ettim. Kaşlarını çattı. "Birbirimizi nereden tanıdığımızı bir kere daha hatırlatır mısın, lütfen?"

"Ah, şey..." Sosyal medya profilinde gördüklerimi hatırlamaya çalıştım ama korkudan beynim durmuştu. Üye olduğu tek bir grubu bile hatırlayamadım. "Şeydeydik... Hani özel bir etkinlik düzenlenmişti ya?" dedim lakayt bir tavırla elimi sallayarak. "Kuzey Virginia finans grubunun partisi canım." Sesimi alçaltarak boşlukları dolduracağını umduğum entrikacı bir fısıltıyla devam ettim. "Organizasyonun adını hatırlayamadım..."

"Feliks için mi çalışıyorsun?" Yine etrafa kaçamak bakışlar fırlattı.

"Evet!" diye bağırdım el çırparak. "Seninle oradan tanışıyo-

ruz işte. Feliks için çalışıyorum." Gözlerimi kapıya diktim ve Harris'in takıldığı kadının içeriden çıkmaması için dua ettim.

"Hımm." Midesi ekşimiş gibi göğüs kemiğini ovuşturdu. Biraz da sararmıştı sanki. "Feliks için ne yapıyorsun?"

Masanın altında bacağımı sallamaya başladım. "Bilirsin işte, ıvır zıvır." Hafifçe silkindi ama bakışları donuklaşmış, odağını yitirmeye başlamıştı. Masanın altından bacağına tekme attım. "Canlan biraz, Harris," dedim neşeyle. Başımı uzatıp garsona bakındım. Kahrolası hesabı getirmesi neden bu kadar uzun sürmüştü?

"Şampanya sertmiş," derken dilinin dolandığını fark ettim. "Beni biraz çarptı." Gözleri kapanıyordu. "Adın neydi?" diye sordu mayışık bir sesle.

"Theresa."

"Doğru ya. Theresa..." Sonunda garson hesabı getirebildi. Elindeki içki tepsisiyle eğilip siyah, deri kılıfı masaya bıraktı ve gitti. Harris'in başı önüne düşmüştü. Garson onunla laflamaya kalkışmadığı için şanslıydım.

"Hadi, Harris." Masadan doğrulup etrafı kontrol ettikten sonra onu kaldırdım. Saat ilerledikçe Lush iyice kalabalıklaştığından kimsenin dikkatini çekmezdik. Julian da barın arkasında içki servisi yapmakla meşguldü. Harris bana yaslandığında arka cebinden cüzdanını aldım ve masaya bir yüzlük attım. Sonra kolunun altına girdiğim gibi onu arkadaki ışıklı çıkış tabelasına doğru çekiştirdim. Güçbela kapıyı açtım ve dışarı çıktık.

Otoparka ulaştığımızda Harris fark edilir şekilde ağırlaşmıştı. Başı küt diye omzuma düşünce topuklarımın üzerinde bir an dengemi kaybettim. Omzumdaki kolunu düzelttim ve ağırlığını biraz daha yüklenip yalpalayarak çöp konteynerlerine, arabamın yarattığı gölgeye yöneldim. Personel otoparkı ıssız ve karanlıktı. Harris'i arabanın yan paneline yaslayıp düşmesin diye üzerine abandım ve anahtarı çıkarmak için çantamı karıştırdım. Beni beceriksizce ellemeye başladı. Sonra elini eteğimin altına sokup ıslak dilini kulağıma daldırdı.

"Harris," dedim kendimi biraz geri çekerek iğneleyici bir sesle. "Yaramazlık yapmayı seviyorsun, değil mi?" Sonunda anahtarı buldum. Arabanın kapısını açtım ve az kalsın Harris'i yere düşürüyordum. Dengesini kaybedip Zach'in bebek koltuğunun önüne oturuverdi. Pahalı takım elbisesinin poposu elma suyuyla ıslandı ve üzerine bir de balık kraker kırıntıları yapışınca tam oldu. Arabaya tamamen girip uslu bir çocuk gibi yere uzanırsa onunla harika anlar geçirmeyi vadettim. Dışarıda kalan bacaklarını toplayıp onu içeri ittirirken kulağıma kulağıma inledi ve onunla birlikte içeri kıvrılırsam bana yapacaklarına dair o kadar edepsiz şeyler söyledi ki yüzüm buruştu ve Patricia'nın teklifini ciddi ciddi düşünmeye başladım. Neyse ki çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

Harris'in ayaklarını içeri tıkıp kapıyı üzerine kapadım. Yakınlarda bir yerden köpek havlamaları gelince ne yaptığımı kimsenin görmediğini umarak konteynerin yanından ilerideki ışıklı otoparka baktım. Bir çift kol kola bara girdi. Bir grup kadın kapıda sigara içiyordu ama benim bulunduğum tarafa bakmadılar bile. Köpek havlamaları giderek uzaklaştı.

Şoför kapısına koşarken çantamda cep telefonumu arandım. Önce Patricia'yı arayıp evde olduğunu teyit etmeliydim. Sonra ona Panera'da duyduğu konuşmayı yanlış anladığını söyleyip durumu düzeltecektim.

"Theresa!" Gece havasını yaran sesle zınk diye durdum.

Arkamı döndüğümde Julian'ın rahat bir gülümsemeyle anahtarlığını parmağında çevirerek bana doğru yürüdüğünü gördüm. Mesaisinin az önce sona erdiğinin bir işareti olarak gömleğinin üst düğmelerini açıp kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı.

"Gitmediğine sevindim." Arabama yaslandı ve içimden karanlığa şükrettim. Bir de Dodge minivanların filmli arka camlarına.

"Be-ben özür dilerim," diye kekeledim parmaklarımı alnıma bastırarak ve alelacele bir şeyler uydurmaya çalışarak. "Niyetim

seni ekmek değildi. O son içkinin parasını ödemeden kaçmak da istememiştim. Ben sadece..."

"Dur, dur," dedi ellerini kaldırıp hafifçe gerileyerek. "Boşuna özür diliyorsun. Bana bir borcun yok."

"Bloody Mary'yi..."

"Bahşişin fazlasıyla karşılıyordu." Aramızdaki mesafeyi korudu. "Sadece araba kullanabilecek misin diye merak ettim. İstersen sana taksi çağırayım," diye ekledi bunun bir yaklaşma girişimi olmadığının altını çizerek.

"Sağ ol. İyiyim." Fazla konuşacağımdan korkarak dilimi tuttum. Aslında iyi değildim tabii. Arabamın arkasında baygın yatan bir sapık ve çantamda beni kiralık katil sanan bir kadının yazdığı ve o adamı öldürmemi isteyen bir not vardı. Çocuklarımı zamanında alamayacağım için de ablam beni aramaya başlayacaktı. Cep telefonuma baktım. Georgia'nın beni bu saate kadar aramaması bile şaşılacak şeydi.

"Telefonuna bakabilir miyim?" diye rica etti Julian. Telefonu uzattım. İnsanı savunmasız bırakan bir yanı vardı. Belki sesinin yumuşaklığı ya da gözlerindeki içten endişeyle ilgiliydi. Rehberimi açıp telefon numarasını kaydetti. "İhtiyacın olursa diye," dedi telefonu bana verirken ve ellerini cebine koydu. "Ya da belki benimle çıkma konusunda fikrini değiştirirsin."

Geri geri yürüyerek arabamdan uzaklaştı. Arkasından vuran sokak lambasının ışığında zarif siluetine baktım. Onun için fazla büyük olsam da tüm bunlar başıma gelmeden önce teklifini kabul etse miydim diye düşünmeden edemedim.

"Çocuklarım var," diye seslendim. "İki tane."

Sokak lambası gülümseyen yüzünü aydınlattı. "Minivanlarla bir derdim yok."

Hayret dolu bir kahkaha atmamak için kendimi tuttum ve gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Neler yaşıyordum? Bu sahiden benim hayatım mıydı? Şoför koltuğuna geçip numarasına baktım. Otoyol devriyesi ya da daha kötüsü ablam tarafından tutuklanmazsam belki bir ara onu arardım.

Derin bir iç çekip buruşuk notu çıkardım ve Patricia'yı aradım. Bluetoothumdan arama sesini dinlerken Micklerların evine doğru trafiğe karıştım. Patricia sonunda açtı.

"Bitti mi?"

"Evde misin?"

Duraksadı. "Evet."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"Çok şükür." Torpidodan sakız kutusunu çıkardım. İçki imalathanesi gibi kokuyordum. "Kocan barda kadının tekini hapla uyutmaya yeltendi. Ben... Neyse, kazdığı kuyuya kendisi düştü. Şimdi yanımda ve baygın. Onu eve getiriyorum." Hiç tanımadığım bu kadınla aramızda tuhaf bir bağ kurulduğunu hissediyordum. İşin kötüsü kocasıyla da biraz fazla sıkı fıkı olmuştum. Hız limitini aşmamaya dikkat ederek şerit değiştirdim.

"Hayır! Onu buraya getiremezsin!" İtiraza devam ederken sesi giderek isterik bir hâl aldı. "Kurtul ondan. Dediğin gibi temiz bir iş yapmazsan parayı alamazsın!"

"Ben sana hiçbir söz vermedim. Sen duyduklarını yanlış anladın." Paralı yola girmeye çalışan bir Audi aniden önüme kırdı. Kornaya bastım ve çakarlı lambaları görme korkusuyla dikiz aynasına göz attım ama neyse ki henüz peşime polisler takılmamıştı. Vücuduma adrenalin pompalanıyordu. "Bana bak, kocan pisliğin teki olabilir ama bu yüzden ölmeyi hak etmiyor..."

"Telefonu sende mi?" diye sordu Patricia.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Belki. Bilmiyorum." Harris'in cüzdanının yanında olduğunu biliyordum. Telefonunu da ceketinin iç cebine koyduğunu görmüştüm. "Evet, galiba. Neden?"

"Bul onu. Şifresi *sütçü*. Fotoğraflarına gir. İş bitince de beni ara."

"Kocanın fotoğraflarından bana ne?"

Ama Patricia telefonu kapamıştı. Küfrederek elimi direksiyona vurdum. Şimdi ne yapacaktım? Patricia'nın bize kapıyı aç-

mayacağı belli olmuştu. Bende bu şans varken bir komşu onu bahçeye attığımı görüp plakamı polise ihbar ederdi.

Hay sikeyim! Bu gece gitgide boka sarıyordu.

İlk sapaktan girdim ve bir iş merkezinin otoparkında durdum. Kol dayama yerini kaldırıp Harris Mickler'ı topuklarımla deşmemeye dikkat ederek arkaya geçtim. *Savunma, bir numaralı cinayet delili ve aynı zamanda cinayet silahı olan çakma Louis Vuitton ayakkabıların sağ tekini mahkemeye sunuyor, sayın hâkim.* Kahkahayı basmamak için kendimi zor tutuyordum. Julian beni nasıl savunurdu acaba? Çocuk koltuklarının arasından Harris'in ceketinin cebine uzandım. Telefon ekranı kilitliydi. Suratımı buruşturarak şifreyi girdim.

Fotoğraflar ikonuna basmadan önce duraksadım. Harris Mickler'ı tanıdığım kadarıyla beni hiç hoş şeylerin beklemediğini tahmin edebiliyordum. Hatta belki de gördüklerim ödümü patlatacaktı. Ya da midemi bulandıracaktı. Doğru olmadığını bile bile fotoğrafları açtım. Her zamanki dosyalara göz attım. Facebook, Instagram, Twitter, Ekran Resimleri, Kamera... Gizli.

Göz ikonuna tıkladığımda karşıma iğrenç bir porno koleksiyonu çıkmayınca biraz şaşırdım doğrusu. Bunun yerine numaralandırılmış dosyalar buldum. On üç tane. Hepsi isimlerle etiketlenmişti: SARAH, LORNA, JENNIFER, AIMEE, MARA, JEANETTE...

Harris yanımda sığ nefesler alıp vererek uyurken ilk dosyayı açıp görüntüleri yavaşça kaydırdım, gördüklerimi algılayabilmek için ekranı yaklaştırdım. Gördüğüm kadarıyla bir kadının tuhaf açılardan ve muhtemelen gizlice çekilmiş fotoğraflarıydı. Sarışın kadın bir kafenin kasa kuyruğunda bekliyordu. Aynı kadın arabasına biniyordu. Bir otoparkta market arabası sürüyordu. Bunda yüzü net bir şekilde görünüyordu. Onu hemen tanıdım. Barda domates suyuyla yıkadığım sarışındı.

Harris Mickler gizlice kadınların izini süren bir sapıktı.

Bir kereyi görmezden gelebilirdim ama bu kadarı fazla. Çok fazla.

Dosyayı kapatıp başka birini açtım. Nefesimi tuttum.

Bunda da diğeri gibi uzaktan ve gizlice çekilmiş fotoğraflar

vardı. Ama bu ve diğer dosyaların içeriği ilkinden daha da rahatsız ediciydi. Harris kadınları bir süre takip ettikten sonra tıpkı bu geceki kadın gibi onlarla yemeğe ya da içkiye çıkmış ve birlikte poz vermişti. Sonra aynı kadınların kurgulanmış fotoğraflarını çekmişti – çıplak, gözler kapalı, Harris onlara dokunurken, öperken ve tecavüz ederken yüzlerinde gevşemiş bir ifade. Fotoğrafların hepsinde kadınların parlak alyansları özellikle kadraja alınmıştı.

Harris Mickler'ın otuz altı ayı aşkın bir süre boyunca gözüne kestirip sonra onunla çıkmaya ikna ettiği, hepsi de görünüş ve yapı olarak birbirine benzeyen diğer on iki kadının sayısız görüntüsü arasında dolaşırken ağzıma dolan safrayı yutkundum. Muhtemelen hepsine ilaç verip tecavüz ettiğini fark edince midem bulandı. Tüm dosyalarda son fotoğraf dehşete düşürecek kadar mahrem bir kareydi ve üzerine aynı yazı yazılmıştı.

Dediğimi yap ve kimseye bundan bahsetme yoksa bu fotoğrafları kocana gösterip benimle neler yaptığını anlatırım.

Yapbozun parçaları bir anda yerine otururken midemin bulandığını hissetmeye başladım. Harris Mickler onlara şantaj yapıyordu. Onun için sessiz kalıyorlardı. Özellikle evli ve çocuklu kadınları seçiyordu. Hepsinin zengin ve başarılı kocaları vardı ve toplumda statü sahibiydiler. İş ve aile hayatlarını riske atamayacaklarını biliyordu. Kurbanlarıyla mutluluk pozları vermesinin nedeni de onlarla çıktığı ve seksin iki tarafın da rızasıyla gerçekleştiği algısını yaratmaktı. Halbuki Harris belli ki kurbanlarının arabasının arkasında kendinden geçmiş olmasını tercih eden bir sapıktı.

Oturduğum yerde çöküp kaldım. Harris'in telefonuna ve Patricia'nın notuna baktım. Kadın haklıydı. Onu nereye götüreceğimi bilmiyordum ama bu canavarı Patricia Mickler'ın evine geri götüremezdim.

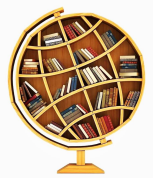

8. BÖLÜM

EVİMİN ARAÇ YOLUNDA frene bastığımda saat ona geliyordu.

Harris Mickler'la ne yapacağıma hâlâ karar vermemiştim.

Garaj kapısı yukarı doğru açılırken motoru çalışan arabamda direksiyona sıkıca yapışarak bekledim. İçeri girdiğimde farlar askı tahtasını aydınlattı ve kuytu köşelerde garip şekilli, ürkütücü gölgeler oynaşmaya başladı.

Bu işte bir yanlışlık vardı.

Arabamın arka koltuğunun dibinde baygın yatan bir canavar olması yanlıştı.

Georgia'yı arayıp her şeyi anlatmalıydım. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Beni hapse atmalarına da izin vermezdi çünkü öyle bir durumda çocuklarıma bakmak zorunda kalırdı.

Arabadan indim ve tamponla Steven'ın marangoz tezgâhının arasından yanlamasına geçerken çalışır hâlde bıraktığım motor bacaklarımı ısıttı. Gece hava soğumuştu ve egzoz dumanları beyaz bulutlar hâlinde Bayan Haggerty'nin evine doğru süzülüyordu. Yolun karşısındaki evin mutfağında ışık yanmıyordu ve mahallenin işgüzarı yattığı için sessizce şükrettim.

Mutfağın kapısını açtım. Eviyedeki kirli bulaşıklardan yayılan ıslak waffle kokusu odayı sarmıştı, akçaağaç şurubuna bulanan telsiz telefon hâlâ yapış yapıştı ve masada bıraktığım yerde duruyordu. Son numarayı aradım ve telefonu kulağıma dayayıp ablamın açmasını beklerken ışığı yakmaya korkarak karanlıkta duvarın dibine çöktüm.

"Finn?" Arkadan Zach'in feryatları geliyordu. Alnımı ovuşturdum. Yıllar süren bir deneme yanılma sürecinden ve uykusuz geçen sayısız geceden sonra çocuklarımın farklı ağlama stillerinin anlamlarını öğrenmiştim.

"Uyutamadın mı?"

"Neyi yanlış yapıyorum?" diye inledi Georgia. Bir rehine krizinde bile soğukkanlılığını koruyabilirdi ama çocukların sinir krizlerini nasıl yöneteceğini bilmiyordu doğal olarak.

"Hiçbir şeyi. Sadece çok yorgun." Ellerimin ayalarını gözlerime bastırdım. Çocuğunuzun çığlığının kafanızın içindeki tüm sesleri susturabilmesi ne tuhaftı.

"O zaman neden uyumuyor?"

"Çünkü daha iki yaşında. Şimdi beni dikkatle dinle." Ablamı sakinleştirme umuduyla bir rehine arabulucusu gibi konuşmaya gayret ediyordum. "Battaniyesi orada mı?"

Zach'in ulumaları arasında hışırtılar geldi. "Evet, burada."

"Zach'i ona sar ve kucağına al. Sonra emziğini ver. Sırtını pışpışlarken emziği parmağınla tut ki düşmesin."

"Ahtapot muyum ben?"

"İyi. Bırak da ben gelene kadar bağırsın."

"Ne zaman geleceksin?"

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

Alnımı dizlerime dayadım. "Tecavüz hapı yutan yetişkin bir erkeğin kendine gelmesi ne kadar sürer?"

Georgia'nın sessizliğini Zach acıklı feryatlarıyla doldurdu. "Efendim?"

"Araştırma. Bir kitap üzerine çalışıyorum."

"Hani bu gece çok önemli bir işin vardı?"

"Önemli işte." Neden kimse işime saygı duymuyordu? "Bir yerde tıkandım. Bir türlü ilerleyemiyorum."

"Tecavüz hapı mı?" diye mırıldandı. "Adamın kilosuna ve ilacın etkisine göre değişir. Belki birkaç saat. Belki bütün gece." Hattın öbür ucundan gelen seslere bakılırsa ablam Zach'i batta-

niyesine sarıyordu. Ağzına tıktığı emzikle birlikte oğlumun çığlıkları kesildi. Bir iki hışırtı daha duyuldu. Zach burnunu çekti. "İşe yaradı galiba," dedi Georgia.

"Diyelim sen bu hikâyenin kahramanısın ve korkunç şeyler yapan çok kötü bir adamı ilaçla bayılttın..."

"Ne gibi şeyler?"

"Kanunlara aykırı birtakım işler işte."

"Kabahatlerden mi bahsediyoruz, ağır suçlardan mı?"

"Kesinlikle ağır suçlar. Diyelim ki bu adam arabanın arkasında baygın yatıyor. Onunla ne yapardın?"

"Suç işlediğini kanıtlayabilir miydim?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Tabii ki var," dedi bunu sormama şaşırmış gibi. "Kahramanının elinde kanıt varsa onu en yakındaki karakola götürüp kanıtlarla birlikte bir dedektife teslim etmeli. Gerisini yetkililer halleder."

Başımı kaldırıp mutfağın karanlığında gözlerimi kırpıştırdım. Harris'in cep telefonundaki fotoğraflar. Kim bilir kaç kadını gizlice fotoğrafladığının ve onlara şantaj yaptığının fiziksel delilleri elimdeydi. Ayrıca bu akşamki kadının içkisine hap attığını gözlerimle görmüştüm ve bu, muhtemelen ötekilere de ilaç verdiğine dair şüphe oluştururdu. Onu ve telefonunu polise teslim edebilirdim. Ya da en temizi onu Georgia'ya götürüp cep telefonuyla birlikte orada bırakmaktı. Patricia'nın notundan bahsetmek zorunda değildim. Barda onu bir kadına ilaçlı içki içirmeye çalışırken yakaladığımı ve kadehleri değiştirdiğimi söyleyebilirdim. "Peki ona ilaç verdiğim için... yani karakterim verdiği için başı derde girer mi peki?" diye sordum.

"Şartlara bağlı. Olayda kasıt var mı? İlaç yasadışı bir ilaç mı? Belki."

"Nasıl bir dertten söz ediyoruz? Büyük mü, küçük mü?"

"Önemli mi? Sonuçta bu bir aşk romanı."

"Tabii ki önemli. İnandırıcı olmalıyım."

İç çekti. "Senin şu karakter gidip teslim olursa savcı ona insaflı davranırdı. Muhtemelen uzlaşma sağlanırdı."

Sırtımı dikleştirdim. Georgia'ya teslim olacaktım. Beni tutuklamak ve serbest bırakmak seçenekleri arasında kesinlikle serbest bırakmayı seçerdi. Alternatifi, biri kefaletimi ödeyene kadar çocuklarıma bakmaktı ki Georgia onları gerektiğinden bir dakika daha fazla yanında tutmak istemezdi.

"Kurgusal problemlerini çözdüğümüze göre Zach'le Delia'yı almaya geliyor musun?"

Zach uyuyordu. Düğme burnundan üflediği yumuşacık bebek nefeslerini duyabiliyordum. Garajdan gelen motor uğultusunu ve sokağın ucunda oturan bir komşunun köpeklerinin şamatasını bastırıyordu.

"Evet," dedim. "Burayı bir toparlayayım, birazdan gelirim."

Georgia telefonu kapadı. Telsiz telefonu yere bıraktım. Üzerine Delia'nın kırpık saçları yapışmıştı. Kötü başlayan günüm daha da kötü devam ediyordu. Kitapta hiçbir ilerleme kaydedemediğim gibi faturalarımı ödemeye de bir adım bile yaklaşamamıştım. Polis hakkımda zabıt tuttuğunda Steve'le Theresa'nın avukatının eline benim anneliğe uygun olmadığımı iddia etmek için bir koz daha geçecekti. Harris gibi bir canavarı yakalatmamı umursamayacaklardı. Bir peruk ve çalıntı bir elbiseyle bir bara gittiğim ve kocamın benzin alayım diye verdiği parayla içki içtiğim için kötü bir anne olarak yaftalanacaktım. Haklı sebeplerim görmezden gelinecek ve bir adamı ilaçla uyutup ailemize ait arabayla kaçırdım diye işitmediğim hakaret kalmayacaktı.

Ya da...

Harris Mickler'ı ortadan kaldırıp Patricia Mickler'ın para konusunda yalan söylemediğini umabilir ve yakalanmamak için dua edebilirdim.

Ayağa kalkıp popoma yapışan waffle kırıntılarını süpürdüm. Sonra topuklularımla peruğumu elime alıp yukarı çıkarak tutuklanma ihtimalime karşı temiz iç çamaşırları ve rahat bir kıyafet

giydim. Barın tadını ağzımdan silmek için dişlerimi uzun uzun fırçaladım, Harris'in yaladığı kulağımı yıkadım ve makyajımı çıkardım. İşim bittiğinde banyodaki aynanın önünde durdum ve derin bir nefes alarak kendimi yapacağım şeye hazırlamaya çalıştım. Harris Mickler'ı ablama teslim edip ifademi verecektim.

Çünkü kabul etmeliydim ki dünyanın en şanslı insanı değildim.

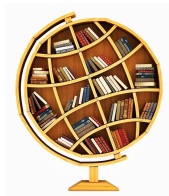

9. BÖLÜM

MUTFAĞA İNERKEN AYAKLARIM kurşun gibi ağırdı. Mutfaktan garaja açılan kapının önünde durdum, alnımı kapıya dayadım ve bir kez daha kendimi en doğrusunu yaptığıma ikna ettim. Oluruna bırakarak kapıyı açtım. Diğer taraf havasız ve sıcaktı, egzoz dumanı boğazıma yapıştı. Yüzümü koluma gömerek dumanı dağıtmaya çalıştım. Minivanın motoru gece sessizliğinde kulakları sağır eden bir gürültü çıkarıyordu ve koşarak gidip elektrikli kapıyı açtıktan sonra dönüp kontağı kapadım.

Garaj sessizliğe gömüldü. Bahçeden esen sert rüzgârda kaputa yaslandım ve duman yavaş yavaş dağılırken arabayı çalışır hâlde bıraktığım için kendime kızdım. Hafiften başım dönüyordu ve boş mideye içtiğim şampanya ve votka tonikler yüzünden sersemlemiştim. Dolayısıyla garajın havalanması ve kendimi toparlamak için birkaç dakika daha beklemek iyi bir fikir gibi geldi. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse aslında yalnızca kaçınılmazı erteliyordum. Harris Mickler'ı Georgia'ya teslim etmeyi de onu öldürmeyi istediğimden daha çok istemiyordum. Doğrusunu isterseniz, Patricia ya da Harris Mickler'la herhangi bir işim ol–

Ah... Hayır, olamaz!

Kafamın içindeki son sis dumanının da dağılmasıyla donup kaldım.

Harris Mickler'ı arabada unutmuştum.

Yolcu tarafına koşup kapıyı yana kaydırdım. Harris'i bıraktığım yerde bulmak beni rahatlatmalı mıydı yoksa dehşete mi düşürmeliydi emin değildim.

"Harris?" Onu ayağımla dürttüm. "Harris, iyi misin?"

Zach'in koltuğunun üzerinden emekleyerek geçtim ve yanına diz çöküp suratını tokatladım. Tepki vermeyince daha sert bir tokat attım. Yanağı biraz sıcaktı ama benimki de öyleydi ve yaklaşık otuz saniye önce kalbimin durduğundan emindim. Adını seslendim ama cevap verse ne yapacaktım ki? Hangisi daha kötüydü bilmiyordum: Bayıltıp kaçırdığım ölü bir seri tecavüzcüyle arabanın arkasında mahsur kalmak mı yoksa bayıltıp kaçırdığım diri ve son derece kızgın bir seri tecavüzcüyle arabanın arkasında mahsur kalmak mı?

İki parmağımı boynunun yanına bastırdım ve hiçbir şey hissetmedim. Ya nabzına bakmayı beceremiyordum ya da...

Hayır, hayır, hayır...

Kulağımı göğsüne dayadım. Hiçbir şey duyamadım. Ön koltuktan çantamı alıp telaşla içini karıştırdım, minik el aynamı buldum, alelacele kapağını açtım ve Harris'in burnunun altına koydum. Ayna buğulanmayınca topuklarımın üzerine oturdum.

Harris Mickler kesinlikle iyi değildi.

"Ha siktir." Birden üzerime bir dinginlik çöktü. "Georgia ne yapardı? Georgia ne yapardı?" Georgia beni tutuklardı. Ya da vururdu. Georgia bunları yapardı. İsterik bir kahkaha içimde bir balon gibi şişti. Şok. Şoktaydım. Tek açıklaması buydu. "Kazara oldu. Dikkatsizlik nedeniyle ölüme sebebiyet vermenin cezası daha azdır. Öyle olmalı." Saçma sapan konuşuyordum ve nefes nefese kalmıştım. "Ama sana ilaç verdiğimi ve baygın hâlde evime getirip motor çalışırken garajda bıraktığımı öğrendiklerinde kasıtlı bir cinayet işlemişim gibi görünecek." Ya da çantamda karısından gelen öldür emrini bulduklarında.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır! Ölemezsin!" Harris Mickler'ın cansız bedenine en otoriter anne sesimle böğürüyordum çünkü bugünün daha da korkunçlaşması fiziksel olarak mümkün de-

ğildi. Çocuk koltuklarının arasına sıkışıp Harris'in üzerine beceriksizce eğildim. Aklım durumu kabullenmeyi reddettiği için bir elimle burnunu sıktım ve diğeriyle çenesini indirdim. Gevşek ağzı açıldı. Sarımsaklı zeytinyağı ve peynirli dip sos koktuğu için geri çekilmemek için kendimi zorlamam gerekti. Gözlerimi kapayıp ağzımı Harris'in hızla soğuyan dudaklarına bastırdım ve ağzının içine arka arkaya üç nefes üfledim. Ama hiçbir işe yaramadı. Yeterince alan yoktu ve doğru açıyı yakalayamadığım için bütün hava yanlardan kaçtı. Ölü bir adamı diriltmeye çalışmaktan ziyade ölü bir adamla seks yapmaya çalışır gibiydim. Steven'la boşanmadan önceki birkaç sevişmemiz de buna benziyordu. O zaman da hiçbir şeyi kurtaramamıştım.

Minivandan inip pırıl pırıl parlayan deri mokasenlerine yapıştım. Spor ayakkabılı ayaklarımı yere elimden geldiğince sağlam bastım ve Harris'i çekiştirdim. Taş gibi ağırdı ve pahalı takım elbisesi paspasın fırça gibi kıllarına takılarak statik kıvılcımlar çıkarıyordu.

"Hadi ama Harris! Sadist psikopat!" Ağırlığımı ayaklarıma eşit dağıtmaya çalıştım ve üç sert çekişten sonra onu yerinden ancak kımıldatabildim. Poposu yan basamağın üzerinde havada duruyordu ve bütün vücudumla asılarak bir kere daha çektim. Kalçası basamağın üzerinden kaydı ve geri kalanı da onu takip etti. Bu arada kafası kapıya çarptı ve *çat* diye bir ses geldi. Nihayet betonun üzerine yığıldığında ona dehşetle baktım.

Harris'in ayaklarını bıraktım ve mokasenleri yere çarptı. Diz çöküp üzerine eğilirken küfrettim. Birden arkamda biri bağırdı.

"Ha siktir! Bayan Donovan! Ay, affedersiniz. Evde olduğunuzu bilmiyordum. Eşyalarımı almaya gel–"

Başımı çevirdiğimde Vero'yu şaşkınlıkla bana bakarken buldum.

Çocukların bakıcısı elinde karton bir kutuyla mutfağın kapısında duruyordu. Dudaklarımı öfkeyle koluma sildim. Alelacele ayağa kalkarken Vero takma kirpiklerini kırpıştırarak Harris'e baktı. "Vero? Burada ne işin var?"

"Asıl *siz* burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu bir yandan da arkama sakladığım adamı görmeye çalışarak.

"Önce sen." Ellerimi belime koydum ve Harris'i görmesine engel olmak için sırtımı dikleştirdim.

"Neden?"

"Çünkü benim evimdesin." Yani, bir anlamda. Aslında ev Steven'ındı ve evsahibi hanesine kendi adını yazdıracak şekilde ayarlama yapmıştı. Ama o sırada bunun pek bir önemi yoktu. "İçeri nasıl girdin?"

"Ön kapıdan. Anahtarımı kullandım. Dışarı çıkacağınızı söylemişsiniz. Ben de eşyalarımı almaya geldim." Arkama bakmaya çalışırken karton kutuyu zıplatarak kalçasına yerleştirmesiyle sıyrılan kısa tişörtü göbeğini açıkta bıraktı. "Kim bu?"

"Kim kim?"

Çenesiyle Harris'in ayaklarını işaret etti.

"Ah, o mu?" Terli boynumu hatır hutur kaşıdım. "O şey... Barda tanıştığım bir adam."

Harris'i görmek için başını uzattı. Sonra bir adım yaklaştı ve ağzı beş karış açıldı. Sesi titredi ve çatallaştı. "Ölü mü o?"

"Hayır!" Sinirli bir kahkaha attım ama yüz kaslarımı zaptedemediğimi fark ederek elimi yanağıma koydum. "Saçmalama. Onu da nereden çıkardın?"

"Ama ölü gibi yatıyor."

Cesaretimi toplayıp Harris'e göz attım. Dudakları morarmıştı ve teni grimsi bir maviye dönmüştü. *Tanrım.*

Vero duvara doğru çekildi. "Bakın ne diyeceğim? Önemli değil, tamam mı? Ben gidiyorum." Garaj kapısının düğmesine bastı. Motor çalışıp tepemizde vızırdadı ama kapı yerinden kıpırdamadı.

"Dur! Açıklayabilirim."

"Açıklanacak bir şey yok," derken ısrarla düğmeye bastı. Bir bana, bir garaj kapısına bakıyordu. "Hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey bilmiyorum. Ölü adam umurumda bile değil," dedi motorun uğultusu üzerinden.

"Lütfen," dedim. Başparmağıyla düğmeye bastırdı ve kapı yine açılmayınca küfrü bastı. "Vero." Sesimi alçalttım ve sakin bir tonda konuşmaya çalıştım. "Nasıl göründüğünü biliyorum ama sandığın gibi değil. Bu adam kötü biri. Kötü şeyler yaptı."

"Eminim tek değildir." Motor sustuğunda Vero geri geri mutfağa doğru yürüdü. Bir yandan da telaşla etrafına bakınarak muhtemelen silah olarak kullanabileceği bir şey arıyordu. "İkiniz de delisiniz biliyor musun? Sen ve kocan."

"Eski!" diye bağırdım. "Eski kocam!"

"Öyle olsun. Eski kocan. Her neyse. İkisiniz de aklınızı kaçırmışsınız!" Karton kutuyu bir kalkan gibi aramızda tuttu. Açık kapakların arasından görünen paslanmaz çelik sapa baktım.

"Dur bir dakika!" En sevdiğim yapışmaz tavamı işaret ettim. "O benim! Nereye götürüyorsun onu?" Sapa uzandım ama Vero ona sımsıkı yapışarak kutunun elinden düşmesine izin verdi. Sonra çömeldi ve tavanın sapını bir sopa gibi kavradı.

"Tazminatım," diye meydan okudu.

"Eski kocamın seni işten çıkarması sana kap kacağıma el koyma hakkını vermez." Bana doğru bir hamle yapmasıyla geri sıçradım. Az kalsın Harris'in ölüsünün üzerine yuvarlanıyordum.

"Kocan beni işten çıkarmadı! Ben istifa ettim!"

"İstifa mı ettin?" Bir tornavida ya da çekiç bulma umuduyla arkamdaki marangoz tezgâhını yokladım. All-Clad tavamı canım pahasına koruyacaktım. Elime çarpan pembe malanın sapını sıkıca kavrayıp bir silah gibi önümde tuttum ve yengeç gibi yan yan yürüyerek ondan uzaklaştım. "Çocuklarımı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum!"

"O zaman neden işi bıraktın?"

"Maaşımı almak için eski kocanın evine gittim. Ancak onunla yatarsam maaşımı ödemeye devam edeceğini söyledi!"

Parmaklarım gevşedi. Mala tok bir ses çıkararak yere çarptı.

Önce sessizce güldüm ama sonra boğazım düğümlendi ve ağlamamak için bir kahkaha attım. "Ah... Tam da ondan bekle-

necek bir davranış." Mutfağın tahta basamağına çöktüm. "Bak ne diyeceğim? Tava sende kalsın." Yeterince sıkıntıya katlanmıştı, bu kadarını hak ediyordu. Yüzümü avuçlarıma gömdüğümde votka kokusu ve Harris Mickler'ın nefesime bulaşan ağız kokusuyla irkildim. "Haklısın. İkimiz de deliyiz," diye mırıldandım gözyaşlarımı silerek.

Vero bana yan yan baktı. Aramızda güvenli bir mesafe bırakarak çömeldi ve aniden üzerine atılmamdan korkar gibi karton kutudan dökülenleri alelacele topladı. Kutuyu koltuğunun altına sıkıştırıp doğruldu. İçindekilerinin kaçının benim olduğunu umursamadım. Ne önemi vardı ki? Zaten her şeyimi kaybedecektim.

"Bu işin altından kalkabileceğimi düşünmem bile aptallıktı," dedim Vero parmaklarının ucuna basa basa garajın kapısına doğru yürümeye başladığında. Serbest eliyle kapıyı birkaç santim kaldırdı.

Harika. Garaj kapısı bozulmuştu. Steven'ın tamir edebileceği ama benim edemeyeceğim bir şey daha çıkmıştı. Şimdi bir de tamircinin tekine bunun için ödeme yapmam gerekecekti.

Hayalimde kapıdaki fatura yığınına bir tane daha ekleyerek başımı iki yana salladım. "Steven kahrolası bir dallama olmakta bu kadar ısrar etmeseydi aklımdan bile geçirmezdim," diye söylendim kendi kendime. "O bara hiç gitmezdim. Bu pisliği eve hiç getirmezdim. Ama beni suçlayabilir misin? Yerimde kim olsa elli bin dolara kolay kolay hayır diyemezdi."

Vero'nun eli donup kaldı. Kapıyı diz hizasına kadar açabilmişti. "Efendim?"

Acı bir kahkaha attım. Zaten deli olduğumu düşünüyordu. Garajımda ölü bir adam vardı ve şimdi de kendi kendime konuşuyordum. "Haklısın diyorum. Eski kocam katıksız bir dallama. Sana yaptıkları için çok üzgünüm."

Kapının *güm* diye kapanmasıyla garajın duvarları tıngırdadı. Gittiğini sanarak başımı kaldırdım ama Vero kutuyu göğsüne bastırmış, hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Ne kadar kötü?" Harris'e merakla göz attı. Atkuyruğunu zıplatarak çenesiyle onu işaret etti. "Kötü şeyler yaptığını söyledin. Ne kadar kötü?"

"Çok kötü."

"Elli bin dolar eder mi?"

Yavaşça doğrulduğumu görünce tavanın sapını daha da sıkı kavradı. Gidip arabanın arka koltuğunun altından Harris'in telefonunu aldım. Fotoğraf albümünü açtım ve Vero'ya uzattım.

"Nedir bunlar?" Kutuyu yere bırakıp tavayı sıkıca tutarak telefonu elimden aldı. Ona bütün hikâyeyi en başından anlattım. Patricia Mickler'ın yan masadan temsilcimle konuştuklarımı duyduğunu ve yanlış anladığını, bana bıraktığı notu ve barda şahit olduklarımı. Vero fotoğrafları kaydırırken yüzü dehşet ve nefretle çarpıldı.

"Böyle olsun istememiştim," dedim. "Karısının onu neden öldürtmek istediğini merak ettiğim için peşine takıldım. Kadına benimle ilgili yanıldığını anlatmaya çalıştım ama sonra bu herifin yanındaki kadının kadehine ilaç koyduğunu gördüm ve..."

"Onu öldürdün."

İrkildim. "Bilerek olmadı."

Harris'in telefonunu geri verdi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Onu ablama teslim edecektim. Ama o sırada..." Harris'e göz attım. Onu Georgia'ya teslim etmeye karar verdiğimde hâlâ nefes alıyordu. "Polise bir kaza olduğunu anlatsam çok ceza almam herhalde. Sonuçta onu bilerek öldürmedim. Kazara birini öldürmenin cezası daha hafiftir."

"Bilmiyorum, Finlay." Tavayı indirdi. "Oyun hamuru olayından sonra durum fena görünüyor bence." Doğru söylüyordu. Theresa'nın suçlaması kayıtlara geçmişti. Onu incitme niyetim yoktu. Yalnızca arabasına zarar vermek istemiştim. Ama polis Harris'i zehirlemek için kendi arabamı kasten kullandığımı düşünebilirdi. Özellikle de onu gizlice izlediğim, ilaçla uyuttuğum ve eve getirdiğim göz önünde bulundurulduğunda.

Aklımı toplamaya çalışırken titrek nefesler alıp verdim.

"Delia'yla Zach, Georgia'nın yanında. Polise teslim olursam ablama çocuklar konusunda yardımcı olur musun?"

Dolgun dudağını sarkıtıp *evet* dercesine başını salladı.

"Önce Patricia'ya haber vereyim." İkimiz de Harris'in kül rengi yüzüne baktık. Polise her şeyi anlatırsam Patricia cinayete azmettirme suçuyla tutuklanıp benimle birlikte hapis yatacaktı. En azından onu uyarabilirdim. Titreyen ellerimle telefonumu çıkardım ve Patricia'nın numarasını tuşladım.

"Bitti mi?" diye sordu sonunda nedenini anladığım bir çaresizlikle. Harris korkunç bir adamdı. Onun ölmesini istediği için Patricia'yı suçlayamazdım.

"Evet ama sanırım bir yanlış anlama oldu. Ben şey değilim..."

"Cesetten kurtuldun mu?"

"Hayır. Onun için aradım. Ben..."

"Cesetten kurtulmalısın," diye ısrar etti.

"Polise teslim olacağım."

"Bunu yapamazsın!"

"Anlamıyorsun. Ben..."

"Çocukların yok mu?"

Nefesimi tuttum. Ses tonu değişmiş ve ondan beklenmeyecek kadar sertleşmişti. Vero'nun kaşlarının arasında derin bir endişe çizgisi belirdi. Bana yaklaşarak kulak kesildi. "Neden sordun?"

"Panera'da seni gördüğüm gün yanında bir bebek bezi çantası vardı. İçinde de bebek bezleri. Çocuklarını seviyorsan kocamın cesedinden kurtulursun."

"Ya da?" Vero'yla göz göze geldik.

"Ya da başına öyle işler açılır ki polisi filan unutursun." Neler diyordu böyle? "Kocam çok tehlikeli insanlara bulaştı," diye devam etti. "Ne yaptığımızı öğrenirlerse ikimizin de peşine düşerler. Bizi bulurlar ve öldürürler. Parmaklıkların ardında olmamız bile bunu değiştirmez. Bu şehrin her yerinde gözleri kulakları var. Yüksek mevkilerde dostları var. Sen ve çocukların asla güvende olmazsınız. Onun için bunu hiçbir zaman öğrenmemeliler. Kimse öğrenmemeli. Anlıyor musun?"

"Ne tür insanlardan söz ediyorsun?"

"İnan bana, hiç bilmemen daha güvenli." Ona inanıyordum. Sesinin titremesine bakılırsa, bu insanlardan da kocasından korktuğu kadar korkuyordu. Hatta belki daha bile fazla. "Bu gece Harris'ten kurtul. Nasıl yaptığın umurumda değil. Ama onu hiç kimsenin bulamayacağından emin ol. Ancak o zaman ikimiz de güvende oluruz. İşi bitirene kadar beni arama."

Hat kesildi.

Telefonu kulağımdan indirdim. Elim ayağım uyuşmuştu.

"Sence doğru mu söylüyor? Peşine düşecekleri konusunda..." diye sordu Vero korkuyla irileşen gözlerle.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Ama bu riski alamayacağımdan emindim. Çocuklarımın hayatını riske atamazdım. Ya da kendiminkini.

İkimiz de uzunca bir süre sessiz kaldık.

"Yakalanmayacağını varsayarsak sana yine de parayı verecek, değil mi?"

"Muhtemelen evet."

Garajda volta atmaya başladı. Göğsünde kavuşturduğu kollarına tırnaklarını vurarak düşüncelere daldı. "Sen bu işlerden anlarsın aslında. Bu konuda kitaplar yazmıyor musun?"

"Evet ama..."

"Yani bir cesetten nasıl kurtulacağını bilirsin." Durdu ve incecik aldığı kaşlarından birini kaldırdı. Kurgu bir hikâyedeki bir cesetten nasıl kurtulacağımı biliyordum elbette ama garajımın zeminindeki epey gerçekti.

"Sanırım."

Bir karar vermiş gibi omuzları gevşedi. "O zaman yüzde elli isterim." Kollarını göğsünde kavuşturmasını izlerken ağzım açık kaldı. "Cesetten kurtulmana yardım edeceğim ve parayı yarı yarıya kırışacağız."

Neler oluyordu? Çocuklarımın bakıcısı bir cinayetten paçayı kurtarmama yardım etmeyi mi teklif ediyordu? Bu kesinlikle normal değildi.

Sabırsızca gözlerini devirdi. "Tamam. Ama yüzde kırktan bir kuruş aşağısına bu işe bulaşmam. Ayrıca işimi geri istiyorum. Artı ekstra kazançların yüzde kırkını."

"Ekstra kazanç mı? Ne demek o?"

"Elimizi çabuk tutmalıyız." Ben cevap vermeyince ellerini beline koyup tırnaklarıyla tempo tuttu. "Bu işte birlikte miyiz, değil miyiz?"

Birlikte mi?

Bu normal değildi. *Biz* normal değildik. Ama tek başıma kalmaktansa biriyle *birlikte* olma fikri çok daha iyiydi.

Elini uzattı. Onunla tokalaşırken parmaklarım titriyordu. Onunkiler de titriyordu. Tavayı karton kutuya geri koymak için eğildi. Sonra kutudaki viski şişesini boynundan tutup kaldırdı, kapağını açtı ve bir fırt çekip bana uzattı.

"Bu da benim," dedim şişeyi elinden kaptığım gibi. İkimiz de arabanın dibine oturduk.

"Yalnızca yüzde altmışı," dedi.

Viskiden bir fırt alırken ona ters bir bakış attım.

"Belki de sana taşınsam daha iyi olur," dedi. Ağzımdaki viskiyi tişörtüme püskürttüm ve boğulurcasına öksürmeye başladım. "Merak etme. Küçük yatak odasını alırım."

İçkiden kallavi bir yudum daha aldım. Viski boğazımı yaka yaka mideme doğru süzüldü. Gözlerimi açtığımda, Harris Mickler hâlâ oradaydı ve kesinlikle ölüydü. Vero hâlâ yanımda oturuyordu ve evimden çaldıklarıyla dolu karton kutu kolunun altında duruyordu. Yaptığımız anlaşma sonucu içindekilerin artık yalnızca yüzde altmışı benimdi ve bu işten yırtmanın bir yolunu bulamazsak, hiç şüphe yok ki geri kalan hayatımızın yüzde kırkını parmaklıklar ardında geçirecektik.

10. BÖLÜM

KURMACA HİKÂYELERDE KONU dönüp dolaşıp duş perdelerine gelirdi. Delifişek bir polis delil ararken cinayet mahallinin altını üstüne getirir ve duş perdesinin yerinde olmadığını şıp diye anlardı. Çünkü insanlar duş perdesini *kullanır*. Duş perdesine *ihtiyaç* duyar. Ve bir cinayet soruşturmasına dahil olduysanız ve bir duş perdeniz yoksa polisi arayıp bileğinize bir kelepçe geçirin daha iyi.

Dolayısıyla Harris Mickler'ı en kaliteli pamuk saten masa örtüme sarmaya karar vermiştim.

Bu örtüyü sekiz yıl önce büyük teyzem Florence düğün hediyesi olarak vermişti ve daha hiç kullanmamıştım. Yemek odası takımımı altı ay önce minivanımın parasını ödemek için Craiglist'te sattığım göz önünde bulundurulursa evime kaç becerikli polis gelirse gelsin, pamuk saten masa örtüsünün eksikliğini fark edemezdi.

Vero'yla koyu kırmızı kumaşı garajın zeminine, Harris'in ayaklarının dibine yaydık. Vero adamın ellerini tuttu, ben ayaklarını kavradım. Birlikte onu yerden birkaç santim kaldırdık ve örtünün ortasına yatırdık.

Bacaklarını bırakıp bir sandviçi sarmak için streç filmi düzeltir gibi masa örtüsünün uçlarını çekiştirdim. Sonra Vero'yla birlikte yoğun bir çaba harcayarak ahlaya oflaya Harris Mickler'ı dev bir ceset dürüme dönüştürdük.

"Ayakları görünüyor," dedim nefes nefese son bir kez yuvarladıktan sonra.

"Kafasının görünmesinden iyidir." Vero'nun saçlarının bir kısmı atkuyruğundan kurtularak gözünün önüne düşmüştü. Göğsünde ter damlacıkları belirmişti. Benden neredeyse on yaş küçük ve çok daha formdaydı. Benimse kaslarım dizlerimin üzerine çökerken çığlık çığlığaydı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum kesik soluklarımın arasında. Genç, bekâr ve akıllı bir kızdı. Okulunu bitirdiğinde onu koskoca bir hayat bekliyordu.

"Paraya ihtiyacım var."

"Neden?"

"Öğrenci kredisi."

Ellerimi belime koydum ve hayretle ona baktım. "Bir dakika. Eğitim masrafların için mi bir *cesetten* kurtulmama yardım ediyorsun?"

"Bir diplomanın kaça patladığını unutacak kadar yaşlandın anlaşılan," dedi buruk bir sesle.

"*Yaşlı* değilim. Sadece bunu dert etmek zorunda kalmadım."

"Eh, bense elli yaşıma kadar borç ödeyeceğim."

"Önce tutuklanmazsan tabii." İkimiz de berbat sarılmış bir dürüme benzeyen yerdeki ölüye baktık.

Güçbela yaptığımız paketi açmayı aklımın ucundan bile geçirmedim ama alttan ayakları sarkarken onu taşımak kolay olmayacaktı. Steven'ın marangoz tezgâhını karıştırdım ve bir kova paslı çivinin arasında elastik bir kordon buldum. Uçlarındaki kancalardan biri eksikti; Steven da muhtemelen bu yüzden almamıştı onu. Kordonu Harris'in ayak bileklerine dolayıp düğüm attım ve bir ucundaki kancayı aşağı sarkıttım.

"Çocukları ablamdan almam gerek," dedim saate bakmaya korkarak.

Vero, Harris'i işaret etti. "Bunu ne yapacağız?"

Onu çocuklarımla aynı arabada tutamazdım. Ama garajın

orta yerinde de bırakamazdım. Eve döndüğümüzde onu görebilirlerdi.

"Senin arabana koyalım," dedim.

"Benim mi?" Gözlerini kocaman açtı ve atkuyruğunu iki yana salladı. "Neden benim arabama koyuyoruz?"

"Çünkü bagajın var. Ölüler bagaja konur. Bana öyle bakma. Ne yapmamı istiyorsun? Onu Delia'nın çocuk koltuğuna mı oturtayım? Hem de ayakları görünürken!"

Vero bir dizi İspanyolca küfür sıraladıktan sonra cebinden arabasının anahtarını çıkardı. Yan kapıdan dışarı çıktık. Ormangülü çalılarının arasına girip sokağı gözlemeye başladım. Vero usulca kaldırıma doğru seğirtip Honda'sını bıraktığı yerden alarak geri geri garajın kapısına yanaştırdı. Verandayla garajın ışıklarını söndürdük ve araba yolunun ucundaki sokak lambasının cılız ışığında birlikte bozuk garaj kapısını kaldırdık. Harris Mickler'ı bagaja koyma teşebbüsünde bulunduk.

"Daha da ağırlaşmış sanki," diye söylendi Vero üçüncü başarısız girişimimizin ardından. Ellerim kıpkırmızı kesilmişti. Anne topuzumdan kurtulan terli saç tutamları şakaklarıma yapışmıştı. "Bunu tek başına arabaya nasıl taşıdın?"

"Seks vaadiyle kandırdım," dedim nefes nefese. Vero bana inanmamış gibi tek kaşını kaldırdı. Terli taytlı amatör katil imajımla seksi pek bağdaştıramamıştı anlaşılan. Gözlerimi devirip iç çektim. "İlacın etkisindeydi, tamam mı?"

Alayla homurdandı.

Ama haklıydı. Bu işin daha kolay bir yolu olmalıydı.

"Delia'nın kaykayını getir," dedim. Karşı duvara dayalı duran pembe plastik kaykayı işaret ederken ben de kesinlikle viskinin etkisi altındaydım.

Vero kaykayı Harris'in yanına doğru sürüdü. "Kitaplarından mı esinlendin?"

"Pek sayılmaz." *Sid ile Bilim*'in bir bölümünde görmüştüm muhakkak. Bu noktada, işe yaradığı sürece tüm fikirlere açıktım.

Üçe kadar sayıp Harris'i kaykayın üzerine koyduk ve Vero'nun arabasına doğru ittik. Tamponu manivela, Harris'in kafasını da bir denge unsuru olarak kullanarak bir sürü küfür ve oflama eşliğinde onu güçbela bagaja tıktık. İşimizi bitirdiğimizde kan ter içinde Honda'nın arka çamurluğuna yaslandım ve tuhaf bir zafer sarhoşluğuyla iç çektim.

Vero tezgâhtan küçük, pembe malayı alıp Harris'in üzerine fırlattı.

"O ne için?" diye sordum bagaj kapağını kapadığında.

"Mezarı neyle kazacağız?" Omuz silkip arabaya bindi.

11. BÖLÜM

BİZİMKİLERİN DEDİĞİNE GÖRE, doğduğum gün Georgia'nın ağzından çıkan ilk soru, "Onu ne zaman geri gönderebiliriz?" olmuş. Georgia hiçbir zaman bana kardeş yapın diye tutturmamış. Gerçi onu da mazur görmek gerek çünkü henüz dört yaşındaymış. Gelgelelim Georgia polis akademisine yazılıp da evden ayrıldığı güne kadar bu soru ilişkimizin bir özeti gibiydi. Çocukken hep ben suçluydum. Ne zaman bir şeyler ters gitse Georgia hemen beni işaret ederdi. Ama polis olduğunda birden bana doğrultabileceği bir parmağı kalmamış gibi bundan vazgeçti. Kötü insanlar her yerdeydi ve sanırım onlara kıyasla ben o kadar da kötü değildim.

Ne var ki, leş gibi votka kokarak ve Harris Mickler'ın salyasına bulanmış bir hâlde ve üstüne üstlük adamın cesedinin şu anda Vero'nun arabasının bagajında çürüdüğünü bilerek ablamın kapısına dayandığımda kendimi iyi biri gibi hissetmediğim muhakkaktı. Ama Georgia beni görünce fazlasıyla rahatlayacağı için bir terslik olduğunu fark etmeyeceğini umdum.

Kapıyı açtığında Zach hâlâ omzundaydı. Uyuyan oğlumu bana uzatmak için omzundan aldı ama ona doğru eğildiğimde duraksadı. "Çalışacağını söylemiştin," dedi yüzünü buruşturarak.

Kahrolası polis sezgileri. Kadında alkolmetre gibi burun vardı. "Evet, çalıştım."

Zach'i almak için uzandım ama onu bana vermedi. "Neden içki kokuyorsun?"

Çünkü o viskiyi içmeseydim çoktan keçileri kaçırırdım. "Yazar tıkanması. Zihnimi gevşetecek bir şeye ihtiyacım vardı."

"Araç kullanacak durumda mısın?"

"Değildim." Başparmağımla suç ortağımı işaret ettim.

Georgia parmak ucuna yükseldi ve balkonun üzerinden baktı. Vero yarı beline kadar Accord'unun arka koltuğunun üzerine eğilmiş, çocukların koltuklarını takıyordu. "Steven'ın onu işten çıkardığını söylemiştin."

"Çıkardı." Terli boynumu kaşıyarak gözlerimi kaçırdım. "Eşyalarını almaya bize geldi. Sonra şey oldu..." *Birlikte masa örtümün içine sıçıp mal paylaşımı yaptık ve bir cesedi arabasına yükledik.* "Bir yolunu bulduk işte," diye ekledim.

Vero kendisinden bahsedildiğini duymuş gibi yanımda bitti ve Zach'i almak için ellerini uzattı. "Finn yanlarına taşınmamı teklif etti. Kalacak yer karşılığında çocuklara bakacağım."

Ve ruhumun yüzde kırkı karşılığında.

Georgia, Zach'i Vero'nun kucağına verdiğinde omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahat bir nefes aldı. Vero, Zach'i arabaya götürürken ablam arkasındaki kanepeyi işaret etti. Delia battaniyenin altına kıvrılmış ve derin uykusunda hafifçe kaşlarını çatmıştı. Gümüş rengi bantın etrafındaki sarı saçlarının elektriklenerek dikildiğini gördüm. Sesi neredeyse sonuna kadar kısılmış televizyonun ışığı Delia'nın pürüzsüz yanaklarında titreşiyordu. İyi ki uyanık değildi de televizyondaki haber sunucusunun bahsettiği ve yalnızca birkaç kilometre ötede işlenen üç kanlı cinayetin ayrıntılarını duymuyordu. Haberin başlığına baktım: *Mafyayla ilişkisi olduğundan şüphelenilen zanlı beraat etti.*

Televizyonu işaret ettim. "Organize Suçlar ve Narkotikçilerle olan geceni mahvettiğim için üzgünüm."

Georgia adliye sarayının merdivenini inip siyah bir limuzine binen adamları iç çekerek izledi. "Böyle geceler çok olacak," dedi başını iki yana sallayarak. "Bu adamlar her türlü yırtıyor. Rus mafyası şehrin yarısını da öldürse işledikleri tüm suçların üze-

rini rüşvetle örtüyorlar. Zhirov arkasında olduğu sürece o pislik parmaklıkların ardında tek bir gün bile geçirmeyecek."

Haftalardır haberleri izlemediğim için neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de anlayışla başımı salladım ve bebek çantasını omzuma asıp Delia'yı kucakladım.

"Onlara baktığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve kapıya doğru yürürken Georgia'nın bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Geçirdiğim gün, adrenalin ve çakırkeyifliğim yürüyüşüme yansımıştı.

"Finn." Adımı emir verir gibi söylemişti. Bir açık verdiğimden korkarak yavaşça döndüm. "Senin için endişeleniyorum," dedi Georgia. Delia'nın beresini verdi ve bir rahatsızlığı varmış gibi göğsünü kaşıdı. Sonra ayaklarına, bez çantasına ve benden başka her şeye baktı. "Yalnız kalmayacağına sevindim."

Boğazım düğümlendi ve birden ablamdan sakladığım sırların mı yoksa arabanın bagajında bir cesetle gezmemizin mi daha kötü olduğundan emin olamadım. Georgia hep yalnızdı. Her ne kadar bunun kendi tercihi olduğu konusunda ısrar etse de böyle zamanlarda yalnızlığa nasıl katlandığını merak ediyordum.

Delia'nın beresini katlayıp cebime koydum ve kızıma daha sıkı sarıldığımda saçlarındaki bant çeneme yapıştı. Bir an Georgia'ya her şeyi anlatmayı geçirdim aklımdan. Panera'da, minivanımda ve garajımda yaşananları.

Ablam sehpada duran kumandaya uzandı.

Delia'yı göğsüme daha da bastırarak, "Georgia?" diye başladım sinek vızıltısı gibi bir sesle. Ama ablam bana baktığında gözlerimi kaçırdım. Televizyonda aynı görüntüler oynatılıyordu. Aklıma Patricia'nın uyarısı geldi. Yüksek mevkilerdeki tehlikeli dostlarla ilgili olan. Biri ne yaptığımı öğrenirse çocuklarım asla güvende olmayacaktı. Georgia'yla polis arkadaşları sokakları suçlulardan arındıramadığına göre Patricia korkmakta haklıydı belki de. Vero doğru söylemişti, bu işi temizleyip unutmak belki de en iyisiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Dönüp kapıdan çıktım ve Vero'nun arabasına doğru yürürken ablamın keskin polis bakışlarının sırtımda dolaştığını hissettim.

"Şimdi nereye?" diye sordu Vero kapıyı kapadığımda. Dikiz aynasından Delia'nın banttan bozma tacını görünce yüzünü buruşturdu. Çocuklar arka koltukta ölü gibi uyuyordu. En az bagajda göğsündeki küçük, pembe malayla yatan Harris Mickler kadar hareketsizlerdi.

"Bilmiyorum." Cesedi ne yapacağımı düşünecek zamanım olmamıştı. Belki de bir yanım buraya kadar gelebileceğimize inanmadığı içindi. Başparmağımın tırnağını kemirerek bir cesetten kurtulma yollarıyla ilgili okuduklarımı hatırlamaya çalıştım. Onu nehre atsak bende bu şans varken beş dakikaya kıyıya vururdu. Yangın çıkarsam gereksiz yere dikkat çekerdim ve cinayet şüphesine bir de kundaklama soruşturması eklenmesini istemiyordum. "Bence onu gömecek bir yer bulalım," dedim.

"Aklında bir yer var mı?" Ablamın oturduğu siteden çıkarken sinyal verdi ve yavaşça sağa döndü.

Az kalsın gülecektim. Steven yanımızda olsaydı keşke. Bir şeyler saklama konusunda asla onun kadar usta olamamıştım. Hiçbir zaman onun gibi sır saklayamamıştım. Evliyken Noel hediyelerini çocuklardan o saklardı, Paskalya yumurtalarını bahçeye saklama görevi de ondaydı. İşin tuhafı, en zor bulunan yerler aslında en bariz ve çocukların burnunun dibinde olanlardı. Genelde çalılıkların arasını ya da verandadaki minderlerin altını seçerdi. Theresa'yla ilişkisini de aylarca bu şekilde gizlemişti. Onu pahalı tatillere götürmemiş ya da şüpheli banka hesaplarına yüksek meblağlarda transferler yapmamıştı. Gayrimenkul danışmanımızı öğle tatillerinde sokağın hemen aşağısındaki evinde becermiş ve parfümünün kokusunu kendi tıraş losyonunun kokusuyla bastırmıştı. Evin mali işleri onda olduğu için harcamalarını görmüyordum ve gayet yakın duran noktaları birleştirememiştim. Muhtemelen şu anda Bree'yle yaptığı kaçamak

gibi Steven daima sırlarını yakınında tutar ve kimsenin bakmaya zahmet etmeyeceği sıradan yerlere saklardı.

"Ah." Dudaklarımdan kendiliğinden bir nefes döküldü. Fikrimi şekillendirirken Vero'nun bakışlarını üzerimde hissettim. "Steven'ın evine git," dedim.

"Ne demeye gidiyoruz oraya?"

"Bize bir kürek lazım." Büyük bir kürek. Harris Mickler kadar büyük bir sırrı gömecek aletlere sahip birisi varsa, o kişi kesinlikle eski kocamdı.

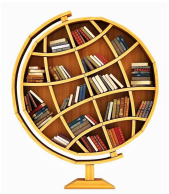

12. BÖLÜM

THERESA'NIN ALET EDEVAT kulübesinden bir kürek yürütüp Steven'ın kilometrelerce uzaktaki çim çiftliğine vardığımızda saat gece yarısını epey geçmişti. Arazinin bir tabelanın bile olmadığı karanlık arka girişi günışığındaki kadar davetkâr görünmüyordu. Vero farları söndürdü ve arabada bir süre oturup arka koltuktaki çocukların sığ nefeslerini dinleyerek gözlerimizin karanlığa alışmasını bekledik. Mavi ay ışığı etrafımızı saran dönümlerce araziye dalga dalga yayılıyor, yalnızca en arkadaki yeni kazılmış ve ekilmeyi bekleyen kare şeklinde bir tarla karanlıkta kalıyordu.

Vero'yla arabadan inip tarlanın kenarına yürüdük. İyice kazılıp ters yüz edilmiş çamurlu toprak ay ışığı altında griye boyanmıştı. Ekim ayına göre ılık sayılabilecek bir geceydi ve arkamızdaki yüksek sedir ağaçlarının dökülen yapraklarından gelen hışırtı dışında çıt çıkmıyordu. Karanlık göz alabildiğine uzanıyordu; görünürde ne bir ev ne de bir araba vardı. Steven'la Bree'nin mesai bitiminde buraya gelip Steven'ın kamyonetinin arkasında düzüştüğünü hayal edebiliyordum. Etrafında yeni çimler bittiği sürece sırları yıllarca saklayabilecek türden bir yerdi.

Steven'ın küreğinin ucunu toprağa korka korka daldırdım ama bizi zorlamayacak kadar yumuşak olduğunu görünce rahatladım. Steven'la Theresa'nın evde olmaması da büyük şanstı. Vero arabayı biraz ileri park etmişti. Gece karanlığından faydalanarak evlerinin arkasındaki bir sıra ağacın arasından usulca sü-

zülüp bahçe aletlerinin durduğu kulübenin yolunu tutmuştum. Çok geçmeden de baş kısmı geniş ve çelik bir bahçe küreği ve bir çift bahçıvan eldiveniyle oradan sıvışmıştım.

"Sırayla kazacağız," dedim Vero'ya. "Önce ben. Sen etrafı gözle." Şansımız yaver giderse, Steven bu tarlayı Harris Mickler'ın ortadan kaybolduğu fark edilmeden önce ekerdi.

Küreğe bakarken boğazım kurudu. Bu bir roman olsaydı, hikâyenin dönüm noktası kesinlikle burası olurdu. Geri dönüşü mümkün olmayan o an. Hemen şimdi Georgia'nın evine geri dönüp ona kazara birini öldürdüğümü itiraf edebilirdim. Ona barda olanları anlatabilirdim. Harris Mickler'ı yanlışlıkla kapalı garajda, çalışır vaziyetteki arabamın içinde unuttuğumu söyleyip telefonundaki delilleri polisle paylaşabilirdim. Bir süreliğine hapse düşüp çocuklarımdan ayrı kalacak olsam bile doğru olanı yapmayı deneyebilirdim.

Zach'le Delia'nın mışıl mışıl uyuduğu arabaya baktım. Bu çukuru kazdığımızda geri dönüşü olmayan bir yola girecektik. Bir kürek çalıp cesedi gömmek ve Patricia Mickler'ın vadettiği parayı talep etmek – bunların hepsi önceden planlanmış, kasıtlı bir cinayete delaletti. Canice, korkunç, berbat bir cinayete. Ayağımı küreğin üzerine dayadığımda Harris Mickler'dan daha masum olduğumdan hiç emin değildim doğrusu.

"Sallanma, Finlay!" Vero'nun öfkeyle tıslayarak söylediği bu sözlerle kendime geldim. Küreğe abandım ve o önümde bir aşağı bir yukarı yürürken toprağı kazmaya başladım. Vero'nun ağzından çıkan beyaz dumanlar gece havasına karışan hayaletleri andırıyordu. "Ne kadar kazacağız?" diye sordu topukları üzerinde yaylanarak. Bir arabadaki çocuklara bir bana bakıyor, bazen de dönüp arkamızdaki sedir ağaçlarının arasından ıssız kır yoluna göz atıyordu.

Aşağı yukarı iki metrelik bir çukurun yeterli olacağını düşünüyordum. Çiftlik makineleri o derinlikteki bir cesedi kazara ortaya çıkaramazdı. Ama sırtım şimdiden alev almış ve böğrüme

kramp girmişti. Üstelik daha yarım metre bile kazmamıştım. Bu durumda bir buçuk metreye de razı olacaktım galiba.

Sabırsız Vero pembe malayı alıp yanıma geldi ve küreğin etrafında biriken toprak yığınlarını temizlemeye girişti.

"Bir dahakine..."

Ona ters bir bakış fırlatıp sözünü kestim. "Bir dahaki diye bir şey olmayacak." Nefes nefese kalmama rağmen bir an önce eve dönme hevesiyle hızlandım. "Bu bir kazaydı ve bir daha tekrarlanmayacak."

"Dünya başka kazaları da kaldırabilir," diye mırıldandı. "Benim de Patricia Mickler kadar param olsaydı seni tutabilirdim."

Küreği yere yatırıp duraksadım. Vero'nun bu işe para yüzünden karıştığını düşünmüştüm. Ama ortada büyük bir para olmasına rağmen ikimizin de aldığı riske değer mi diye hiç düşünmemiştim. Belki Vero'nun benimle bu çukuru kazmak için kendince başka nedenleri vardı. Bana dik dik baktı ve malasına asıldı. Parmaklarım kaskatı kesilmiş ve eldivenlerin içindeki avuçlarım terden sırılsıklam olup su toplamıştı. Yine de kazmaya devam ettim.

"Sen kimden kurtulmak isterdin?" diye sordum çukurdan çıkardığım toprakları kenara atarken.

Vero omuz silkti. "Öylesine söyledim. Dışarıdaki pisliklerin kökü kurumadı ya? Bu şehrin parası da bitmez. Bence bu işten köşeyi dönebiliriz."

Bir kürek dolusu toprağı kenara attım. Çukurun kıyısı dizlerimle aynı hizaya gelmişti. "Sana söylemesi kolay," dedim kesik kesik soluyarak. "Sen *küçük* küreği tutuyorsun."

"İşte bu yüzden bize şunlardan biri lazım." Pembe malayla Zach'in saatler önce tırmanmaya yeltendiği kepçeyi işaret etti.

Büyük küreği ona uzatıp pembe malayı elinden aldım. On beş dakika sonra, *bir dahaki sefer* için bu kadar hevesli olmayacağını umuyordum. Ya da belki de biraz daha kürek sallarsam bize bir kepçe gerektiği fikrine daha sıcak bakacağımdan korkuyordum. Telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Buraya geleli bir

saat olmuştu bile. Böyle giderse şafak sökene kadar eve dönemeyecektik.

"Kepçe kullanmayı bile bilmiyoruz," diye mantık yürüttüm.

Küreği toprağa daldırıp spor ayakkabısını kenarına bastırdı. "YouTube'dan öğrenemeyeceğin hiçbir şey yok. Yeter ki iste." Soluklanmak için duraksadı. "Kuzenim Ramón düz kontak yapmayı öğrendi. Kepçe kullanmak ne kadar zor olabilir ki?"

Burada bizim yerimize bu çukuru kazan Kuzen Ramón olmalıydı anlaşılan. "Unut bunu. Kabarık suç listemize bir de iş makinesi hırsızlığını eklemeyeceğiz."

"Ama bir düşünsene." Küreğe yaslandı. Suratı kir pas içinde kalmıştı. "Onlardan biriyle şu çukuru beş dakikada kazabiliriz. Ekonomi sınıfında öğrendim. Buna paranın zamansal değeri deniyor. Profesyonel olacaksak profesyoneller gibi davranmaya başlamalıyız."

"*Profesyonel* kiralık katiller cesetleri gömerken kepçe mi kullanıyor?"

"Sadece aklımızı kullanalım diyorum. Boşuna işimizi zorlaştırmayalım."

"İnsanları öldürmek akıl kârı bir iş değil zaten."

Vero eldivenli ellerini birbirine vurarak yapışan toprak parçalarını silkeledi ve beline kadar gelen çukurdan çıktı. Pembe malayla küreği değiş tokuş ettik. "Elli bin dolarını aldığında yine konuşalım," dedi pembe malayı burnumun ucuna doğru sallayarak.

Gidip arabanın bagajını açtı. Çukurdan çıktım ve omzunun üzerinden masa örtüsüne sarılı, insan şeklindeki bohçaya baktım.

"Hadi," dedi ayak bileklerindeki kordonu sıkıca kavrarken. "Bu sapığı gömüp bir an önce gidelim buradan."

Harris Mickler'ı bagajdan çıkarıp arabanın dibine attık ve paketini açtık. Vero örtüyü katlayıp bagaja geri koydu. Harris'in ceplerini karıştırıp telefonunu, araba anahtarını ve cüzdanını Vero'ya uzattım.

"Parmak izlerini yakarak yok etmemiz ve dişlerini çekmemiz gerekmez mi?" diye sordu.

Muhtemelen haklı olmasına rağmen ona ters ters baktım. Biri Harris Mickler'ı bulursa cüzdanı ve telefonu olmadan da kolayca teşhis edilebilirdi herhalde.

Suratımı buruşturup Harris'i koltuk altlarından tuttum. Elleri buz gibiydi. Parmaklarıyla boynu hafifçe katılaşmıştı ama kolları ve bacakları pelte gibi gevşekti. "Parmak izi silme ve dişçilik uzmanlık alanıma girmiyor," diye homurdandım onu çukurun kenarına taşırken.

"Belki bunlar için ekstra ücret talep edebiliriz."

"Bunu duymazdan geleceğim."

Vero'yla Harris Mickler'a son kez baktık.

"Doğru şeyi yaptığımızdan emin misin?" diye sordum.

Vero cebinden Mickler'ın telefonunu çıkarıp bana uzattı. O fotoğrafları yeniden görme düşüncesi bile midemi bulandırmaya yettiği için telefonu almadım. Vero omuz silkip onu cebine attı. Harris Mickler'ı yan çevirdik ve üç deyince yuvarladık.

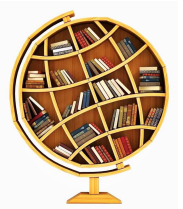

13. BÖLÜM

VERONICA RUIZ'LE SEKİZ ay önce, çocuklarla banka kuyruğunda beklerken tanışmıştım. Yoğun bir cuma öğleden sonrasıydı. Güvenli bir işleri olan insanların maaş günüydü ve düzenli aralıklarla maaş çeki almak çoğu insanı mutlu etse de görünüşe göre arkamdaki adam bir istisnaydı. Kendi kendine söylenerek gürültüden şikâyet ediyordu. Zach diş çıkarıyordu ve onu kucağımdan indirip etrafta deli danalar gibi koşturmasına izin vermediğim için küçük suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kucağımdan kendini sağa, sola, arkaya ve öne atıyor, durmadan ağlıyordu. Sıranın bize gelmesine birkaç kişi kalmışken Delia birden çişini daha fazla tutamayacağını söyledi. Başka seçeneğim olmadığı için sıradan çıktım ve çocukları tuvalete götürdüm. Tuvaletten çıktığımızda kuyruk ta kapıya kadar uzamıştı.

Tam vazgeçecektim ki, bir veznedar pleksiglas bölmenin ardından sıranın önüne geçmem için el salladı. Arkamda duran huysuz adama da beklemesini işaret etti. Bankoya yaklaştığımda Zach ağlamaya ara verip çenemin altından Vero'ya mahcup bir gülücük fırlattı. Bu arada huysuz adam çıngar çıkardı ve bölmesinin penceresinden Delia'ya kırmızı bir lolipop uzatan Vero'ya hakaretler yağdırmaya başladı. Vero, Steven'ın çekini bozarken çakmak çakmak olmuş kara gözleri onu müdüre şikâyet etmek için hışımla kuyruktan çıkan adamın arkasından bakıyordu. Gıcır banknotları elime saydı ve Delia'yla Zach'e el salladı. Delia'nın geçmesi için kapıyı tutarken banka müdürünün Vero'nun ban-

kosuna yaklaştığını gördüm. Az sonra camdaki açıklıktan öfkeli sesi geldi. Kapıda oyalanarak dinledim ve Vero camındaki AÇIK tabelasının arkasını çevirip eşyalarını toplar ve arkadaki kapıdan çıkarken suçluluk hissi doldurdu içimi.

Delia'nın elini tuttum ve Zach'i kucağıma iyice yerleştirerek binanın arkasına doğru yürüdüm. Vero'yu yüksek topuklarıyla yere çömelmiş, müdürünün lastiğinde küçük bir delik açarken buldum.

"Çocukları sevdiğin belli oluyor," dedim o ayağa kalkıp ellerindeki tozları silkelerken. "Benim de bir bakıcıya ihtiyacım var." Kısmen suçluluk duygusundan, kısmen de çaresizlikten paranın yarısını ona uzattım. Vero tek kaşını kaldırdı ve bir paraya baktı, bir de çocuklarıma. Ve hikâyemiz böyle başladı.

Vero'yla kapalı garaj kapısının önünde duran arabada kıpırdamadan oturduk. İkimiz de kapıyı açamayacak kadar yorgunduk. Vero'nun direksiyondaki elleri kızarıp su toplamıştı. Benimkiler pislik içindeydi. Şeytantırnaklarımın dibi toprak dolmuştu. Ağrıyan vücudumu güçbela arabadan indirdim ve kapının yanındaki tuş takımına doğru topalladım. Küreğin sapını kavramaktan bükülü kalan sağ el parmaklarımı yavaşça açtım ve dört haneli şifreyi girdim. Sonra elektrikli kapının bozulduğunu hatırladım. Arkadaki motor boşuna uğuldarken alnımı yerinden kıpırdamayan kapıya dayadım.

Başka şansım olmadığı için, ağrıyan sırtımın ve su toplayan avuçlarımın isyanına aldırmadan Vero arabasını minivanımın yanına çeksin diye garaj kapısını kaldırdım. Sokağın karşısında oturan Bayan Haggerty'nin mutfak pencereleri karanlıktı ama bu, yaşlı kadının bizi gözetlemediği anlamına gelmiyordu. Kapıyı başımın tepesinde tutmaya çalışırken kollarım titriyordu. Yine de gözümü karşı kaldırımdaki evin perdelerinden ayırmadım.

Bayan Haggerty, çocukları annemlere götürdüğümde Steven'ın büyük bir aptallık ederek Theresa'yı bizim eve getirmesi üzerine Steven'la Theresa'nın ilişkisini ilk fark edenlerden

biri olmuştu. Eve döndüğüm gün yaşlı komşum beni posta kutusunun başında sıkıştırıp kocamın ben yokken gönül eğlendirdiği sarışından haberim var mı diye sormuştu. *Elçiye zeval olmaz* derler ama bu lafı kim uydurduysa Bayan Haggerty gibi bir komşuyla hiç karşılaşmamış demektir.

Vero'nun Honda'sı yavaşça yanımdan geçerken yorgunluktan bayılacağımı sandım. Neyse ki araba kazasız belasız içeri girdi ve güçlükle tuttuğum ağır kapıyı bıraktım.

Betona çarpan metalin şangırtısı duvarları titretti. Bayan Haggerty bizi mutfağından gözetlemiyorsa bile bu saatten sonra gözetleyeceğinden emindim.

Zach'le Delia koltuklarında huzursuzca kıpırdanırken Vero arabadan inip bana ters ters baktı. Arabanın yanına dayandık ve çocukların yeniden uykuya dalmasını nefeslerimizi tutarak bekledik. Yeniden sığ nefesler almaya başladıklarında Vero, Delia'yı kucakladı ve rasgele makas darbeleriyle kesilen diken gibi saçlarına kaşlarını çatarak baktı. Ben de Zach'i kucağıma alıp kalçamla arabanın kapısını kapadım.

Onları yataklarına yatırırken perdelerin kenarından şafağın solgun ışığı içeri dolmaya başlamıştı. Eğer şanslıysak çocuklar uyanmadan sıcak bir duş alıp bir fincan kahve içecek kadar vaktimiz olurdu. Mutfağı ne hâlde bıraktığımı hatırlayarak homurdandım.

Vero'yla tek kelime etmeden çamaşır makinesinin önünde donumuza kadar soyunduk. Kıyafetlerimizi, masa örtüsünü, bahçıvan eldivenlerini ve ayakkabılarımızı makineye attık. Deterjan gözüne iki ölçü toz deterjanla iki ölçü de renklilere özel leke çıkarıcı koyduk. Vero misafir yatak odasının yolunu tutmadan önce makineyi çalıştırdı. Sonra odaya girdi ve anahtarın yumuşak bir sesle kilitte döndüğünü duydum.

Uyumayı denemeden önce ortalığı toplamaya azmederek mutfağa gittim. Bayan Haggerty'nin dikkatini çekmemek için ışığı yakmadım. Alacakaranlıkta etrafıma bakındım. Ama mutfak artık dağınık değildi. Biri yerleri ve tezgâhı silip eviyedeki

bulaşıkları sudan geçirmiş ve bulaşık makinesine dizmişti. Vero yapışmaz tavamı karton kutusuna atmadan önce bana son bir iyilik yapmıştı anlaşılan. Tam beni bir ölüyü diriltmeye çalışırken bulmadan önce.

Vero haklıydı belki de.

Harris Mickler başına gelenleri hak etmişti. Karısı yarın para dolu bir zarfla kapımızı çalacaktı ve işlediğimiz cinayetten paçayı kurtaracaktık. Ama kahve makinesinin filtresini çıkarıp lavabonun altındaki ağzına kadar dolu olan çöpe dökerken iyimserliğimi korumakta güçlük çektim. Sonuçta birini öldürmüştüm. Bunu kasten ya da kazara yapmam artık o kadar da önemli gelmiyordu. Onu gömmüştüm ve tam olarak hangi duyguyla vicdan azabı çektiğimi bilmesem de kendimi suçlu hissediyordum. Hele Bayan Mickler'ın parasını alırsam bu beni nasıl biri yapacaktı hiç emin değildim doğrusu.

Mutfaktan gelen gürültüyle uyandım. Alt katta mısır gevreği kâselerine çarpan kaşıkların şıngırtısı, televizyonda açık çizgi filmin sesi ve elektrikli süpürgenin uğultusu birbirine karışmıştı. Yatak odamın jaluzilerinin arasından parlak bir güneş ışığı sızıyordu. Telefonu alıp saate baktım ve yüzümü yastığa gömdüm. Dört saatten kısa bir süre önce aldığım uzun ve sıcak duşun ardından saçlarımı kurutmadığım için yastık hâlâ nemli ve soğuktu.

Uyanmamakta ısrar eden ve kaskatı kesilen kaslarımı zorlayarak üzerime bir eşofman geçirdim ve saçlarımı topuz yapıp mutfağa indim. Bulaşık makinesi arkaplanda sessizce çalışıyordu. Ön verandadaki faturalar içeri alınmış ve boş yemek odasındaki açılır kapanır masanın üzerine özenle dizilmişti.

Delia kaşığını kâsesine daldırıp iskemlesinden gözlerini kırpıştırarak beni izledi. Sonra çenesinden damlayan süte aldırmadan lokmasını çiğnedi. Ben de gözlerimi kırpıştırdım çünkü bana dikkatle bakan bu küçük kız benim kızım mıydı gerçekten? İki numaraya vurulan saçları yapışkan banttan ve kesik saç tutam-

larından temizlenmişti. Kendini makasla yaraladığı yer jöleyle dikilen saçların arasında hayal meyal görünüyordu. Burnunun ucuna indirdiği aynalı Aviator güneş gözlüğü bir güzel aklanıp paklanan yüzünü iyice küçücük bırakmıştı. Üzerinde yırtık bir kotla gri, uzun kollu bir tişörtün üzerine giydiği cart pembe yırtık bir tişört vardı. İmajını tişörtün üzerindeki havalı çamaşır suyu lekeleri tamamlıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. Süt damlayan kaşığını ağzına götüren Delia da aynı şekilde karşılık verdi. Minik ellerinde ona geçen hafta aldığım çizgili eldivenler vardı. Bir farkla: Parmak uçları kesilmişti ve şimdi kesinlikle daha tarz görünüyorlardı.

Delia mısır gevreğini çiğnerken Vero'nun güneş gözlüğü iyice aşağı kaydı. Yüzümde gördüğü soruyu cevaplar gibi, "Bu bir dönemmiş ve geçecekmiş," dedi omzunu silkerek. "Vero Teyze öyle diyor."

Aralarındaki ittifaka iki laf ederdim ama çenemi tuttum.

Elektrikli süpürgenin sesi kesildi. Vero uyurken giydiğim tişörtlerimden biri ve taytımla yanımıza geldi. İçine ne giydiğini ya da giymediğini düşünmemeye çalıştım ve iç çamaşırlarımın onunla paylaşmak zorunda olmadığım yüzde altmışlık kişisel eşya kategorisine girdiğini umdum. Cep telefonumu tezgâha bırakırken, gevşek bir atkuyruğu yaptığı uzun saçlarını savurdu. Elleri temiz ve manikürlüydü. Tırnaklarını kesip pembe oje sürmüştü. Delia'nın parmağı kesik eldivenlerinden görünen tırnaklarında da aynı renk oje vardı.

"Şimdi de Vero Teyze oldun demek?"

Vero kıs kıs güldü. "Theresa'da Amy Teyze varsa sende de Vero Teyze var."

Zach mama sandalyesinde kıkırdadı. Onun da saçları uçları hafifçe dalgalanacak bir uzunlukta kesilip jöleyle dikleştirilmişti. Tavuk kesme makasım ortada yoktu, kimsenin bir yeri kanamıyordu ve kimse kendini yere atarak ağlamıyordu. Tartışamayacak kadar yorgun olduğum için uykulu gözlerle masaya oturdum.

"Git giyin," dedi Vero önüme bir fincan kahve koyup beni tepeden tırnağa süzerek. İştahla kahveyi yudumladım. "Saçlarına da doğru düzgün bir şekil ver. Bir saate Panera'da Bayan M ile buluşacaksın. Profesyonel görünmeye çalış."

Ağzımdaki kahveyi üzerime püskürttüm. "Ne yaptın sen?" Telefonumu almaya koşarken fincanın kenarlarından yere kahve damladı. Ekranı açtım ve Vero'nun Bayan Mickler'a attığı iki kelimelik mesajı okuduğumda elim ayağım uyuştu.

İş bitti.

Bayan Mickler ânında cevap vermişti: *Panera, 11:00.*

"Tanrı aşkına, Vero," diye tısladım çocukların duymasından çekinerek. Onlara göz attığımda Vero'nun yan odada açtığı çizgi filme daldıklarını gördüm. "Onunla buluşmayacağım!"

Ellerini masaya koydu. "Tabii ki buluşacaksın. Başka türlü parayı nasıl alacaksın? Bu nasırların bir karşılığı olmalı."

Vero'yu kolundan tuttuğum gibi yemek odasına götürdüm. "O kadının parasını almayacağım. Yoksa para karşılığında cinayet işlemekle suçlanırız."

"Diğer seçeneği alayım?" diye tısladı. "Sadece cinayet mi? Çünkü aralarındaki tek fark elli bin dolar. Elli. Bin. Ben oyumu parayı almaktan yana kullanıyorum."

"Oy mu? Son kontrol ettiğimde çoğunluk hâlâ bendeydi. Yani benim oyum daha geçerli."

"İyi düşün, Finlay. O paraya ihtiyacımız var." Arkamdaki masada duran ve önem sırasına göre ayrılmış faturaları işaret etti. Ev kredisi, minivanın taksitleri, çevre vergisi, sigortalar, elektrik faturaları ve aylar önce kapanan kartlarımın hesap özetleri ilgimi bekliyordu. "İşi bitirdik ve paramızı alacağız. Ona Harris'in cüzdanıyla telefonunu ver ve parayı al. Bu kadar basit."

Masadaki dağ gibi zarf yığınına baktım. Haklı olabilirdi. Faturalarımı ödememek beni daha iyi biri yapmayacaktı. Zaten işlediğim bir suçun cezasını hafifletmeyecekti.

Vero pes etmek üzere olduğumu anlamış gibi rahat bir nefes aldı. "Steven'ın küreğini senin arabaya koydum. Ondan bir

an önce kurtulmalıyız. Bayan Mickler'la buluşmaya giderken Theresa'nın kulübesine geri koyabilirsin. Eve dönerken arabayı iç dış güzelce yıkat. *Bones*'un tüm bölümlerini izledim. Brennan'la Booth tek bir polen zerresiyle katili ortaya çıkarabiliyorsa, ablanın birlikte çalıştığı denyolar da seni Mickler'ın pantolonuna yapışan bir saç yüzünden içeri tıkabilir." Minivanın anahtarını uzattığında yüzümü buruşturdum.

"Arabayı yıkatıp küreği yerine koyarım ama Patricia'yla buluşmayacağım. Ben o kadının yüzüne bakamam."

Vero masadan bir zarf alıp bana gösterdi. Sol üst köşesine koyu kırmızı mürekkeple adalet terazisi sembolü çizilmişti. Steven'ın avukatından gelen ve açmadığım mektuplardan biriydi. "Ya Patricia'nın gözünün içine bakıp paranı alacaksın ya da çocuklarını senden alırken eski kocanın avukatının gözlerine bakmak zorunda kalacaksın." Minivanın anahtarıyla açılmamış velayet mektubunu yan yana tuttu. Biri kesinlikle diğerinden daha yanlış geliyordu. Anahtarı aldım. Kahvemi başıma dikip çocuklarımın kafalarına birer öpücük kondurdum. Patricia Mickler'dan parayı almak üzere hazırlanmak için ayaklarımı yere vura vura yukarı çıktım.

14. BÖLÜM

PERUKLU EŞARP FENA HÂLDE kaşındırıyordu. Kesinlikle cezalandırılıyordum. İster Tanrı deyin ister karma ya da Harris Mickler'ın hayaleti, yaptıklarımı burnumdan fitil fitil getirmeye kararlıydı. Parmağımı peruğun içine sokup kafamı kaşırken kumral saç tutamlarımdan birinin yerinden kurtulmayacağını umdum. Güneş gözlüğümün koyu renkli camlarının ardından Panera'nın masalarını işgal edenlere göz attım. Patricia'nın içeride olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Vero'ya şansımı denediğimi ama Patricia Mickler'ın gelmediğini gönül rahatlığıyla söyleyebilecektim. Sonra eve dönüp bir kova Ben&Jerry's yiyebilir ve gözlerim pörtleyene kadar zırlayabilirdim. Bu kâbusu arkamda bırakıp hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum. Harris Mickler'ın bir canavar olması onu öldürdüğüm gerçeğini değiştirmiyordu. Onu öldürüp asla bulunmayacağını umduğum bir yere gömmüştüm. Bunun için ödüllendirilmek çok yanlış geliyordu.

Siyah camlı gözlüğümü düzeltip oradan gitmeye hazırlanırken göz ucuyla bir hareket yakaladım. Bayan Mickler köşedeki kabine sinmiş, bir eliyle çantasına sımsıkı yapışmıştı, diğeriyse bana el sallarmış gibi havadaydı. Göz göze geldiğimizde elini indirdi ve sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ona doğru yürüdüğümde etrafı tedirgin bakışlarla süzdü.

Yüzü hatırladığım kadar solgundu ve onu çantamdaki kanlı salya beziyle bant rulosuna bakarken yakaladığımdaki şaşkın

ördek bakışlarıyla karşısına oturmamı izledi. Sonra beni hayretle dehşet arasında gidip gelen bir ifadeyle süzdü.

Çantamı koltuğumun altına sıkıştırdım. Harris'in cüzdanı, arabasının anahtarı ve cep telefonu içindeydi. Bayan Mickler onu öldürdüğümüze dair bir kanıt isterse onları çıkarıp gösterecektim. Ama aslında onlardan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Tek istediğim buradan çıkıp gitmek ve elli bin dolarlık araba yıkama jetonu alıp Harris Mickler'ın her bir hücresini ve dokusunu hayatımdan temizlemekti.

"Gerçekten bitti mi?" diye sordu komşu masaları gözleyerek.

Başımla onayladım.

Çantasından çıkardığı zarfı masanın üzerinden titreyen ellerle bana doğru itti. Gece hiç uyumamış gibi gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bu işin daha fazla uzamamasını onun da benim kadar çok istediğini tahmin ettim. Yine de zarfı almakta tereddüt ediyordum.

"Para tamam," dedi zarfı bana doğru biraz daha iterek. "İstersen sayabilirsin."

"Sana inanıyorum." Zarf o kadar şişkindi ki zor kapanıyordu. Onu masadan kucağıma kaydırdım ve çantamdan Harris'in eşyalarını çıkardım. Patricia anahtarlığı titreyen elleriyle aldı ve küçük bir anahtarı diğerlerinden ayırdı.

"Kayıp başvurusu yapmak için yarını bekleyeceğim," dedi anahtarı avucuna hapsederek. "Sen de o arada yarım kalan işlerini tamamlarsın." Anahtarlığı Harris'in cüzdanı ve telefonuyla birlikte bana doğru itti. Kocasına dair her şeyden kurtulmak ister gibi onlara bakamadığını fark ettim. Güçlükle yutkundu.

"Bunlardan *benim* kurtulmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Sana bunun için para vermiyor muyum?"

Şu kadının yüzsüzlüğü! Delia benimle böyle konuşsa onu küstahlığı için haşlayıp doğru odasına yollar, oyuncaklarına da el koyardım. Patricia anne suratımı kiralık katillerin takındığı duygusuz ifadelerden biri sanmış olacaktı ki sararıp soldu. Belki de o iki ifade birbirine benziyordu, bilemiyorum. Patricia'nın

sinirli bir gülümsemeyle gerilen dudakları her an ağlamaya başlayacakmış gibi titriyordu.

Kocasının özel eşyalarını parayla birlikte çantama koyarken dilimi ısırdım.

"Bir konu daha var," dedi hafifçe öksürerek. "Bir arkadaşım... Daha doğrusu, bir tanıdığımla ilgili. Cumartesi ve salı günleri kulüpte birlikte pilates dersine giriyoruz." Esneme hareketleri yapmak suçmuş gibi sıkıntıyla yüzüme baktı. "Kocasıyla bazı... *sorunları* var. Ona yardımı olabilecek birini tanıdığımı söyledim." Masanın üzerinden bana doğru ittiği dörde katlı kâğıt parçası uğursuz bir *déjà vu* hisseyle sarsılmama neden oldu. Ağzımı açtım ve itiraza hazırlandım. Ta ki, dolar işaretinin önünde yazan rakamları görene kadar.

Tam yetmiş beş bin.

İsme baktım. Andrei Borovkov. Adres McLean'de kalburüstü tiplerin yaşadığı bir gökdelendi. Notu katlayıp masanın karşısına doğru ittim.

"Bak," diye başladım, "sen tüm bu olanları yanlış anladın. Aslında..."

Ama gerisini getiremedim çünkü Patricia'nın yerinde yeller esiyordu.

Restoranın oturma kabininde dönüp çöp kutularının oraya baktım. Tuvaletlerin olduğu koridora. Tatlı vitrininin önüne. Ama gitmişti. Camdan, arabasına bindiğini gördüm. Kahverengi Subaru vagon otoparkın çıkışına doğru hızla ilerledi ve tamponundan arka cama doğru yayılan çıkartmalar yüzünden içini göremedim.

Elimdeki kâğıda baktım. Tahmin edemediğim nedenlerden ötürü üzerindeki isim tanıdık geliyordu. Ya da belki de asıl tanıdık gelen bu andı. Sırf şu kâğıdı elimde tutmakla bile geri dönüşü olmayan bir yola girdiğime dair o korku. Ne halt edeceğimi merak ederek notu çantama, paranın ve Harris Mickler'ın ceplerinden çıkanların yanına koydum.

15. BÖLÜM

PANERA'DAN ÇIKIP ARABAYI doğruca Lush'a sürdüm. Bar bir saat sonra açılacaktı ve otopark birkaç araba dışında boştu. Harris Mickler'ın aracını bulmak zor olmadı. Uzaktan kumandalı anahtarının üzerinde Mercedes amblemi vardı ve anahtarlıktaki diğer iki anahtarın evine ve ofisine ait olduğunu tahmin ediyordum. Aralarındaki küçük anahtar –Patricia'nın aldığı– spor salonundaki dolabının, bir banka kasasının ya da bir dosya dolabının olabilirdi. Nerenin anahtarı olduğu beni hiç ilgilendirmiyordu aslında. Hepsinden bir an önce kurtulmak istiyordum. Dedektiflerin bir şekilde olayı bana bağlayıp evimi araştırmaları ve bu anahtarları bulmaları isteyeceğim son şey olurdu herhalde.

Arabamı otoparktaki iki Mercedes'in arasına çektim. Kumandanın düğmesine bastım. Dikiz aynasından birinin ışıklarının yanıp söndüğünü gördüm. Şoför kapılarımızı hizalayarak geri geri Harris'in Mercedes'inin yanına girdim. Zach'in salya bezlerinden biriyle telefonunu, anahtarlarını ve cüzdanını güzelce sildim. Sırf meraktan cüzdanın para gözüne baktım. İçindeki gıcır gıcır banknotları görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onları alabileceğimi düşündüm. Böylece olay hırsızlık gibi görünebilirdi. Ama sıradan bir hırsız kredi kartlarıyla dolu bir cüzdanla pahalı bir cep telefonunu Harris'in arabasında bırakmazdı.

En iyisi paraya el sürmemekti.

İşin içinde cinayet şüphesi olmazsa polis soruşturmayı derinleştirmeyebilirdi. Belki de Harris Mickler'ın bardan çıkıp yeni

tanıştığı esrarengiz bir kadınla Tahiti'ye ya da Milano'ya kaçarak eski hayatını geride bıraktığını düşünürlerdi.

Arabadan indiğimde peruklu eşarbım hâlâ başımdaydı. Koyu camlı gözlüğümü taktım ve peruğun uzun, sarı bukleleriyle yüzümü gizleyip Harris'in anahtarlığının düğmelerini kurcaladım. Birden alarmı çalmaya başladı. Farlar yanıp sönüyor ve korna ötüyordu. Yüreğim ağzımda atarken alarmı susturmak için rasgele düğmelere bastım.

Otoparka göz gezdirerek bluzumun koluyla Harris'in arabasının kapısını açtım. Anahtarlığı sildim ve eşyalarını sürücü koltuğuna attım. Daha önce hiç tutuklanmadığım ve sabıkam olmadığı için parmak izimden bana ulaşamayacaklarını biliyordum. Ama şüpheli durumuna düşersem parmak izlerim bana kesinlikle hüküm giydirebilirdi.

Arabayı içeriden kilitledim ve kendi aracıma binip kontağı çevirdiğimde kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu.

"Eyvah," diye fısıldadım motor çalışmayı reddedince. Tekrar denedim ama inatçı bir tıkırtı çıkarmakla yetindi. "Hayır, hayır, hayır!" Çekici çağırmam gerekecekti. Bu da aracımın bu otoparktan ve tam da Harris Mickler'ın arabasının yanından çekildiğinin kayıtlara geçeceği anlamına geliyordu.

Bu gerçek olamazdı.

Kaputu açıp arabadan telaşla indim. Bu zahmete neden katlandığım konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü araba motorlarından gram anlamazdım. Motor kapağının altındaki tellere, kablolara ve tüplere boş boş baktım. Pişikleri tedavi etmeyi, derisi yüzülen dizlere pansuman yapmayı ve hazır yemekleri mikrodalgada ısıtmayı biliyordum. Ama araba tamiri ve her tür tamir Steven'dan sorulurdu.

"Theresa?" Arkamdan gelen sese doğru dönerek minivanın ızgarasına yaslandım. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyordu. Kalp atışlarımın yavaşlamasını umarak elimi göğsüme bastırdım ve tamponun önünde iki büklüm oldum. Julian'dı.

Dün gece beni burada gören barmen Julian.

Vicdan azabımın kokusunu yüz metre öteden alabilecek hukuk fakültesi öğrencisi Julian.

Siktir.

"Özür dilerim." Gözleri boynuma yayılan kaşıntılı kızarıklığa kaydı. "Seni korkutmak istemedim. Her şey yolunda mı?" Omzumun üzerinden açık kaputa baktı.

"Yolunda! Her şey yolunda," deyiverdim. Bir yandan da hızlı düşünmeye çalışıyordum. Alarmı duymuş muydu? Harris'in cüzdanıyla telefonunu arabasına bıraktığımı görmüş müydü? "Akü bitti galiba. Sen burada ne yapıyorsun?" Saçmaladığımı fark ederek yüzümü buruşturdum.

"Bugün mesaim erken başlıyor." Vücuduna yapışan tişörtünün omzuna kolalı bir iş gömleği atmıştı. Nemli buklelerini gözünün önünden çekerken burnuma şampuan kokusu çarptı. Motoru işaret etti. "İstersen bir bakayım?"

Ah, evet.

Ha siktir, hayır.

"Tabii." Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim ve başparmağımla arkamı işaret ettim. "Anahtarlar arabada."

Gülümsediğinde gözlerinin kenarı kırıştı. Dün barda gözlerinin rengini fark etmemiştim. Parlak gün ışığında kâh yeşilin canlı tonlarına kâh koyuca bir altın sarısına boyanıyorlardı. İrislerinin ne renk olduklarına karar verene dek onları sıkılmadan izleyebilirdim. Minivanın içine doğru eğilip kontağı çevirdi. Motordan korkunç bir tıkırtı yükselince avuçlarımı gözlerime bastırdım.

"Evet, aküden," dedi. "Benim cipte birkaç tane bağlantı kablosu olacaktı. Bekle, geliyorum."

Bordo rengi, yumuşak tavanlı bir cipe doğru seğirtti. Otoparkta zikzaklar çizerek ilerledi ve cipi tamponlarımızın arasında biraz mesafe bırakarak benim minivanın tam önüne park etti. Aracından indiğinde elinde siyah ve kırmızı kablolar vardı. Bağlamak için kaputunu açıp motorun üzerine eğildiğinde poposuna bakmamaya çalıştım.

Muhtemelen Harris Mickler'ı öldürmemek ve karısının parasını almamak için direndiğim kadar.

"Daha önce hiç böyle yaptı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim, Julian kabloların öbür ucunu aküme bağlarken. Aslında bu pek doğru sayılmazdı. Haftalardır bir sıkıntı vardı ama ara sıra motordan gelen tuhaf homurtularla ışıkların kararmasını görmezden gelmeyi seçmiştim. Eninde sonunda sorunların da banka hesabımdaki para kadar hızla yok olacağını umuyordum. Yine de daha beteri de olabilirdi. Bu olay dün gece Harris arka koltuğun dibinde baygın yatarken de başıma gelebilirdi.

"Galiba alternatörle ilgili bir şey. Birkaç dakika şarj olsun da yola çıkarsın. Yol üzerinde bir tamirciye götürüp baktırsan iyi olur." Julian bana biraz daha yaklaşmıştı. Ya da belki ben ona yaklaşmıştım. Cildi pürüzsüzdü ve tıraş losyonunun kokusunu belli belirsiz alıyordum. Ve altından baş döndürücü bir koku daha geliyordu. "Senin ne işin var burada?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Bar daha açılmadı."

Gaz kokusu yüzünden, diye düşündüm. Ya da motorun sıcaklığı yüzündendi. Onun nasıl koktuğuyla bir ilgisi yoktu. Ya da başını yana eğdiğinde saçlarının gözünün önüne düşüşüyle. Ya da buklelerinin güneşin altında gözalıcı bir şekilde parlamasıyla.

"Dün gece... burada bir şey düşürmüşüm." Sağduyum olabilirdi mesela. Ya da muhakeme yeteneğim. "Neyse ki buldum," diye yalan attım.

"Öyle mi?" Kederle gülümsedi. "Ben de fikrini değiştirdiğini umuyordum."

Julian'ın minivanın arka koltuğunda beliren görüntüsünü gözlerimi kırpıştırarak savuşturdum. Bu hafta arabama yeterince adam atmıştım ve sonunda geldiğim nokta ortadaydı. Bundan sonra bu minivanla ilgili planladığım tek şey onu güzelce temizletmekti. Ya da toptan ateşe vermek. "Belki gelecek sefere," dedim.

"Anlaştık." Sessizlik uzayıp gidince ikimiz de huzursuzca

kıpırdandık. Julian başını eğerek mütevazı gülümsemesini gizledi. Saatine bakarken peruğumun saçlarını kulağımın arkasına attım. Başını hafifçe öne doğru salladı. "Tamam, yeterince şarj olmuştur. Çalıştırabilirsin."

Sürücü kapısından içeri uzandım ve kontağı çevirdim. Motor çalıştı ve Julian kabloları sökerken rahat bir nefes aldım. Kaputu kapayıp ellerini birbirine vurdu. Parmak uçları yağ içinde kalmıştı. İşe giymek için yanında getirdiği ütülü gömleği hatırlayarak arabadan ıslak mendil kutusuyla kuru bir salya bezi aldım. Bezi ona vermeden önce çaktırmadan ekşi süt kokuyor mu veya üzerinde kan ya da saç var mı diye kontrol ettim.

"Sağ ol," dedi ellerini silerken.

"Baker!" Julian dönüp bara doğru baktı. Koca göbekli, cılız saçlı bir adam kapıyı aralamış, saatine vuruyordu. Beni görmesin diye Julian'ın arkasına saklandım. Julian adama *geliyorum* dercesine başını salladı.

"Patronum çağırıyor. Gitmem gerek. İçeri gelip biraz takılmak istemez misin?"

"İmkânsız," diye geçiştirdim hemen. Arkamda çalışan motoru işaret ettim. "Eve dönmeliyim. Çocuklar bekler. Hem... bilirsin, emlakçılık işleri falan."

"Anladım." Ağzını çarpıtarak güldü. Hem sıcak hem içten, olağanüstü bir gülümsemeydi. Yalan söylememi zorlaştıran bir gülümseme.

"Ama bana koştuğun için çok teşekkürler." Bukleleri bir kez daha yüzüne düşerken kıpkırmızı kesildim. "Şey... Öyle demek istemedim. Kusura bakma. Sadece çok ama çok *tuhaf* bir gündü."

"Önemli değil. Ne demek istediğini anladım." Gülmemek için dudaklarını ısırdığını fark ettim. Zach'in salya bezini uzatırken, *Yer yarılsa da içine girsem,* diye düşündüm. "Numaramı silmedin umarım?"

Başımı iki yana sallayarak silmediğimi belirttim.

"Görüşürüz o zaman. Hoşça kal, Theresa." Geri geri yürümeye başladığında beni masumca ama yine de içimi titreten bir

bakışla süzdü. Julian cipini biraz önceki yerine çekerken ben de minivana atlayıp numarasını kontrol ettim.

Cipten inişini ve omzunda gömleğiyle Lush'a girişini izlerken parmaklarım tuşların üzerinde oyalanıyordu. Ona mesaj atarsam numaramı öğrenecekti ve bu kesinlikle kötü bir fikirdi. Harris toprağın altındaydı ve onu öldürdüğüm için karısından elli bin dolar almıştım. Harris'le en son birlikte görüldüğüm yerle arama mesafe koymalıydım.

Öte yandan...

Hâlâ minivanlarla bir derdin yok mu? diye yazdım alelacele ve fikrimi değiştirmeden önce mesajı gönderdim. Görünüşe bakılırsa, bu otoparkta kaybettiğim mantıklı düşünme yetimi hâlâ bulamamıştım.

Başımı direksiyona dayadım ve cevabını beklerken dakikalar geçmek bilmedi. Ya onu yanlış anladıysam, ya sadece kibar davranmaya çalıştıysa, ya salya bezi büyüyü bozduysa diye içim içimi yedi.

Kucağımdaki telefon vızıldadı. Doğrulup gözlerimi kapadım. Ekranda yazanları parmaklarımın arasından bile okumaya güçlükle cesaret ettim.

İstediğinde gel al beni. Yerimi biliyorsun.

Lush'ın buzlu camlı pencerelerine baktım. Julian'ın beyaz gömleğini ve camın ardından bana el salladığını hayal meyal gördüm. Parmaklarımı direksiyondan kaldırdım. Ona el salladığımı görür müydü acaba? Ya da dün geceki gibi yine aklımdan ve kalbimden geçenleri ve tabii ondan sakladığım her şeyi de görebilir miydi?

16. BÖLÜM

OTUZ DAKİKA SONRA, garajda Harris Mickler'ın ölüsünü masa örtüsüne sardığımız yere gözlerimi diktiğimde üzerime müthiş bir yorgunluk çöktü. Beton zemin hâlâ ıslaktı ve belli belirsiz çamaşır suyu kokuyordu. İçerisi havalansın ve kolay kurusun diye yan kapı açık bırakılmıştı. Küçük, pembe mala yıkanıp kurutulmuş ve yerine asılmıştı. Harris Mickler'ın özel eşyaları silinip Lush'ın otoparkındaki arabasına bırakılmıştı. Steven'ın küreği alet edevat kulübesindeki köşesine geri dönmüştü. Harris Mickler'ın izlerini arabamdan silmek için yirmi doları çeyrekler hâlinde bozdurup oto yıkama servisindeki makineye atmıştım. Delilleri yok etmek için aklıma gelen her şeyi yapmıştım ama bir şeyi unuttuğum hissinden kurtulamıyordum.

Suçluluk duygusu. Dünden beri ayaklarımın beni durmadan garaja getirmesinin nedeni bundan başka bir şey olamazdı. Vicdan azabı içimi kemiriyordu ve muhtemelen hayatım boyunca da yakamı bırakmayacaktı.

Sokağın karşısında gözüme bir hareket takıldı. Bayan Haggerty'nin mutfak perdesi kapanmıştı. Garajın kapısına doğru yürüdüm ve ona iki elimle birden asılmak için parmak ucuna yükseldim. Metal kapı *güm* diye kapandı ve bir kez daha bütün garajı sarstı.

Büyük aptallık etmiştim. Mutfağın kısa, tahta basamağına çöküp gözlerimin karanlığa alışmasını beklerken önceki geceye

dair tüm "ya şunu yapmasaydım"larım garajın kahrolası kapısı gibi *güm* diye üzerime düştü ve ben altlarında kaldım.

Ya Patricia Mickler'ı hiç aramasaydım? Ya Theresa'nın elbisesini ödünç alıp o aptal bara hiç gitmeseydim? Ya Harris'i arabama tıkmasaydım? Ya onu buraya, kendi lanet evime hiç getirmeseydim? Ya garajın kapısını kapadıktan sonra motoru çalışır hâlde...

Birden sırtım kaskatı kesildi. Başımı kaldırırken odak noktam minivandan garaj kapısına kaydı. Önceki gecenin ayrıntıları hâlâ net değildi. Şampanya ve telaş yüzünden, art arda yaşanan karelerin kenarlarını bir silgiyle silmişim gibi hissediyordum. Ama garaj yoluna girdiğimi hatırlıyordum. Siperlikteki kumandayı alıp düğmesine basmış ve kapının açılmasını beklemiştim. Minivanın farlarının ışıkları askı tahtasıyla küçük, pembe malayı aydınlatmıştı. Minivandan inip marangoz tezgâhıyla tamponun arasındaki dar aralıktan geçerek eve girdiğimi hatırlıyordum. Mutfak karanlıktı. Duvarın ardından gelen uğultu dışında etraf sessizdi ve yere otururak ablamı aramıştım. Bu sahneler hafızamda gayet netti.

Şimdi boğazımın düğümlenmesine neden olansa *hatırlamadığım* bir şeydi.

Mutfağa girerken duvardaki düğmeye bastığımı hatırlamıyordum. Ya da aşağı doğru inen garaj kapısının mekanik sesini duyduğumu.

Garajın kapısını kapamamıştım.

Motoru çalışır hâlde bırakmıştım. Ama garajı kapamamıştım.

Ayağa fırlayıp duvardaki elektrik düğmesine bastım. Tavanın ortasındaki ampul yandığında sarı ışığı beton zemini aydınlattı. Gidip ışığın altında durdum ve kapıyı açıp kapatan mekanizmaya baktım. Kırmızı acil durum kordonunu gözlerimle takip ettim kapıyı kaldırıp indiren makarada duraksadım. Makara kordonundan kurtulmuştu. Vero duvardaki düğmeye bastığında onun için motor çalışmış ama kapı yerinden kıpırdamamıştı. Kapı ona bağlı değildi çünkü.

Ama bir mantık hatası vardı.

Bardan eve döndüğümde kapı çalışıyordu. Siperlikten ku-

mandayı alıp onu açmış ve garaja girmiştim. Ama sadece yirmi dakika sonra evden çıktığımda Harris ölmüştü ve garaj kapısı bozulmuştu. Üstelik kapalıydı ve kesinlikle emindim ki onu ben kapatmamıştım.

İyi de nasıl?

Kafamın üzerine doğru sarkan kırmızı kordona baktım.

Motoru devre dışı bırakıp kapıyı *elle* açıp kapamanın tek yolu acil durum kordonunu çekmekti. Demek ki, ben evdeyken biri kordonu çekip kapıyı kapamıştı. Arabanın motoru çalışır hâldeyken... Yani...

Ben masumdum.

Harris Mickler'ı ben öldürmemiştim.

Vero arkasına yaslanıp dizini büktü ve ayağını garajın duvarına dayadı. Bana aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi yan yan baktı.

"Sen *evdeyken* biri kırmızı ipi çekti ve garaj kapısını kapadı. Bunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

Tek bir açıklaması olabilirdi. "Harris Mickler'ın ölmesini isteyen başka biri daha vardı. Bu kişi her kimse bardan çıktığımızı gördü ve bizi izledi. Ben motoru çalışır hâlde bırakıp içeri girince eline onu öldürmek için mükemmel bir fırsat geçti." Tam da benim yazacağım türden bir cinayetti. Katil, kurbanını tereyağından kıl çeker gibi öldürdüğü için kimsenin yemeyeceği türden.

Vero, Patricia'nın zarfını elimden kaptı. Onu elimde sımsıkı tuttuğumun farkında bile değildim. "Vicdan azabıyla başa çıkamadığın için bunları uyduruyor olmayasın?"

"Bir sürü şeyin suçlusu olabilirim, Vero. Ama garajın kapısını ben kapamadım."

Zarftaki destelerden birini çıkarıp burnuna götürdü ve gözlerini yumarak para kokusunu içine çekti. "Ama para bizde kalacak, değil mi?"

Arkama uzanıp tezgâhtan aldığım bantı ona fırlattım.

"Pekâlâ, bir düşünelim," dedi ona başka bir şey daha fırlatmaya karar verirsem diye Patricia Mickler'ın zarfını kendine siper ederek. "Farz edelim, garajın kapısını sen kapamadın ve bir başkası kapadı. Neden ipi çekti? Neden duvardaki düğmeye basıp kaçmadı?"

Başparmağımın tırnağını kemirerek düşündüm. Karbon monoksitin garajı doldurması zaman alırdı. Bu durumda katil kapıyı ben içeri girdikten hemen sonra kapamıştı. Mutfakta yerde oturuyordum ve Georgia'yla konuşurken sırtımı duvara dayamıştım. Epey konuşmuştuk ve motoru çalışır hâlde bıraktığımı tamamen unutmuştum. Sonra yukarı çıkıp üzerimi değiştirmiştim. Yatak odam tam garajın üzerindeydi. "Hayır." Başımı iki yana salladım. "Duvardaki düğmeyi ya da uzaktan kumandayı kullanamazdı. Motor çok gürültü yapıyor. Mutlaka sesini duyardım. İpi çeken kişi bu işi sessizce halletmek istedi."

Bakışlarımı kırmızı kordona kaydırdım. Bir terslik vardı. Acil durum ipi sessiz filan değildi. Kışın elektrikler kesildiğinde garaj kapısı sıkışıp açık kalmıştı ve içeri kar doluyordu. Ben de kordona asılmıştım ve kapı *güm* diye beton zemine çarparak ortalığı inletmişti. Tıpkı birkaç dakika önceki gibi. Steven gürültüyü yatak odamızdan duymuş ve neler olduğuna bakmaya koşmuştu. Kapının çerçevesini mahvettin diye bir hafta konuşmuştu. *Ya çocuklardan birine bir şey olsaydı?* diye hesap sormuştu. Garaj kapısı açıkken asla acil durum ipini kullanmamalıydım. Şey olmadığı sürece...

"Ben bu bakışı tanıyorum," dedi Vero ben köşedeki paslı tabureyi alırken. "Theresa'nın egzoz borusuna oyun hamuru tıkmadan önce de böyle bakıyordun."

"Kapıyı aç," dedim tabureyi kırmızı kordonun altına koyarken.

"Çok ağır! Sen aç."

"Taburenin üzerinden açamam."

Vero tabureyi münasip bir yerime sokmamla ilgili birkaç şey söyledikten sonra garaj kapısını iki eliyle birden kaldırdı. Alttan

giren ve saçlarını karıştıran soğuk sonbahar rüzgârında titredi. Usulca küfredip kapıyı tavanla aynı hizaya gelene kadar itti. Tabureye çıkıp Steven'ın gösterdiği gibi makarayı ipinden kurtardım ve kordonu çektim.

Kapı hızla düşerken Vero çığlığı bastı. Atılıp onu yere çarpmadan önce yakaladı. "Delirdin mi?" diye tısladı. "O Bayan Haggerty denen manyağın bizi duyup o koca burnunu işimize sokmaya kalkmasını istemeyiz, değil mi?" Kapıyı usulca bıraktı ve o kadar hafif bir ses çıktı ki evde olsam muhtemelen duymazdım.

"İki kişiydiler," dedim tabureden inerken. Vero yüzünü buruşturdu. "Biri kordonu çekti, öteki kapıyı yakalayıp kontrollü bir şekilde indirdi."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Vero. "Diyorsun ki biri, hayır *iki* kişi sen telefonda ablanla konuşurken Harris'i öldürdü."

"Ve olaya kaza süsü verdiler."

"Ya da suçu senin üzerine atmak istediler." Vero sanki her an onu geri vermeye karar vermemden korkarmış gibi zarfı taytının –*benim* taytımın– beline sıkıştırarak güvenceye aldı. Birden atılıp onu kaptığımda da kuyruğuna basılmış kedi gibi bağırdı. Ama para konusunda şimdilik yapılacak bir şey yoktu. Onu Patricia'dan almıştım. Harris'i garaja kimin kapattığından bağımsız olarak karısının bir kiralık katile yaptığını sandığı ödemeyi kabul etmiştim. Biri Harris'in cesedini bulursa güme giden biz olacaktık.

Çocuklar öğle uykusuna yattığında ofisime çekildim ve kapıyı kapadım. Patricia'nın zarfı çalışma masasının üzerinde duruyordu. Vero içinden yüzde kırklık payını aldığı için zarf incelmişti. Yine de gözümün önünde olmasına dayanamadığım için onu masanın çekmecesine attım.

Patricia'dan aldığım paranın avansımdan bir farkı yoktu aslında. İkisini de hak etmemiştim. Suçluluk duygumu körükleye-

cek bir sebep daha çıkmıştı. Patricia'nın parası bir sürü problemi çözecekti ama beraberinde daha da büyük sorunlar getirmişti. Daha korkutucu sorunlar. Çocuklarımı kaybetmeme, hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeme neden olabilecek türden sorunlar. Tutunacak bir dalım olsun istiyorsam, Harris'in ortadan kayboluşunun ucu bana dokunursa diye o gece garajımda ne olup bittiğini kesinlikle öğrenmeliydim. Onu öldürmediğimi hiçbir şüpheye mahal vermeyecek şekilde kanıtlamak için.

Eski bilgisayarımın düğmesine bastım ve öksürüğe benzer sesler çıkararak açılmasını bekledim. Boş bir Word belgesi açtım ve başlık olarak aklıma gelen ilk kelimeleri, Slyvia ve editörümün benden yapmamı beklediği şeyi yazdım: VURGUN, Finlay Donovan. Ekran gözümü kör edecek kadar beyazdı. Nasırlı parmaklarım klavyenin üzerinde asılı dururken ekrandaki imleçle bakıştık. Kendi kendimi sabote eden düşüncelerimden aylardır kurtulamıyordum. Steven gittiğinden beri birkaç kelimeden fazlasını bir araya getiremiyordum. Aklıma gelen hikâyelerin hepsini yavan buluyor, romantizmi küçümsüyor ve vaktimi boşa harcadığım duygusundan kurtulamıyordum.

Steven'ın evden ayrılmasından sonra ilk teslim tarihimi geciktirdiğimde, Sylvia bana nutuk çekmek için aramıştı. Ona tıkandığımı söylemiştim. Tüm yazarlar bir noktada ilhamlarını kaybetmez miydi? Ama Sylvia bunun üzerine gitmem gerektiğini düşünüyordu. Bazen onu sayfaya geçirmeden hikâyenin tamamını göremezsin, demişti, ancak yazmaya başladığında sahneler birbirini kovalar. Sylvia sevdiklerinin iyiliği için gerekirse onları sertçe silkelemek taraftarıydı. İnsanın kendi cevaplarını yalnızca kendisinin bulabileceğine inanırdı. Genelde de alacağı paraya bakardı. Belki ben de onun gibi olmalıydım.

Klavyeye dokundum ve sözleşmesini çoktan imzaladığım romanıma nereden başlayacağımı düşündüm. Ama Harris'i aklımdan çıkaramıyordum. Aptallığım yüzünden olmadık bir işe bulaşmıştım. Polis Lush'tan benim evime kadar Harris'in izini sürerse bir numaralı şüpheli hâline gelecektim. Ve cinayeti bir

başkasının işlediğini kanıtlayamazsam Vero'yla birlikte hapsi boylayacaktım.

Açılış sahnesi kafamda şekillenmeye başlamıştı. Harris Mickler burnumun dibinde öldürülmüştü. Hikâyenin geri kalanına karar vermek için arka planda neler olup bittiğini ortaya çıkarmalıydım. Kendimi karakterlerin yerine koymalıydım. Kimdi bu insanlar? Ne istiyorlardı? Kaybetmekten en çok korktukları şeyler neydi? İşin özünde niyet, araç ve fırsat üçlüsü vardı. Bizzat karıştığım bir cinayeti çözmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Patricia'nın bir öğle yemeği sırasında tepsime bıraktığı notla romanıma başladım. Elimden geldiğince ayrıntıları hatırlamaya çalıştım: Arabamda yaptığım görüşmeyi, Lush'a gidişimi, Harris'i otoparka götürüşümü ve onu garajımda ölü buluşumu. Yazdıkça kendimi hikâyeye daha çok kaptırdım ve hafızam boşlukları doldurdu. İsimleri değiştirdim. Harris'in, Patricia'nın, Julian'ın, kendimin ve hatta barınkini. O gece yaşananlar sıra sıra ekranı doldurdu.

Klavyenin üzerindeki parmaklarım daha da hızlandı. Paragraflar sayfalara dönüştü ve güneş jaluzilerin arasından yorgun pembe parmaklarını çekene dek yazdım. Mutfaktaki tabak çanak sesleri kesildi. Yatmamak için direnen çocuklar uykuya daldı. Bunu takip eden uzun ve sessiz saatler boyunca yazdım. Ta ki, ekranımın ışığı evde yanan tek ışık hâline gelene dek.

17. BÖLÜM

ERTESİ GÜN UYANDIĞIMDA ev sessizdi ve çocuklar öğle uykusuna yatmıştı. Vero kanepede sızmıştı. Nasırlı ellerini başını dayadığı minderin altına sokmuş ve gevşek dudakları yana kaymıştı. Onu uyandırmak için bir sebebim yoktu, dolayısıyla hiç elemedim. Televizyonda yerel bir haber kanalı açıktı. Vero bütün gece haber başlıklarını takip edip polisin kapıya dayanmasını beklemiş olmalıydı. İkimiz de Harris Mickler'ın gerçek katilini ortaya çıkarmadan huzurlu bir uyku uyuyamayacaktık.

Bütün gece yazmama rağmen, Harris'i garajımda ölü bulmama yol açan olaylar zincirini henüz çözememiştim. Patricia ve benim dışımda onun ölmesini isteyebilecek kimler vardı? Harris hakkında tüm bildiklerimi sosyal medya profillerinden ve cep telefonundan öğrenmiştim. O korkunç fotoğraflardaki tüm kadınların Harris'in ölmesini istemek için bir nedeni vardı ama telefonu Harris'in Lush'ın otoparkındaki arabasına kilitlemiştim ve onu geri almaya çalışmak beni tehlikeye atardı. Harris'in cinayetini çözmeme yardım edebilecek tek kişi Patricia'ydı. Telefonlarımı açarsa tabii.

Aklıma başka bir çare gelmeyince Patricia'nın çalıştığı şirketin numarasını buldum. Resepsiyon görevlisi özür diledi ve Patricia'nın sabah arayıp hasta olduğunu söylediğini ve bütün hafta izinli olduğunu anlattı. Harris gibi Patricia'yla ilgili bilgim de çok sınırlıydı ama Panera'da tepsime bıraktığı not sayesinde ev adresini biliyordum.

Kuzey Livingston Sokağı şimdiden Cadılar Bayramı için süslenmişti. Ağaçların dallarından pamuktan yapılmış örümcek ağları sarkıyordu ve kapı önlerinde büyüklü küçüklü tupturuncu balkabakları vardı. Kırk dokuz numaranın biraz ilerisinde kaldırıma yanaştım. Micklerlar altmışlı yılların iki kademeli mütevazı yapılarından birinde oturuyordu. Bahçe düzenlemesi çevreye uygun bir şekilde yapılmıştı. Bu posta kodundaki çoğu ev gibi, binanın basit tuğla cephesi korunmuş ama içi muhtemelen tamamen değiştirilmişti. Kuzey Arlington'ın kalburüstü tiplerin tercih ettiği bu bölgesinde konut fiyatları hayli yüksekti. Dolayısıyla içeride granit yüzeyler, oymalı kakmalı tahta süslemeler ve oltu taşından yapılmış gömme küvetler vardı muhtemelen.

Görebildiğim kadarıyla ahşap jaluziler kapalıydı ve araç yolunda hiç araba yoktu. Bahçede volta atan polisler de göremedim.

Evden çıktığımdan beri Patricia'nın numarasını üçüncü kez aradım. Önceden kaydedilmiş bir ses bana sesli mesaj kapasitesinin tamamen dolu olduğunu söyleyince küfrü basıp telefonu arabanın içecek bölmesine fırlattım. Minivandan indim ve dikkat çekmemek için rahat bir tavırla Micklerların evine doğru yürüdüm. Komşuların çoğu işte olmalıydı. Patricia Mickler'ın da olması gereken yerde.

Para karşılığında kocasını öldürttükten sonra hastalık izni almakla ahmaklık etmişti. Ya da belki sadece endişeli eş rolünü oynuyordu. Her neredeyse, şehirden ayrılmadığını umdum. Kaçarsa polis onu şıp diye enseler ve kocasının ortadan kaybolduğuyla ilgili sorguya çekerdi. Onlarla ceza indirimi pazarlığı yapmak için neleri itiraf edeceğini aklıma bile getirmek istemiyordum.

Gözetlenmediğimden emin olduktan sonra karşıya geçip Patricia'nın evine yöneldim. Ön veranda temiz ve düzenliydi. Birikmiş postalar, biblolar ya da Cadılar Bayramı süsleri yoktu. Zile bastım; zayıf çınlaması ancak kapının üzerindeki minik pencereden duyuldu. Ama yaklaşan ayak sesleri ya da bir köpek

havlaması duymadım. Bir dakika kadar bekledikten sonra kapıya vurdum. Evde çıt çıkmıyordu. Pencereden baktım. Işıklar kapalıydı.

Nereye kaybolmuştu bu kadın?

Gitmek için döndüğümde kapının yanındaki posta kutusu gözüme ilişti ve duraksadım. Elimi kapağa uzattım. Birinin postalarını karıştırmanın suç olduğunu biliyordum. Ama Harris'in postaları da benimkiler gibiyse insanların bilmesini istemediği sırlar barındırıyor demekti.

Omzumun üzerinden sokağın iki tarafını kolaçan ettim ve posta kutusunu açtım. İçinde pek bir şey yoktu. Olanları da dikkat çekmeden mantomun cebine atabilirdim. Fikrimi değiştirmekten korkarak mektupları alelacele aldım ve cebime atıp arabaya koşturdum. Sonra kendimi içeri kilitleyip zarflara çabucak göz gezdirdim.

Birkaç fatura, kuponlar, bir iki reklam broşürü... Hepsi Bay ve Bayan Mickler'a gönderilmişti. Aylık bir hesap özeti dışında. Adreste Sütçü ve Ortakları Ltd. Şti. yazıyordu.

Sütçü. Cep telefonunun şifresi de buydu.

Araba anahtarımı zarf açacağı niyetine kullandım ve hesap özetini incelemeye başladım. Patricia'yla ortak hesaplarından biri olmadığı kesindi. Market ya da kurum ödemeleri gibi kalemler içermiyordu. Kuaför, doktor ya da evle ilgili rutin harcamalar da göremedim. Popüler barlarda ve lüks restoranlarda, Vienna'daki bir çiçekçide ve şehir merkezindeki janjanlı bir mücevherci olan Charleston-Alexander'da yapılan harcamaları görünce midem ekşidi. Lush'la Harris'in evine hemen hemen eşit mesafedeki Ritz-Carlton Otel'de de birkaç harcama yapılmıştı. Bu, Harris'in gizli hesabı olmalıydı. Kurbanlarını uyutup şantajla susturmadan önce onlar için yaptığı harcamaları buradan hallediyordu.

Sayfayı çevirdim ve hesaba yatırılan paralarla ilgili on iki maddelik bir liste buldum. Hepsinin de meblağları aynıydı: İki bin dolar. Ve hepsi ayın ilk günü transfer edilmişti. Harris ek iş

olarak mali danışmanlık yapıyordu anlaşılan. Görünüşe bakılırsa işler tıkırındaydı. Ona her ay düzenli ödeme yapan bir düzine müşterisi vardı. Eylülün son haftasında Harris'in hesap bakiyesi yarım milyon dolardan biraz fazlaydı. Ama aynı ayın sonunda hesapta hiç para kalmamıştı. Nasıl yani?

Hesaptan ne kadar para çekildiğine baktım. Harris öldürülmeden önceki hafta bütün parasını çekmişti. Patricia beni tutmadan bir hafta önce.

Ya da acaba...

Onu terk edecektim ama böylesi daha iyi.

Patricia'nın elli bin dolarlık sıcak parayı nereden bulduğu belli olmuştu. Evden kaçmayı planladığı için Harris'in hesabını boşaltmıştı. Kocasının asla peşine düşmeyeceğini umuyordu. Ama sonra benimle tanışmış ve Harris'ten toptan kurtulmaya yetecek kadar parası olduğuna karar vermişti. Kayıp para polise anlatacağı hikâyeyi destekleyecekti. Kocasının bütün parasını nakde çevirip başka bir kadınla kaçtığına inanacaklardı. Patricia ortalığın durulmasını bekleyecek ve Harris Mickler'ın parasıyla başka bir yerde yeni bir hayata başlayacaktı.

Geriye iki soru kalıyordu: Harris'i kim öldürmüştü ve Patricia Mickler hangi cehennemdeydi?

Harris'in hesap özetini cebime tıkıp öteki postaları Micklerların posta kutusuna geri koymaya hazırlanırken siyah bir Lincoln Town Car yavaşça yanımdan geçti. Micklerların evinin önünde durduğunu görünce koltuğumda hafifçe aşağı kaydım.

Bir adam yolcu kapısını açtı. Üzerinde özel dikim, şık bir takım elbise vardı ve uzun bacaklarıyla Patricia'nın kapısına doğru yürüdü. Zile basıp özenle arkaya taranmış koyu kumral saçlarını düzeltti. Şoför onu arabada bekliyordu ama filmli camlar yüzünden onu göremedim.

Takım elbiseli adam bir kere daha zile bastı. Cevap alamayınca kapıyı arabamdan bile duyulabilecek kadar sertçe tıklattı. Kimse açmayınca garaja doğru yürüdü ve uzun boyu sayesinde

yüksek ve dar pencerelerden içeri bakabildi. Arabasına döndüğünde başını iki yana salladı.

Bu sefer şoför kapısı açıldı. Arabadan geniş omuzlu ve kalın bacaklı, tıknaz bir adam indi. Hantal adımlarla evin yan tarafına doğru yürüdü. Ceketinin kolundan iri ve tombul eline düşen bıçak bir an güneş ışığını yakalayarak parladı. Evin yanından dolaşarak gözden kayboldu.

Takım elbiseli adam ellerini arkasında kavuşturdu ve bahçe yolunda aşağı yukarı yürüyerek sokağı gözlemeye başladı. Oturduğum yerde biraz daha kaykılarak direksiyonun üzerinden ona baktım. Arkadan vuran alçak öğleden sonra güneşinde beni görmeyeceğini umuyordum.

Biraz sonra şoför geri döndü. Ellerini silkeledi ve yolcusuna bakıp başını eğdi. Siyah arabaya binip gözden kayboldular. Lincoln, Micklerların araba yolundan geri geri çıkıp bana doğru ilerlerken kendimi yere attım. Kalp çarpıntıları arasında hızla uzaklaşan motor sesini dinledim.

Patricia'nın beni uyardığı insanlar bunlar mıydı? Bütün kentte gözü kulağı olanlar?

Kocam tehlikeli insanlara bulaştı.

Gittiklerinden emin olmak için aynaya baktım. Sonra arabadan indim ve postaları kutuya bıraktım. İçimden bir ses oradan uzaklaşmamı söylüyordu. Kaçmamı. Ama ya Patricia evdeyse ve benden değil de bu adamlardan saklanıyorsa? Şoförde kocaman bir bıçak vardı ve döndüğünde elinde değildi. Patricia'nın iyi olduğundan emin olmadan gidemezdim.

Usulca garaja gittim ve pencereden bakmak için araba yolunun kenarındaki büyük saksının üzerine çıktım. Kahverengi Subaru vagon içerideydi. Patricia Panera'dan fırtına gibi çıkıp gittiğinde bu arabayı kullanıyordu. Arka penceresinde bir sürü çıkartma vardı: JMU, Hayvanlar Dosttur, Yemek Değildir!, Satın Alma Sahiplen, Boş Yapma. Bir çöp adamla bir çöp kadın ve iki çöp köpek figürü.

Patricia evdeydi.

Yan bahçeye koşup Micklerların evinin arkasına geçtim ve bahçenin ortasında durdum. Kapının çerçevesine saplanan bıçak güneşte parlıyordu. Altında bir not vardı.

SENDE BANA AİT BİR ŞEY VAR.
SABRIM TAŞMADAN ÖNCE SANA 24 SAAT MÜHLET.
Z.

Cebimdeki hesap özetini yokladım. Hesaba her ay düzenli olarak yatırılan o küçük miktarlar müşterilerden gelen ödemeler miydi? Yoksa Harris müşterilerinin hesaplarından para mı hortumluyordu?

Ne yaptığımızı öğrenirlerse ikimizin de peşine düşerler. Bizi bulurlar ve öldürürler.

Patricia'nın, "Harris'e yaptığımızı duyarlarsa bizi öldürürler," dediğini sanmıştım. Ama ya *Harris'le* kendisinin çevirdiği dolaplardan bahsettiyse? Belki de Harris'in hesabındaki para bu adamlarındı ve Patricia aslında kocasından değil, onlardan çalmıştı. Harris'i bu adamlar mı öldürmüştü yoksa?

Titrek bir nefes verdim. En azından adamlar içeri girmemişti.

Arka kapıyı yumrukladım ve ellerimi cama dayayıp içeriyi görmeye çalıştım. Mutfak karanlıktı. Eviyede kirli bulaşık yoktu ve tezgâhlar temiz ve düzenliydi. Kapıda parmak izim kalmasın diye bluzumun kolunu çekiştirdim ve kapı tokmağını denedim ama kilitliydi. Yanındaki pencere de öyle. Bir evcil hayvan kapısı aradım –belki geçebileceğim kadar büyüktür diye– ama bulamadım ve bu beni şaşırttı açıkçası. Tekrar kapıyı çaldım. Patricia evdeyse bile açmayacaktı anlaşılan. Gördüklerimden sonra ona hak veriyordum doğrusu. Patricia'nın yerinde olsam yatağın altına saklanıp şeyi arardım...

Olamaz!

Kapı tokmağını bıraktım ve siren seslerine karşı kulaklarımı dört açarak oradan sıvışırken az kalsın verandanın basamaklarından yuvarlanıyordum. Patricia'nın hiçbir şeyi yok, turp gibi,

diye telkin ettim kendimi. Bu gecenin sonunda Harris'in kaybolu-şunun üzerinden kırk sekiz saat geçmiş olacak ve burası polis kaynayacaktı. Takım elbiseli korkunç adamla tekinsiz şoförünün aklı varsa bir daha buraya ayak basmazlardı. Aklım varsa ben de basmazdım.

18. BÖLÜM

SAĞIM SOLUM İŞKENCE aletleriyle dürtülüyordu. Yerkürenin dört bir köşesindeki tüm tanrılara dualar ettim, ki dualarımın çoğu kutsal olan her şey adına tüm bunların bitmesi için yakarmaktan ibaretti.

Tek gözümü açtım ve odanın görüş açıma girmesini bekledim. Delia yatağımın kenarında oturuyordu ve koridordan yatak odama dolan ışık diken saçlı siluetini aydınlatıyordu. Beni çılgınca sarstıktan sonra küçük elini sağ böbreğime bastırmasıyla sidik torbamın patlayacağından korkmaya başladım. Zach süt kokulu nefesiyle üzerime eğilip tombul parmağıyla yanağımı dürttü.

Yastığı yüzüme kapadım.

Delia onu bir çekişte elimden aldı. "Anne, uyan. Vero akşam yemeği hazır dedi."

"Akşam yemeği mi?" Dirseğimin üzerinde doğruldum. Bugün günlerden neydi? Saat kaçtı? Son hatırladığım bilgisayarımı kapatıp çalışma odamın kapısını kapadığım ve bir zombi gibi kendimi yatağıma attığımdı.

Zach tükürüklü emziğini kulağıma sokup kıkırdadı. Harris'in dilini hatırlayınca bir ürperme geldi ve doğrulup oturdum. Son üç günde yaşadıklarım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. "Ne kadardır uyuyorum?"

"Bütün gündür." Delia gözlerini devirdiğinde karanlıkta akları bembeyaz parladı.

"Tamam, anladım. Huysuzuz biraz." Uzun uzun esneyerek

fena hâlde tutulan sırtımı ve omuzlarımı açmaya çalıştım. Karma iş başındaydı. Harris Mickler'ı gömdüğüm için çektiğim acı aptallığımla doğru orantılıydı.

Belki de Vero kepçe konusunda haklıydı.

Başucu lambamı yaktım ve gözüme giren ışıkla yüzümü buruşturdum. Gardiyanlarım beni ellerimden tutup sürükleyerek odadan çıkardı. Koridor mis gibi domates, sarımsak ve kekik kokuyordu. Zach'i kucaklayıp aşağı inerken midem guruldadı.

Bir değişiklik vardı. Ya da her şey değişikti. Zach'i mama sandalyesine koyarken etrafıma bakındım. Mutfak tezgâhındaki dağınıklık ortadan kalkmıştı. Her yer tertemizdi. Salonun halısında elektrikli süpürge izleri vardı. Çamaşır sepetindeki çamaşırlar özenle katlanmıştı. Yemek masasındaki faturaların yerini not defterleri, bir hesap makinesi ve muhasebe kitapları almıştı.

"Faturalar nerede?" diye sordum telaşla.

"Hepsini hallettim." Vero sarımsaklı ekmeklerle spagettiyi tabaklara servis etti.

"O ne demek?"

"Ödedim işte."

"Hangi parayla?"

Vero, Delia'nın yemeğini önüne koyarken tek kaşını kaldırdı. Çalışma odama koşup masanın çekmesini açtım. Patricia Mickler'ın zarfının yerinde yeller esiyordu.

Tekrar aşağı koşarken merdivenin dibindeki yeni cilalanmış parkelerde kaydım ve az kalsın düşüyordum. "Para nerede?" diye fısıldadım çocuklara göz atarak. Delia ağzından sarkan makarnayı *hüp* diye içine çekti. Zach ciyak ciyak bağırarak soslu makarnayı avuçladı ve mama sandalyesinin tepsisine fırlattı.

Vero yanlarındaki boş iskemleye oturdu. "Senin adına bir şirket kurdum. Bir hesap açtım ve faturalarını ödedim." Sarımsaklı ekmeğinden kocaman bir ısırık aldı. "Rica ederim," dedi dolu ağzıyla.

Bir anda iştahım kapandı ve sandalyeme yığıldım. "Hepsini mi?"

Vero çatalını spagettisine daldırdı ve cevap vermemeyi tercih etti.

"Biraz şüpheli bir durum değil mi bu? Steven parayı nereden bulduğumu sorarsa ne diyeceğim?" Babasının adını duyan Delia'nın bizi dinlemeye başladığını fark ederek uzatmadım.

"Yeni bir hesap açtım dedim ya? Şirket de senin. Steven'la bağlantısı yok." Kendine şarap koyarken omuz silkti. "Faturaların ödendiğini fark edene kadar senin kitabın bitmiş olur."

"Ne kitabı?"

"Bütün gece yazdığın kitap." Şarabından büyük bir yudum aldı. "Bu arada, bayağı iyi."

"Nasıl yani iyi? Sen nereden biliyorsun?"

"Julian Baker kim?" diye sordu kaşlarını oynatarak.

"Bilgisayarımı mı karıştırdın?"

"Instagram profili açık kalmış." Kadehin kenarından bana bakıp sırıttı. "Acayip ateşli."

"Kim ateşli?" diye sordu Delia.

"Hiç kimse." Makarnamın üzerine bir kaşık dolusu *parmesan* yığarken Vero'ya ters bir bakış fırlattım. Salondaki televizyonun sesi sonuna kadar kısılmıştı ve yine yerel bir haber kanalı açıktı. Vero yemeğini yerken alttan geçen yazıları okudu. "Sadece bir arkadaş," diye mırıldandım gözlerimi tabağımdan ayırmadan.

"Biraz genç değil mi?"

Çatalımı makarnama daldırdım. "Ben de otuz bir yaşındayım. Bir ayağım çukurda değil yani."

"Son gördüğümde iki ayağın da çukurdaydı."

Masanın altından bacağını tekmeledim.

"Ya Andrei Borovkov? O ne iş?"

Çiğnemeyi bıraktım. Vero'ya Patricia'nın zengin arkadaşından ve yetmiş beş bin dolarlık teklifin yazılı olduğu, çekmeceme tıktığım nottan söz etmemiştim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Vero sarımsaklı ekmeğini elinden düşürdü ve gözlerini kocaman açarak arkamdaki televizyona baktı. Sonra birden fırlayıp

tezgâhtan kumandayı aldı ve sesi açtı. Arkamı dönüp de ekranda tanıdık yüzler gördüğümde dehşetle irkildim.

Polisin verdiği bilgiye göre, Arlington'da oturan karı kocanın farklı zamanlarda kaybolması planlı bir cinayete kurban gittikleri şüphesini akıllara getiriyor. Patricia Mickler çarşamba akşamı saat yedi sularında bölgedeki şerif ofisiyle bağlantıya geçerek kocası Harris Mickler'dan önceki gece işten çıktığından beri haber alamadığını bildirmişti. Polis ifadesini almak için evine gittiğinde Bayan Mickler kapıyı açmadı ve sonraki ziyaretlerinde de kendisini evde bulamadılar. Yetkililer ona telefonla ulaşma girişimlerinden de sonuç alamayınca Bayan Mickler'ın hayatından endişe etmeye başladı. Polis bu gece çiftle ilgili kapsamlı bir soruşturma başlatılacağını açıkladı.

Ekrandaki görüntü Micklerların sokağına geçti. Komşular ağız birliği etmiş gibi aynı şeyi söylüyordu. Hayır, tuhaf bir şey fark etmemişlerdi. Hayır, Micklerlar kendi hâllerinde bir çiftti; çocukları ve evcil hayvanları yoktu. İkisi de saygın işlerde uzun saatler boyunca çalışıyordu ve kimseyle bir anlaşmazlık yaşamamışlardı.

Yayına reklam arası verildiğinde Vero hâlâ kolumu sıkıyordu.

"Anne, ben kalkabilir miyim?" Delia yüzünü buruşturup yarısı dolu tabağını önüme itti.

"Olur, hayatım," dedim ruhsuz bir sesle. "Git, ellerini yıka. Sonra odanda oyun oynayabilirsin."

Delia yukarı çıkar çıkmaz Vero bana döndü. "Ne yapacağız?"

Hikâyeme böyle bir dönüm noktası planlamamıştım. "Paniklemeyeceğiz," dedim. Kimi kandırıyordum? Şimdiden paçalarımız tutuşmuştu.

"Nerede bu kadın?"

"Patricia mı? Bence tırstı ve kaçtı."

"Ama suçlu görünüyor!" Vero'nun ani çıkışıyla, Zach sosa bulanan suratını tabağından kaldırdı. Bir bana bir Vero'ya bak-

tı. "Polis onu bulursa ötebilir," dedi Vero daha alçak bir sesle. Tezgâhtan cep telefonumu alıp bana uzattı. "Ara onu. Büyük bir hata yaptığını söyle. Bir an önce geri dönsün."

"Bin kere aradım açmadı. Ben de evine gittim ve..."

"Delirdin mi?"

"Kimse görmedi." En azından öyle umuyordum. Patricia'nın arka kapısına saplanan bıçağı hatırlayınca yutkundum. "Ama ben oradayken iki adam geldi."

"Hangi adamlar?"

"Kim olduklarını bilmiyorum. Ama Patricia galiba beni onlarla ilgili uyardı. Bir not bıraktılar. Harris'in müşterileri olabilirler. Bana kalırsa paralarını çalıyordu. Posta kutusunda bir hesap özeti buldum ve..."

"Mektuplarını mı açtın? Zarfın her yerinde parmak izin kalmıştır!"

Cebimden hesap özetini çıkarıp masaya koydum. "Sakin ol. Orada bırakmadım."

Vero öksürmeye başladı. Hesap özetini alıp açtı ve gözlerini kıstı. "Harris'in hesabına on iki kere para transferi yapılmış. Hepsi de ayın birinde ve aynı meblağda. Sence zimmetine para mı geçiriyordu?"

Başımı salladım. "Daha kötüsü de var. Sayfayı çevir." Vero dediğimi yaptı ve en alttaki kocaman sıfırı görünce ağzı beş karış açık kaldı. "Notta Patricia'ya aldığı şeyi geri vermesi için yirmi dört saat mühlet tanıdıkları yazıyordu."

"Sence Harris'i bu adamlar mı öldürdü?"

"Bir gerekçeleri olduğu kesin. Paralarını geri istiyorlar. Ve o paranın elli bini bizde."

Vero telefonumu göğsüne bastırarak mutfakta dolanmaya başladı. "Patricia bize nakit para verdi. Bu adamlar bar çıkışında sizi takip ettiyse Harris'le takıldığınızı ve Harris'in kafayı bulduğunu sanmıştır. Patricia'nın seni tuttuğunu nereden bilecekler? Yarım milyon dolarla istediği yere kaçar. Onu bulmadıkları sürece bizi de bulamazlar. Doğru mu?"

"Evet."

Zach mama sandalyesinde mızmızlanınca yüzünü sildim ve onu sandalyeden indirip ablasının peşine takılması için serbest bıraktım.

Vero sandalyesine yığıldı. Yemek görmeye tahammülü kalmamış gibi tabağını masanın ortasına itti. "Ya polis Patricia'yı bizden önce bulursa?"

"Benim hakkımda bildiği tek şey numaram. Adımı ya da nerede oturduğumu bile bilmiyor. Beni bir suçlu teşhisi sırasında görse tanıyabileceğinden şüpheliyim." Beni hep perukla, topuklu ayakkabılarla ve ağır bir makyajla görmüştü. Bunların kimliğimi gizlemem için yeterli olacağını umuyordum. "Ayrıca bir tanığım var," diye ekledim yanındaki sandalyeye oturarak. "Sen suçun işlendiği sırada başka bir yerde olduğumu doğrulayabilirsin."

"Suç ortağın olduğumu sanıyordum."

"Suçu işlediğimizi ispatlayamadıkları sürece değilsin. Harris Mickler'ın kaybolduğu gece evde seninleydim. Ev telefonundan ablamı aradım. Çocukları almaya gittiğimizde Georgia bizi birlikte gördü. Tek yapmamız gereken, polisi kapımıza getirecek tüm kanıtları ortadan kaldırmak."

Vero telefonuma baktı ve üzeri bit kaynıyormuş gibi onu önüme fırlattı.

"Sakin ol. Bu telefon kontörlü. Verizon geçen ay faturamı ödemediğim için hattımı kapadı. Bunu marketten aldım."

"Polis ödemenin kaydına ulaşamaz mı?"

"Kredi kartlarım kapalı. Nakit ödedim." Dirseklerimi masaya koyup avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Telefonla aramda bir bağlantı kuramazlar."

"*Law and Order* izlemiyor musun? Böyle şeylerin izini sürebiliyorlar!"

"Ancak en yakındaki sinyal kulesine kadar."

"O nerede?"

"Bilmem. Belki birkaç kilometre ileride."

"Çok yakın." Vero ayağa kalktı. Telefonumu kesme tahtasına

fırlatmasıyla o tarafa döndüm. Çekmeceden et dövme demirini aldı ve havaya kaldırdı.

"Dur!" Telefonu parçalamasına fırsat vermeden elinden aldım. Arkamı dönüp rehberimi açtım ve orada kayıtlı isimleri kaydırmaya başladım. Julian'ın numarasını yapışkanlı bir not kâğıdına yazarken Vero parmaklarının ucunda yükselmiş, omzumun üzerinden bakıyordu.

"Sadece bir arkadaş ha?"

"Julian avukat," dedim notu cebime koyarken. "Ona işimiz düşebilir."

"Avukat olacak yaşta değil o çocuk."

"Kamu avukatı," dedim. "Yani, en azından olacak. Günün birinde. Mezun olunca."

"Geçiniz." Vero bu sözü abartılı bir kafa sallamayla vurguladı. "Enselenirsek bizi hapisten çıkarması için bir Abercrombie iç çamaşırı mankeni tutmayacağız. Ben beyaz saçlı, kol düğmeli ve Rolex'li yaşlı bir amca isterim. Eski kocanın avukatı gibi birini."

"Eski kocamın avukatı *yaşlı* değil. Benden sadece üç yaş büyük ve saati iki yüz dolar."

"Andrei Borovkov'u indirirsek ona paramız yeter."

Kıza ters ters baktım.

"Sen bu herifle nerede tanıştın?"

"Borovkov'la mı?"

"Hayır," dedi telefonu zorla elimden alırken. "Julian Baker'la."

Parmaklarını tezgâha vurarak cevabımı bekledi.

"Harris'i kaçırdığım gece Lush'ta barmenlik yapıyordu," diye itiraf ettim.

"Hikâyendeki barmen o mu yani? Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı birtakım abartılı el kol hareketleri eşliğinde. "Numarasını saklayamazsın. Ya seni ihbar ederse?"

"Kim olduğumu bile bilmiyor! Beni sarı perukla gördü ve kendimi sahte bir isimle tanıttım. Beni gayrimenkul danışmanı Theresa sanıyor."

Mutfak derin bir sessizliğe gömüldü. Vero'nun ağzı beş karış açık kaldı ve gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı. Sonra gargara yapar gibi bir ses çıkardı ve kahkahayı bastı. Ben de gülmeye başladım. "Ciddi olamazsın."

"Gayet öyleyim."

Başını iki yana sallayarak ikimizin de kadehlerini doldurdu. Bana şarabımı verirken genelde çocuklara sakladığı muzip bir ifadeyle baktı yüzüme. Şarabını yudumlarken, "Ondan hoşlanıyorsun. Yanılıyor muyum?" diye sordu.

Vero'yla göz göze gelmemek için yanına gidip tezgâha yaslandım. Cevabı çoktan anladığından emin, şarabımdan uzun bir yudum aldım.

Vero kadehi başına dikip elinden bıraktı ve kolunu omzuma attı. "Onu arayamayacağını biliyorsundur umarım? Kim olduğunu anlarsa tanıklığım işe yaramaz. Kendin söyledin. Micklerlara dair her şeyden kurtulmalıyız. Aramızda bir bağ olduğu ortaya çıkmamalı." Haklı olduğunu bilmeme rağmen Julian'ın numarasını çöpe atmaya gönlüm elvermiyordu. "Kendimizi garantiye almak için onu öldürsek mi?"

"Hayır!" Ona hayretle baktım. "Biz kimseyi *öldürmedik*! Bundan sonra da *öldürmeyeceğiz*! Ne Andrei Borovkov'u ne de Julian'ı. Nokta. Bitti!"

Vero gülmeye başladı. Şarap yüzünden yanakları kızarmıştı. "Sakin ol. Şaka yapıyordum."

Telefonun içini açtım ve SIM kartı çöp öğütücüye attım. Duvardaki düğmeye basmamla Vero'nun kahkahası yarıda kesildi. Patricia Micklerla son bağım suyla birlikte akıp giderken çöp öğütücüden yükselen metalik ses tüylerimi diken diken etti.

19. BÖLÜM

ABLAMIN POLİS OLMASI sebebiyle iki önemli hayat dersi edinmiştim. Birincisi, internette hemen herkesi bulabileceğindi. Ve ikincisi, kamuya açık bir alandansa evde işlediğin suçlarda daha kolay enselenebileceğindi.

Dolayısıyla ben de suçumu halk kütüphanesinde işliyordum.

Çocuklar hafta sonu Steven'da kalacaktı ve Vero evde muhasebecilik finallerine çalışıyordu. Ona kitabım için araştırma yapmak üzere kütüphaneye gideceğimi söylemiştim ve bu tam olarak yalan sayılmazdı. Patricia'nın nereye kaybolduğunu öğrenmeden Micklerlarla ilgili gizemde sıradaki bölüme nasıl geçebilirdim ki?

Odanın arkasındaki son bölmeye geçip arama motoruna Patricia'nın adını yazdım. Sosyal medya sitelerinde ve beyaz sayfalarda gezinerek onunla ilgili bilgi toplamaya çalıştım. Nerelerde yaşamıştı? Kimlerle yakındı? En sık gittiği yerler nerelerdi? Aradan bir saat bile geçmeden esnemeye başladım; onu bulmaya bir adım bile yaklaşamamıştım. Patricia Mickler'ın hayatının yanında benimki ışıltılı bir hayat gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa sadece ofisine, gönüllü çalıştığı hayvan barınağına ve söylediği günlerde düzenli olarak pilates dersine gidip geliyordu. Onun dışında evden nadiren çıkıyordu ve belli ki benden bile daha az arkadaşı vardı.

Çevrimiçi profilinde insandan çok hayvan fotoğrafı vardı. Önceki ay düzenlenen bir sahiplendirme etkinliğinde diğer gö-

nüllülerle birlikte çekilen fotoğrafı dışında hiçbir şey bulamadım. Patricia grubun en yaşlısıydı ve bir gözü siyah lekeli, beyaz suratlı bir köpeğe sarılarak poz vermişti. Resmin altında köpeğin adının Korsan olduğu yazıyordu. Aaron isminde genç ve kıvırcık saçlı başka bir gönüllünün kucağında da Korsan'ın kardeşi Molly vardı.

Patricia'nın arkadaş listesine tıklayarak fotoğraftaki gönüllülerden biri var mı diye baktım ama bulamadım. Patricia barınak dışında onlarla görüşmüyordu anlaşılan. Aslında şaşılacak bir şey yoktu çünkü öteki gönüllülerin hepsi de bayağı gençti. Muhtemelen çoğu hâlâ üniversitedeydi. Patricia kazayakları ve gözlerinin altındaki koyu gölgelerle taze yüzlerin arasında yama gibi duruyordu. Belki de onun için barınakta edindiği arkadaşlarını yaşamının geri kalanından ayrı tutmayı tercih etmişti. Yine de fotoğrafta Panera'da tanıştığım, hayatın sillesini yemiş yılgın kadından daha genç görünüyordu. Daha mutlu ve huzurluydu. Barınağı yuvası ve bu hayvanları ailesi olarak görüyor gibiydi.

Resmî kayıtlara göre Patricia tek çocuktu ve annesiyle babasını kaybetmişti. Sosyal medya sayfalarından Harris'le üniversitede, Georgetown'daki McDonough İşletme Fakültesi'nde tanıştıklarını öğrenmiştim. Bu da Patricia'nın bütün hayatını DC çevreyolunun altı kilometrelik yarıçapında geçirdiği anlamına geliyordu. Onu parasını nakde çevirip başka bir yerde yeni bir hayata başlarken hayal edemiyordum. Bunun gibi cesur bir hamle için fazla yüreksizdi. Belki de yalnızca aklı karıştığı ve telaşa kapıldığı için bir otel odasında gizleniyordu. Yaptığı şeyle yüzleşmekten korkuyordu. Ya da Harris'in bulaştığı adamlardan.

Her neredeyse, saklandığı yerden bir an önce çıkmazsa polis er geç onu bulacaktı. Ve ona soru soracaklardı. Ve o soruların polisi kapıma getirmesi kaçınılmaz olacaktı. Patricia bir iş için bana para vermişti ve ona işi bitirdiğimi söylemiştim. Polis bunu kolayca kapatabileceği bir dosya olarak görecekti. Tek umudum Patricia'yı onlardan önce bulmak ve olanları açıklamaktı. Koca-

sını benim öldürmediğimi öğrenmeliydi. Belki birlikte o adamların suçunu kanıtlamanın bir yolunu bulurduk.

İskemlemi arkaya itip ağrıyan bacaklarımı esnettim. Harris'i gömmemizin üzerinden neredeyse dört gün geçmişti ama mezarı kazarken kullandığım her bir kas ayrı ayrı dökülüyordu. Kollarımı kaldırdığımda sırtım resmen inledi. Patricia'nın sırrını paylaşacak kadar güvendiği biri olmalıydı. Onu nerede bulacağını bilen biri.

Gerinirken duraksadım.

Pilates.

Patricia'nın masada önüme ittiği notu beraber pilates dersi aldığı bir kadın yazmıştı. Andrei Borovkov'un karısı. Patricia sıkı fıkı olmadıklarını ima etmişti ama belli ki yalan söylüyordu. Patricia bu kadını ona bir kiralık katil tuttuğundan bahsedecek kadar yakın görüyorsa belki de Bayan Borovkov'la başka sırlarını da paylaşıyordu. Kocasını öldürdüğüm için bana paramı verdikten sonra nereye gideceği gibi.

Sandalyemi tekrar ekrana yaklaştırdım ve Andrei Borovkov'un karısını sosyal medyada aramaya hazırlandım. Ama ilk denememde ve sonrakilerde karşıma hep yakın zamanda işlenen üç cinayetle ilgili bir haberin başlığı çıktı.

Georgia'nın haftalar önce olay mahalliyle ilgili konuştuğunu hatırladım. Üç işinsanı Herndon'daki bir depoda boğazları kesilmiş hâlde bulunmuştu. Ekranımdaki haber başlıklarına bakılırsa, dava delil yetersizliği nedeniyle takipsizlik kararıyla sonuçlanmıştı.

Tıkladığım tüm haberlerde aynı fotoğraf kullanılmıştı. İki adam adliye sarayının önünde bekleyen bir limuzine biniyordu. Biri kel kafalı ve düşük gözkapaklı, ürkütücü bir tipti. Öteki şık bir takım elbise giymişti ve muhtemelen diğer adamın avukatıydı. Fotoğraf Georgia'nın evindeyken izlediğim görüntülerden alınmıştı.

Resmi büyüttüm ve ekrana biraz daha yaklaştım.

Birden midem altüst oldu.

Bunlar Lincoln Town Car'ı süren adamlardı. Patricia'nın arka kapısına bıçak saplayanlar.

Karısının notunu okuduğumda Andrei'in ismi onun için tanıdık gelmişti. Çünkü bu ismi daha önce duymuştum. Harris'i gömdüğümüz gece çocuklarımı almaya Georgia'ya gittiğimde haberlerde ondan bahsediliyordu.

Andrei Borovkov yalnızca sorunlu bir koca değildi. Polisin tutuklatmayı başaramadığı bir cinayet şüphelisiydi. Georgia'nın arkadaşlarının serbest kalmasına bozulduğu şu adam. Harris Mickler'ın öldürüldüğü günün sabahında mahkemece suçsuz bulunmuştu.

Haberde Irina Borovkov'un kocasının Feliks Zhirov adında zengin bir işinsanının korumalığını yaptığı yazıyordu. Zhirov'un Rus mafyasıyla bağlantısı olduğu biliniyordu.

Bağırmamak için elimle ağzımı kapadım.

Feliks için mi çalışıyorsun?

Harris'e barda aynı finansal gruba dahil olduğumuzu ima ettiğimde bana bunu sormuştu. *Feliks* ismini telaffuz ederken tuhaf bir hâli vardı ama ben ilaç yüzünden öyle olduğunu sanmıştım. Patricia, Irina Borovkov'u sadece pilates dersinden tanımıyordu. Kocaları birlikte iş yapıyordu. *Mafya* işi.

Harris mafyadan para çalıyordu.

Birinin göreceğinden korkarak titreyen ellerle ekrandaki sayfaları kapadım. Sonra arama geçmişimi sildim ve ayağa kalktığımda bir an dengemi bulmakta güçlük çektim. Andrei Borovkov yalnızca bir koruma değildi. Korumalar insanları korurdu. Depolarda işinsanlarının boğazlarını kesmekten mahkemeye çıkarılmazlardı. Patronlarının parasını çaldığından şüphelendikleri kişilerin arka kapısına tehdit mektupları bırakmazlardı.

Rus mafyasının kiralık katilliğini yapan bir adamı öldürmem için tutmuşlardı beni.

Birden hangisinin daha korkunç olduğuna karar veremedim: İşlemediğim bir cinayetin zanlısı olarak tutuklanmanın mı yoksa

karısının ne halt ettiğini öğrendiğinde Andrei Borovkov tarafından öldürülmenin mi?

Mutfağın kapısını çarptım ve sırtımı arkasına yasladım. Kesik kesik soluyordum. Evin ışıkları yanmıyordu ve Vero'nun arabası garajda değildi. Kapıyı kilitleyip ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve basamakları ikişer ikişer atlayarak ofisime gittim. Kendimi içeri kapadım ve terli ellerimle kapıyı kilitledim.

Çocukların Steven'ın evinde güvende olduğunu hatırlattım kendime. Andrei Borovkov'un karısı kim olduğumu bilmiyordu. Irina'nın notundaki numarayı aramadığım sürece Bayan Borovkov'un süper ürkünç kocası karısının kimi tuttuğunu ya da beni nasıl bulacağını asla öğrenmeyecekti.

Gözüme bir pembelik ilişti. Vero yapışkanlı notlarından birini bilgisayar ekranının kenarına iliştirmişti: BİRİYLE BULUŞACAĞIM. BENİ BEKLEME. DELIA'NIN PARTİSİNE GELİRİM.

Kahretsin. Delia'nın doğum günü partisi ertesi sabah on birdeydi. Bütün bu karmaşa içinde aklımdan çıkıvermişti. Klavyemin üzerinde bir defterden koparılmış, çizgili bir sayfa duruyordu. Delia üzerine dev harflerle "Doğum Günü Dilek Listem" diye yazmıştı ve listesinde sadece bir tane dilek vardı: Bir köpek yavrusu. Altında Steven'ın avukatından gelen mektubu buldum. İçinde ne yazdığını öğrenmek için açmama gerek yoktu.

Vero'nun notunu ekrandan aldım. Yarın öğle yemeğinde ev pizza ve pasta diye ciyaklayan çocuklarla dolu olacaktı. Delia'nın doğum gününe hiç hazır değildim. Henüz bir hediye bile almamıştım.

Steven haklı olabilirdi. Belki de kendi çocuklarıma annelik yapmaya uygun değildim. Steven da hiçbir zaman örnek bir ebeveyn olmamıştı ama o gittiğinden beri hayatımın şaftı kaymıştı ve kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, birilerinin beni aramadığından emin olana kadar gözüme uyku girmeyeceğiydi. Polisi bir şekilde atlatmalı ve Andrei Borovkov'dan uzak durmalıydım.

Usulca pencereye doğru süzüldüm. Evimin önünde bekleyen şüphe çekici bir araba olup olmadığına baktım. Bayan Haggerty'nin perdelerinin hareketini son anda yakaladım. Ben de perdeyi çektim. Arkamı döndüğümde çoraplı ayaklarımın yeni süpürülen halıda bıraktığı izleri gördüm. Parmaklarımı ovuşturdum, tertemizdiler; jaluziler hiç olmadıkları kadar tozsuzdu. Odayı kokladım ve burun deliklerimi dolduran ekşi kokuyu önce döktüğüm ecel terlerinin kokusu sandım. Ama yalnızca Vero'nun temizlikte kullandığı beyaz sirkenin kokusuydu.

Çalışma masamın parlak yüzeyinde parmağımı gezdirirken tuhaf bir rahatlama hissiyle iç çektim. Biriyle yükünü paylaşmak güzeldi. Yarattığım dağınıklığı yüzüme vurmadan toplayan ve faturalarımı ödeyen birinin olması. Vero ve çocuklar olmadan ev çok sessizdi. Bomboştu.

Irina Borovkov'un notunu yakmak için çekmeceyi açtım fakat orada değildi. Vero dün akşam panikleyip onu da çöp öğütücüye atmıştı herhalde. Çekmecede yalnızca Julian'ın numarasını yazdığım kâğıt vardı. Onu elime aldığımda Vero'nun uyarısını hatırladım. Bana onu aramanın aptallık olacağını söylemiş ama yine de numarayı lavaboya atmamıştı.

Julian polisin Harris'in arabasını aramak için bara gelip gelmediğini söyleyebilirdi. Ya da o gece siyah bir Lincoln Town Car'ın peşimden otoparktan çıkıp çıkmadığını.

Fikrimi değiştirmeden önce sabah marketten aldığım yeni kontörlü telefonda numarasını tuşladım. Dördüncü çalışta açtığında kalbim duracak sandım.

"Alo?" dedi boğuk ve uykulu bir ses. Bir an kapamayı düşündüm. "Bak, her kimsen beni uyandırdın zaten. Onun için konuş." Kesinlikle Julian'dı ve kesinlikle mutlu değildi. Bilgisayarın saatine göre vakit öğleyi çoktan geçmişti ama gece geç vakte kadar çalıştıysa üçten önce yatmadığını tahmin ediyordum. "Bir şey demiyorsan kapatıyorum."

"Theresa ben." İsim bir solukta dökülmüştü ağzımdan.

"Ah, selam," dedi kısa bir tereddüdün ardından. Arkadan hı-

şırtılar geldi. Onu üzerine yapışan bir pijama altı dışında çıplak olarak hayal ettim ve bu görüntü bana söyleyeceğim ne varsa unutturdu. "Numaranı mı değiştirdin? Bilinmeyen numara diye çıktı."

Yooo, gayet biliniyordum işte. Hatta o kadar biliniyordum ki saçmalık derecesindeydi. "Evet," dedim bu düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalışarak. Kötüyü çağırmanın ne âlemi vardı? "Çöp öğütücüyle ilgili bir kaza oldu."

"Geçmiş olsun." Sözlerine uykulu bir gülümsemenin eşlik ettiğini tahmin ettim. "İyi ki numaramı kurtarmışsın."

Daha çaresiz görünebilir miydim acaba? "Özür dilerim. Hangi geceler çalıştığını unutmuşum. Bu kadar erken aramamalıydım ama..." Ama ne? Söyleyeceklerimi önceden planlamamak büyük hataydı. Ona birinin Harris'i sormak için bara gelip gelmediğini ya da o gece birinin beni takip edip etmediğini pat diye soramazdım. Julian mutlaka şüphelenip neyin peşinde olduğumu kurcalardı. Aslına bakarsanız, onu aramamın tek nedeninin bilgi toplamak olduğundan da emin değildim.

Gözlerimi kapayıp başımı duvara yasladım. "Lafı dolandırmayacağım. Berbat bir hafta geçirdim ve konuşacak birine ihtiyacım var. Cana yakın biri olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" Kahkahasını duyunca omuzlarım gevşedi. Yine de huzursuzluğumu tam anlamıyla üzerimden atamadım. "Uf, saçmalıyorum galiba. Ben kapatayım en iyisi."

"Hayır, saçmaladığın falan yok!" Sesi yine bir cumartesi sabahının tembel mırıltısına dönüştü. "Aslında aramanı umuyordum." Arkasından gelen sessizlikte onu yatağında sırtüstü yatarken hayal ettim. Bir elini başının arkasına koymuştu ve bal rengi bukleleri gözünün önüne düşmüştü. "Senin için endişe ediyordum."

"Öyle mi?" Midemdeki tatlı telaşı unutup kulak kesildim.

"Evet, eve rahat gittin mi diye. Arabaya baktırdın mı?"

Aküyü hatırlayıp iç çektim. "Daha değil. Ama ilk fırsatta. Yardımın için tekrar teşekkürler."

"Seni yeniden görmek güzeldi."

Dayanamayıp gülümsedim. "Daha uzun kalamadığım için kusura bakma."

"Dün bara uğrarsın diye bekledim. Ama iyi ki gelmedin. Çılgın bir geceydi. Pek konuşamazdık zaten."

"Öyle mi?" Ses tonundaki ani değişimle ensemdeki tüyler dikildi. "Nasıl bir çılgınlık?"

"Polis soruşturması vardı. Bir dedektif geldi. Gruplar hâlinde garsonları sorguladı. Bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kaldım."

"Neden? Ne olmuş ki?"

"Adamın biri kaybolmuş. Karısı polisi aramış. Salı gecesi bizim sosyal iletişim etkinliğindeymiş. Sonra da bir daha kimse ondan haber alamamış."

"Ya?" Yutkundum. "Şu dedektif seninle de konuştu mu?"

"Genelde masalara bakan garsonlarla ilgilendi. Ama o gece adama servis yapan garson dün izinliydi. Biz de yoğunluktan hiçbir şey hatırlayamadık. Bara her gün kaç kişi girip çıkıyor." Rahat bir nefes aldım. Ama sonra öyle bir şey söyledi ki, dünyam başıma yıkıldı. "Ama komilerden biri adamı hatırladı. Siyah elbiseli, sarışın bir kadınla çıkmış."

Dizlerimi göğsüme çekip bacaklarıma sarıldım. "Hadi ya?"

"Polise o gece Lush'ta en az bir düzine siyah elbiseli sarışın olduğunu söyledim. Ama aklımda sadece sen kaldın."

"Ben mi?" diye sordum boğazımda koca bir düğümle. "Neden ben?"

"Güzel ve cana yakın olman dışında mı?"

Sinirli bir kahkaha attım. "Ona benden bahsettin mi? Ne anlattın?"

"Bar çıkışında otoparkta sana rastladığımı söyledim. Seni aksine ikna etmek için çok uğraştıysam da arabana yalnız bindiğini söyledim." Başım dizlerime düştü. Güzel. Julian görgü tanığı değildi. Benim ifademi desteleyecek bir tanıktı.

Üstelik güzel ve cana yakın olduğumu düşünen ve muhtemelen benimle çıkmak isteyen bir tanık.

Haberleşme kanallarını açık tutmanın mantıklı olacağı konusunda Vero'nun bile onayını alacağımdan emindim.

"Demek kalabalığın arasından sıyrıldığımı düşünüyorsun?" diye sordum çorabımdaki bir söküğün ucunu tutarak.

"Kesinlikle."

"Başka biri dikkatini çekmedi mi yani?"

"Başka kimse akşam dokuzda Bloody Mary sipariş etmedi. Kastettiğin oysa tabii." Gülüşü yumuşak ve içtendi. Ben de güldüm.

"Acaba... Birinin beni izlediğini fark etmiş olabilir misin diye merak ettim."

"Hayır." Duraksadı. "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır," dedim hemen. Tabii ki fark etmemişti çünkü Patricia'yı aramak için otoparkta oyalandığım sırada muhtemelen o çoktan gitmişti. Şimdi de insana sakız gibi yapışan paranoyak tiplerden olduğumu sanıyordu. Saçlarımı yüzümden çektim. Kalbimin çarpıntısını hattın öbür ucundan duymaması şaşırtıcıydı.

"Theresa, cidden." Sanki aynı odadaymışız gibi adımı böyle usulca söylemesine bayılıyordum. Ve fısıldadığı ismin gerçek adım olmamasından nefret ediyordum. "Bloody Mary bir kenara, seni aklımdan çıkaramıyorum. Onun için asıl soruna dönecek olursak, aradığına gerçekten sevindim. Doğrusunu istersen senin için hâlâ biraz endişeliyim."

Dudağımı ısırdım. Bir sürü şeyi geri alabilmeyi isterdim. Bu haftaya yeni baştan başlamak isterdim.

"Kötü bir hafta geçirdiğini söyledin ya, benimle dertleşmek ister misin? Sonuçta barmenim, dolayısıyla iyi bir dinleyiciyim?"

"Hayır," dedim üzüntüyle. Keşke onunla konuşabilseydim. "Şimdi daha iyiyim. Sağ ol." Gerçekten öyleydim. Bir doğum günü partisi organize edip kimseyi öldürmediğim sürece sorun yoktu. Aslında bu kadar basitti işte.

"Fikrinin değiştirirsen buradayım. Bir ara seni dışarı çıkarmak isterim."

Bir ara... Polisten ve mafyadan saklanmadığımda. Ya da başka biri gibi rol yapmadığımda.

"Belki yine ararım," dedim. "İşler bu kadar karmaşık değilken."

"Ne zaman istersen." Sözlerinde samimi olduğunu hissettim. Hapishanelerde hâlâ mahkûmlara bir kişiyi arama hakkı tanıyorlar mıydı acaba?

20. BÖLÜM

PARTİYE KATILAN ÇOCUKLARA vereceğimiz ufak tefek hediyelerin sonuncusunu paketlerken telefonum çaldı. Ekranda annemin ismi belirince önce açmamayı düşündüm. Zach mutfakta daireler çizerek koşuyordu. Bezi aşağı kaymıştı ve poposundan kuyruk gibi turuncu bir kurdele sarkıyordu. Delia'yla arkadaşları onu kovalıyor ve Zach'e *otur* ya da *bekle* gibi komutlar veriyorlardı.

"Anne, merhaba. Pek müsait değilim." Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp kâselere çubuk ve balık kraker doldurdum. Ev çocuk doluydu. Vero'nun gecikmeden pizzaları getirmesini umuyordum.

"Çok tutmayacağım. Akşamüzeri babanla üst güvertede kokteyllerimizi yudumlayacağız. Hep bunu söylemek istemiştim." Kıkır kıkır güldü. Annemle babam Akdeniz'de seyreden bir gemide kırkıncı evlilik yıldönümlerini kutluyordu. "Ver de doğum günü kızıyla da konuşayım."

Etrafta koşuşturan Delia'yı tişörtünün arkasından yakaladım. O sırada kapı çaldı. Telefonu göğsüme bastırıp kafaları saydım. Delia'nın davet ettiği kızların hepsi gelmişti. Steven'ı aşağı yukarı bir saat önce bekliyordum ama o da gelişini haber vermeye asla tenezzül etmez ve teklifsizce içeri dalardı.

Kapı yine çaldı. Ayaklarım yere kök saldı. Ya polis geldiyse? Ya beni kızımın doğum günü partisinde tutuklarlarsa? Ya da daha kötüsü, ya Andrei'le Feliks beni bulduysa?

"Kapıyı açmayacak mısın, anne?" diye sordu Delia.

Cep telefonumu eline tutuşturdum. "Al, anneannenle konuş. Doğum gününü kutlamak için aramış."

Pantolonumdaki balık kraker kırıntılarını silkeleyerek gidip kapının yanındaki pencerenin perdesini usulca araladım. Diğer taraftaki oğlan çocuğu parmak ucuna kalkıp üçüncü kez zile bastı. Rahat bir nefes alarak kapıyı açtım. Zilin sesinin kesilmesini bekledim. "Merhaba Toby. Burada ne işin var?" Toby'nin babası Steven'ın arkadaşıydı ama Delia'yla yakın değillerdi. Zaten davetli listesinde sadece kızlar vardı.

Toby omzunu silkti. Elinde bir hediye paketi vardı. Öbür eliyle sümüklü burnunu sildi. Babasının sokağın aşağısındaki evini işaret etti. "Babam Delia'nın parti verdiğini duymuş. Beni buraya getirdi. Onun bir yere gitmesi gerekiyormuş." Kolumun altından geçip eve girdi. "Öğle yemeğini burada yiyebileceğimi söyledi." Toby hafta sonlarını babasında geçiriyordu. Babası da o hafta sonlarının çoğunu yeni kız arkadaşıyla geçirdiği için Toby'yi komşularına ve arkadaşlarına gönderiyordu. Onu geri çevirmeye yüreğim el vermedi.

"Pastayla pizzalar birazdan gelecek. Karnın açsa mutfaktan kraker al."

"Bende glüten intoleransı var," dedi Delia'nın hediyesini yere atıp kızlar için hazırladığım hediyelerden birini cebine atarken.

"Vardır tabii." Berbat bir baş ağrısının eşiğinde olduğumu hissediyordum. Kapıyı kapamak için döndüğümde suratımı rengârenk bir kutuya çarptım. Yüzü dev gibi pembe bir kurdelenin ardında kalan Steven kutuyu içeri taşıdı. Theresa yüksek topuklarını tıkırdatarak onu izledi. Kılığı beş yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisi için fazla şıktı. "Nedir bu?" diye sordum Steven'a.

"Delia'nın hediyesi," dedi kızımızın dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle. Kutuyu yere, Toby'nin hediyesinin yanına koydu. Delia mutfaktan babasının kollarına koşarken telefonu elime tutuşturdu. Steven, Delia'nın diken saçlarını okşayıp alnına bir

öpücük kondurdu ve onu kucağından indirdi. Delia'nın hiç vakit kaybetmeden Theresa'ya sarılmasıyla baş ağrım şiddetlendi.

"Geldiğin için sağ ol," dedim. Bir saat gecikmesine rağmen, büyüklük bende kalsın diye ayıbını yüzüne vurmamaya karar vermiştim. Daha kötüsü de olabilir ve hiç gelmeyebilirdi.

"Hayatta kaçırmazdım," dedi Steven. Theresa hemen onun koluna girdi. Tavandan sarkan balonları ve renkli kâğıt şeritleri onaylamaz bakışlarla süzdü. Israrla yüzüme bakmıyordu.

"Partiyi burada düzenlememize aldırmadığınız için teşekkürler." Minnetim boğazımda düğümlendi. Partiyi burada verme fikri Theresa'nın başının altından çıkmıştı. Aslında çocuklar hafta sonları Steven'da kalıyordu. Ama Theresa beş yaşındaki yumurcakların süslü evini işgal etmesini istememişti ve Steven da fiyatları duyunca bir parti evi kiralamaktan ânında vazgeçmişti. Suratıma nazik bir gülümseme oturttum. "Amy Teyze gelmiyor mu? Delia dört gözle onu bekliyordu."

"Hayır," dedi Theresa bana bakmadan. "Amy'nin işi var."

"Kalamayacağız," dedi Steven. "Leesburg'de bir inşaatçıyla öğle yemeği yiyeceğiz. Eve dönerken Delia'yla Zach'i alırız. Hediyemizi getirmek istedim. Biz gitmeden açar belki ha?"

Steven, karşı çıkmama fırsat vermeden Delia'yla arkadaşlarını holün neredeyse tamamını kaplayan şatafatlı kutunun başına topladı. Theresa'yla hediyeden geriye kalan daracık alanda yan yana dikildik. Mesajlarına bakma bahanesiyle telefonuyla oynamaya başladı. Kafam kadar pırlantalarla süslü evlilik yüzüğünü saklamak için en ufak bir girişimde bulunmadı. Panera olayından beri toplasan ancak üç beş kelime etmiştik. Birkaç ay önceki oyun hamurlu suikast girişimimden sonra mahkemede verdiğimiz ifadeleri saymazsanız tabii.

"Delia senin gerçek yüzünü görüyor," dedim. "Beş yaşında olabilir ama aptal değil."

Kaşını kaldırdı. "Algılama yeteneğini annesinden almadığı belli oluyor."

"Bravo."

"Yarası olan gocunur." Başını eğdi ve spor ayakkabılarımı tiksintiyle süzdü. Buna benzer bir ayakkabıyla markete bile gitmeyeceğini biliyordum.

"Delia'nın sadakatini satın alamazsın."

"Belki," dedi tırnaklarını inceleyerek. "Ama onu doğru düzgün bir kuaföre götürebilirim."

Evime adım attığından beri yüzüme bakmamıştı. Belki de suçluluk duyuyordu ama bundan kuşkuluydum doğrusu. Steven'ın bana evden taşınacağını söylediği gün duygusal çöküşümün her ânını hafızasına kaydetmek ister gibi gözlerimin içine bakmıştı zira. Parmağına o yüzüğü taktığı gün bundan şeytanca bir zevk duymuştu. Theresa'nın kitabında utanca yer yoktu. Öyleyse şimdi ne saklıyordu? "Bunu neden yapıyorsun? Çocukları sevmiyorsun bile."

"Çocukların bizimle yaşaması Steven'ı mutlu edecek." Birbirine bastırdığı kırmızı dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Şimdi anlaşılmıştı. Steven mutlu değildi. Ve bu durum Theresa'yı lekesiz halıları ve renkli sosyal hayatından vazgeçecek kadar rahatsız ediyordu. Ailelerinden ve dostlarından sakladıkları karanlık sır buydu.

"Çocuklarımı almak ilişkinizi düzeltmeyecek. Ama kocamla yetinmeyeceğini tahmin etmeliydim." Ünlü bir tasarımcıya ait topuklu ayakkabıları üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Beni duymamış gibi telefonun ekranını açıp saate baktı. "Şunu kafana iyice sok, Theresa. Steven için seninle mücadele etmedim. Ama çocuklarımdan sessizce vazgeçeceğimi sanıyorsan avucunu yalarsın."

"Bırakalım da bu işi avukatlar halletsin. Ah, pardon," diye ekledi tırnağını düşünceli bir tavırla çenesine vurarak. "Senin bir avukatın olmadığını unutmuşum."

Bel altı vuruyordu. Vero haklıydı. Bana Guy'la aşık atabilecek bir avukat lazımdı. Zengin ve nüfuzlu bir tip. Bana kesinlikle elli bin dolarlık bir avukat lazımdı. "İşini kolaylaştırmayacağım."

"Onu çoktan yaptın." Birden başını çevirdi ve yeşil gözlerini kısarak meydan okurcasına süzdü beni. "Bak, bu çekişme benim de hoşuma gitmiyor, Finlay. Kendi çocuklarına annelik

edemediğin sürece onların sorumluluğu kimin üzerine yıkılacak dersin? Çocuklarını söylediğin kadar sevseydin, belki bana daha nazik davranırdın."

Ağzım beş karış açık kaldı. O sırada, Delia dev fiyongu nihayet açtı ve paket kâğıdını yırttı. Kutuyu açar açmaz bir sevinç çığlığı attı. Yavru köpek hayallerini çoktan unutmuştu çünkü babası ona Theresa'nın evi gibi üç katlı bir Barbie evi almıştı. "İstersen bunu bizdeki odana koyalım," diye önerdi Steven. "Akşam eve gelince oynarsın."

Delia hediyesini bir kere daha görmek için, kutuyu kucaklayıp kapıya doğru yürüyen babasının arkasından koştu. Son anda alıp paketlediğim minik pelüş köpek Barbie evinin yanında o kadar sönük kaldı ki Delia'nın istediği ve paramın yetmediği her şeyin bir simgesi olarak aklımda yer etti. Theresa'nın hakkı vardı. İşlerini kolaylaştırıyordum. Hapsi boylarsam çocuklar Steven'la Theresa'nın olacaktı.

Garajdan bir arabanın çarpılan kapısını duymamla karamsar düşüncelerimden irkilerek sıyrıldım. Delia, Vero'yla pizzaları karşılamak için mutfağa koştu. Steven, Vero'yla karşılaşmaktan çekinerek Theresa'yı önüne kattı ve adımlarını hızlandırdı. "Çocuklar beşte hazır olsun," diye seslendi omzunun üzerinden. Vero eli kolu pizza kutularıyla dolu hâlde mutfağa adımını attığında sokak kapısı kapandı.

O akşam, Steven çocukları aldıktan sonra ön verandanın basamaklarına oturdum. Betondan yayılan soğuğun çoraplı ayaklarımı dondurmasına aldırmadan Steven'ın kamyonetinin gözden kaybolmasını izledim. Yalnızca bu gece yalnız kalacaktım. Çocuklar yarın eve dönecekti ve aramızda sadece birkaç blok vardı. Yine de Steven'ın onları dilediği gibi alıp götürmesine sinir oluyordum. Her istediğini yapabilmesinden nefret ediyordum. Üstelik kimse ortadaki adaletsizliğin farkında değil gibiydi.

Steven'ın olayı buydu. İzlerini örtbas etmekte ustaydı. Kimseye açıklama yapmak zorunda kalmadan her durumdan kolay-

ca sıyrılabilirdi. Bugün Delia'nın partisine bir saat geç kalmıştı mesela. Ama her zamanki gibi amacına ulaşmış, Vero'yla yüzleşmek zorunda kalmadan ve Delia'nın onun yokluğunu fark etmesine bile fırsat vermeden çekip gitmişti. Zamanlaması kusursuzdu; gerçekten birinci sınıf bir üçkâğıtçıydı. Biz evliyken haftalarca Theresa'yla yatmıştı ve benim ruhum bile duymamıştı. Bayan Haggerty ipliğini pazara çıkarmasaydı kim bilir arkamdan daha ne dümenler çevirecekti?

Avuçlarıma dayadığım çenemi kaldırdım. Bayan Haggerty'yi son anda perdesini çekerken yakaladım. Yerimden kalktım, karşıdan karşıya geçtim ve doğruca kapısına doğru yürüdüm. Harris Mickler'ın öldüğü gece iki yabancının gizlice garajıma girdiğini görebilecek tek kişi meraklı komşumdu. Bayan Haggerty gerçeği söylediğimi doğrulayabilirdi. Camdaki MAHALLE GÖZETİM çıkartmasının üzerini tıklattım.

"Bayan Haggerty?" diye seslendim. "Sizinle konuşmalıyım!" Kulağımı kapıya dayadım, diğer tarafta olduğundan emindim. Daha sert çaldım. "Bayan Haggerty! Kapıyı açar mısınız, lütfen? Önemli!" Televizyonu açıktı. Bir komedi programının boğuk kahkahalarını duyabiliyordum. "Siz bilirsiniz," diye mırıldandım sonunda pes ederek.

Hepsi Steven'ın hatasıydı. Theresa'yla ilişkisini ele verdikten sonra ona *ihtiyar cadı* adını takmış ve kendi işine bakmasını söylemişti. Kocamla Theresa'nın kaçamağını yedi mahallenin duyduğunu öğrenince ben de demediğimi bırakmamıştım. O günden beri ikimizle de selam sabahı kesmişti.

Çoraplarımla tekrar karşıdan karşıya geçtim. Evin kapısına vardığımda soğuktan ayaklarımı hissetmiyordum. Kendimi içeri attım ve kapının arkasına yaslanarak ayaklarımdaki uyuşukluğun geçmesini beklerken yaşlı komşumu düşündüm.

Harris'le eve gelmemle Vero'nun sokak kapısından içeri girmesi arasında biri, Vero'ya ve bana çaktırmadan garaja sızmıştı. Bayan Haggerty suçlulara göz açtırmamak için kurulan mahalle gözetim programının başkanıydı. Şüpheli bir durumla karşılaşsaydı

biz Harris'i bagaja tıkana kadar mutlaka polise haber verirdi. Ama polis gelmediğine göre pek bir şey görmediğini varsayabilirdim.

Katiller Bayan Haggerty'yi nasıl atlatmıştı?

Vero o gece başka bir kapıdan içeri girdiği için karşılaştığımızda ikimiz de şaşırmıştık. Steven'la Vero'nun partide karşılaşmamasının nedeni de buydu. Ya katiller sokağın aşağısına park edip komşuların arka bahçelerinden geçerek garaja ulaştıysa?

Ne var ki, düşündükçe bu ihtimal o kadar da akla yatkın gelmemeye başladı. Andrei ve Feliks işlerini gizlice görecek tiplere benzemiyordu. Andrei Borovkov bir depoda üç adamı gözünü bile kırpmadan doğramıştı. Cesetleri bir yere saklayıp suçunu örtbas etmeye bile çalışmamıştı. Neden uğraşacaktı ki? Georgia bu adamların asla hüküm giymediğini söylemişti. Belli ki rüşvetle işlerini hallediyorlardı. Sessiz ve kansız bir cinayeti banliyöde yaşayan iki çocuklu bir annenin üzerine yıkmaya tenezzül bile etmezlerdi. Harris'in ölmesini istedilerse boğazını keser ve onu garajımda kanlar içinde bırakıp giderlerdi.

Hayır, bu yöntem daha korkakçaydı. Katiller cesede dokunmamıştı bile. Kan dökmemişlerdi. Harris can verirken orada olmalarına bile gerek yoktu. İki azılı katilin işi değildi bu. Hatta risk alıp bu katillerin daha önce kimseyi öldürmediğini bile söyleyebilirdim. Olayın zamanlamasıyla ilgili burnuma fırsatçılık kokuları geliyordu. Ya da birileri tamamen dürtüsel davranmıştı.

Öte yandan, *bir şeyleri* de planlamışlardı tabii. Harris'in bardan çıkışını gözlemişler ve onu evime kadar takip etmişlerdi. Saldırmak için en savunmasız ânını beklemişlerdi. Tıpkı...

Harris'in kurbanlarına yaptığı gibi.

Kapıya yasladığım sırtım kaskatı kesildi. Belki de bu dürtüsel bir davranış değildi.

Ya tamamen kişisel bir şeyse?

Yukarıdaki ofisime koşarken Vero'nun finallere hazırlanmak için kendini kapadığı odasının önünden geçtim. Çekmeceyi açtım ve Harris'in hesap özetini çıkardım.

He ayın birinde hesabına on iki ödeme yapılmıştı.

Harris'in cep telefonunda on üç tane dosya vardı. Önceki kurbanlarının ve Lush'ın tuvaletinde üzerine domates suyu döktüğüm kadının fotoğraflarını içeren on üç dosya.

Dediğimi yap ve kimseye bundan bahsetme, yoksa bu fotoğrafları kocana gösterip benimle neler yaptığını anlatırım.

Her ayın birinde yapılan, her biri iki bin dolarlık on iki tane transfer.

Ya bu paralar Harris'in Feliks Zhirov'dan tırtıkladıkları değilse? Ya sus payı olarak yapılan ödemelerse? Ya o paraları almak için onlara şantaj yapmışsa?

Transferleri yeniden incelediğimde haklı olduğumdan emin oldum. DC'nin şık banliyölerinde oturan paralı tipler için iki bin dolar kolayca gözden kaçabilecek bir meblağdı; bir kadın kocasına çaktırmadan iki bin doları özel hesabından başka birine kolayca transfer edebilirdi. Harris kurbanlarının sırtından geçiniyor ve listesine eklediği her yeni kadınla birlikte servetine servet katıyordu. Kurbanlarını fotoğraflarla tehdit ediyor ve istediklerini yerine getirmezlerse olanları kocalarına anlatacağını söylüyordu. Onlar da kuzu kuzu denileni yapıyordu. Fotoğraflar başlarına gelenden bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Kadınlar da muhtemelen ilaçla bayıltıldıktan sonra olanları hatırlamadıklarından ellerinde kendi hikâyelerini destekleyecek hiçbir şeyleri yoktu.

O kadınların her birinin Harris'in ölmesini istemek için bir nedeni vardı. Cinayetin işleniş tarzına da uyuyordu bu senaryo. Şimdi sıra bunu kimin yaptığını bulmaya gelmişti.

Harris'in telefonunun soruşturmayı yürüten polisin eline çoktan geçtiğini düşünüyordum. O olmadan kişisel hesapların izini süremezdim. Öte yandan, bu kadınların kim olduklarını öğrenip listeyi kısaltmanın başka bir yolu olabilirdi.

Yazıcıdan bir kâğıt alıp o on iki kişiden aklımda kalanların ilk isimlerini yazmaya başladım. Sonra arama motoruna Harris'in sosyal iletişim grubunun adını yazdım. Üyelik sayfasına tıkladım. Ekranı yedi yüzden fazla küçük resim doldurdu.

Oldukça uzun bir gece olacaktı.

21. BÖLÜM

STEVEN'LA EVLENDİĞİMDE annem beni bazı yemeklerin asla kötü yapılamayacağına inandırmıştı. Teoride, eli yüzü düzgün bir tavuk suyu çorbası ya da yenilebilir bir köfte yapmak için kimsenin tarife ihtiyacı olmamalıydı. Ancak anneliğin bazı gerekliliklerinden nasibimi almamıştım ve yemek yapmak da bunlardan biriydi. Görünüşe bakılırsa, evlilik de ötekiydi.

Fırındaki kabın kenarlarından köpükler taşıyordu ve cam hızla kararmaya başlamıştı. Fırın kapağını aralayıp dumanı kokladım. Güveç tarifini internette bulmuştum –ne yazık ki Harris'in kurbanları konusunda aynı başarıyı gösterememiştim– ve evde malzemelerin tamamının bulunması bile bana küçük bir zafer kazandığımı hissettirmişti.

Geceki araştırmam umduğum kadar iyi gitmemişti. Elimde kadınların yalnızca ilk isimleri ve görüntüleri vardı. Saatlerce profilleri karşılaştırıp ihtimalleri azaltmaya çalışmıştım. Bazılarının kimliğini saptamıştım. Sosyal medya profillerini biraz karıştırdıktan sonra çoğunu şüpheli listemden çıkarmıştım. Bazıları başka şehirlere taşınmıştı. Biri hastanedeydi. Bazıları o gece katıldıkları aile yemeklerinden ya da davetlerden paylaşımlar yapmıştı. Ama birkaçı hâlâ radarımdaydı. Facebook grubundan tamamen çıkanlar da vardı ve onlara nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Sofrayı kurdum, kirlileri çamaşır makinesine attım, yatakları ve salonda yere saçılan oyuncakları topladım. Vero'ya sınavlarına hazırlanması için izin vermiştim. Bütün günü halıdaki pasta

lekelerini çıkarıp Harris'in muhtemel kurbanlarının isimlerini araştırarak ve ev işi yaparak geçirdim.

Garajdan sertçe çarpılan bir araba kapısının sesi geldi. Vero fırtına gibi mutfağa daldığında bulaşık makinesini boşaltıyordum. Çantasını tezgâha atıp siyah stilettolarını ayağından fırlattı. Kolumun altına birkaç temiz tabak sıkıştırdım ve onları masaya koyarken Vero'nun şık tayyörünü, beyaz gömleğini, ağırbaşlı topuzunu ve kan kırmızısı rujunu süzdüm. Üzerindeki kesinlikle okula giderken giyeceğin türden bir kıyafet değildi. Seksi bir buluşmaya da böyle gidilmezdi. İnsan ancak dolgun maaşlı bir iş görüşmesine giderken böyle giyinirdi. Vero'nun öğleden sonrayı nerede geçirdiğini merak etmeye başlamıştım doğrusu.

Delia'nın partisinden beri konuşmaya fırsat bulamamıştık. Randevusunun nasıl geçtiğini bile soramamıştım. Partiden sonra ortalığı toparlarken ona Theresa'yla aramda geçen konuşmayı anlatmıştım. Sonra da akşam yemeğinde soğuk pizza yemiştik. Vero sınavına çalışmış ve ben de yazmak için kendimi ofisime kapamıştım.

"Sınavın nasıl geçti?" diye sordum. Bir yandan da bana daha iyi bir iş bulduğunu söyleyecek diye ödüm kopuyordu. Sağlık sigortası ve ücretli hastalık izni olan, bebek bezleri ya da cesetlerle uğraşmak zorunda kalmayacağı bir iş.

Güneş gözlüğünü çıkarırken burnunu kırıştırıp omzunu silkti. "Bu koku ne?" Fırını açıp içine baktı.

"Tonbalıklı güveç."

Dumanı dağıtmak için elini salladı. "Kapkara olması normal mi?"

Atılıp fırının kapağını açmamla neye uğradığını şaşırdı. Yangın alarmının ötmesinden korkarak pencereleri açmaya koştum. Vero çantasından takoz gibi bir para destesi çıkarıp tezgâha koyduğumda ben sandalye tepesinde bir bulaşık beziyle tavandaki dedektörün etrafındaki dumanları dağıtıyordum. "Ben bunu yemem. Dışarıdan söyleyelim."

Yüz dolarlık banknotları görünce bezi elimden düşürdüm ve

az kalsın kendim de düşüyordum. Apar topar inip pencereleri de perdeleri de kapadım. "Nereden çıktı bunlar?" diye sordum parayı işaret ederek.

"Otuz yedi bin beş yüz dolar eksi yüzde kırk. Bana teşekkür etmek için yemek ısmarlamana izin veriyorum."

"Pardon, ne için teşekkür edeceğim?"

"Irina Borovkov'la buluşup paramızın yarısını önden aldığım için tabii." Ciğerlerimdeki bütün havayı tek nefeste boşalttım. Dizlerim boşaldı ve demin üzerinde dikildiğim iskemleye yığıldım. "Finn? Finlay, iyi misin?" Vero iskemlenin ayağını tekmeleyince başımı kaldırdım.

"O kadının kocasının kim olduğuna dair *en ufak* bir fikrin var mı senin?" İçimde kopan fırtınalara rağmen sesim belli belirsiz bir mırıltı hâlinde çıkmıştı.

Vero geçiştirmek ister gibi elini sallayıp bana arkasını döndü. "Tabii canım. Irina bahsetti. Pisliğin önde gideni. Bu işe vicdanımızı rahatlatmak olarak bakabilirsin." Irina mı? Ondan kırk yıllık ahbapmışlar gibi söz ediyordu.

"Vero," dedim kontrollü bir sesle. "Andrei Borovkov Rus mafyasının kiralık katili. Mesleği adam öldürmek. İnsanların boğazlarını kesiyor. Yazın Herndon'da bir depoda bulunan üç adamı o öldürdü."

"Dediğim gibi tam bir pislik. Eminim ondan kurtulmak isteyen bir sürü insan..." Vero buzdolabının kapağını kapadı. Bana döndüğünde kola kutusunu tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Bir dakika. Bir daha söyler misin, lütfen. Son kısmı yanlış duydum galiba."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Harris'in ölümüyle bütün bağlantımızı kesecektik. Tüm delilleri ortadan kaldıracaktık. Bunun anlamını biliyor musun?"

Vero kola kutusunu gürültüyle açınca boş bulunup sıçradım. Kutuyu sertçe masaya koydu ve parayı alıp bana doğru salladı. "Kendine doğru düzgün bir boşanma avukatı tutup çocuklarını eski kocana kaptırmayacaksın. İşte bu anlama geliyor."

Ona bakakaldım. Dün gece, Vero'ya Theresa'nın söylediklerini kelimesi kelimesine aktarmış, Delia'nın sevgisini satın aldıklarından ve avukata verecek param kalmadığından yakınmıştım. Theresa çocuklarımı istememesine rağmen sırf Steven'ı mutlu etmek için onları elimden alacaktı. Vero'ya Andrei Borovkov hakkında öğrendiklerimi anlatmak yerine Steven'a ve o sıçtığımın Barbie evine saydırmıştım.

"Bu parayı almayacağız!" Desteyi ona doğru ittim. Borçlarımı ödemiştim. Nihayet belimi doğrultmuştum. Aptalca bir işe kalkışmadığım sürece Delia ve Zach henüz küçük oldukları için mahkemede şansım daha fazlaydı. "O kadını hemen şimdi arayacaksın ve ortada büyük bir yanlış anlama olduğunu söyleyeceksin. Sonra da parasını geri vereceksin."

"Yapamam."

"Neden?"

"Bir kısmını harcadım."

"Ne kadarını?"

"Yüzde kırkını."

İçimden hesap yaptım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir günde on beş *bin* dolar mı harcadın?" Kolasının üzerine eğilirken pervasızca başını sallayarak onayladı. "Nasıl?"

Sırtını dikleştirip beni azarlar bir tonda konuşmaya başladı. "Tüm izleri silelim diye tutturan *sen* değil miydin? Ben de sildim işte!"

"Neden bahsediyorsun?"

"Honda'mın bagajında bir ceset vardı! *CSI*'ın tüm bölümlerini izledim. Ne kadar temizlersen temizle izlerin hepsini silemezsin." Üç kat rimelle ağırlaşan kirpiklerinin arasından beni süzdü. "Ben de arabamı kuzenim Ramón'a sattım. Parçalayacak."

"Eee?"

"Kendime de yeni bir araba aldım tabii. Ya ne yapsaydım?"

Kalkıp garajın kapısını açtım ve ışığı yaktığımda Vero'nun yeni arabasının parlaklığı bir an için gözlerimi kör etti. Benim minivan galeriden yeni çıkan gıcır gıcır Charger'ın yanında iyice

zavallı görünüyordu. Arka camında hâlâ satıcının yapıştırdığı çıkartma duruyordu. Onun yüzünden neredeyse içindeki çocuk koltukları görünmüyordu. "Nedir bu?" diye inledim.

Vero ellerini yana açtı. "6.2 litre V8 motor. Geniş, ferah bir bagaj..."

Garajın kapısını güm diye kapadım.

Vero içki dolabına doğru seğirtti. "Sanırım daha sert bir şeye ihtiyacımız olacak."

Henüz öğrenme fırsatı bulamadığım en az beş dilde küfretmek için ağzımı açmıştım ki ev telefonu çaldı. İkimiz de donup kaldık. Tele pazarlamacılar ve kurumlar için bağış toplayanlar dışında kimse evden aramazdı. Yerel polis teşkilatımız gibi kurumlar mesela.

Vero telefondan hafifçe uzaklaştı. "Sence kim?"

Sırf Vero'ya, *Ben demiştim,* diyebilmek için bir yanım arayanın Andrei Borovkov olmasını istiyordu. Kendimi hazırlayarak telefona uzandım. "Alo?"

"Finlay, ne cehennemdesin? Üç gündür arıyorum! Neden telefonunu açmıyorsun?" Sylvia'nın öfkeli sesini duymamla omuzlarım gevşedi.

"Biliyorum, özür dilerim," dedim bir iskemleye oturup şakağıma masaj yaparak. Şu anda temsilcimden azar işitecek hâlde değildim. Cuma günü öğleden sonra bir e-postayla taslağın durumunu sormuştu. Cevap vermeye tenezzül bile etmeden kapamıştım. "Cep telefonum sizlere ömür. Yenisini almak zorunda kaldım. Kusura bakma, Syl. Son birkaç gün acayip yoğun geçti. Yeni numaramı bildiririm."

"Editörün kitabın son durumunu merak ediyor. Onu oyalamaya çalıştım ama yazdıklarını görmek istiyor."

"Ne? Hayır!" diye bağırdım tükürükler saçarak. "Şu anda ona hiçbir şey yollayamam." Harris'in hikâyesi elimdeki tek şeydi. İsimleri değiştirmeme rağmen gerçeğe fazla yakındı. Onu yollamam çok riskli olabilirdi. "Bombok bir hâlde. Daha üzerinden bile geçmedim. Kesinlikle hazır değil."

"Ben sana asıl bombok olan şeyi söyleyeyim mi? Anlaşmanızı ihlal etmek üzeresin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bir sonraki kitabını iptal edip avansı geri isteyebilirler. Bana bir şey yollamak zorundasın. Ne olursa. Kaç kelime yazdın?"

"Çok az."

"Finlay." Tanrım, kadın tıpkı annem gibi söylemişti ismimi.

"Tamam, birkaç bölüm yollayacağım." Nefret edecekti. Ama en azından editörüme çaba gösterdiğimi söyleyebilirdi. "Konuştuğumuz proje değil fakat şimdilik elimde yalnızca o var."

"Kaç kelime?"

"Bilmiyorum. Belki yirmi bin."

"Derhal yolluyorsun."

"Akşam yollarım."

"Hayır, Finlay. *Şimdi* istiyorum. Gelen kutuma düşene kadar telefonu kapatmayacağım."

Telsiz telefonu çenemin altına sıkıştırıp yukarı çıktım. Tek istediğim Sylvia'yı bir şekilde atlatmaktı. Ondan sonra, Andrei Borovkov konusunda ne yapacağıma karar verip mutfağımdaki desteden ve garajımda park hâlinde duran on beş bin dolarlık mafya parasından kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Konu kısmını doldurmaya bile tenezzül etmeden dosyayı Sylvia'ya yolladım. "Tamam mı? Şimdi mutlu musun?" diye sordum.

Tırnaklarının klavyede çıkardığı tıkırtıları duydum. "Teslim tarihinin üç ay gerisinde olmasaydın *mutlu* olabilirdim. İki gündür sana ulaşacağım diye canım çıkmasaydı *mutlu* olabilirdim. Gordon Ramsay akşam bana gelip yemek pişirseydi *mutlu* olabilirdim. Ama şimdilik," dedi iç çekerek, "bununla yetinmek zorundayım. Numaranı söyle."

Cebimden kontörlü telefonu çıkarıp numarayı söyledim.

"Şunu bir okuyayım. Bakalım sana biraz daha zaman kazandırmaya değecek bir şeyler var mı? Bu arada sen de bir zahmet kır kıçını otur, yazmaya başla yoksa avansına veda etmek zorunda kalacaksın. Hadi kolay gelsin."

"Sağ ol, Sy–" Telefonu çat diye yüzüme kapadı.

Ellerimi klavyenin iki yanına koydum ve masaya dayandım. Önce temsilcim bırakacaktı beni. Sonra da yayıncım. Sylvia'ya yolladığım şeyin hiçbir tutar yanı yoktu. Olayları birbirine bağlayabildiğimden bile emin değildim. Neyse ki Harris'le Patricia'nın ortadan kayboluşu ulusal haberlere düşmemişti. Temsilcim de editörüm de New York'ta yaşıyordu. Yine de isimlerin hepsini değiştirmeyi akıl ettiğimi umdum.

Kimi kandırıyordum? Hikâyem baştan sona berbattı. Sylvia daha ikinci bölüme gelmeden pes edip beni arayacak ve baştan başlamamı söyleyecekti.

Yavaş bir nefes aldım. Bütün ev yanık tonbalığı ve peynir kokuyordu ve karnım zil çalıyordu. Aşağı indiğimde Vero'yu mutfak masasında buldum. Başını ellerine dayamıştı ve Harris'i gömdüğümüz gece açtığımız viskinin yanında bir *shot* bardağı duruyordu. O gece şişenin ne kadarını içtik hiç hatırlamıyordum ama epey içmiştik.

Bardağı doldurup önüme itti. İçki boğazımı yakarak mideme doğru süzüldü. Yaşaran gözlerimle paraya baktım. Editörüm benimle çalışmayı bırakırsa en azından onlara avansımı geri verebilecektim.

Üç hafta... Kitabı bitirmek ve bir çıkış yolu bulmak için üç haftam vardı.

Desteden bir ellilik aldım.

"Subway mi, Çin mi?" diye sordum Vero'ya. "Sonuçta katillerin bile yemek yemesi gerekir."

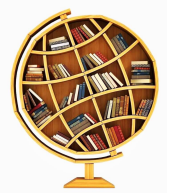

22. BÖLÜM

SALI GÜNÜ OKULDAN SONRA hayvan barınağının otoparkı ağzına kadar doluydu. Onun için, minivanı karşı kaldırımın kenarına park ettim ve motor yeniden susmaya karar verir de çekici çağırmam gerekir diye önümdeki arabayla aramda epey mesafe bıraktım. Julian haklıydı. Arabaya baktırmam gerekiyordu ama tamirci muhtemelen yığınla masraf kalemi çıkaracaktı. Rot balans ayarının yapılması gerekiyordu, fren pedleri değişmeliydi, şanzımanda bir sorun vardı ve zorunlu bakımı geciktirmiştim. Lastiklerin de değişmesi gerekebilirdi. Şimdilik kontağı her çevirişimde küfretmekle yetiniyordum. Böylesi daha ucuzdu.

"Senin arabanı alabilirdik," diye homurdandım Vero'ya.

"Olmaz. Benim arabama evcil hayvanların binmesi yasak." Zach'i koltuğundan aldı. Ben de Delia'nın elini tuttum ve karşıdan karşıya geçtik.

"Sadece bakacağız, tamam mı? Şimdilik hiçbir söz vermiyorum."

"Nedenmiş?" diye homurdandı Delia. "Babam onunla yaşamaya gittiğimizde bir köpek alabileceğimizi söyledi."

"Gerçekten böyle mi dedi?" Steven kızının ağzına bir parmak bal çalarken Theresa'nın ve beyaz halılarının yakınlarda olmadığını tahmin ettim. "O zaman hangileri bizim için en uygun olur diye bakıp babaya bir liste yapalım."

Barınağı çevreleyen çite yaklaştığımızda içeriden havlamalar gelmeye başladı. Zach elleriyle kulaklarını kapayıp yüzü-

nü Vero'nun omzuna gömdü. Ağır kapıyı itmek için Delia'nın elini bıraktım. Karşılama alanı da daha sessiz değildi. Aradaki pleksiglas bölme arkadan gelen havlamaları engellemeye yetmiyordu. Bankodaki kadın bilgisayarda solitaire oynuyordu. Yanından geçip pencereden hayvanların durduğu kısma bakarak Patricia'nın fotoğraflarında gördüğüm yüzleri seçmeye çalıştım.

"Buyurun?" Görevli nihayet ekranı bırakıp bizimle ilgilenmeye karar verdi. "Çocuklarım ve ben bir köpek sahiplenmeyi düşünüyoruz," dedim. "Barınağı gezebilir miyiz acaba?"

"Tabii. Ama çocuklar bölmelerin içine ellerini uzatmasınlar, lütfen. Kapılar yaylı. Elleri sıkışabilir. İlginizi çeken bir köpek görürseniz haber verin, görüşme ayarlaması için bir görevli çağırayım."

Masanın altındaki düğmeye bastı. Otomatik kapı açılırken çıkardığı ses tüylerimi diken diken etti. Pleksiglas bölmelerle parmaklıklar bana Georgia'nın çalıştığı polis merkezini hatırlatmıştı. Tek istediğim Patricia'yı polisten ya da mafyadan önce bulmaktı. Böylece Harris'in katilini enseleyip masumiyetimi kanıtlayabilir ve gönül rahatlığıyla evime dönebilirdim.

Çocuklarla içeri girdiğimizde köpekler arka ayaklarının üzerine kalkarak ve heyecanla havlayarak bizi karşıladı. Delia sevinç çığlıklarıyla bir bölmeden diğerine koşmaya başladı. Sonra birinin önünde duraksadı ve yere çömeldi.

Kafesin köşesine büzülen köpeğin uzun tüyleri hafiften keçeleşip birbirine girmişti ve bakışları tıpkı kızımınkiler gibi kederli ve çaresizdi.

"Onu sevmek ister misin?" diye sordu bir ses arkamızdan.

"Sevebilir miyim, anne?" diye yalvardı Delia gelen genç gönüllü yanına çömelirken. Adam cebinden bir tomar anahtar çıkardı. Uzun boylu ve zayıftı, asi bukleleri mavi gözlerinin önüne düşmüştü. Onu Patricia'nın Facebook fotoğrafından hemen tanıdım. Yaka kartında MERHABA, ADIM AARON yazıyordu.

"Elbette," dedim. "Aaron izin verirse neden olmasın?"

Vero'yla göz göze geldik. O da Aaron'ı Patricia'nın Facebook fotoğraflarından hatırlamıştı anlaşılan.

Delia sevinçle el çırparken Aaron bölmenin anahtarını çıkardı. Köpek sindiği köşede biraz daha büzüldü. Aaron onu ürkütmemek için ağır hareketlerle bölmenin kapısını açtı, belindeki kemeri çıkarıp onunla kapıyı tellere bağladı ve hayvanın vücut tasmasına bir kayış taktı. Sonra cebinden çıkardığı köpek bisküvisini Delia'nın avucuna koydu. Yere oturdu ve Delia'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Delia onun yanına ilişip bisküviyi uzattı.

"Bu çok özel bir köpek," dedi Aaron. Öbür kafeslerden gelen havlamalara rağmen sesini yükseltmeden, yumuşacık bir tonda konuşuyordu. "Adı Sam. Biraz çekingen. O yüzden de kendini güvende hissedebilmesi için ona karşı çok nazik olmalıyız. Bunu yapabilir misin?"

Delia başıyla onayladı.

Köpeğin burun delikleri açılıp kapandı. Başını eğdi ve kulaklarını yatırıp kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak milim milim yaklaştı. Aaron, Delia'ya sabırlı olmasını fısıldadı. "Sam kendini güvende hissederse sana gelir," dedi.

Köpek yanlarına yaklaşıp bisküviyi kokladığında Delia nefesini tuttu. Sonra Sam nihayet bisküviyi usulca Delia'nın elinden aldı. Lokmasını keyifle çiğnerken Aaron'ın onu kucaklayıp Delia'nın kucağına koymasına sesini çıkarmadı.

Zach huysuzlanmaya başlamıştı. Kafeslere elini uzatıyor ve Vero'nun kucağından inmek için debeleniyordu. Vero onu kalçasında zıplatarak bizden biraz uzaklaşırken bana imalı bir bakış fırlattı ve çenesiyle Aaron'ı işaret etti.

"Sam'e ne oldu?" diye sordum köpeğin arka bacağındaki küçük alçıyı kastederek.

"Sam kurtarılmış bir köpek." Aaron, Delia'nın onun sırtını okşadığını görünce gülümsedi. "Onu birkaç hafta önce kendi zincirine dolanmış hâlde buldum. Sam çok tatlıdır. Sadece biraz ürkek. Sevgi dolu bir evde çabucak toparlanır. Kurtarılmış kö-

pekler çok sadıktır." Duvarda asılı klipsli dosyaya uzandı. "Bu arada ailelerden doldurmalarını istediğimiz bir başvuru formu var." Bana dosyayla birlikte bir kalem uzattı.

Delia Sam'le oynarken ne yapacağımı bilmez bir hâlde forma göz attım. Burayı ziyaret ettiğimin kayıtlara geçmesini istemiyordum ama reddedersem de şüphe çekecektim. Aaron kibarca gülümsedi ve telefonundan saate baktığını belli etmemeye çalıştı.

Formu doldurmaya başladım ve boşluklara Theresa'yla Steven'ın isimlerini ve adreslerini yazdım. Bir köpek alma fikri Steven'ın başının altından çıktığına ve Delia'ya bu konuda söz verdiğine göre formda onların isimlerinin olması mantıklı gelmişti.

Sam bir bisküvi daha kapma umuduyla onu ıslak öpücüklere boğmaya başladığında Delia sevinçle kıkırdadı. Köpeğin kulaklarını okşayıp yaralarına baktı. Patricia'nın burada çok vakit geçirmesine şaşırmamak lazımdı. Terk edilen, sahiplerinden sevgi görmeyen ya da daha büyük badireler atlatan hayvanlarla ilgilendiğinde kendini iyi hissediyordu. Hayatının yarısını Harris gibi bir adamla geçirdiği için Aaron gibi nazik ve iyi kalpli insanların yanında kendini güvende hissediyordu. Eğer bu barınak onun sığınağıysa ve birlikte çalıştığı insanlar da ailesi gibiyse sırrını buradan biriyle paylaşmış olamaz mıydı?

Formu Aaron'a geri verdim. "Geçen gelişimizde bir köpekle ilgili Patricia diye bir hanımla görüşmüştük. Alacalı bulacalı bir köpekti. Bir gözünde siyah bir leke vardı. Boyu şu kadardı." Patricia'nın fotoğrafta sarıldığı köpeği tarif ediyordum.

"Korsan'ı mı diyorsunuz?"

"Evet! Adı buydu. Onu burada göremedim. Belki Patricia nerede olduğunu biliyordur. Sizde numarası var mı?"

"Üzgünüm," dedi Aaron. Birden yüzü asılmıştı. "Hepimiz ona ulaşmaya çalıştık. Patricia geçen hafta hiç uğramadı. O zamandan beri de kendisinden haber alamıyoruz. Ama Korsan'la kız kardeşi Molly birkaç hafta önce birlikte sahiplendirildi. Üzgünüm."

"Hay aksi," dedim başka bir taktik deneyerek. "Patricia'ya ulaşmayı isterdim. Harika bir pilates hocasından bahsetmişti. Ama gittiği spor kulübünün adını unuttum."

Aaron omzunu silkti ve başvuru formuma göz gezdirirken yanakları hafifçe kızardı. "Keşke yardımcı olabilseydim. Ama pilatesten anlamam. Patricia bize öyle bir kulüpten hiç söz etmedi."

"Burada daha yakın olduğu biri var mı? Ona sorayım."

Aaron beni göz ucuyla süzdü. "Sanmıyorum. Polis herkesi sorguladı zaten."

"Polis mi?" dedim şaşırmış gibi yaparak. "Polis onu neden arıyor?"

Kaşlarını çattı. "Kaç kere haberlere çıktı, görmediniz mi? Patricia da kocası da günlerdir kayıp. Kimse yerlerini bilmiyor."

"Ah, öyle mi?" Bu sefer haber karşısında üzgün görünmek zor olmadı. Son umudum burada biriyle konuşmuş olmasıydı zira. Yine çıkmaza saplanmıştım. "Polis bir ipucu yakalamış mı?"

"Bilmem, söylemediler. Bir dedektif dolabına baktı. Bir sürü soru sordu. Patricia'yı son birkaç görüşümde biraz huzursuz göründüğünü anlattım. Ama bize bir yere gideceğinden hiç bahsetmedi. Genelde kocası hakkında sorular sordular. Buradan birkaç kişi..." Çenesini sıktı ve etrafı endişeli gözlerle süzdükten sonra sesini alçalttı. "Patricia'nın evliliğinin iyi gitmediğini düşünüyordu. Adam hödüğün tekine benziyordu." Biri adını seslendiğinde parmak ucuna kalkıp başımın üzerinden baktı. Arkamdaki birine *bir dakika* dercesine parmağını kaldırdı.

"Sam'i bölmesine geri koymalıyım." Köpeği Delia'nın kucağından almak için eğilirken kaşları hâlâ hafifçe çatıktı. "Hazır gelmişken başka köpekler de görmek ister misiniz?"

"Olur, tabii," dedim biraz ileride duran Vero'yla göz göze gelerek. "Sizin için de uygunsa biraz daha gezelim." Vero bize doğru yürüdü ve o sırada anahtarını kemerine takmak için kamburunu çıkaran Aaron'a çarptı. Karşılıklı özür dilediler. Aaron köşeyi döndüğü gibi, "Ne buldun?" diye sordum.

"Arka tarafta çalışanlar için bir dinlenme odası var," diye fısıldadı. "Kapı kilitli değil. İçeri baktım ama doluydu. Birkaç gönüllü orada takılıyordu."

"Etrafa bakınabildin mi?"

"Tüm gönüllülerin kendilerine ait kilitli dolapları var. Üzerlerinde isimleri yazıyor."

"Patricia'nın da var mı?"

Başıyla onayladı. "Bence denemeye değer." Patricia'nın dolabında bize nerede olduğunu söyleyecek bir ipucu bulabilirdik. Ama kimseye görünmeden dolabı nasıl açacaktık?

"Öylece içeri girip karıştıramayız."

"Sen o işi bana bırak." Vero, Aaron'ın anahtarını burnumun ucuna doğru salladı.

"Nereden buldun onu?"

"Biraz önce yürüttüm. Ruhu bile duymadı." Zach'i kucağıma verdi. "Odanın önünde buluşalım."

"Ne zaman?"

"Birazdan anlarsın." Kafeslerin arasına girip gözden kayboldu. Delia'nın peşinden bir bölmeden diğerine koştururken Vero'dan gelecek işareti bekledim. Tam olarak ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu aslında.

Birden miyavlamayla hırlama arası kulak tırmalayıcı bir ses yükseldi. Bir bölmenin kapısı tak diye kapandı ve onu köpek havlamaları takip etti. İki kedi kafeslerin arasından ortadaki geniş alana fırladı. Tüylerini kabartarak tıslıdılar. Yine güm diye bir ses geldi ve dört köpek bölmelerinden ok gibi fırlayıp kedileri kovalamaya başladı. Çocuklar ağlıyor, bu kovalamacanın ortasında kalan aileler korkuyla bağrışıyordu. Zach yüzünü omzuma gömdü. Delia ona uzattığım eli itiraz etmeden tuttu ve kafeslerin arasından geçip dinlenme odasına doğru yürüdük. Barınak görevlilerinin kaçan hayvanları yakalamak için koşturduğunu gördüm.

Vero acele etmem için telaşla elini salladı ve Zach'i kucağımdan aldı. "Çabuk! Oda boş ama ne kadar sürer bilmem." Son kez

etrafına bakınıp bizi içeri soktu. Kapıyı arkamdan kapatmamla kedi ciyaklamalarıyla köpek havlamaları duyulmaz oldu. Doğruca dolaplara gittim ve Patricia'nınkini bulana kadar isimlere göz attım. Eskiden bir kilidi varsa bile artık yoktu. Aaron polisin burayı aradığını söylemişti zaten.

Metal dolap kapağını açtım ve karşıma sarı bir polis şeridi çıktı. Kapağın içi hayvan fotoğraflarıyla doluydu. Çoğu Korsan'la Molly'nin resimleriydi. Köşeye bir kartvizit sıkıştırılmıştı: Dedektif Nicholas Anthony, Fairfax Bölgesi Polis Departmanı. Patricia Mickler'ın davasına atanan dedektif olmalıydı.

Polis şeridine dokunmamaya gayret ederek dolabı aramaya başladım. Askıdaki sweatshirtü aldım. Lacivert kumaş siyah ve beyaz köpek kıllarıyla kaplanmıştı ve önünde Tysons Fitness Kulübü logosu vardı. Üst rafta tüy toplamaya yarayan yapışkanlı bir rulo, bir köpek maması fişi ve bir iki tane de Starbucks fişi buldum. Eğer polis benden önce bir ipucu bulmadıysa burada bize Patricia'nın yerini söyleyebilecek hiçbir şey yoktu.

Kapağı kapatırken etrafa dikkatle göz gezdirdim. Kapının yanında asılı mantar panoda bir sürü rengârenk raptiye, ekip fotoğrafları ve çalışma çizelgeleri vardı. Patricia, Aaron ve birkaç kişiyle daha salı/perşembe ekibindeydi. Fotoğrafta Aaron'ın yanında oturuyordu ve dolabındaki sweatshirtü giymişti. Korsan'la Molly kucaklarındaydı. Fotoğrafa yakından baktığımda bir ayrıntı dikkatimi çekti. Parmağında pırlantalı evlilik yüzüğü yoktu.

O sırada köpek bölmelerinden gürültüler geldi. Kapıyı aralayıp baktım. Vero biraz ileride barınak üniformalı iki gönüllüyü lafa tutuyordu. Beni görünce kaşlarını kaldırdı ve yanındakilere çaktırmadan kaş göz etti. Alelacele odadan çıktım.

"Bayan Hall? Bayan Hall?" diye seslendi biri köpek havlamaları arasında. "Theresa!" Bu seferki daha yüksek ve sabırsız bir sesleniş olduğu için kayıtsız kalamayıp arkamı döndüm. Aaron'ın bana doğru koştuğunu görünce duraksadım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Birden bana seslendiğini fark ettim hayret-

le. "Anahtarlarımı arıyorum. Siz görmediniz, değil mi? Deminki tantana sırasında düşürdüm herhalde."

Başımı iki yana sallarken kafa derim karıncalanmaya başlamıştı bile. Başvuru formuna Theresa'nın adını ve adresini yazmamalıydım. Ama polis buraya gelmişti. Patricia'nın dolabını arayıp herkesi sorguya çekmişlerdi. Yine de korkunç bir hata yaptığıma dair o berbat huzursuzluktan kurtulamıyordum. "Hayır, ben anahtar falan görmedim."

O sırada çizgili bir sarman koşarak aramızdan geçti ve Aaron onun peşinden gidince vicdan azabımla baş başa kaldım.

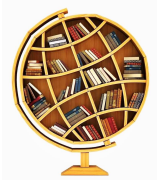

23. BÖLÜM

YÜKSEK BİR VIZILTIYLA UYKUMDAN sıçrayarak uyandım ve yatakta doğrulup oturdum. İşim bitmişti. Beni tutuklamaya geliyorlardı. Yorganı göğsüme çekip başucumda titreyen telefona boş gözlerle baktım. Sylvia'nın numarası karanlıkta parlıyordu. Kendimi yatağa attım ve kalp atışlarımın sakinleşmesini bekledim. Polis değildi. Yalnızca temsilcimdi.

El yordamıyla telefona uzanıp saate baktım. Altıya çeyrek vardı ama sabahın altısına mı yoksa akşamın altısına mı diye kararsız kaldım. Son üç gecedir doğru düzgün uyku uyumuyordum. Harris'i kimin öldürdüğünü bulmaya kararlıydım, adamın kurbanları üzerine kafa yorarak hiç olmazsa bazılarını elemeye çalışıyordum. Ama on yedi kişilik şüpheli listesini henüz ancak dokuza indirebilmiştim. Bitkin ve işlenen suçu çözmeye bir adım bile yaklaşamamış hâlde ipin ucunu bırakmış, şafak sökmek üzereyken kendimi yatağa atmıştım.

"Alo?" diye homurdandım telefonu açtığımda.

"Bütün gün yazdığın için sesin bu kadar yorgun geliyordur umarım." Akşam altıydı öyleyse. Gözlerimi ovuşturdum. "Oturuyor musun?"

"Hayır."

"Taslağını okudum." Kolumu yüzüme attım ve kendimi en kötüsüne hazırladım. "Dün gece editörüne yolladım. Sana bir teklif yapmaya hazırlanıyor."

Yavaşça doğruldum ve duyduklarımın anlamını kavramaya çalıştım. "Teklif mi? Ama kitap için anlaşmamız var zaten."

"Artık yok."

Ellerimle gözlerimi kapadım. Durum düşündüğümden de kötüydü. Teklif dediği, avansımı geri ödememem için bana sunacakları bir plandı. Anlaşmamı kaybetmekle kalmayıp avansımdan da olmuştum ve geri ödemem gerekecekti, Sylvia'nın komisyonunu da tabii. Bu durumda benimle çalışmaktan vazgeçecekti muhtemelen. Steven'ın neler söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordum. "Sylvia, özür dilerim. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulamaz mıyız? Ben..."

"Anlaşmayı feshedeceğimi söyledim."

Başımı iki yana salladım. Yanlış duymuştum herhalde? "Ne?"

"Ona bu kitabın büyük bir *hit* olacağını ve sana verdikleri paranın yeterli olmadığını söyledim. Avansı ben karşılayacağım, Finlay'nin haklarını geri istiyorum dedim."

Belki hâlâ uyuyorumdur diye başucu lambamı yaktım. Işıktan rahatsız olunca gözlerimi kıstım. "O ne dedi?"

"Taslağı okudu ve bana hak verdi. Bu sefer hedefi on ikiden vuracağını düşünüyor."

"Gerçekten mi?"

"Mükemmel bir kurgu. Aşağılık kocasını öldürmesi için bir kiralık katil tutan ürkek eş. Gözü pek ve azimli bir kadın kahraman. Genç ve seksi bir avukat... Bu arada aralarında acayip bir çekim var. O ikisinden müthiş bir elektrik aldım. Müthiş bir hikâye, Finn. Kesinlikle en iyi işin. Katil kim çıkacak diye meraktan kuduruyorum."

Acı bir kahkaha attım. "Ben de."

"Sonradan başka bir yayıncıyla anlaşmaman şartıyla kitabı önceden satın almak istiyorlar. İki kitaplık teklif yapacaklar, avansını artıracaklar ve taslağı bitirmen için tanıdıkları süreyi uzatacaklar."

"Avansımı mı artıracaklar? Ne kadar olacak?"

"Kitap başına yetmiş beş bin." Çenemin kucağıma düştü-

günden emindim. Editörüm bana yüz elli bin dolar ödeyecekti. Harris Mickler cinayetinin hikâyesi için. Üstelik cinayeti en ince ayrıntısına dek yazmıştım. Halihazırda polisin soruşturduğu ve benim gizlice bulaştığım cinayeti. "Finn? Orada mısın?"

"Buradayım," dedim karga gibi bir sesle. "Bunu birkaç gün düşünebilir miyim?"

"İnan bana, Finn." Sylvia'nın sesi bal gibi tatlıydı. "Ne hissettiğini biliyordum. Aynısı benim de aklımdan geçti."

İsterik bir kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım. "Bundan ciddi anlamda şüpheliyim."

"Anlıyorum. Çok haklısın. Kurgun o kadar sağlam ki anlaşmayı feshedip taslağı daha büyük isimlerden birine götürebiliriz. Hatta açık artırmaya bile çıkarabiliriz. Ama bu teklif çantada keklik, Finlay. Önceki boktan satış rakamlarını göz önünde bulundurarak belki de fazla yüksek uçmamak yararımıza olur. Parayı alalım ve onlara istediklerini verelim derim."

"Bilmiyorum, Syl–"

"Harika. Bir şekilde uzlaşacağımızı biliyordum."

"O kadar basit değil! Ben..." Hattın öbür ucundan gelen hışırtı sesini dinledim. Bilgisayarından bana bir e-posta yollamıştı. Az sonra telefonuma bildirim geldi.

"Yeni şartlara göz at. Fazladan birkaç madde daha ekletmek için pazarlıktayım. Editörün yeni bir mahlas seçmen gerektiğini düşünüyor. Fiona Donahue'ya ne dersin? Biz bayıldık. Senin de hoşuna gideceğini söyledim. Yeni anlaşma hemen hazır olacak. Avansının kalanını da birkaç haftaya alırsın. Otuz gün içinde taslağını teslim edeceksin. Onun için işe koyul. Birkaç gün sonra arayıp seni yoklarım."

Telefonu kapadı. Uyuşmuş bir hâlde yastığa geri düştüm.

Birdenbire para içinde yüzmeye başlamıştım. Hayal bile edemeyeceğim kadar çok param vardı. Tam zamanlı bir bakıcıya ve pahalı bir avukata yetecek kadar. Arabamı tamir ettirebilir ve en önemlisi çocuklarımı kurtarabilirdim. Steven'la Theresa'yı geri püskürtebilirdim.

Hangisi daha kötüydü bilmiyordum. Hayatımda ilk kez kendimle gurur duymam mı yoksa kazandığım her kuruşun beni hayatımın geri kalanı boyunca hapse attırabileceğinin farkında olmam mı?

Ertesi sabah Steven çocukları almaya geldiğinde hâlâ akşamdan kalmaydım. Vero, Delia'yla Zach uyuduktan sonra kitabımın satışını bir şişe şampanyayla kutlamamız için ısrar etmişti. Şişenin dibinde bir damla bile bırakmamıştık. Vero o kadar heyecanlı ve sarhoştu ki Irina Borovkov'la iletişime geçip parasını geri vereceğimi söylediğimde aldırmamıştı. Steven'ın kapıyı anahtarla açıp içeri girdiğini duymamamı alkolün duyularımı köreltmesine bağlıyordum. Aşağı indiğimde Delia'yla Zach'e paltolarını giydiriyordu. İçimde kocaman bir sıkıntıyla çocuklara çabucak sarıldım.

"Zil bozuk değil," dedim Steven'a ters ters bakarak.

"Hava buz gibi. Beklemek istemedim." Kapıyı açıp çocukları dışarı çıkardı. "Hadi, Theresa'yla Amy teyzenizin yanına gidin. Ben hemen geliyorum." Hırlaşmak için çocukların şişme montlarıyla kamyonete koşturmalarını bekledik.

"Burası benim evim, Steven," dedim kamyonetin kapısı çocukların arkasından kapanır kapanmaz. "Babanın evi gibi girip çıkamazsın."

"İstediğimi yaparım. Tapuda benim adım yazıyor."

Vero bir anda arkasında belirdi. Uzanıp elindeki anahtarlığı kaptı ve benim evimin anahtarını kaşla göz arasında halkadan çıkardı. Steven'ın şaşkın bakışları arasında tuvalet malzemelerinin durduğu küçük depo odasına girdi ve anahtarı bebek bezi kovasına attı. Aletin pedalına basıp Steven'ın anahtarını bir kaka sosisine dönüştürdüğünde eski kocamın suratı allak bullak oldu.

"Ne işi var bunun burada?" diye tısladı, Vero ellerini silkeleyip kovanın kapağını kapatırken. "Sana söylemiştim. Bakıcının parasını ödemeyeceğim."

"Ben Bayan Donovan'ın muhasebecisi ve idare müdürüyüm," diye araya girdi Vero ellerini beline koyarak. "Kiranı yolladım."

"Hepsini değil tabii," diye homurdandı Steven küçümseyen bir tavırla.

"Hepsini ödedik," dedi Vero. "Ayrıca şunu aklına iyice sok, evsahiplerinin en dallaması. Tapuda adın yazıyor diye canın her istediğinde bu eve giremezsin. Belki de kira kontratını yeniden okumalısın. Özellikle dördüncü paragraf, b fıkrasını. Orada evsahibinin mülke girmek için kiracısından izin alması gerektiği açıkça belirtilir. Bunu bir daha yaparsan kazara görmek istemediğin bir manzarayla karşılaşabilirsin."

"Ne gibi?"

Lütfen, ceset deme. Lütfen, ceset deme.

"Finlay'nin yeni iç çamaşırı mankeni sevgilisi gibi."

Steven'ın gözleri hayretle irileşti. Vero'nun dirseğine bir çimdik attım.

"İç çamaşırı mankeni değil," dedim.

"Ama onlara benziyor."

"Ayrıca benim şeyim de değil..."

"Aslında bir avukat," dedi Vero. Hissediyordum, birazdan başım tutacaktı. Ya da belki akşamdan kalma olduğum içindi. "Bundan sonra kontrat şartlarına uymanı tavsiye ederim. Yoksa Bayan Donovan'ın haklarını koruması için onu tutmak zorunda kalabilirim." Vero kayıtsızca Steven'ı baştan aşağı süzdü. "Eğer bununla ilgili bir problemin varsa onu alıp o ukala ve düzenbaz kıçına..."

Parmaklarımı şakağıma bastırdım. "Vero bizimle yaşıyor, Steven." Hayretle bana döndü. Ağzını açmasına fırsat vermeden, "Maaşını *ben* ödüyorum," dedim.

"*Sen* mi?"

"İkimiz de senin şartlarından memnun değildik diyelim."

Derin bir sessizlik oldu. Vero kirpiklerini kırpıştırarak onu zafer dolu bir gülümsemeyle süzdü. Steven'ın alnında bir damar kabardı.

"Neyle ödeme yapıyorsun?" diye sordu ikimize de aklımızı kaçırmışız gibi bakarak. "Senin paran yok, Finn. Aylardır faturalarını ödemiyorsun. Bir bakıcı tutmaya paran yetmez ki."

"Ah, denizde kum, Bayan Donovan'da para," diye şakıdı Vero. "Ayrıca sen aldığın kira dışında onun maddi durumunu sorgulayacak konumda değilsin."

"Ne diyor bu kadın?"

Vero'ya ateş püsküren gözlerle baktım. Tırnaklarını incelemeye koyuldu. Steven beni köşeye sıkıştırmıştı. Ona bir açıklama yapmazsam sorularını Guy vasıtasıyla sormaya başlardı ki bu da konunun enine boyuna kurcalanması anlamına gelirdi. "Bir kitap sattım."

"İki," diye düzeltti Vero. Koyu kahverengi amansız bakışlarında gördüğüm gururla boğazım düğümlendi. Kimse işimi gerçek bir iş olarak görmemişti. Kimse onu savunmamış, onunla gurur duymamış ve onunla övünmemişti. Masamda hep tek başımaydım, yapayalnızdım.

"Kaç para kazandın ki? Üç bin dolar mı?" Dudak büktü ve sesinden o kadar ağdalı bir alaycılık akıyordu ki onunla arabamı yağlayabilirdim. "Ya kapanan kartların ne olacak? Minivanın taksitleri? Bir de bu var." Başparmağıyla Vero'yu gösterdi. "Sana pahalıya patlıyordur."

"Bayan Donovan'ın geliri seni ilgilendirmez," dedi Vero sertçe.

"Hadi oradan!" Steven onu öfkeyle süzerek parmağıyla beni gösterdi. "Yazdığı dandik kitaplardan kazandığı parayla asla borçlarının hepsini kapatamaz." Bu içimi acıtmıştı işte. Avans çeklerimi önüne koyduğumda hissettiğim utanca benzer bir duyguyla sarsıldım. Steven sırtıma pat pat vurup sözümona beni ödüllendirir ve o ay fazladan kazandığımız parayla birkaç paket bebek bezi alabileceğimizi ya da şanslıysak bir iki market alışverişi yapabileceğimizi söyleyerek sinsice alay ederdi benimle. Bir zamanlar açıp bakmaya bile tenezzül etmediğim faturalarımın yığıldığı verandayı işaret etti. "O faturalar aylardır orada. Bana yığınla borcu..." Birden suratı asıldı. Alnını kırıştırdı ve evde göz gezdirdi. "Faturalar nerede?" Hışımla mutfağa dalıp etrafı karıştırmaya başladı. Vero da arkasından gitti ve tartışmaya başladıklarını duydum. Doğruca yukarı çıktım.

Yaptığım işin önemsenmemesinden ve aşağılanmaktan bıkmıştım. Kendime ve çocuklarıma bakamadığımın ima edilmesinden usanmıştım. Steven ve Theresa gibi üstün insanların arasında yerim yokmuş gibi muamele görmeye tahammülüm kalmamıştı. E-postalarımı açıp yazıcıya bir kâğıt taktım ve yazıcı uğuldamaya başladığında Steven'a usulca küfrettim. İşimi bitirdiğimde kâğıdı kaptığım gibi fırtına gibi aşağı indim. Vero'yla Steven'ı iki horoz gibi birbirlerine diklenirken buldum.

Aralarından uzandım ve kâğıdı masaya yapıştırdım.

Vero gevşeyip kollarını göğsünde kavuşturdu. Tek kaşını kaldırdı ve alayla sırıtarak Steven'a kâğıda bakması için meydan okudu.

"Nedir bu?" diye sordu Steven temkinli bir sesle.

"Teklif mektubum. Dandik kitaplarımın ederini merak ediyordun ya? Kendin bak."

Kâğıdı masadan aldı. Mavi gözleri lazer gibi yazıların üzerinde gezindi ve dolar işaretini gördüğünde çakmak çakmak oldular.

"Bu rakam nedir?" diye sordu.

"Avansım."

Dudaklarını kıpırdattı ama dili onları takip edemedi. Hayatımda ilk kez dilinin tutulduğuna şahit oluyordum. Kâğıdı bana uzatırken boğazını temizledi. "Sana makul bir ücret ödemelerinin vakti çoktan gelmişti. Yine de yeterli..."

"Okumaya devam et," dedi Vero kâğıdı suratına doğru iterek. "Bu iki kitaplık bir anlaşma. Orada yazanın iki katını alacak. Artı medya, film ve çeviri haklarını satacak. *Telif ödemelerinden önce* tabii. Hesabı kendin yapabilir misin yoksa ben mi yardımcı olayım?"

Steven teklifi masaya fırlattı. Vero'ya nefretle baktı ve ona omuz atıp kapıya yöneldi. Bana bakmadı bile. Belki de bakamadığı içindi. Yıllardır beni koca bir başarısızlık abidesi olarak görüyordu ve belki de artık başka türlüsü elinden gelmiyordu.

"Çocukları pazar günü getiririm," diye mırıldandı.

"Zili çalmayı unutma," diye seslendi Vero arkasından.

Steven onu duymazdan geldi ve Vero'ya tavrı birden tepemin tasını attırıverdi.

"Steven." Sesimdeki buyurganlık beni bile şaşırttı. Kapıdan çıkarken duraksadı. "Theresa'yla velayet davasını bir kere daha düşünün isterseniz. Muhasebecim sizinle savaşacak gücümüzün olduğunu söylüyor."

Kirli sakallı çenesinin oynadığını gördüm. Sokak kapısını açtı ve arkasından çarparak kapadı.

Vero elini omzuma koydu. Sonra odasının yolunu tuttu. "Neden yaptın?" diye sordum.

Duraksadı. "Neyi?"

"O gece. Beni garajda Harris'le bırakıp gidebilirdin. Neden onu gömmeme yardım ettin?"

Omzunu silkti. "Olasılıkların hoşuma gitti." Şaşkın şaşkın bakmam üzerine devam etti. "Beni işe ilk aldığında bir hesap yaptım. Bankadaki işimi ne için feda ettiğimi bilmek zorundaydım. Kendine bir temsilci bulma ihtimalin on binde bir filandı. Bir kitap anlaşması kapma olasılığın yok denecek kadar azdı. Ama bir şekilde ikisini de yaptın. Bir cinayetten paçayı kurtarmak bunların yanında ne ki?" Merdivende bir kez daha duraksadı ve dönüp bana baktı. "Annem bizi tek başına büyüttü. Senin gibi her işin altından kalkan cesur bir kadındı. Geleceğimi ve belki de özgürlüğümü riske atacaksam bunu senin gibi bir ortakla yapmalıydım," diye ekledi yorgun bir gülümsemeyle. "Paramı sana yatırmak güvenli bir seçenek gibi geldi." Yukarı çıkıp odasına çekildi ve o siyah ekranın karşısına oturduğumda uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmeyeceğimi biliyordum.

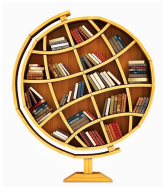

24. BÖLÜM

"NE YAPACAĞIZ BUNUNLA?" diye sordum pazar günü öğleden sonra, plastik torbayı gözüme yaklaştırıp içine bakarak.

"*Bu* deme. Onun bir adı var," diye çıkıştı Delia. Dilimin ucuna kadar gelen tüm itirazları yuttum. Ona bir isim takarsak bir balıktan daha fazlası olacaktı. Evcil hayvanımız olacaktı. Ve son birkaç haftadır canlıları yaşatma becerimi kaybetmiş gibiydim. "Adı Christopher."

"Christopher mı? Cidden mi?"

Kaşlarını çatarak torbaya uzandı ama son anda onu havaya kaldırdım. "Babam beğendi."

"Christopher güzel bir isim," dedim. "Bence de tam bir Christopher'a benziyor. Christopher'ın annesiyle babası onunla gurur duyuyordur."

Vero omzunu Delia'nın kapısına yaslamıştı. *Sıkıysa bunu yaşat bakalım*, dercesine bana pis pis sırıttı.

Paket lastiğini çıkarıp Christopher'ı meyveli kokteyl kâsesine aktardım. Akvaryum niyetine kullanacağımız bu tombul cam kâse Steven'ın büyükannesinin düğün hediyesiydi; garajı karıştırırken bir kutunun içinde bulmuştum. Delia suratını cama yaklaştırdı ve iki yalpaladıktan sonra yan yatıp pörtlek gözlerini belerten ve ağzını açıp kapatan Christopher'ı endişeyle izledi. Harika! Ama eve getirdiğimin ilk birkaç dakikası içinde oksijensizlikten mortu çeken ilk canlı olmayacaktı ne yazık ki. En azından, bunu daha kolay gömebilirdik.

Neyse ki Christopher çabuk toparladı. Cam kâsede hızla turlamaya başladığında turunculu sarılı yanardöner pulları ışığı yakalayarak parladı. Zach sevinçle bağırıp el çırptı.

O sırada aşağıda kapı çaldı. "Ben bakarım," dedim Vero'ya. "Steven bir şey unuttu herhalde." Gözlerini devirdi. "En azından bu sefer zili çaldı."

"Bazı hayvanlar eğitilebiliyor." Peşimden aşağı geldi. Pencereden bahçe yolunda duran arabayı görünce son basamakta duraksadım. Lacivert bir Chevy sedandı. Bagaj kapağında birkaç anten ve torpidoda yarım daire şeklinde bir ışık vardı.

Steven değildi.

Vero durduğumu fark etmeyip bana çarptı. Sokak kapısında sırtı bize dönük hâlde duran adamı görünce usulca küfretti. Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu kumral biriydi. Duruşu bile *ben polisim* diye bağırıyordu. Ayaklarını omuz genişliğinde açıp ellerini kalçalarına koymuş, sokağın sağına soluna bakıyordu. Sonra çok yavaşça kapıya doğru döndü ve o sırada kılıfının içindeki silahıyla belindeki rozeti göründü.

"Siktir, siktir, siktir." Vero buz kesen vücudumun yanından dolaşıp parmaklarının ucuna basa basa mutfağa gitti ve perdenin arasından baktı. "Sıçtık! Ne bok yiyeceğiz?"

Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Görüş açım daraldı ve sonunda pencerenin ardında dikilen polisten başka bir şey göremez oldum. Bununla birlikte seçeneklerim de daraldı ve birden kararlılıkla başımı yukarı aşağı salladım. "Kapıyı açacağız," dedim zoraki bir sükûnetle. "Avukatımız olmadan konuşmayacağımızı söyleyeceğiz. Beni tutuklarsa Zach'le Delia'nın yanında kal. Ablamı ara ve nezarethaneye gelip kefaletimi ödemesini söyle."

Vero'nun beti benzi attı. Yine de başını salladı.

Kapıya doğru yürüdüm ve elimi tokmağa uzatırken titrememe hâkim olmaya çalıştım.

Kapıyı araladım ve diğer taraftaki sivil polis bana gülümsedi.

"Of, taş gibiymiş," dedi Vero omzumun üzerinden.

Dirseğimi kaburgalarına geçirdim. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Nasıl yardımcı olabilirim, memur bey?"

Sırtından vuran akşam beş güneşinin gölgede bıraktığı yüzünde derin bir gamze belirdi. Tokalaşmak için elini uzatınca kapıyı biraz daha açmak zorunda kaldım.

"Dedektif Nick Anthony, Fairfax Bölgesi polisi. Finlay Donovan'ı arıyorum." Dizlerim boşalınca kapıya tutundum. Polisin kaşları çatıldı. "Kötü bir zamansa daha sonra da gelebilirim." Sesi bütün gününü emirler yağdıran birinin sert tınısını taşıyordu ama uzun ve sık kirpiklerinin gölgelediği koyu kahverengi gözleri yumuşacık bakıyordu. İsmimi bir emirden ziyade soru sorar gibi söylemişti.

"Finlay benim," dedim temkinli bir sesle. Yanında ortağı var mı diye başımı uzattım. Beni cinayet şüphesiyle tutuklamaya tek başına gelmezdi herhalde?

Tereddütlü gülümsemesi yumuşadı. İçtenlikle güldüğünde göz kenarlarındaki güneşe maruz kalmaktan kaynaklı kırışıklıklar derinleşti. "Ben ablanızın arkadaşıyım. İlginizi çekebilecek bir dava üzerinde çalışıyorum ve Georgia sizinle konuşmamın iyi bir fikir olacağını söyledi."

"Ben mi? Neden ben?" diye sordum. Hâlâ kısmen kapının arkasında saklanıyordum ve Vero da benim arkamdan gizlice bizi dinliyordu.

Dedektif kafasının arkasını kaşıdı ve mahcup bir tavırla gülümsedi. "Aslına bakarsanız duvara tosladım ve Georgia bana yardım edebileceğinizi düşündü." Omzunun üzerinden Bayan Haggerty'nin penceresine baktı. "Sakıncası yoksa içeri girebilir miyim?"

Bana bir tutuklama emri gösterip haklarımı okumuyordu. Buraya beni tutuklamaya gelmiş gibi de durmuyordu. Büyük bir hata yapmadığımı umarak kapıyı ardına kadar açtım. "Tabii."

Vero tek kaşını kaldırarak, içeri giren dedektifin uzun bacaklarını beğeniyle süzdü. Çenemle merdiveni işaret ettim ama başını iki yana salladı. Dedektif Anthony onu görünce duraksadı.

"Özür dilerim. Misafiriniz olduğunu fark etmedim. Gelmeden önce aramalıydım." Başparmağını kapıya doğru salladı. "Sonra da gelebilirim..."

"Hayır," dedik Vero'yla koro hâlinde. Şimdi giderse günün geri kalanında neden geldi diye içim içimi yiyecekti. Bu işten bir an önce kurtulmak en iyisiydi. Yara bandını birden çekmek gibi.

"Bu, Vero. Çocukların bakıcısı ve..."

"Muhasebeci," diye lafımı kesti Vero elini uzatarak.

"Vero bizimle yaşıyor. Tam da yukarı çıkıyordu." Vero'ya imalı bir bakış attım. "Burada konuşabiliriz," dedim Dedektif Anthony'yi mutfağa sokarak. "Bir şey içmek ister misiniz? Kahve, kola ya da başka bir şey?"

"Kola. Zahmet olmazsa." Ben buzdolabını açarken yağmurluğunu çıkardı. Buzdolabının açık kapağının ardından onu süzdüm. Kahverengi, deri tabanca kılıfını sırtına çaprazlama asmıştı ve masama otururken tabancasının siyah namlusu beni hedef almış gibiydi.

Güçlükle yutkundum. "Evet, Dedektif Anthony..."

"Bana Nick de lütfen."

"Nick." Beni tutuklamaya niyetli olsaydı daha resmî davranırdı diye düşünüyordum. Muhtemelen gülümsemezdi de. Ya da belki gülümserdi. Ablam bazı polislerin tam bir pislik gibi davranabildiğini söylerdi. "Georgia'yı tanıyorsun demek?" Bardağı önüne koyarken içindeki buzlar birbirine çarpıp tıngırdadı.

"Evet, yıllar önce akademide birlikteydik." Ablamdan fazla büyük durmuyordu zaten. Kirli sakalında tek bir gri tel yoktu ve bisiklet yakalı ve uzun kollu tişörtünün sıvalı kollarından biçimli kaslarının üzerini kaplayan koyu renkli kıllar görünüyordu. "Arada bira içmeye çıkarız. Demek yazar kardeş sensin? Georgia bana senden çok bahsetti. Senden ve çocuklardan."

Oturmadan önce aramızdaki mesafeyi korumak için iskemlemi çaktırmadan masadan biraz uzaklaştırdım. "Öyle mi?"

"Merak etme. Hep güzel şeyler söyledi."

Sinirli bir kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım. O da

güldü. Ama dikkatli gözlerinden hiçbir şey kaçmadığını görebiliyordum. Yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Demek bir dava üzerinde çalışıyorsun?"

Yanakları kızardı ve bir yanağındaki belirgin gamze beklenmedik bir şekilde yeniden göründü. "Evet. Şu dava. Aslında bu konuda kendimi biraz tuhaf hissediyorum," diye ekledi utangaçça. "Ama Georgia aldırmayacağını söyledi. Birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyor."

Kuşkum yön değiştirdi. Belki de bunun Harris'le ya da Patricia'yla hiçbir ilgisi yoktu. Georgia daha önce de bana iş arkadaşlarını ayarlamaya çalışmıştı. Bardağına uzattığı sol eline baktım. Alyansı yoktu. Parmağında şüphe çekici beyaz bir iz de yoktu. Gözlerimi kıstım. "Nasıl yapacakmışız onu?"

"Bir kayıp soruşturması yürütüyorum. Belki haberlerde görmüşsündür. Arlingtonlı bir karı koca kayıp. Harris ve Patricia Mickler."

Ağzım kurudu. Yukarıdaki sahanlığın parkelerinin gıcırdadığını duydum. Vero tabii ki bizi dinliyordu. "Galiba gördüm, evet."

"Kadın konusunda henüz hiçbir ilerleme kaydedemedim ama kocası en son on iki gün önce McLean'deki bir bardan çıkarken görülmüş. Arabasını barın otoparkında bulduk. Cüzdanı ve telefonu içindeydi. Görünüşe bakılırsa bir kadınla bir şeyler içmek için buluşmuşlar ama kadın bir talihsizlik yaşamış ve bir süre tuvaletten çıkamamış. Bir garson adamı başka bir kadınla çıkarken gördüğünü söylüyor. Kadının kimliğini tespit ettiğimizi düşünüyoruz."

Omurgamda buzdan eller dolaştı. "Sahi mi?"

Başıyla onayladı. "Harris'in de üye olduğu bir sosyal medya grubundan. Zaten Harris o bara bir sosyal iletişim etkinliğine gitmiş. Kadın etkinliğe katılacağını sosyal medyada onaylamamış ama bardaki kadının ismiyle sosyal medya grup profilindeki bir isim eşleşti ve bu kişi garsonun tarifine de tıpatıp uyuyor."

Rahat bir nefes aldım. Bir şüphelileri vardı ve o ben değildim. "Tüm bunların benimle ilgisi ne?"

"Bundan sonrasında işler biraz tuhaflaşıyor." Bardağını masaya bırakıp başparmağını nemli yüzeyinde gezdirdi. "Kadının bir şüpheli olduğunu söylemiyorum. Ama kesinlikle bu dava için önem teşkil ediyor." Koyu kahverengi gözlerini bana dikti. "Harris Mickler'ın o gece bardan eski kocanın nişanlısı Theresa Hall'le çıktığını düşünüyoruz."

Bardağımı devirdim ve içindeki kolanın hepsi masaya döküldü. Dedektifle aynı anda yerimizden sıçrayıp peçeteliğe uzandık. Özür dileyerek birkaç peçete aldım ve titreyen ellerimle masayı silmeye çalıştım.

Ne bok yemiştim ben?

Ellerimi masaya koydum. Nick belki de titrediğimi fark ederek yerime oturmama yardım etti.

Julian'a adımın Theresa olduğunu söylemiştim. Gayrimenkul danışmanıyım demiştim. Sarı bir peruk takıp Theresa'nın siyah elbisesini giymiştim. Harris'i araştırırken etkinliğin sayfasında tanıdık biri var mı diye merak bile etmemiştim. Grubun yedi yüz üyesi vardı ve bu haftaki araştırmam sırasında bile sadece Harris'in telefonundaki isimlerle uyuşan biri olup olmadığına bakmıştım.

"Emin misin?" diye sordum. "Yani birden şaşırdım."

"Aslında bundan bir şey çıkmayabilirdi ama sonra başka bir bilgiye ulaştık. Harris'in cep telefonu sinyalini takip ettik ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, Theresa Hall'ün evinin yakınında olduğunu saptadık."

Hayır, Theresa'nın evinde değildi. Buradaydı. Sinyal benim garajımdan geliyordu. Steven'la Theresa'nın evi de sokağın yukarısındaydı zaten.

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordum.

"Bu sabah ofisinde görüştük. O gece barda olduğunu kesinlikle inkâr etti. Bir barmen onun tarifine uyan bir kadına servis yaptığını hatırladı. Bize ilk ismini ve emlak işiyle uğraştığını söyledi. Ama kimliğini görmediği için konuştuğu kişinin o olduğunu doğrulayamıyoruz. Elimizdeki deliller ikinci derece fakat

tüm oklar onu işaret ediyor ve Theresa'nın Harris'in kaybolduğu gece nerede olduğunu kanıtlayabilecek bir tanığı yok."

"O ne demek?" Theresa o gece barda değildi. Harris'i ararken her yere bakmıştım. Orada olsaydı mutlaka görürdüm.

"Her neredeyse, bunu bizimle paylaşmaya yanaşmıyor. Evde yalnız olduğunu söylüyor. Kocan..." Bir an duraksadı. "Steven müşterileriyle dışarıda olduğunu söyledi. Theresa'nın o akşam evde olduğunu doğrulayamadı."

"Belki gerçekten evdeydi." Onu savunduğuma inanamıyordum. Ama bu kadın çocuklarımın üvey annesi olacaktı ve cinayetle suçlanmasına ramak kalmıştı.

Dedektif anlayışla başını iki yana salladı. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum, Finlay. Artık insan sarrafı oldum. Theresa'nın bir şeyler sakladığından eminim. Benimle konuşurken eli ayağı birbirine dolaştı."

"Sen polissin," dedim silahını işaret ederek. "Bir polisle konuşmak insanları huzursuz edebilir. Diyelim Theresa o gece bardaydı, Harris'i neden kaçırsın ki?"

"Ben de orada tıkandım." Kirli sakalını sıvazladı. Tekrar konuştuğunda sesi bitkin ve biraz sıkıntılıydı. "Harris'in telefonunda bazı fotoğraflar bulduk. Bir sürü kadınla yakınlaştığı anların özel fotoğraflarını çekmiş. Bazılarının kadınların rızası dışında çekildiğini düşünüyoruz." Bunu zaten bildiğimi belli etmemek için yüzüme doğal bir ifade oturttum. Ama o fotoğrafların Theresa'yla ilgisi yoktu. Tanıdığım birini görürüm diye korka korka hepsine bakmıştım. "Bir yıl kadar önce, bir kadın Fairfax Polis Departmanı'nın çağrı merkezini aradı. Harris'le içki için buluştuktan sonra ilaçla uyutulduğunu ve cinsel istismara uğradığını ihbar etti."

"Kimmiş?" diye sordum fazla meraklı görünmemeye çalışarak. "Adını verdi mi?"

"Hayır, çağrı merkezinde kimlik bilgileri sorulmaz. Operatör, kadını polis merkezine gelip şikâyette bulunmaya ikna etmeye çalıştı. Ama Harris onu kocasına ilişkileri olduğunu söylemekle

tehdit etmiş. Kadın, ortaya çıkarsa Harris'in evliliğini mahvedeceğinden korktuğunu söyledi. Telefonundaki fotoğraflara bakılırsa, Harris seri bir tecavüzcü. Kim bilir dışarıda onunla hesaplaşmak isteyen kaç kadın var? Theresa'nın da kurbanlardan biri olabileceğini düşündüm fakat telefondaki fotoğrafların hiçbiri ona ait değildi. Üye oldukları iletişim grubu dışında Harris'le bir bağlantılarını bulamadım. Bunu ortaya çıkarmadığım sürece soruşturma sonuçlanmaz."

"Bunların benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamadım."

Alnına düşen dalgalı saçlarını arkaya atıp gözlerini ovuşturdu. Bir haftadır uyumuyor gibi yorgun görünüyordu. "Soruşturmayla ilgili konuşmamam gerekirdi. Konuşmazdım da. Ama dün gece Georgia'yla birkaç bira içtik ve çenemi tutamadım. Theresa'yı tanıdığını bile bilmiyordum. Sonra velayet davanızdan bahsetti. Theresa'yla iyi geçinemediğinizi de söyledi ve belki bir şeyler bilebileceğini, seninle konuşmam gerektiğini düşündü."

İçime berbat bir huzursuzluk çöreklendi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Cebinden kartvizitini çıkarıp masanın üzerinden bana doğru itti. "Theresa'nın bir şey sakladığını biliyorum. Bunun ne olduğunu bulmama yardım edersen belki onu tutuklayacak kadar delil toplarım. Eğer haklıysam, Theresa bir şekilde Harris Mickler'a bulaştı ve bu senin de işine gelebilir."

"Nasıl?"

"Theresa cinayet şüphesiyle tutuklanırsa eski kocanın avukatı ona velayet davasından vazgeçmesini önerebilir."

"Cinayet mi? Harris'in kaybolduğunu söylemiştin?" diye sordum kuşkuyla.

Nick parmaklarını kenetledi. Kartviziti hâlâ masada duruyordu. "Kaybolalı bir haftadan fazla oldu. Karısı da öyle. Kimse fidye için aramadı. Hesaplarında bir hareketlilik de yok. Dediğim gibi, uzun zamandır meslekteyim." Bunu imalı bir sessizlik izledi.

Kartviziti alıp parmağımı sivri köşelerinde gezdirdim. Suçu Theresa'nın üzerine yıkıp bu işten kolayca sıyrılabilirdim. Belki de müstakbel kocasını ve ailesini kaybetmeyi çoktan hak etmişti. Ne de olsa benimkini gözünü kırpmadan çalmıştı. Ama onunla ilgili hislerim bir yana, yakında Steven'ın karısı ve çocuklarımın üvey annesi olacaktı. Korkunç şeyler yapmış olabilirdi ama Harris'i kaçırmak onlardan biri değildi.

Niyetim bu olmasa da Theresa'yı ateşe atmıştım. Adını kullanıp kıyafetlerini giymiştim. Son iki haftadır çizgiyi fazlasıyla aşmıştım ama benim yanlışlarım yüzünden Nick'in onu tutuklamasına göz yummam tam canavarlık olurdu.

Buraya kadardı. Bu çizgiyi kesinlikle aşmayacaktım. Harris'i geri getiremezdim ama belki bunun bedelini bir başkasının ödemesine engel olabilirdim.

Nick'in kartvizitini göğsüme bastırdım. "Biraz araştırayım bakalım. Belki bir şeyler bulurum."

25. BÖLÜM

"BERBAT BİR FİKİRDİ." Yanıp sönen ışıklar, ciyaklayan çocuklar ve bangır bangır bağıran video oyunları arasında yeni bir migren atağının eşiğinde olduğumu hissediyordum. Geleneksel abla kardeş öğle yemeğimizi nerede yiyeceğimizi bu ay ablamın seçmesine izin verme gafletinde bulunmuştum. Efektlerle dolu bu korku evinin Zach'i bir saat boyunca bir mama sandalyesinde oyalamak zorunda kalmayacağımız için cazip geldiğini tahmin ediyordum. En azından burada dilediği gibi koşturabilirdi.

"Seçimi şoför yapar," diye hatırlattı bir tomar kâğıt peçeteyle tişörtündeki yağ lekesini silerken.

"Sana göre hava hoş tabii." Telefonu açıp saate baktım. Vero'dan hâlâ ses yoktu ki bu pek hayra alamet değildi. "Kaçmak istediğinde anahtar sende."

Minivan o sabah çalışmayınca anahtarları Vero'ya verip kuzeni Ramón'u aramasını ve arabayı onun tamirhanesine çektirmesini söylemiştim. Eve dönerken Andrei Borokov'un karısına geri vereceğimiz parada eksik kalan on beş bin doları kapamak için bankaya uğrayıp kredi çekecekti. Diğer alternatifse arabasını satmasıydı. Vero kredi seçeneğini değerlendirmeye karar vermişti. Sonra Bayan Borovkov'la bir buluşma ayarlayacak ve ona anlaşmadan çekildiğimizi nazikçe bildirip avansı iade edecekti. O kadının kanlı parasından kurtulduğumuzda kendimi daha iyi hissedeceğimden emindim.

"Çocuklar eğleniyor. Sen de pizza istediğini söyledin." Georgia sirenlerle ışıklardan hiç de rahatsız görünmüyordu. O, yağlı pizza dilimini katlayıp ağzına tıkarken benim bir gözüm tırmanma duvarındaki çocuklardaydı. "Kitap araştırmaların nasıl gidiyor?"

"Nick'i onun için mi bana yolladın? Acayip sorularımla bir başkasının başını şişireyim diye mi?"

"Onu sana yolladım," dedi dolu ağzıyla, "çünkü Steven'ın nişanlısı iki kişinin kaybolması olayına karışmış olabilir ve Theresa'nın durumu belli olana kadar yeğenlerimin onunla fazla vakit geçirmesini istemiyorum."

"Nick'i bana göz kulak olması için yolladın öyleyse?"

Kolasından büyük bir yudum aldı. "Nick gönüllü oldu diyelim."

Arkama yaslandım. "Harika! Bir dadım eksikti!"

"Nick dadı değil. Bir dedektif. En sıkısından," diye ekledi pipetiyle beni göstererek. "Ayrıca ikiniz de Theresa'nın bir suçlu olup olmadığıyla fazlasıyla ilgilendiğinize göre birbirinize yardım edebileceğinizi düşündüm."

"Hepsi bu mu?"

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse sana bir kıyak yaptığımı düşünebilirsin."

"Sen ne zamandan beri bana kıyak yapıyorsun?"

"İki hafta önce çocuklarına baktığımdan beri." Bana öyle bir baktı ki itiraz etmek için ağzımı açmamla kapamam bir oldu.

"Nick'in ortağı bir süre hastanede yatacak. Kanser teşhisi kondu," diye ekledi üzüntüyle. "Nick yalnız. Arkadaşa ihtiyacı var." Ablam her zaman berbat bir yalancıydı.

"Onu bana ayarlamaya çalışıyorsun yani."

Omuz silkti. "Nick iyi bir adam, Finn. Bekâr, dürüst, iyi bir işi var." Parmaklarına bulaşan yağı yaladı. "Polislerin emeklilik şartları iyi. Sağlık sigortalarımız da neredeyse her şeyi kapsıyor."

"Ne bir dadıya ihtiyacım var ne de kocaya. Tek başıma gayet güzel idare ediyorum." Georgia şüpheciliğini en sevdiği tişörtü

gibi üzerine giyinirdi. Çenemle onu işaret ettim. "Ya sen? Sen kendine ne zaman bir kız arkadaş bulacaksın? On yıldır filan kimseyle çıkmıyorsun. Bu konuyla ilgili ağzımı da açtırmıyorsun."

"Abartma. On yıl olmadı." Pizzasının son lokmasını ağzına atarken kollarımı göğsümde kavuşturdum ve parmağımla dirseğimde tempo tuttum. Arkasına yaslanıp ellerini silkeledi. "İlla soruyorsan on sekiz ay oldu. Ayrıca bir eşe ihtiyacım yok. Emekliliğim ve sağlık sigortam var. Ama sen..."

"Georgia, lütfen. Ben iyiyim."

"Ne kadar iyi?"

"Bir kitap anlaşması yaptım." Yüzünü buruşturdu. Sonra göğsünü yumruklayıp geğirdi. "Harika. Herkesin içinde böyle yapmaya devam edersen bir bakarsın on yıl oluvermiş."

Georgia gözlerini devirdi. "Zaten bir kitap anlaşman olduğunu sanıyordum." Daha önce de bir sürü kitap anlaşması yapmıştım. Sylvia komisyonunu aldıktan ve vergiler kesildikten sonra geriye kalan para şık bir restoranda akşam yemeğine ya da doğru düzgün bir pediküre bile yetmiyordu.

"Bu seferki başka."

Kayıtsızca kolasını yudumladı. "Yaaa? Ne kadar?"

"İki kitap için yüz elli bin."

Ağzı açık kaldı. Çenesinden aşağı bir yağ damlası süzüldü. "Hadi be!"

"Ciddiyim. Taslağı Sylvia'ya göndermek için otuz günden az vaktim var. Arkadaşınla polisçilik oynayamam."

Georgia yumruğunu masaya indirdi. "Vay canına! Sonunda başardın, Finn!" Yan oturma kabinindeki anne bize kötü kötü bakınca oturduğum yerde büzüldüm. "İnanamıyorum. O gece çocuklara bakmamı istediğinde dışarıda takılmak için bahane uydurduğunu sandım. Gerçekten çalıştığına inanmadım."

"Güvenin için teşekkürler."

Peçetesini buruşturup suratıma fırlattı. "Seninle gurur duyuyorum, kardeşim." Samimiyeti gözlerinden okunuyordu. Georgia en son bana Zach doğduğu gün böyle bakmıştı. Ondan önce

de Delia'yı doğurduğumda. Polis akademisinden mezun olduğunda ve sonrasında aldığı her terfide annemle babamın ona baktığı gibi iftiharla süzüyordu beni. Buruk bir gururla kolamı yudumladım. Sonunda övülmeye değer bir hikâye yazmıştım ve bu muhtemelen beni parmaklıkların arkasına gönderecekti. "Annemleri arayıp haberi verdin mi?"

Pipetimle oynayarak başımı iki yana salladım. "Bu konuda ne düşündüklerini biliyorsun." Steven'la evliyken annem insanın bir hobisi olmasının güzel bir şey olduğunu söylemişti. Ama Steven evi terk ettikten sonra, annem de babam da kitap yazmanın sorumsuzca bir kariyer seçimi olduğu konusunda gayet netti. O günden beri beni memuriyete yönlendirmeye çalışıyorlardı.

Georgia bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Artık iyi kazandığına göre belki Steven'la Theresa'dan ve o velayet saçmalığından kurtulabilirsin. Nick'le el ele verip Theresa'nın o gece nerede olduğunu ortaya çıkarırsanız bir daha onlarla uğraşmana gerek kalmaz."

Acı acı gülmemek için dudaklarımı kemirdim. Bu işin sonunda hapı yutacak tek bir kişi vardı, o da bendim. Nick ekmek kırıntılarının izini sürüp Harris'in cesedini bulursa çocuklarımı bir daha görebilirsem şanslı sayılırdım.

Başımı iki yana salladım. "Theresa bir sürü boktan şey yapmış olabilir. Ama bu işe karıştığını sanmam. Hem suçu ispatlanana kadar herkes masum değil midir?"

Georgia dilini şaklattı. "O gece barda değilse saklayacak bir şeyi yok demektir."

Kulübesindeki kürek, bilgisayarındaki arama geçmişi ve nişanlısının çim çiftliğinde gömülü ceset dışında saklayacak hiçbir şeyi yoktu, evet. Theresa'nın geleceği pamuk ipliğine bağlıydı ve bundan haberi yoktu. Onu ancak Harris'in kaybolduğu gece nerede olduğunu ispatlayacak bir tanık kurtarabilirdi. Demek ki, onu hapishaneden uzak tutmak için önce Theresa'nın o gece hangi cehennemde olduğunu bulmalıydım.

• • •

Araç yolundaki lacivert sedanı tanımıyordum. Dedektif Anthony'nin arabasına benziyordu ama daha az anteni vardı ve daha paslıydı. Birden telaşa kapıldım.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu Georgia arkasına yanaşırken.

"Vero'nun bir arkadaşıdır. Bıraktığın için sağ ol. Görüşürüz."

Çocukları arka koltuktan aldım ve garaj kapısının şifresini tuşladım. Vero'nun Charger'ı oradaydı ama minivan yoktu.

Vero mutfak masasında paketin dibinde kalan Oreo'ları yiyordu. Zach montunu çıkarıp fişek gibi oyun odasına koştu. Delia'nın montunu yerden alıp bir iskemlenin arkasına astım ve bizi duymayacak kadar uzaklaşmalarını bekledim. "Minivan nerede?"

Vero süt bardağının üzerinden bana baktı. "Ramón bazı parçalar ısmarladı. Onlar gelene kadar sana dışarıdaki arabayı ödünç verdi."

Rahat bir nefes aldım. "Sağ olsun. Kötü haber ne?" Karşısına oturduğumda önündeki faturayı bana doğru itti.

"Arabanın çok işi var."

Faturaya baktım. Bu haberin beni şaşırtan tek yanı en altındaki rakam oldu. "Of."

Vero sütünü başına dikti ve bardağını masaya koyarken Oreo'ları daha sert bir içkiyle tüketmediğine üzülmüş gibi iç geçirdi. "İyi haber şu ki, ona ödeme yaparken zorlanmayacağız." Kalkıp buzluktan ağzı kilitli, şişkin bir buzdolabı poşeti çıkardı ve onu masaya fırlattı.

Birden tüylerim diken diken oldu. "Nedir bu?" Buzlu poşetin içindekiler dikdörtgen şeklinde ve yeşildi ve ıspanak olmadıklarından emindim.

"Irina'yla buluştum. Ona açıklamaya çalıştım. Bir hata yaptığımızı ve kocasının kim olduğunu sonradan anladığımızı söyledim. İşin fazla tehlikeli olduğunu, avansını geri vereceğimizi belirttim. O da Andrei'in kimin için çalıştığını öğrenip fiyatı artırmak istediğimizi sandı ve iki katını verdi. Bu saatten sonra hayır cevabını asla kabul etmeyeceğini söyledi."

Oda fırıldak gibi dönmeye başladı. Sandalyenin birine çöktüm. "Hayır, hayır, olamaz." Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp başımı iki yana salladım. Kafamın içindeki seslerin uğultusu yüzünden Vero'nun ne dediğini bile duyamıyordum. Bu gerçek olamazdı.

"Yemin ederim ki denedim, Finlay! Parayı eline tutuşturmaya çalıştım ama almadı. Nasıl yapacağını umursamadığını, bu işin bir an önce bitmesini istediğini söyledi."

Çocuklar duymasın diye sesimi alçalttım. "Andrei Borovkov soğukkanlı, *profesyonel* bir katil! Google'a baktın mı? Geçen yıl bir adamı diri diri yakmaktan tutuklanmış! Altı ay önce, bir otoparkta adamın tekinin bağırsaklarını deşip yere saçmış ve tüm görgü tanıklarını vurarak infaz etmiş. Temmuzda bir depoda boğazları kesilmiş hâlde bulunan üç adamı da unutma."

"Hiçbirinden hüküm giymedi," dedi savunmaya geçerek. "Belki de göründüğü kadar tehlikeli değildir."

"Delilleri kararttıkları için şu anda hapiste değil, Vero! Feliks Zhirov polisi satın aldığı için. Bir mafya katilini nasıl öldürmemi bekliyorsun?"

"Ben de Irina'ya bunu sordum. Bir yolunu bulacağını söyledi. Sadece doğru şekilde motive edilmeye ihtiyacın varmış." Suratı yeşille sarı arası bir renk aldı; kuru dudaklarında Oreo kırıntıları vardı.

"Nasıl olacakmış o?" diye bağırdım. "Daha fazla parayla mı?"

"Pek sayılmaz."

Boş Oreo paketine dalıp gittiğini görünce buz gibi bir korkuya kapıldım. "Ne tür bir motivasyondan söz ediyorsun?"

"Ya önümüzdeki iki hafta içinde kocasını öldüreceğiz ya da..." Güçlükle yutkundu.

"Ya da ne?"

Yeniden bana baktığında gözleri korkuyla parlıyordu. "Ya da Irina kocasına parayı bizim çaldığımızı söyleyecek ve onu üzerimize salacak."

26. BÖLÜM

IRINA BOROVKOV KONUSUNU halletmenin tek yolu onunla iki yetişkin gibi karşılıklı konuşmaktı. Aracıları aradan çıkaracak ve artık kendimi saklamayacaktım. Para dolu, şişkin zarflar da olmayacaktı. Ona Patricia'nın beni olmadığım biri sandığı için tuttuğunu anlatacaktım. Harris Mickler'ı benim öldürmediğimi ve bu işi benim yerime garajıma gizlice giren birinin hallettiğini, dolayısıyla sorunlu kocasını öldürmek için gerekli niteliklere sahip olmadığım gibi bu konuda pek istekli de sayılmadığımı söyleyecektim.

Ya sonra?

Sonra büyük bir olgunlukla para dolu sırt çantasını ayağının dibine fırlatıp tabanları yağlayacaktım. Tapu kimdeyse mal onundur derler. Gerçi bu hangi kanuna göre böyle ya da mafya kanunu takıyor mu pek emin değildim. Ama hesap ortadaydı ve hesap makinesinin kimin elinde olduğunun önemi yoktu. Irina Borovkov'un parası bende olmadığı sürece ne onu soyduğumu iddia edebilirdi ne de dehşetengiz kocasını boğazımı kesmeye yollayabilirdi.

Tysons Fitness Kulübü'nün otoparkı, aylık taksitleri muhtemelen benim ev kredime eşdeğer gıcır gıcır ithal arabalarla doluydu. Ramón'un ödünç arabasını bir Audi'yle bir Porsche'nin arasına park ettim ve arabadan inerken kimsenin kapısını çizmemeye özellikle dikkat ettim. Paslı sedan aralarında fena hâlde sırıtmıştı. Muhtemelen ben de onunla aynı durumdaydım.

Delia'nın Disney prensesli sırt çantasını sımsıkı kavrayıp resepsiyona gittim. Aradığım kulüp bu olmalıydı. Patricia'nın barınaktaki dolabında bulunan sweatshirtünde aynı isim ve logo vardı ama burası hiç de Patricia Mickler'a göre bir yere benzemiyordu. Fitness kulübünün içi acayip fiyakalı ve bir o kadar da kasıntıydı. Lobide bir meyve ve sebze suyu barı ve avluda fıskiyeli bir havuz vardı. Uzun ve aydınlık koridorların tavanları camdı. Patricia'yı bir tenis eteği ve sahte bir gülümsemeyle o koridorlarda yürürken gözümde canlandıramıyordum ama Vero'dan duyduklarıma dayanarak Irina Borovkov'un buraya mükemmel uyum sağladığını tahmin edebiliyordum.

Sırada arkamda bekleyen kadın homurtuya benzeyen tuhaf bir ses çıkardı. Omzumun üzerinden baktığımda onu çantamı alayla süzerken yakaladım. Sonra saçlarıma ve spor ayakkabılarıma baktı. Sıra bana geldiğinde arkamdaki kadının ve diğerlerinin küçümseyici bakışlarına aldırmadan masaya yaklaştım. Disney prensesli çantada kaç para olduğunu ve onu kazanmak için ne yaptığımı bilseler böyle gülebilirler miydi acaba?

"Yardımcı olabilir miyim?" Genç ve cıvıl cıvıl resepsiyon görevlisi yaşına göre oldukça ağır bir makyaj yapmıştı ve üzerinde logolu polo yaka bir tişört vardı. Önünde parmak izi okuyucunun kırmızı ışığı parlıyordu.

"Pilates sınıfına kaydolmak istiyorum," dedim bitkinlikle parmak izi okuyucuya bakarak. "Bir arkadaşım, belki tanırsınız, Irina Borovkov bana eğitmeninizi ısrarla tavsiye etti. Gelmeden aradım ve telefonu açan arkadaş bugün saat onda bir ders olduğunu söyledi. Üye olmadan önce o derse girmem mümkün mü acaba?" Sabah bir pilates videosu izlemiştim ve Vero kesinlikle haklıydı. YouTube'dan her şeyi öğrenebilirdiniz. Bunu da becereceğimden emindim. "Irina burada mı, biliyor musunuz?"

"Reenie mi? Evet, yeni geldi. Ama bugün *Spinning* dersine katılacak. On dakikaya başlıyor. Burada olduğunuzu haber vermemi ister misiniz?" Masadaki telefona uzandı.

Atılıp engel oldum. "Hayır, lüzum yok!" Sürpriz unsurunu

kullanmak daha akıllıca bir yaklaşım olacaktı. Resepsiyondaki kadının şöyle bir anons yaptığını hayal ettim: *Bayan Borovkov'un dikkatine. Tuttuğunuz kiralık katil lobide ve sizinle görüşmek istiyor.* Suratıma bir gülümseme oturttum. "Derste bulurum onu."

"Ayakkabıya ihtiyacınız olacak mı?"

Spor ayakkabılarıma baktım. Başımı iki yana salladım.

"O zaman sizden bazı sağlık ve güvenlik formlarını doldurmanızı ve imzalamanızı rica edeceğim. Bitirdiğinizde parmak izinizi alırım. Çok kısa bir işlem. Kadınların soyunma odası şu koridorun sonunda, hemen sağda. Eğitmenlerimiz size dersin hangi salonda yapılacağını gösterir."

"Teşekkür ederim." Klipsli dosyayı alıp boşlukları sahte bir isim ve adresle doldurdum. Resepsiyonist başka biriyle ilgilenmek için arkasını döndüğü sırada dosyayı bankoya bıraktım ve parmak izimi almasına fırsat vermeden soyunma odasının yolunu tuttum.

Başımı yerden kaldırmadan yürüdüm. Bir tek önünden geçtiğim spor salonlarına göz atarak Vero'nun tanımına uyan uzun, siyah, düz saçlı ve bol estetikli bir kadın var mı diye baktım o kadar.

İki yanında keskin ışıklı raketbol kortlarının olduğu uzun bir koridorda bir grup kadın toplanmıştı. Biraz ilerideki salonun kapılarının açılmasıyla oraya akın ettiler. Aralarında kuzguni siyah saçlı birini görünce hemen o tarafa seğirttim. *Spinning* odasının kuyruğuna girmek için koştururken Irina'nın parasıyla dolu çanta sırtımda hoplayıp zıplıyordu.

Kimsenin ayağına basmamaya çalışarak kalabalıkla birlikte içeri girdim. Bu arada hepsinin bovling ayakkabılarına benzeyen ve tabanları krampon gibi çivili birörnek siyah ayakkabılar giydiğini fark ettim. Beyaz ayakkabılarım da tıpkı Delia'nın prensesli sırt çantası gibi bulunduğum ortamla tuhaf bir zıtlık içindeydi.

Spinning dersinin yapılacağı oda kare şeklinde ve karanlık denebilecek kadar loştu. Sıra sıra sabit bisikletlerin olduğu alan, son modaya uygun bir şekilde metalik boruların kapatılmadan

bırakıldığı tavandan sarkan mor ampullerle aydınlatılmıştı. Kadınların her biri bir bisiklete geçti. Oturma yerlerini boylarına göre ayarlayıp suluklarını kenarlardaki bölmelere yerleştirdiler ve neşeyle laflayarak pedalların üzerinde ısınma hareketleri yapmaya başladılar.

Eğitmen kadın odanın ortasındaki bir bisiklete tünedi ve kulaklığının mikrofonundan ses denemesi yaptı. Pedallardaki ayakkabılarını bağlamak için eğilen Irina'nın kömür karası saçlarını kısacık bir an için gördüm. Atkuyruğu odanın ışıkları altında eflatun rengi parlıyordu. Müzik başladığında yanındaki bisiklete koştum.

"Bu dolu mu?" Arkamdaki hoparlörlerden bangır bangır tekno müzik sesi geliyordu. Sesimi duyurmak için bağırarak tekrar sormak zorunda kaldım.

Irina bana baktı. Başını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi. Ama beyaz ayakkabılarımı gördüğü gibi kaşlarını kaldırdı ve bir daha da yüzüme bakmadı. Olsun, böylesi daha çok işime gelirdi. Yüksek müzik çalan karanlık bir odada bir sürü insanla birlikteydik. Beni doğru düzgün görmeyecekti ve muhtemelen konuştuklarımızı hiç kimse duymayacaktı.

Ayaklarımı pedallara koydum ve neon beyazı ayakkabılarımla onları birkaç tur ağır ağır çevirdim. Bir yandan da göz ucuyla Irina'yı süzerek onu taklit ediyordum. Çok zor değilmiş diye düşünürken eğitmen bağırarak komutlar vermeye başladı.

Bütün sınıf aynı anda bisikletlerin üzerinde ayağa kalktı ve ışıklar müziğin ritmine göre değişerek önce yeşil ve sonra mavi oldu. Sınıfa ayak uydurmaya çalışıyordum ama hep geç kalıyordum. Çabucak etrafıma bakındım. Herkes derse konsantre olmuştu. Tam sırasıydı.

"Irina?" dedim yüksek müzikte sesimi duyurmak için mecburen biraz bağırmak zorunda kalarak.

Başını belli belirsiz bana doğru çevirdi ama beni duyduğunu biliyordum.

"Arkadaşımla tanıştın," dedim soluk soluğa pedal çevirirken.

"Ona para verdin ve senin için bir iş yapmamı istedin. Ama bir yanlışlık oldu ve konuşmamız gerek."

Gözleri kollarıma, bacaklarıma ve bir türlü ritmi yakalayamayan ayaklarımdaki diş macunu beyazı ayakkabılara kaydı. Daha tek damla ter dökmemişti. "Bir yanlışlık yok," dedi. Sesi de bakışları kadar sert ve ürkütücüydü. Belirgin bir aksanla konuşuyordu. "Para senin," diye ekledi ve çenesiyle beni işaret ettiğinde sopa gibi kâkülleri sert hatlı yüzüne düştü. "İş bittiğinde paranın kalanını alacaksın. Konuşacak bir şey yok."

Eğitmen gruba seslendi. "Biraz hızlanmaya hazır mısınız, hanımlar?" Tempo artarken odadan tezahüratlar yükseldi. Bisikletlerinin üzerinde hop oturup hop kalkan gruba ayak uydurmaya çalışıyordum ama popom yere yapışmış ve pedallardaki ayaklarım bağımsızlıklarını ilan etmişti. Birden boşa bastım ve pedal sertçe topuğuma çarptı. Bu işkenceye katlanmak için Irina'dan daha çok para istemeliydim.

"Anlamıyorsun, sorun şu ki," dedim nefes nefese. "Ben sandığın gibi biri değilim. İstediğin şeyi yapabilecek niteliklerim yok."

"Patricia öyle söylemedi. Hem becerikli hem de temiz iş çıkarıyor dedi."

"Yanılıyor."

"Hiç sanmıyorum. Patricia kocamın ne iş yaptığını biliyor. Senin bu işe uygun olduğuna inanmasa bana tavsiye etmezdi."

"Ama ben yapmadım!" Gidonu bırakıp elimi göğsüme vurdum. Dengemi kaybedince yine boşa bastım. Neyse ki bu sefer pedalı topuğuma çarpmadan yakaladım. "Şeyi ben..." Etrafıma bakındım ama baslar o kadar yüksekti ki, diğerlerinin bizi duymasına imkân yoktu. "O işi ben bitirmedim." Ensemden terler süzülüyor, üst bacaklarım alev almış gibi yanıyordu. "Baş başa konuşabileceğimiz bir yere gidemez miyiz? Sana açıklamak istiyorum. Bende sana ait bir şey var. Onu geri vereceğim." Pedal çevirirken yerde aramızda duran Disney çantaya baktım.

"Açıklanacak bir şey yok," dedi diğerleriyle aynı anda oturup tekrar kalkarken. "Patricia'nın kocasının icabına baktın mı? Evet."

"Hayır, bakmadım," dedim zar zor soluk alarak. "Yani evet ama..." Endişeyle çevreme göz attım fakat kadınlar gözlerini eğitmene dikmiş, manyak gibi pedal çeviriyordu. Bangır bangır müzik sesinden aklımı toplayamıyordum.

"Tempo!" diye bağırdı eğitmen.

Irina dizlerinin arasındaki tokmağı iterek aletin zorluğunu bir kademe daha artırdı ve yine pedalların üzerinde ayağa kalktı.

Gruba ayak uydurmaya kararlı olduğum için ben de aynısını yaptım. Pedallarım vahşi canavarlar gibi şahlandı. Daha da hızlı çevirmeye başladım çünkü durursam topuklarımı çiğnemelerinden korkuyordum.

"Tek seçeneğim sensin," dedi. Nihayet alnı terden parlamaya başlamıştı. "Kocam sizin meslekteki diğer herkesi tanıyor. Ama seni," dedi sırılsıklam olan yakama göz atıp sırıtarak. "Seni tanımıyor. Çok kolay olacak..." Bakışları pedallardan uçan ayaklarıma kaydığında gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Çünkü senin gibi birine karşı temkinli davranmaz."

Müthiş. Beni sadece nitelikli bulmakla kalmıyor, bir de bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu düşünüyordu.

"Tempo!"

Hay senin tempona...

"Birinin öğrenmesinden korkmuyor musun?"

"Kimin? Feliks'in mi?" diye sordu beni hazırlıksız yakalayarak. Ritmi bir an bile kaçırmadan eliyle *boş ver* dercesine bir işaret yaptı. "Feliks aile içi meselelerle ilgilenmez. Andrei güzel bir yüze kanıp tedbiri elden bırakırsa Feliks onun başına geleni sonuna kadar hak ettiğini düşür. Andrei'in bu aralar dikkati dağınık. Feliks'e yük olmaya başladı. Feliks'in şimdiye kadar ondan kurtulmadığına şükretsin."

"Zorlayın, millet!" diye bağırdı eğitmen. "İyice zorlayın!" Bu kadın dalga mı geçiyordu? En son Zach'i doğururken bu kadar zorlanmıştım.

Grup inleyerek aynı anda hızlandı. Tanrım, nasıl bir kâbusun içine düşmüştüm ben? Bacaklarımı hissedemiyordum ama geri

kalan her yerim sızım sızım sızlıyordu. Odanın duvarları gökkuşağının renklerine boyanıp bir disko parçası çalmaya başladığında Irina vahşice sırıtarak motosiklet sürer gibi bisikletinin üzerine yattı. Işıklar yanıp sönüyor, sirenler çalıyor ve bas gümbürdüyordu. Kalbim göğüs kafesimi deli gibi dövüyordu.

"Bana hayır dediğin için sana saygı duyuyorum," diye bağırdı Irina. "Durumunu anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Daha fazlasını istemene de saygı duyuyorum."

"İstemiyorum... Gerçekten!"

"İşte böyle! Biraz daha!" diye böğürdü eğitmen.

"Hayır," diye inledim hırıltılı nefeslerimin arasında. "Daha fazlasını istemiyorum."

Irina gülümsedi. Salgıladığı endorfinler yüz hatlarını yumuşatmıştı. Bundan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Kadın mazoşistin tekiydi. "Erkeklerin dünyasında kadın olmak zor," dedi. "Değersiz olmaya şartlanmışız. Ama ben de sana bu yüzden inanıyorum işte. Bu işi yapacaksın ve sana Feliks'in aynı iş için bir erkeğe vereceği rakamı ödeyeceğim. Kadınlar birbirini desteklemeli. Patricia'nın bana özellikle seni tavsiye etmesinin nedeni de buydu. O da kadın gücüne inanıyor."

"Onun için endişelenmiyor musun?" diye sordum soluk soluğa.

"Neden?"

"Polis her yerde onu arıyor. Ya bulurlarsa?"

"Sana ondan kalan herhangi bir şey bulabileceklerini düşündüren ne?"

Bacaklarımı hareket ettirmekten vazgeçtim ve ayaklarım pedallarla birlikte dönmeye devam etti. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışları buz gibiydi ve beni yan gözle süzerken yüzünde en ufak bir keder ya da pişmanlık yoktu. "Patricia Mickler diye biri yok artık. O işin icabına baktım."

Nefesim kesildiğinden konuşamadım. Irina Borovkov'un itirafını duyan oldu mu diye etrafıma bakındım. Ama herkesin

gözü eğitmendeydi. Irina dışında. Ağzını çarpıtarak bana gülümsedi. Şakağından bir ter damlası süzüldü ama her nasılsa kalp hızı bundan hiç etkilenmemiş gibi sakin görünüyordu.

"Böylesi herkes için daha iyi," dedi. "Senin için de öyle. Patricia ürkekti. Gözünü korkutmak kolaydı. Polis üzerine giderse aptalca şeyler söyleyebilirdi. Bu da ikimizi tehlikeye atardı."

Soğukkanlılığı karşısında ağzım açık kaldı. Bacaklarım o kadar uyuşmuştu ki pedal çevirmek şöyle dursun adım atacak hâlim kalmamıştı. Patricia Mickler ölmüştü. Irina, konuşmasın diye öldürmüştü onu. Henüz işlemediğim bir cinayeti örtbas etmek için hem de. Arkadaş olduklarını sanıyordum. Kadın dayanışmasına ne olmuştu?

Müzik sesi zirveye ulaştı, basın gümbürtüleri odadaki her bir nefesin ve sesin önüne geçti. Ciğerlerim yanıyordu. Ağzım o kadar kurumuştu ki dilimi oynatamıyordum. Dersten sonra Irina'nın peşinden soyunma odasına gidecek ve ona parasını verip bir daha yüzünü görmek istemediğimi söyleyecektim. Patricia'yla aralarında olup bitenlerin benimle ilgisi yoktu. Müzik sustuğunda rahat bir nefes aldım ve önümüzdeki kadınlar bisikletlerinden indi. Irina yüzünü havluyla kurulayarak bana döndü.

"İş bitince ararsın." Attan iner gibi bacağını bisikletin üzerinden aşırttı, havlusunu omzuna attı ve benim dilim çözülene kadar kapıya varmıştı bile.

"Dur, beni bekle!" diye seslendim. Bisikletten inmeye çalışırken Delia'nın sırt çantasını devirdim. Birden dizlerimin bağı çözüldü, ter içinde yere yığıldım ve sarsakça debelenmeye başladım. Önümdeki bisikletçi elini uzatarak ayağa kalkmama yardım etti. Ama Irina'yı gözden kaçırmıştım. Ağrıyan dizlerim ve tutmayan bacaklarımla kapıya koştum. Sırt çantası terli sırtıma buz gibi yapışmıştı. Odadan çıktığımda Irina'yı göremedim.

Çeşmeye ağzımı dayadım ve suyun madeni tadına aldırmadan kana kana içtim. Sonra terli yüzüme su çarptım ve deminki konuşmanın kötü bir rüya olmasını diledim. Harris Mickler'ı öldür-

mem için beni tutan kadın ölmüştü. Beni bu işe o bulaştırmıştı ve yalnızca o temize çıkarabilirdi. Ne hissedeceğimi bile şaşırmıştım. Emin olduğum tek şey Irina Borovkov'un da kocası kadar cani ruhlu olduğuydu ve parası hâlâ bendeydi. İşi bitirmezsem bana ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gerçi o açıdan bakınca, işi yapsam bile bana neler yapacağını hiç bilmiyordum.

Doğrulurken sırt kaslarımdan çıtırtılar yükseldi ve arkamı döndüğümde su içmek için bekleyen adamla burun buruna geldim.

Elinde raket vardı ve tişörtünün eteğiyle terli yüzünü siliyordu. Alttan görünen güneş yanığı karın kaslarına göz atmadan edemedim. Sonra tişörtünü yüzünden çekti ve nefesimi tuttum. Julian Baker alnına düşen buklelerini arkaya savurdu. Yanakları hafifçe kızarmış ve bal rengi saçları terden koyulaşmıştı.

Hemen başımı eğdim ve atkuyruğumdan kurtulan saçlarımla yüzümü gizledim. GMU yalnızca birkaç kilometre ötedeydi ve aptal gibi burada ona rastlama ihtimalimi hiç hesaba katmamıştım. Ya da eğer böyle bir şey başıma gelirse ne yapacağımı düşünmemiştim.

Bana yol vermek için yana çekildi ve ben de aynı anda hareket edince yanlışlıkla birbirimizin ayağına bastık.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, Julian beni incelerken.

"Ben özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım." Kolumu nazikçe tutuyordu. Göz teması kurmaya çalıştığında başımı çevirdim. Kaçıp gitsem hem şüphe çekecek hem de kabalık etmiş olacaktım. Ama kim olduğumu anlarsa ve Irina'yla aynı derste olduğumu fark ederse Dedektif Anthony'yle sonraki konuşması Irina'nın tabiriyle ikimizi de tehlikeye atardı. Hangi odadan çıktığımı fark etmediğimi umdum. Belki de hemen gidersem beni tanımazdı.

"*Spinning*'de miydin?" diye sordu nefes nefese. "İnsanın canını çıkarıyor o ders." Raketiyle demin çıktığım salonu işaret etti.

"Kesinlikle," dedim başım önde ve arkamı dönüp soyunma odasına doğru yürüdüm.

"Bekle." Arkamdan koştu. "Daha önce karşılaşmış mıydık?"

"Sanmıyorum." Yüzümde gram makyaj yoktu. Yanaklarımın parça parça kızardığını tahmin ediyordum. Kumral saçlarım kafama yapışmıştı ve uykusuzluktan kaynaklı gözaltı torbalarım olduğu gibi ortadaydı.

"Emin misin?" diye sordu beni birkaç adım geriden takip ederek.

Duraksadım ve ona son kez bakmakla kaçıp gitmek arasında ikilemde kaldım. Uysal yüzüyle tatlı tatlı gülümsüyordu ve terli tişörtü tüm kaslarını gözler önüne seriyordu. "Evet. Seni mutlaka hatırlardım."

"Nedense tanıdık geliyorsun." Bu arada soyunma odasının kapısına varmıştım. Vücudundan yayılan temiz ter kokusunu alabileceğim kadar yakındık. Hâlâ düzene girmeyen nefesi enseme çarpıyordu.

Arkamı dönmemeliydim. *Kesinlikle* dönmemeliydim. Vero haklıydı. Julian'la iletişim kurmak hem aptalca hem de tehlikeliydi. Özellikle de Nick'in Lush'ta sorular sormaya başlamasından sonra. Kim olduğumu anlarsa Julian beni tanıyabilecek tek kişiydi. Yine de bir yanım ona her şeyi anlatmak istiyordu.

Saçlarımın arasından baktığımda parçaları birleştirmeye çalışır gibi gözlerini kıstığını gördüm.

"Gitmeliyim." Soyunma odasının kapısını iterken sırt çantasını göğsüme bastırdım. "Şeye geç kaldım..."

İçeri girdim ve kapıyı kapayıp sırtımı ona yasladım. Umutla soyunma odasına baktım ama Irina gitmişti.

27. BÖLÜM

"PATRICIA MICKLER'IN ÖLDÜĞÜNE inanamıyorum." Vero, Charger'ın şoför koltuğunda kaykılarak Theresa'nın emlak ofisinin kapısını gözledi. Arabayı özellikle otoparkın en uzak ucuna park etmiştik. Zach arka koltukta bir yandan Vero'nun cep telefonundan çizgi film izlerken diğer yandan balık kraker yiyor ve kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler söyleniyordu. "İyi mi oldu kötü mü oldu bilemiyorum."

"Patricia'nın ölmesi nasıl iyi bir şey olabilir ki?"

"Onu bulamayacaklarına göre seni asla gammazlayamayacak."

"Evet ama Irina'yı unutuyorsun." Kocasını öldürmezsem muhtemelen Patricia'ya yaptığı gibi beni de sırtımdan bıçaklamakta tereddüt edeceğini sanmıyordum.

"Sence Patricia'yı kocasına mı öldürttü?"

Arka kapıdaki bıçak gözümün önüne gelince dehşetle ürperdim. "Neden olmasın?" Irina beni köşeye sıkıştırmıştı. Andrei'in işini bitirmezsem Andrei benim işimi bitirecekti. Ama şimdi bunları düşünecek vaktim yoktu. Önce Theresa'ya bir tanık bulmalıydım ki başıma bir felaket geldiğinde çocuklarıma bakacak biri olsun.

Koltuğumda kıpırdanarak saate baktım ve kahvaltıda o ikinci kahveyi içtiğime pişman oldum. Delia sadece öğle yemeğine kadar anaokulundaydı ve bir saat önce buraya geldiğimizden beri heyecan verici hiçbir şey olmamıştı.

"Çişim geldi," dedim.

"Gizli görevde işenmez."

"Gizli görevde değiliz."

"Öyleyiz. Şüpheliyi gözetliyoruz."

"Sen onu sidik torbama anlat."

"Yeni arabama işersen prensip gereği seni öldürürüm." Vero için söylemesi kolaydı. Daha yirmi iki yaşındaydı ve hiç doğurmamıştı. Bıraksan menopoza kadar çişini tutabilirdi.

"Ne aradığımızı bile bilmiyoruz," diye homurdandım.

"Seksi dedektifi duydun. Şüpheli bir şeyler arıyoruz."

"Theresa'ya o gece nerede olduğunu doğrudan sorsak daha mantıklı olmaz mı?"

Vero gözlerini devirdi. "Theresa Hall sana karşı ne zaman dürüst oldu? Koskoca bir yıl boyunca arkandan kocanla işi pişirdikten sonra herhangi bir salı gecesi ne yaptığını sana neden söylesin?"

Omuzlarım düştü. Kıçım yarım saat önce uykuya dalmıştı zaten. "Theresa burada. Steven da çiftlikte. Neden evlerine girip etrafı kurcalamıyoruz?"

"Bir," dedi Vero parmağını havaya kaldırarak, "o dediğin haneye tecavüze girer ve bunun için herhangi bir ödeme almadık. İki, Steven o gece çalışırken Theresa onun arkasından iş çevirdiyse evdeki tüm izleri ortadan kaldırmıştır. Theresa bile o kadar salak değil. Delillerin hepsi bilgisayarında ya da cep telefonundadır. Onları da..."

"Çıktı," dedim Theresa'nın uzun bacaklarıyla yüksek topukları lobinin camlı kapılarının ardında belirdiğinde. Kanatlı kapılar açıldı. Arkasından şık takım elbiseli bir adam çıktı. "Ha siktir. Feliks Zhirov."

Siyah Town Car önlerinde durdu. Andrei inip Feliks'e kapıyı tuttu. Theresa profesyonel bir tavırla elini uzattı ama Feliks onu kendine çekip yanağından öpmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı. Theresa hafifçe kızardı ve binanın pencerelerine kaçamak bir bakış fırlattı.

"Profesyonellikten ötesi var gibi bir hava alıyorum," dedi Vero.

Feliks, Theresa'yı uzun uzun ve hayranlıkla süzdükten sonra arabasının arka koltuğuna oturdu. Town Car kaldırımdan ayrılır ayrılmaz Theresa doğruca BMW'sine doğru yürüdü.

"Sence neler oluyor?" diye fısıldadı Vero.

"Bilmiyorum." Tek bildiğim bunu Dedektif Anthony'den önce öğrenmem gerektiğiydi. Arka koltuktaki bebek bezi çantasından peruklu eşarbımı çıkardım. Onu çabucak başıma bağlayıp Vero'nun gözünden aynalı güneş gözlüğünü kaptım. "Burada kal. Hemen dönerim."

"Nereye gidiyorsun?" diye tısladı, güneş gözlüğünü takıp arabadan inmeye yeltendiğimde.

"Theresa'nın Feliks Zhirov'la ne yaptığını öğrenmeye." Lush gecesi nerede olduğunu da tabii. Otoparktan geçtim ve fikrimi değiştirmeden önce kendimi lobiye attım. Resepsiyon görevlisi başını kaldırdı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlüğü burnuma indirip üzerinden kadına baktım. "Ben, Bay Zhirov'un özel asistanıyım. Bayan Hall'le bir görüşmesi vardı ve ofisinde önemli bir şey unutmuş. Onu almamı rica etti." Gözlüğü tekrar yukarı ittim.

Resepsiyon görevlisi telefonuna uzandı. "Bayan Hall şimdi çıktı. Hemen ararsam belki yetişirim."

"Hayır!" diye atıldım. Sonra kendimi topladım ve daha sakin bir sesle ekledim. "Hiç gerek yok. Bay Zhirov o kadar bekleyemez. Ben alırım."

Kendimden emin bir tavırla koridorun ucundaki camlı kapılara doğru yürüdüm. "Bayan Hall'ün ofisi hangisi?" diye seslendim omzumun üzerinden.

"Soldan en sonuncu," dedi kadıncağız ne yapacağını şaşırarak. "Biraz bekleseydiniz, Bayan Hall'ü..."

Cam kapının arkamdan kapandığını duydum. Başımı eğerek

yürüdüm ve arka köşedeki ofisin önünde duraksadım. Kapı tokmağını çevirirken kilitli olmaması için dua ettim. Neyse ki kapı açıldı. Theresa ortak ofis kullanıyordu. Odadaki dört masanın sadece biri doluydu ve orada oturan kadın sırtı bana dönük vaziyette telefonla konuşuyordu. Ses çıkarmadan içeri süzüldüm.

Theresa'nın masasını bulmak zor olmadı. Evi gibi derli topluydu ve üzerinde çerçeveli nişan fotoğrafları duruyordu. Bir ajanda ya da takvim yoktu. Sadece bilgisayarı ve birkaç dosya çekmecesi vardı. Mouseu oynatırken omzumun üzerinden kadına baktım ama konuşmaya dalmıştı. Karşıma şifre ekranı çıktı.

Kahretsin. Theresa'nın şifresini tabii ki bilmiyordum ve bir tahmin oyunu oynamaya vaktim yoktu. Onunla ilgili tek bildiğim, kirli çamaşırlarını asla ortalıkta bırakmadığıydı. Dosya çekmecesini açtım. Yarısı dolu bir sakız paketi, uçları çiğnenmiş kalemler, ataçlar, biraz bozuk para, buruşturulmuş yapışkanlı notlar... Altlarında birkaç dosya ve sarı, çizgili bir not defteri buldum. Deftere okunaksız notlar almıştı. Dosyaları karıştırdım. Üzerinde *Zhirov* yazanı alıp ötekileri yerine koydum. Çabucak dosyanın içine göz attım. Emlak ilanları, haritalar ve el yazısıyla alınmış notlar vardı. İlanların hepsi iki hafta önce, Harris Mickler'ın ortadan kaybolduğu gün basılmıştı.

Dosyayı ve defteri göğsüme bastırıp çekmeceyi kapadım. Harris'in kaybolduğu gece Theresa'nın ev gezdirdiğine dair kanıt bulabilirsem Nick'e gönül rahatlığıyla bir müşterisiyle olduğunu söyleyebilir ve kadının yakasından düşmesini sağlayabilirdim.

Tam arkamı dönüp gidecektim ki masadaki bir fotoğrafa gözüm takıldı. Dikkatimi çekenin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de Steven'la olmayan tek resim o olduğu içindi. Ya da fotoğraftaki kızı gözüm bir yerlerden ısırdığı için. Kolunu Theresa'nın omzuna atmıştı ve ikisi de genç, yanık tenli ve sarışındı. Üzerlerinde Yunanca harfler olan üniversite kız öğrenci birliği sweatshirtleri giymişlerdi. Çerçevede BFF4EVR* yazıyordu.

* Sonsuza dek en iyi arkadaş. –*çn*

Hakkında çok şey duyduğum Amy Teyze bu olmalıydı. Kızıma göz makyajı yapmayı öğreten, cumartesi günlerini çocuklarımla geçiren ve hapse girersem Steven'la Theresa'nın onları büyütmesine yardım edecek kadındı ve onunla hiç karşılaşmamıştım.

"Ah, Theresa. Bir şey mi unuttun?" Fotoğrafa o kadar dalmıştım ki arkamdaki kadının telefonu kapadığını fark etmemiştim. Peruklu eşarp kafamı kaşındırmaya başlamıştı ve arkamı dönmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Evet," dedim elime öksürerek.

"Aradığını buldun mu?"

Theresa'nın iyiliği için öyle umuyordum.

Ona dönmeden Feliks Zhirov'un dosyasını havaya kaldırdım ve ihtiyaç duyduğum cevapları içinde bulacağımı umarak kadının yanından geçip kapıya koşturdum.

Çocuklar uyurken Vero'yla çalışma odamda yere oturup Feliks'in dosyasıyla Theresa'nın notlarını halıya serdik. Theresa'yı Nick'in radarından çıkarmak için tek bir tanık yeterli olacaktı. Theresa'nın malum salı gecesi nerede olduğunu ve daha önemlisi, bunu neden gizlediğini ortaya çıkarmalıydık. Feliks Zhirov gibi kötü şöhretli bir adamla iş yaptığının bilinmesini istemiyordu muhtemelen. Öte yandan, bu ondan bekleyeceğim türden bir davranış değildi. Theresa sosyal statü ve prestij için yaşardı. Feliks gibi yüksek profilli bir müşteriyle caka satma fırsatı bulsa, adamın siyah limuzinin açılır tavanından başını uzatıp bunu avaz avaz haykırmaktan çekinmezdi. Feliks Zhirov'la ilişkisinin mahiyetini bilmiyordum ve Fairfax Bölgesi Polis Departmanı'nın da en azından şimdilik bundan haberi olmamalıydı. İzini sürdükleri her ipucu onları Andrei'e bir adım daha yaklaştıracaktı. Dolayısıyla Vero'yla bana da tabii.

"Bence yatıyorlar," dedi Vero. "Onun için Steven'ın öğrenmesinden ödü kopuyor."

"Olabilir. Ya da belki o salı gecesi Feliks'le değildi. Belki başka biriyleydi."

"Öyleyse neden polise anlatmıyor? Yok, kesin Rus'la düzüşüyor. Herifin buna nasıl baktığını görmedin mi? Hele o öpücüğün her tarafından, *Seni çıplak hayal ediyorum* filan akıyordu."

Feliks'in dosyasını karıştırdım. Yeni bir mülk alımı için Theresa'ya gayrimenkul danışmanı olarak yetki verdiğini belirten bir anlaşma imzalamıştı. Dosyada Feliks'in istediği kriterleri karşılayan mülklerin bir listesi de vardı. Bazı adreslerin üzeri çizilmişti. Bir sürü kroki ve şema olmasına bakılırsa, Zhirov kendine bir arazi arıyordu. Haritalarda kırsal kesimdeki büyük parseller işaretlenmişti. Arazi sınırlarının üzeri sarı keçeli kalemle çizilmiş ve kenarlarına notlar alınmıştı: anayollara çok yakın, çok ağaçlık, fazla çorak, kanalizasyon sistemi iyi değil, çok eğimli... Feliks hepsini reddetmişti.

"Salı gecesi saat dokuzda kır tepelerinde gezinecek hâlleri yok ya?" Haritaları yere atıp gözlerimi ovuşturdum. Vero haklı olabilirdi.

"Sen beni dinle. Herifin lüks arabasının arkasında işi pişiriyorlardı diyorum."

Vero'nun çıkarımının akla yatkın olması mı yoksa bunun Steven için anlamı mı daha kötüydü bilmiyordum. Ona üzüldüğümden değildi. Belli ki Steven da çim çiftliğindeki Bree'yle gününü gün ediyordu. İlişkilerinin karanlık taraflarını öğrendikçe tam birbirlerine layık olduklarını düşünmekten kendimi alamıyordum. Ve sahip oldukları şeyle ilgili kıskançlığım giderek azalıyordu.

Theresa'yla kankası Amy'nin fotoğrafını hatırladım. Acaba o fotoğraf da Theresa'nın çerçeveletip evinin girişinde gururla sergilediği diğer fotoğraflar gibi sahte miydi? Theresa gerçekten de Amy'yle bu kadar yakın mıydı yoksa yalnızca öyleymiş gibi mi yapıyordu?

Vero sarı not defterinin üzerine eğilerek bir ipucu aramaya devam etti. Çocuklarıma kendi çocukları gibi bakıyordu. Steven'a

kafa tutmuş ve faturalarımı ödemişti. Kitap taslağımın hepsini okuyup yazdıklarıma bayılmıştı. Birlikte bir ceset gömmüştük, daha ötesi var mıydı? Ama ikimizin tek kare pozu yoktu. Belki de buna ihtiyacımız olmadığı içindi. Belki birbirimize hiçbir şey kanıtlamaya ihtiyacımız yoktu çünkü bunu çoktan yapmıştık.

"Onlara acıyorum," dedim.

"Kime?"

"Stevan'la Theresa'ya."

Acı bir kahkaha attı. "Enerjini boşa harcama. O kadında ne buluyor anlamıyorum. Malum şey dışında."

Çuval gibi tişörtüme, üzerindeki sarı bebek maması lekelerine ve eteğindeki küçük yırtığa baktım. Çırılçıplak soyunup aynanın karşısına geçsem yine de bir anne gibi görünürdüm. Gözlerimin altındaki koyu uykusuzluk gölgeleriyle kimseyi aksine ikna edemezdim. Pamuklu iç çamaşırlarımdaki delikler ya da gebeliklerimden geriye kalan çatlaklarla da öyle.

Julian'ın bana iki çıkma teklifi edişinde de Theresa gibi giyinmiştim. Dün spor salonunda kim olduğumu anlasa yine de benimle ilgilenir miydi diye merak ediyordum doğrusu.

"Ne oldu?" Vero çorabımın burnunu çimdikledi.

"Erkekler neden hep Theresa gibi kadınlara âşık oluyor?" Sahi neden hepsi de Theresa'ya Feliks gibi bakıyordu? Onu çıplak hayal edermiş gibi?

"Taşaklı sarışın bomba imajının altındaki gerçek Theresa'yı görebilseler topuklarını kıçlarına vura vura kaçarlardı eminim." Ben de bundan korkuyordum. Sıkıntıyla iç çekip Feliks'in dosyasını elimden bıraktım. Vero onu alıp bana sarı defteri verdi. "Değişelim. Belki gözümüzden kaçan bir şey vardır."

Çizgili sarı sayfalara göz gezdirdim. Bir sürü karalamayla doluydu hepsi: lot numaraları, adresler, kuaför randevuları, market listeleri... El yazısının değiştiğini fark edince duraksadım. Steven'ın sadece büyük harfleri kullandığı kaba el yazısını hemen tanıdım.

T-

ÇİFTLİKTE BİR MÜŞTERİYLE BULUŞACAĞIM. ZACH YANIMDA. FINN'İN ACİL BİR İŞİ ÇIKTI. ONA GİDİP GARAJIN KAPISINI KAPATIR MISIN? ELEKTRİĞİNİ KESTİLER VE KAPI SIKIŞTI. AIMEE'Yİ DE GÖTÜR. KAPI DÜŞERKEN BİRİNİN ONU TUTMASI GEREK. TEŞEKKÜRLER. SANA BİR İYİLİK BORCUM OLDU.

Steven bu notu Sylvia'yla buluştuğum sabah yazmıştı. Evin elektriği kesilmiş ve garaj kapısı kapanmamıştı.

...Amy'yle öğle yemeğine çıktıklarında sana uğrayıp garajı kapadılar.

Amy değil. *Aimee.*

"Fotoğraflar..." diye fısıldadım.

Vero başını kaldırdı. "Ne fotoğrafı?"

Ayağa fırlayıp masanın başına geçtim.

"Ne oluyor, söylesene." Bilgisayarımı açtığımı gören Vero bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

"Harris'in telefonunda Aimee diye bir dosya vardı. Eminim."

Arama motorunu açtım ve Harris Mickler'ın iletişim grubunu buldum. Üyelik sayfasına tıklayıp sayfayı aşağı kaydırdım. Theresa'nın vesikalık resminin hemen altında Aimee R ismi yazılıydı ama fotoğraf yeri boştu. İsmine tıkladım fakat profili de boştu. İsmi dışında tüm bilgileri silinmişti.

Sosyal medya sayfalarında da hiçbir bilgiye ulaşamadım. Hesapları silinmiş ya da kapatılmıştı. Aimee R bir hayaletti.

Aradığım kişi bu olmalıydı. Adının yazılışı sıradışıydı ve Harris'in kurbanlarının profiline uyuyordu. Theresa'yla ikisinin birlikte olmasında da bir tuhaflık yoktu çünkü aynı sosyal iletişim grubundaydılar. Her şeyi birlikte yapıyorlardı.

"Bu o. Eminim," dedim. "Grupta son paylaşımını bir küsur yıl önce yapmış. Nick bir kadının isimsiz bir ihbarda bulunduğunu söylemişti. Aşağı yukarı aynı tarihlerde olmalı." Kafamın içinde her şey netleşmeye başlamıştı. "Harris'i iki kişi öldürdü.

Ya Nick, Theresa'dan şüphelenmekte haklıysa? Ya Theresa'yla Aimee, Lush'ın önünde Harris'i beklediyse?"

"Onu takip ettiklerini mi söylüyorsun?"

"Oraya gideceğini biliyorlardı mutlaka. Harris'i minivana bindirdiğimi gördüler." Karanlıkta belki de benim yalpaladığımı sanmışlardı. Harris'in ağırlığını zor taşıdığım için ikimiz de zor ayakta duruyorduk. "Belki yanlış bir fikre kapıldılar ve yeni kurbanının ben olduğumu sandılar. Theresa arabamı tanıyor. Bizi izlediler ve buraya geldiler. Belki de onu öldürmeyi aklından bile geçirmiyordu. Sadece Harris'e engel olmaya çalışıyordu. Ama sonra ben eve girdim ve ellerine bulunmaz bir fırsat geçti." Vero'ya Steven'ın notunu gösterdim. Koyu kahverengi gözlerini kısarak onu okudu. "Motoru kullanmadan kapıyı kapatmayı biliyorlardı. Bunu daha önce de birlikte yapmışlardı."

Vero'nun yüzü bembeyaz kesildi. "Theresa'nın o gece nerede olduğunu Nick'e söylememesine şaşmamalı. Harris Mickler'ı gerçekten Theresa ve Aimee'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama Nick bir sebebe ihtiyacı olduğunu söylemişti." Theresa'nın bir sebebi vardı. Ben de ona gerekli araçları sağlamış, eline büyük bir fırsat vermiştim.

Ama Nick'e şüphelenmekte haklı olduğunu söylersem... Ona Aimee'den bahsedip aradaki bağlantıyı kurmasına yetecek kadar bilgi verirsem Aimee'yle Theresa suçlu olsun ya da olmasın, yerdeki ekmek kırıntıları Nick'i benim garajıma getirecekti. Birden Nick'in Feliks hakkında öğrenebilecekleri o kadar da korkunç gelmedi.

Çantamdan Nick'in kartvizitini çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Vero telaşla. "Nick'e bunları anlatamazsın!"

"Anlatmayacağım," dedim mesajı yazarken. "Theresa'ya nerede olduğunu doğrulayacak bir tanık vereceğim sadece."

Vero omzumun üzerinden başını uzatıp Nick'e yolladığım mesajı okudu: *Sanırım Theresa, Steven'ı aldatıyor.*

28. BÖLÜM

ÇALIŞMA ODAMA GİRERKEN parmaklarım kaşınıyordu. Garajdaki sahneyi yazdıktan sonra tıkandığımı hissediyordum. Theresa'nın olaydaki rolüyle ilgili açıklamamdan sonra neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aslında bu hikâye akışı gayet mantıklıydı. Tüm parçalar yerine oturuyordu. Ve kendimi işin içine karıştırmadan bu kitabı bitirmek için bir aydan az vaktim vardı.

İsimleri değiştirsem bile hikâyemdeki katiller Theresa'yla Aimee olamazdı. Gerçeğin bu kadar yakınında dolaşmak düpedüz aptallıktı. Hayır, bu hikâye başka bir yöne doğru akmalıydı. Katil efsanevi bir karakter olmalıydı, insanların bunun kurmaca bir hikâye olduğuna inanmasını sağlayacak tipik bir katil. Daha önce televizyonda ya da sinema ekranında gördüklerine benzeyen biri. Gerçek hayatta da Dedektif Anthony'nin aklına sokmayı planladığım katil tam da böyle biriydi.

Feliks Zhirov neredeyse dokunulmazdı. Georgia'nın dediklerine bakılırsa suçları boyunu aşsa da bir gününü bile hapiste geçirmemişti. Feliks doğrudan olmasa bile bir soruşturmaya dahil olacağının kokusunu aldığı an bu dosyayı bir daha açılmamak üzere kapattıracaktı. En güvenli seçeneğim oydu. Theresa'yla ikimizin hapse girmesini engelleyebilecek tek kişi de oydu belki.

Çalışma masamın başına geçtim ve taslağımı açıp şimdiye kadar yazdığım sahnelere göz gezdirdim: Tecrübeli kiralık katil, sorunlu kocayı öldürmesi için tutulur. Hedefini tespit edip izini

sürer ve onu bir barda ilaçla uyutarak bir çöplükteki terk edilmiş, kapalı bir garaja götürür.

Başımı masaya düşürdüm ve üzerinde etraflıca düşünmeden bu taslağı temsilcime yolladığım için kendimi tekmelemek istedim. Yazdığım detayların hepsi evimi işaret ediyordu. Ama belki hikâyenin odağını biraz değiştirebilirdim.

Kollarımı sıvayıp taslağa giriştim ve kurguyla karakterlerde önemli değişiklikler yaptım. Problem koca yüksek profilli bir mafya babasının muhasebecisiydi. Aynı zamanda çok zengindi ve öldüğünde karısının eline bol sıfırlı bir hayat sigortası çeki geçecekti. Kadın kahramanım ilk içkisiyle ilaçlı içki arasında bir noktada, adamın karısının anlaştıkları rakamı söylediği gibi yabancı bir bankadaki hesabına göndermediğini fark ediyordu. Kurban çoktan derin bir uykuda olduğu için, kadın kahramanım onu bir minibüse atıp yeraltındaki bir garaja götürüyordu. Sonra da kadını arayıp para yoksa iş de yok demek için dışarı çıkıyordu. Bu arada başka biri usulca garaja süzülerek susturuculu tabancayla uyuyan kocayı alnının ortasına sıktığı tek kurşunla öldürüyordu. Kadın kahramanımız neler olduğunu gördüğünde adaleti sağlamayı kendine vazife edinip kocanın ölümünü araştırmaya başlıyordu. Bu arada hem polisin bir adım önünde olabilmek hem de kaçak kadının izini sürebilmek için her şeyden habersiz, tecrübeli bir dedektifle işbirliği yapıyordu.

Evet, diye düşündüm parmaklarımı çıtlatarak. Evet, bu kesinlikle ilgi görecek bir kurguydu! Hikâyemde hukuk fakültesinde okuyan seksi barmenler ya da başkalarının kocalarını ayartan sarışın gayrimenkul danışmanları yoktu. Olayın perde arkasında ilaçla çekilen ahlaksız fotoğraflar ve şantaj da yoktu. Hele velayet savaşlarına ve açlıktan nefesi koktuğu için olmadık işlere kalkışan yazarlara hiç değinmemiştim.

Saatler geçti. Parmaklarım ağrıyordu ve zihnim yorulmuştu. Mutfaktan buram buram yeni pişmiş ekmek, tereyağlı ve biberiyeli tavuk ve haşlanmış sebze kokusu yayılıyordu. Dışarıda

hava kararırken aşağıdan çatal bıçak sesleri gelmeye başladı. Bir mama sandalyesinin çekilirken çıkardığı gürültü. Yemekten sonra Vero'nun elektrikli el süpürgesiyle masanın üzerini temizleyişi. Kimse kapımı çalmadı. Üç yeni bölüm sonra cep telefonumun çalmasıyla sıçradım.

Steven'ın adını görünce bir an açmamayı düşündüm.

"Efendim?" dedim gözlerimi ovuşturup saate bakarken. Çocukların yattığını tahmin ettim. Onlara iyi geceler öpücüğü bile vermemiştim.

"Selam Finn? Uygunsuz bir zamanda mı aradım?" İsmimi söylerken hafifçe dili dolanmıştı. Adımın dudaklarından bir küfür gibi dökülmemesi için kaç kadeh yuvarladığını düşünmeden edemedim.

"Neden?"

"Konuşmaya ihtiyacım var." Sesi yorgun ve biraz da bezgin geliyordu. Bana yaptıklarına rağmen böyle anlarda hâlâ içimin sızlamasından nefret ediyordum.

"İyi misin?" Ekranı kapatıp karanlıkta oturdum ve içki şişesini ağzına dayayıp kallavi bir yudum almasını dinledim.

Öksürdü. "Bilmiyorum," dedi çatallanan sesiyle. "Belki. Pek değilim aslında."

Nişanlısı yerine beni araması çok şey söylüyordu ve aynı zamanda da birçok soru işaretini beraberinde getiriyordu. Bir yıl önce, dördümüz aynı çatının altında yaşıyorduk. Neden gidip her şeyi mahvetmişti?

"Neyin var?"

"Theresa," dedi. "Galiba büyük bir hata yaptım." Dilimin ucuna kadar gelen sert sözleri yuttum. "Ona güvenmekle aptallık ettim. Bir şey saklıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama..."

"Ama ne?" diye sordum. Onu ürkütmekten çekindiğim için üzerine gidemiyordum. "Neden bir şey sakladığını düşünüyorsun?"

Duraksadı. Bir yudum daha aldı ve usulca küfretti. "İç ça-

maşın çekmecesinde para buldum. Çok para, Finn. Önceki gün bir polis eve uğrayıp onu sordu. Theresa'yla konuşmaya çalıştım ama tuhaf bir şekilde savunmaya geçti ve konuşmayı reddetti."

"Belki de ortada konuşulacak bir şey yoktur."

"Bilmiyorum, Finn. Büyük bir müşteri aldı. Bütün vaktini onunla geçiriyor. Adamın arazi baktığını söylüyor ama onu gördüm. Biraz şey..."

"Ne? Yakışıklı mı?"

"Hayır, tekinsiz," diye homurdandı. "Onu araştırdım, Finn. Karanlık işler yapıyor. Ya parayı Theresa'ya o verdiyse? Ya Theresa şey yapmayı planlıyorsa..." Sustu.

"Başka biri için seni terk etmeyi mi?" Ardından gelen sessizlikte bir siren öttü. Sesi hem telefondan hafifçe hem de bizim evin önünden daha net bir şekilde duydum. "Neredesin?" İskemlemi itip kalktım ve jaluzileri araladığımda Steven'ın kamyonetini gördüm. Bana el salladı. "Bekle, dışarı geliyorum," dedim.

Paltomu giyip ayaklarıma ayakkabılarımı geçirdim. Saçlarımı düzeltmeye ya da taytımı değiştirmeye lüzum görmedim. Steven'la bunları çoktan aşmıştık. Soğuk havadan korunmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum ve çimenlerin üzerinden kamyonetine doğru koştum. Uzanıp bana kapıyı açtığında kamyonete bindim. İçerisi sıcak ve havasızdı. Nefesinden gelen viski kokusu kıyafetlerine sinen çim kokusuyla karışmıştı.

Berbat görünüyordu ve uzun zamandır ilk kez bundan gizli bir zevk duymadım. Aramızdaki kol dayama yerinde boş bir viski şişesi duruyordu. Ceketinin önü açıktı ve gömleğini dışarı çıkarmıştı. Saçları parmaklarını defalarca aralarından geçirmiş gibi kafasına yapışmıştı.

Bayan Haggerty'nin mutfak perdesi oynadı. Sabah ilk iş telefona sarılıp komşulara Steven'ın gece gece eski karısının evine geldiğini ve kamyonetinde gizli saklı buluştuklarını yetiştirecekti. "Başka bir yere gidelim mi?"

Steven bakışlarımı takip etti. Sonra omuzlarını sarsa sarsa acı

acı gülüp kontağı çevirdi ve bahçenin çimlerini koca lastikleriyle çiğneyerek üç hamlede kamyoneti döndürdü.

Direksiyonu tutan parmaklarının gevşediğini fark ettim. Belki de ben kullanmalıydım. Neyse ki bir dakika sonra kamyoneti sokağın sonundaki küçük parkın yanına çekti. Motoru kapatıp dışarı çıktı. Ben de indim ve ayın solgun ışığı altında dengesiz adımlarını takip ettim. İlerideki salıncaklara doğru yürüdü.

Birine oturduğunda zincirler şangırdadı. Ben de yanındakine oturdum ve sert plastikten yayılan soğuk yüzünden titredim. Yakındaki otobandan gelen araba seslerini dinleyip tepemizden geçen uçakları izledik.

"Delia'nın doğduğu geceyi hatırladım," dedi yıldız ışıklarıyla bezeli gece göğüne bakarak. Onu göz ucuyla süzdüm. O geceye dair anılarımız bambaşkaydı. Benim tek anımsadığım çektiğim acı, uzun saatler süren doğum ve kasılmalarımın sıklaşmasıyla Steven'a attığım telaşlı mesajlardı. Georgia'nın yüzünü hatırlıyordum. Nefesindeki kahve kokusunu ve elimi sımsıkı tutup polis memuru sesiyle, "Ikın, Finn!" diye haykırmasını. Kocam içkili ve dehşete kapılmış bir hâlde nihayet teşrif edebildiğinde, ablamın hastanenin otoparkında onu bir güzel payladığını da hatırlıyordum. Steven bütün geceyi burada geçirmişti, bu parkta içmişti çünkü baba olmaktan ve her şeyi mahvetmekten korkuyordu. "Korkuyorum, Finn."

"Neden?"

"Theresa'nın o adamla ilişkisi olmasından."

Kaşımı kaldırarak ona döndüm. Salıncağın zincirleri birbirine dolaşıp gerildi. Ayaklarımı yerden kaldırırsam beni hızla ters tarafa döndüreceklerdi ve bunu bilmek nedense içimi rahatlattı. "Senin de bir başkasıyla ilişkin yok mu?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "O kadar mı belli ediyorum?"

"Ben işaretleri okumayı öğrendim diyelim."

Başını iki yana sallayıp botlarına yapışan çamura ve çimlere baktı. "Sadece o değil. Tek yaptığı başkalarıyla yatmaksa belki de bunu hak etmişimdir. Ama bu adamla kanunsuz işler çevirdiğin-

den endişeleniyorum. O herif sağlam ayakkabı değil, Finn. Theresa aptalca bir şey yapıp başını belaya sokmaz umarım. Bana işime ve çocuklarıma mal olacak bir şey. İşi boş ver, bir şekilde toparlarım. Ama çocukları bir kere kaybettim zaten. Bir daha kaybetmeye..." Boynunda bir kas seğirdi ve nemli gözleri sokak lambasının ışığını yansıtarak parladı. "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle. "Her şey için."

"Biliyorum." Elimi uzattım. Bir an elim havada kaldı. Sonra Steven'ın soğuk ve nasırlı parmaklarını hissettim. Onları sıkıca tuttum. Yaptıklarını affettiğim için değil, korkusunu anladığım için. Çünkü bu korkuyu ben de yaşıyordum. Şu anda korkmam gereken her şeyin arasında bu en çok korktuğumdu.

Steven'ın gözkapakları ağırlaştı. Elini nazikçe çekerek beni kendine yaklaştırdı. Nefesinde alkol, korku ve umutsuzluk kokusu aldım. Başını davetkârca belli belirsiz yana eğdi. Neredeyse alınlarımız birbirine değecekti. Ona doğru eğilebilirdim. O kadar kolaydı ki. Ve bir o kadar tanıdık. Ayaklarımı kaldırdım ve salıncak dönerken parmaklarım avucunun içinden kaydı.

"Gerçekten bir iç çamaşırı mankeniyle mi çıkıyorsun?" diye sordu uykulu bir sırıtışla.

Belli belirsiz gülümsedim. "Avukatım bunu cevaplamamamı önerirdi."

Steven başını onaylar gibi salladı. Salıncağının altında birikmiş çalı çırpıları tekmelediğini görünce kıskandı mı acaba diye merak ettim. Gerçi bu benim için önemli miydi o da ayrı bir soruydu.

Doğruldum ve Stevan'ı kolundan çekerek salıncaktan kaldırdım. Ayaklarının üzerinde durabildiğinden emin olana kadar onu bırakmadım. Cebinden kamyonetin anahtarını aldım. "Gel, seni eve bırakayım," dedim.

29. BÖLÜM

CEBİMDE STEVEN'IN ANAHTARININ tatmin edici ağırlığıyla sokağın yukarısındaki sıra evlerden kendi evime doğru yürüdüm. Onu kendi aracıyla eve bıraktığımda anahtarını çaktırmadan anahtarlıktan çıkarmıştım. Bir yıl boyunca benim anahtarım da onda durduğundan bunu sonuna kadar hak ettiğini düşünüyordum doğrusu. Sabah uyandığında anahtarının kaybolduğunu fark edecekti. Theresa'ya anahtarı nasıl kaybettiğiyle ilgili zırva bir hikâye uydurup emanetini geri alana kadar başımın etini yiyecekti. Yalnızca geçici bir süre için bile olsa bu üstünlüğü tatmak hoşuma gitmişti ve temiz havada yaptığım yürüyüş sırasında düşünecek bol bol zamanım oldu.

Ayakkabılarım kaldırımda usulca ilerliyor, hafif esinti kaldırıma saçılan ve her adımımda ayaklarımın altında çıtırdayan kuru yaprakları incecik bir çiy tabakasıyla kaplı çimenlere doğru savuruyordu. Bizim bahçeye girdim ve eve yolu yarılamıştım ki verandada sırtüstü yatan karaltıyı görerek donup kaldım.

"Anlat bakalım," dedi Nick. Uzun bacaklarını öne uzattı ve dirseklerine dayanıp hafifçe doğruldu. "Ne işler çeviriyorsun?"

Ona doğru temkinli bir adım attım ve ancak gülümsediğini gördüğümde rahat bir nefes aldım. Yanına otururken ağzımdan çıkan beyaz dumanlar etrafımızı sardı.

"Ödümü kopardın," dedim elimi göğsüme götürerek. "Arabanı görmedim."

Sokağın aşağısını işaret etti. Eski polis kruvazörü siyah göl-

gelerin arasında hayal meyal seçiliyordu. "Kusura bakma, daha önce gelemedim. İşim vardı. Ne buldun?"

Basitçe anlat, fazla ayrıntıya girme, diye hatırlattım kendime. *Mümkün olduğunca gerçeğe bağlı kal. Bir şekilde oyala onu işte.* "Theresa'nın yasak bir ilişkisi olduğunu düşünüyorum. Müşterilerinden biriyle. Bence o salı gecesi onunlaydı ve Steven'ın öğrenmesini istemediği için susuyor."

"Steven'ın haberi yoksa sen nereden biliyorsun?"

"Vero'yla onu gizli takibe aldık."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. Ardından boğuk bir kahkaha attı. "Gizli takip mi? Bunu ablandan mı öğrendin?"

"Birkaç görevinde yanındaydım," diye kendimi savundum. "O kadar acemi değilim yani."

Dişleri karanlıkta bembeyaz parladı. "Pekâlâ, Dedektif. Ne gördün?"

Gözlerindeki oyunbaz pırıltıları görmezden geldim. "Bir adamla ofisinden çıktı. Otuz beş kırk yaş arası, iyi giyimli ve karizmatik biriydi. Boyu posu yerindeydi. Saçları koyu kumraldı."

"İlişkileri olduğunu nereden çıkardın?"

"Vedalaşmaları pek profesyonelce değildi."

"Nasıl?"

"Adam Theresa'yı yanağından öptü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Vero adamın o sırada Theresa'yı çıplak hayal ettiğini söylüyor."

Nick'in bakışları değişti. Kurt bir polis edasıyla dikkatle süzdü beni. "Bunu nereden anlamış?"

"Bilmem." Yanaklarımı ateş bastı. Havanın karanlık olmasına şükrettim.

"Sonuçta Theresa'nın bir müşterisiyle birlikte olduğundan emin değilsiniz. Ya da bu adamın bir müşterisi olup olmadığından. Harris'in kaybolduğu gece onunla olduğuna dair kanıtınız da yok."

"Evet, yok. Ama bu gece Steven'la konuştum. O da bu adamla

gereğinden fazla vakit geçirdiğini söyledi. Theresa'nın onu aldattığından endişe ediyor."

Nick şimdi deminki kadar kuşkulu görünmüyordu. "Müşterinin ismini biliyor musun?"

"Hayır." Bu işi ne kadar kurcalarsa o kadar iyiydi.

"Theresa'nın iletişim etkinliğinde olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O grupla ilgili biraz araştırma yaptım. Emlak işiyle uğraşan bir sürü üyesi var. O gece bardaki insanların yarısı Theresa'yı tanıyordur. Orada olsaydı biri mutlaka hatırlardı." Haklılığımdan emin olduğum için gözlerimi kaçırmadan meydan okurcasına yüzüne baktım. Theresa o gece Lush'ta değildi. En azından barın *içine* hiç girmemişti. Nick tecrübeli bir polisti, insan sarrafı olduğunu söylemişti. Önce etkinliğe katılacağını onaylayan insanlarla görüştüğünden emindim. Theresa orada olsaydı meslektaşları bunu çoktan doğrulardı.

Dedektif Anthony birkaç gün önce Theresa'nın suçlu olduğundan emindi. Bugünse kendine güveni sarsılmış gibiydi. Bunun üzerine gidip Theresa'nın yakasından düşmesini sağlamalıydım.

Nick usulca doğrulup dirseklerini dizlerine dayadı. "Bu gece Lush'a gittim. Şu barmenle konuşmaya."

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Ne söyledi?"

"Ona Theresa Hall'ün fotoğrafını gösterdim. Konuştuğu kadının o olmadığını düşünüyor. Ama..." Başını iki yana sallayıp gözlerini bahçede dolaştırdı.

"Ama ne?"

"Ona fotoğrafı göstermeden önce konuştuğu kadını neden aradığımızı anlattım. Yalnızca bir görgü tanığı olmadığını, muhtemelen olayın şüphelisi olduğunu söyledim. Boşa kürek çekiyorsunuz, dedi ve kendinden ne kadar emin olduğunu görmeliydin."

"Eee?"

"Barmen GMU'da parlak bir hukuk öğrencisi. Geçen yaz, tanınan bir kamu avukatının yanında staj yapmış. Ne aradığımızı

biliyordu. Aynı hikâyeyi tekrarlayıp durdu. Israrla kadının bardan yalnız çıktığını söyledi. Sonra ona Theresa'nın fotoğrafını gösterdim ve bir şeyler değişti. Tuhaf bir şekilde içine kapandı. Konuştuğu kadının o olmadığını söyledi. Eğer o değilse neden üzüldüğünü hiç anlayamadım."

Yüreğim sızladı. Julian üzülmüştü çünkü ona yalan söylediğimi anlamıştı. Spor salonunda bana kim olduğumu bir türlü çıkaramıyormuş gibi bakmıştı. Ama beni bir yerlerden gözü ısırıyordu. Ne kadar yaklaştığını tahmin bile edemezdi. Vero haklıydı. Onu özür dilemek için bile arasam bir daha benimle konuşur muydu bilmiyordum.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Theresa'nın bu işe karıştığına gerçekten inanıyor olamazsın."

"Aksi yönde kanıt bulana kadar benim gözümde hâlâ bir şüpheli."

Ellerimi ceplerime koydum ve parmaklarımı Steven'ın anahtarının dişlerine sürttüm. Nick'ten kurtulmamıza imkân yoktu anlaşılan. Theresa da ben de hâlâ topun ağzındaydık.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim iç çekerek. "Sadece yorgunum. Uzun bir geceydi. Bir saat kadar önce Steven geldi. Körkütük sarhoştu."

Nick'in hafifçe gerildiğini fark ettim. Sesi öfkeli bir tınıyla belli belirsiz sertleşti. "Uzaklaştırma kararı çıkarttırmamı ister misin? Canını sıkıyorsa..."

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece konuşmak istemiş." Steven hiçbir zaman içtiğinde etrafına sataşan bir adam olmamıştı. Hatta bu söylediğim belki garip kaçabilir ama alkol yüzünden gardı düştüğü için bilakis daha dürüst ve iyi biri oluyordu. "Bana Theresa'yı şikâyet etti. Sonra da onu evine bıraktım."

Nick gargara yapar gibi bir ses çıkararak güldü. "Bana sorarsan eski kocan aptalın teki."

"Neden? Sarhoş olup eski alışkanlıklarına geri döndüğü için mi?"

"Hayır. Senden vazgeçtiği için."

Paltomun içinde büzüldüm. "Kendine göre sebepleri vardı herhalde."

"Bu bir bahane değil." Daha fazlasını söylememek için kendini tutmaya çalışır gibi çenesini sıktı.

"Sen hiç evlendin mi?" Nick'i müzmin bir bekâr olarak hayal edemiyordum nedense.

"Bir keresinde çok yaklaştım."

"Ne oldu?"

Ağzından dumanlar çıkararak iç çekti. "Fikrini değiştirdi. Hayatı boyunca bir polisle olmak istemedi galiba."

"Fırsatı kaçırmış." Başını yana eğip *devam et* dercesine hafifçe gülümsedi. "Georgia'ya bakılırsa hepimiz polislerle evlenmeliyiz. Sağlık sigortası ve emeklilik imkânları için." Bir kahkaha patlattı. Ardından tedirgin edici bir sessizlik geldi. Gözlerimi ayaklarıma diktim.

"Hey," dedi başını eğip bakışlarımı yakalayarak. "Velayet davasını dert etme. Bu soruşturmanın sonunda Theresa'nın ipliği pazara çıkacak. Georgia yaptığın kitap anlaşmasından söz etti. Öyle ödemeler aldığın sürece kocanın sana karşı pek şansı yok."

Nazik gülümsemem yarım kaldı. "Georgia sana anlaşmadan mı bahsetti? Neden?" Nick'in kitabım hakkında sorular sorması şu anda en son isteyeceğim şeydi.

"Merkezde önüne gelene seni övüyor. Seninle gurur duyuyor."

Vicdan azabıyla yutkundum. Georgia romanım için gerekli malzemeyi nereden bulduğumu bilse benimle övünmezdi. Ayağa kalktım. "Artık içeri girsem iyi olur. Biraz çalışmam gerek." Nick de kalktı ve Bayan Haggerty'nin yatak odası perdelerinin arasındaki dar aralığa gözünü dikti.

"Yarın bir işin var mı?" diye sordu kapıya elimi uzattığımda.

"Önemli bir şey yok."

"Biraz saha araştırması yapmaya ne dersin?" Gözleri karanlıkta hınzırca parlıyordu.

"Nasıl bir araştırma?" diye sordum kuşkuyla.

"Kitabın için." Büyük olasılıkla bu da Georgia'nın parlak fikirlerindendi. Nick'i o gaza getirmişti. Ama ablamı hayal kırıklığına uğratacak gücü kendimde bulamadım.

"Olur," dedim.

Ellerini ceplerine sokarak geri geri arabasına yürüdü. "Seni on birde alırım."

Arkasından bakarken, neye bulaştığını bilse yine de bu kadar heyecanlı olur muydu diye düşünmeden edemedim.

30. BÖLÜM

"BUNUN HANEYE TECAVÜZ olduğunun farkında mısın?" diye sordu Vero ısrarla.

Telefonumu çenemin altına sıkıştırıp dikiz aynasında peruklu eşarbımı düzelttim. "Haneye tecavüz falan değil çünkü anahtarım var."

"Çalıntı bir anahtar."

"Hiç de değil," diye kendimi savundum telefonda. Steven'ı evine bırakmayı teklif etmiştim ve sarhoş olduğu için bana anahtarlarını vermişti. Ben de biri dışında hepsini ona geri vermiştim.

"Ne yaparsan yap ama yakalanma. Dedektif Anthony bir saat sonra şu saha araştırmanız için seni almaya gelecek."

Gördüğüm kadarıyla, Theresa'nın Bayan Haggerty gibi meraklı bir komşusu yoktu. Yine de Ramón'un ödünç arabasını biraz uzağa park edip dev camlı güneş gözlüğümü burnuma ittim. Peruklu eşarbım kafamı deli gibi kaşındırıyordu; Steven'la Theresa'nın evine girene kadar ona zor dayandım.

Kendimi içeri attım ve kapıya sırtımı yaslayıp kulak kesildim. Ev sessizdi; duyduğum tek ses Zach'in hattın öbür ucundan gelen anlamsız bebek konuşmalarıydı.

"İçerideyim," diye fısıldadım. Eşarbı sweatshirtümün cebine tıkıp ayakkabılarımı çıkardım. Anahtarlarımı birinin içine koydum ve onları kapının yanında bıraktım.

Usulca Theresa'nın üst kattaki yatak odasına çıktım.

"Aradığını bir an önce bul ve çık oradan." Parkeler gıcırda-

dıkça sinirim zıplıyordu ve Vero'nun sıkıştırmaları da gerginliğimi bir kat daha artırıyordu.

Yatak odasının kapısı tüylü halının üzerinde ses çıkarmadan açıldı. Jaluziler kapalıydı ve odaya Steven'ın nefesindeki alkol kokusu sinmişti. Yatağın ona ait tarafı dağınıktı. Çarşaf kaymış, yorgan dertop olmuştu ve başucunda bir paket Excedrin ile bir şişe Mylanta duruyordu.

"Neredesin?" diye sordu Vero.

"Theresa'yla Steven'ın odasında." Theresa'nın başucu çekmecesini karıştırmaya başladım. Ne aradığımı bilmiyordum aslında. Bir not, bir telefon numarası ya da belki bir fiş bulmayı umuyordum. Aimee R'ın kimliğinde hakkında herhangi bir ipucu. Salı gecesi birlikte olduklarına ve Lush'ın yakınına bile uğramadıklarına dair bir kanıt.

Çekmeceyi kapadım ve koridorun aşağısına doğru süzüldüm. Delia'nın odasının kapısında duraksadım. Yatak dağınıktı. Pembe prenses çarşafıyla yorganı buruş buruş olmuştu ve kuştüyü yastığında yetişkin bir kadının kafası büyüklüğünde bir çukur vardı. Theresa'nın topukluları Barbie evinin yanına fırlatılmıştı. "Theresa dün gece başka odada yatmış."

Vero boğuk bir kahkaha attı. "Canımız Haggerty, Steven'ın içip içip kapına dayandığını bütün mahalleye yetiştirmiştir."

"Aman Nick hakkında bir şey söylemesin de," diye mırıldandım.

Vero'nun keyfi kaçtı. "Onu düşünmemiştim."

Theresa'nın çalışma odası kapısının aralığından sızan ışığa doğru yürüdüm. Masası düzenliydi. Dizüstü bilgisayarının kablosu kenarda duruyordu. Masada ne antika bir PC vardı ne de tek bir toz zerresi. Üst çekmeceyi açtım; ağzına kadar doluydu. İçinde Aimee'ye ya da Harris Mickler'ın öldürüldüğü gece nerede olduklarına dair bir şey bulamasam da çekmecenin dağınıklığı içimi rahatlattı.

Karşı duvardaki kitaplığa baktım. "Bingo."

"Ne buldun?"

"Yıllıklarını." Kenarında GMU, 2009 yazan cildi aldım. Yere oturup fihristten Theresa'nın üye olduğu kız birliğinin sayfasını buldum. Theresa'nın fotoğrafının yanındaki resimlere, altında yazan isimlere göz gezdirdim. İşte oradaydı.

"Aimee Shapiro," dedim Vero'ya.

"Profil ismi, Aimee R."

"Kocasının soyadını kullanıyordur."

Aşağıda bir kapı kapandı.

"Neydi o?" diye sordu Vero.

Birinin anahtarlarını girişteki sehpaya attığını duyunca kulak kesildim. Sonra sert zemine çarpan topukluların sesi duyuldu.

Theresa.

Vero'nun yüzüne kapatıp telefonu sessize aldım. Apar topar ayağa kalktım ve yıllığı yerine koydum. Neyse ki, tüylü halıda hiç gürültü yapmadan hareket edebiliyordum. Ayakkabılarımı girişte çıkarmakla...

Siktir!

Ayakkabılarım.

Kitaplığın köşesine büzüldüm. Bayan Haggerty'nin kalp atışlarını sokağın ta öbür ucundan duyduğundan emindim. Belki Theresa bir şey unutmuştu. Ya da öğle yemeğini dışarıda yemek istememiş ve bir şeyler atıştırmaya eve gelmişti. Kapının yanındaki ayakkabılarımı fark etmeyebilirdi. Tuvalete girerse belki ona çaktırmadan dışarı süzülebilirdim.

Theresa'nın yukarı çıktığını duydum.

Bakışlarım odanın karşısındaki pencereye kaydı. Birinci kattan atlarsam muhtemelen ölmezdim. Tabii ayakkabılarım ayağımda olsaydı. Bir de pencerenin altındaki çit ve ormangülü çalılıklarına düşüp kan revan içinde kalmayı sallamasaydım.

Cebimden telefonumu çıkarıp Vero'ya mesaj yazdım.

Finn: **Yardım et. Theresa geldi.**

Vero: **Pencereden atla.**

Finn: **Ayakkabılarımla anahtarlarım holde kaldı.**

Vero: **Hay yapacağın işe.**

Finn: **Biliyorum!**

Bir süre başka mesaj yazmadı.

Vero: **Bir planım var. On dakika dayan.**

Duvara yaslanarak nefesimi tuttum ve Theresa çamaşır makinesini boşaltıp çamaşırları kurutma makinesine doldururken görünmez olduğumu hayal ettim. Sonra yatak odasına geçti ve televizyonu açtı. Odası merdivenin yanındaydı. Ona görünmeden aşağı inemezdim.

Cep telefonu çaldı. Televizyonun sesini kıstı.

"Çok şükür sensin. Ne yapacağım ben?" Koridora çıkıp bir aşağı bir yukarı yürürken sesi kâh yükselip kâh alçalıyordu. "Ona nerede olduğumu söyleyemem. Ödü patlar. Bir de dedektif çıktı başıma..." Tekrar odasına girdi. Sesini alçalttığı için onu çok az duyabiliyordum. "Steven'ın öğrenmesini göze alamam. Eski karısıyla çekişmeli bir velayet davasının tam ortasındayız. Steven eski karısının bir avukat tuttuğunu söyledi." Theresa kâğıt mendile burnunu sümkürmek için duraksadı. "Nasıl yaptı bilmiyorum ama bir yerlerden para bulmuş. Roman mı yazıyormuş ne. Tek bildiğim, o yaşlı cadı eski karısını dün gece Steven'ın kamyonetine binerken görmüş. Eve döndüğümde Steven sızmıştı. Yarın gelebilir misin? Çok ihtiyacım var."

Konuşmanın en can alıcı noktasını duyamadım çünkü dışarıdan sağır edici bir gürültü gelmeye başladı. Theresa'nın çalışma odası penceresinin tam altında bir motor çalışıyordu. Sonra şangır şungur zincir sesleri geldi.

"Bekle, seni duyamıyorum." Theresa jet hızıyla çalışma odasına daldı ve serbest eliyle jaluzileri açtı. Sırtımı duvara yapıştırıp nefesimi tuttum ve kocaman açılmış gözlerle dönüp de beni kitaplığın yanında bir köşeye çömelmiş olarak görmesin diye dua ettim. "Pisliğin biri arabamı çekiyor!" Theresa topuklarının üzerinde döndü ama kitaplığa bakmadan dışarı fırladı.

Pencereye koştum. Yan kapısında RAMÓN YOL YARDIM HİZMETLERİ yazan bir çekici Theresa'nın BMW'sini sokağın sonuna doğru sürüklüyordu. Theresa çıplak ayaklarıyla arabasının ar-

kasından koştu. Bir yandan da bağırarak telefonlu elini sallıyordu. Aşağı koşup ayakkabılarımı aldım ve Theresa'nın arkasına bakmadığından emin olunca kendimi dışarı attım. Çekici bir blok ötede durmuştu. Theresa, Ramón olduğunu varsaydığım ve Theresa'nın arabayı aldığı yere bırakması konusundaki taleplerine aldırmadan bir sekreterliğe bir şeyler yazan bir adamla tartışıyordu. Çimenlerin üzerinde koşarken ayakkabımın tekini ayağıma geçirmeye çalışınca az kalsın yere yuvarlanacaktım. Ötekini de giymek için eğildiğim sırada başımı kaldırdım ve donup kaldım.

Dedektif Anthony arabasını sokağın karşısına park etmişti. Camı açıktı ve Theresa'nın Ramón'a savurduğu tehditleri dinliyordu. Ama gözü başka bir yerdeydi.

İşaretparmağını kıvırarak beni yanına çağırdı. Sert bakışlarını görünce şakası olmadığını anladım.

Elimde ayakkabımla arabasına doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve yanına oturdum.

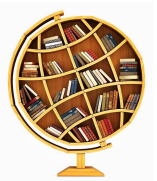

31. BÖLÜM

NICK'İN SEDANI STANDART bir polis kruvazörüydü. Lacivertti ve *polis arabasıyım* diye bağırıyordu. Siperliği indirdim ve koltukta kaykılarak Ramón'un Theresa'nın arabasını yavaş yavaş araç yoluna geri çekmesini izledim. Bu arada Theresa da avını gözleyen bir kartal gibi başında bekliyordu.

"Burada neler olduğunu bilmek ister miyim?" diye sordu Nick. Peruklu eşarbımı gizlemek için ellerimi ceplerime koydum. Kendimi savunmaya hazırlanırken Nick parmağını kaldırdı. "İyice düşündükten sonra konuş."

"Buradan gidebilir miyiz, lütfen?" Nick onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı ve arabayı çalıştırdı. Kollarımı göğsümde kavuşturup biraz ileride bıraktığım ödünç arabaya göz attım. Şimdilik orada kalabilirdi. Nick'in arabasından inip Theresa'yla burun buruna gelmek istemiyordum.

"Ne işin var burada? Beni on birde alacağını söylemiştin."

"Erken geldim. Sana geliyordum ki Theresa'nın eve girdiğini gördüm. Belki enteresan bir şey olur diye burada oyalanıyordum." Bizim evin araç yoluna girdiğinde alayla sırıttı. "İyi ki beklemişim."

"Seni eğlendirdiğime sevindim." Arabadan hışımla indim. Anahtarımı kilide soktum ama Vero benden önce davranıp kapıyı açtı. Nick'in arkamda durduğunu görünce ağzı beş karış açık kaldı.

"Ramón'a teşekkürlerimi ilet," dedim yanından geçip eve girerken.

"Dedektif Anthony, sizi görmek ne güzel." Nick peşimden geldiğinde Vero onu baştan aşağı süzdü. Ona ters ters baktım ve sweatshirtümü çıkarıp tırabzana fırlattım.

Delia onun arkasından Nick'e baktı. "Bu kim?"

"Georgia teyzenin işyerinden arkadaşı," dedim peruğun altında elektriklenen saçlarımı yatıştırmaya çalışarak. Sonra kafamdaki saç bandını çıkardım ve hâlâ kaşınan saç diplerimi ovuşturdum. "Adı Nick."

Delia burnunu kırıştırdı. "Bize neden geldi?"

Çaktırmadan koltuk altlarımı kokladım. "Yeni kitabım için araştırma yapmama yardım ediyor."

"Sevgili mi olacaksınız?"

Tükürüğüm nefes boruma kaçtı ve az kalsın boğuluyordum. Nick bana muzipçe ve biraz da meydan okurcasına baktı.

"Delia Marie Donovan," diye çıkıştım. "Nasıl bir soru bu?"

"Hadi." Vero kıs kıs gülerek Delia'nın elini tuttu. "Annenle Dedektif Nick'in konuşacakları var." Çocukları yukarı çıkarırken omzunun üzerinden bize baktı. "Siz de minik kulakların sizi duyamayacağı bir yere gidin bence."

"Ben yokmuşum gibi konuşma," diye homurdandı Delia. "Minik falan da değilim. Sevgili olmak ne demek biliyorum..." Tartışmaya devam ederek Delia'nın odasına girdiler ve Vero kapıyı arkalarından kapadı.

"Özür dilerim. Delia beş yaşında," dedim bu açıklamanın yeterli olacağını düşünerek. Nick ensesini kaşıyıp nihayet gülüşünün dizginlerini bıraktı.

"Çocuk lafını hiç esirgemiyor. İyi bir dedektif olurdu."

Paltosunu almak için uzandım. "Bunu ablama söyleme. Ailede yeterince aynasız var."

Ceketini çıkardı. Yumuşacık bir derisi vardı ve astarı vücut sıcaklığıyla ısınmıştı. Portmantonun önünde durduğu için oraya uzanayım derken omzuna çarptım. Hol birden fazla dar geldi.

Nick'le gereğinden fazla yakınlaşmıştık. Yeni tıraş olmuştu ve naneli gargarayla misk kokuyordu. Kotu ve uzun kollu tişörtüyle bile üniformalı bir memur kadar sert görünüyordu. Gözlerini ısrarla yüzüme diktiğini fark etmemiş gibi yapmaya çalıştım.

"Benim hazırlanmam gerek," dedim arkamdaki merdiveni işaret ederek. "Beklerken bir şey içer misin?" Peşimden mutfağa gelince yüzümü ateş bastı. Bulaşık kurutma matından bir bardak aldım. İçine buz koymak için buzluğun kapağını açtım. İçi para dolu fermuarlı buzdolabı poşeti bir brokoli paketinin altından bana bakıyordu.

Buzluğun kapağını telaşla kapadım.

"Ya da yoldan bir şeyler alırız," dedim. Parmağımı kaldırarak buzdolabından uzaklaştım. "İki dakikaya geliyorum. Sen... bir yere gitme." Bardağı eviyeye koyup odama koştum. Elimden geldiği kadar hızlıca kendime çekidüzen verdim. Saçlarımı tarayıp temiz bir kot, bir tişört ve kapüşonlu bir sweatshirt giydim ve tekrar aşağı indim.

"Gel," dedim portmantodan onun ceketini ve kendi çantamı alırken. "Çıkalım hadi." Vero'ya seslenerek veda edip kapıyı arkamdan kilitledim. Nick'in arabasına binerken Bayan Haggerty'nin perdelerinin kıpırdadığını gördüm. "Bu kadının başka işi yok mu?" diye homurdandım.

Nick kemerini takıp arabayı çalıştırdı. Radyo çalmaya başladı. "Kimin? Komşunun mu?" Dikiz aynasını ayarladı ve mutfak camından bizi izleyen Bayan Haggerty'yi görünce yüzünü buruşturdu.

"Baş belası." Hareket ettiğimizde ortaparmağımı kaldırmamak için kendimle mücadele etmem gerekti.

"Dalga mı geçiyorsun? Onun gibi komşular dedektiflerin hayallerini süsler. Bu sokakta ondan habersiz kuş uçmuyordur." Dikiz aynasını eski hâline getirdi ve arabayı sokağın aşağısına doğru sürdü.

"Her işe burnunu sokuyor," dedim acı acı. Nick, Theresa'nın

evinin yakınında, ödünç arabamın tam arkasında durduğunda huzursuzca kıpırdandım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Önce arabanı alalım."

"Ama bu benim..." Nick çoktan sedandan inmişti ve elinde benim arabamın anahtarı vardı. Kapıyı açıp direksiyonun başına geçti. Peşinden gittim ve yolcu koltuğuna otururken usulca küfrettim.

"Anahtarımı nerede buldun? Bunun benim arabam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yukarı çıktığında anahtarını tezgâhta bıraktın. Bu sabah park ettiğinde arkandaydım." Ödünç arabamı çalıştırıp kaldırımdan ayrıldı. Theresa'nın BMW'si görünürde yoktu. Yine de, Steven'la oturdukları evi ardımızda bıraktığımızda rahat bir nefes aldım. "Bu arada birinin evine gizlice gireceksen biraz daha dikkatli olmalısın. Yakalanmadığına şükret."

Ona bakakaldım. "Başımın dertte olduğunu biliyordun ve bana yardım etmedin."

"Yardım ve yataklık suçu işlemiş olurdum."

"Ben suç işlemedim," dedim inatla. "Anahtarım vardı."

Dudakları kendinden emin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İtiraf etmeliyim ki akılda kalıcı bir firardı."

"O, Vero'nun fikriydi. Theresa'nın evinde olmam da *senin* suçundu."

"Benim mi?" Ramón'un arabasını bir fast food restoranının arabaya servis penceresine doğru sürdü.

"Sırlarını eşelememi söyledin. Ben de tam olarak bunu yapıyordum."

Karanlık bir tavır takınarak kıkırdadı. "Evet, ne buldun?"

"Hiç. Benden hemen sonra geldi." Dedektif sezgilerinin bu kadar kuvvetli olması sinirimi bozuyordu. Benim hep bir adım önümde gibiydi.

Nick kendine iki hamburger söyledikten sonra benim siparişimi de diyafona haykırdı. Hamburgerlerin ikisini de seyir hâlindeyken yedi ve açıkçası bu teklifsizliği içimi rahatlattı. De-

lia bunun romantik bir buluşma olduğu konusunda yanılıyordu anlaşılan. Ben de hamburgerimle patates kızartmalarımı boğulur gibi yedim ve Nick bir arka sokağa sapana dek dışarıyı izledim. Theresa'nın emlak ofisinin bulunduğu binayı geçtiğimizde yavaşladık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum hamburger kâğıdını buruşturup boş torbaya atarken. Nick önceden uyarmadan trafik kurallarına aykırı ve sert bir U dönüşü yapınca kapıya doğru savruldum.

"Dedektifçilik oynamak istemiyor muydun? Seni gerçek bir gözetleme görevine çıkardım işte." Ödünç arabayı kaldırıma yanaştırıp motoru kapadı. Yediğim hamburger taş gibi mideme oturdu.

"Barmen bardaki kadının Theresa olmadığını söyledi. Neden hâlâ onun peşindeyiz?"

Nick bir peçeteyle yağlı parmaklarını sildi ve Theresa'nın arabasını görene dek otoparka göz gezdirdi. "Ben ikisinin de bir şeyler sakladığını düşünüyorum. Theresa'nın o gece kiminle olduğunu öğrenmem gerek."

"Nasıl olacak o?"

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapadı. "Erkek arkadaşının gelmesini bekleyeceğiz."

Aradan yirmi dakika geçti. Nick'in bu sürenin çoğunu gözleri kapalı geçirdiğinden emindim. Beyzbol kasketini yüzünün yarısına kadar indirmişti. Hamburgerlerin yanında içecek bir şeyler sipariş etmemesinin sırrı çözülmüştü en azından.

"Neyi gözetlediğimi bile bilmiyorum." Oturuş pozisyonumu değiştirmeye yeltendiğimde sentetik döşemeler gıcırdadı. Ama ne yaptıysam rahat edemedim. Nick gibi koltuğumu yatırırsam da hiçbir şey göremeyecektim.

Birkaç dakika sonra yorgun bir sesle cevap verdi. "Feliks'in Lincoln'ü geldiğinde haber ver."

Kaskatı kesildim. "Feliks mi?" Uzanıp kasketini kaldırdım.

"Bunca zamandır Theresa'nın müşterisinin kim olduğunu biliyor muydun? Bana ne zaman söyleyecektin?"

Tek gözünü açtı ve tembelce gülümsediğinde yanağında bir gamze belirdi. "Hiç sormadın ki."

"Bana söylemediğin başka neler var?"

Öbür gözünü de açıp ellerini tavana uzatarak gerindi. Parmaklarını başının arkasında kenetledi, direksiyonun iki yanındaki dizlerini kırdı ve ceketinin önü açılınca, kaburgalarına dayanan tabanca gözler önüne serildi. "Theresa'nın müşterisinin Feliks Zhirov adında bir adam olduğunu biliyorum. Zengin biri. Çok güçlü ve boğazına kadar organize suçlara batmış vaziyette. İstihbarat servisine bakılırsa Harris Mickler'ın muhasebe şirketiyle çalışıyormuş."

Dayanamayıp sinirli bir kahkaha attım. "Tesadüfün böylesi."

Kasketini tekrar burnuna indirdi. "Mafya işinde tesadüflere yer yoktur. Ne yazık ki adam teflondan yapılmış gibi. Hiçbir şey üzerine yapışmıyor. Şimdiye kadar en az bir düzine suçtan tutuklanmalıydı ama eyalette ona hüküm giydirecek kadar taşaklı bir hâkim yok. Tutuklama kararı çıksa bile hemen herkesi ortadan kaybedebilecek dostları var. Yeni bir isim ve yeni bir pasaportla hiç var olmamış gibi yeryüzünden silinebilir. Zaten kefaletle tahliye edildiği için duruşmaya gelmez ve Feliks Zhirov ismini bir daha hiç duymayız."

"Böyle bir adamın Theresa'yla işi ne?"

"Ben de onu öğrenmek istiyorum." Aklımdan geçenleri okumuş gibi iç çekti. "Finlay, bak. Steven'ın hayatını altüst etmeye çalışmıyorum. Theresa'yla da bir derdim yok. Mickler'ın ortadan kaybolması Feliks'le bağlantılıysa Theresa'nın da bir kurban olduğunu düşünüyorum. Sana söz, bu bilmeceyi çözeceğiz. Çocuklarınla güvende olacaksın. Üçünüzü bu soruşturmanın mümkün olduğunca uzağında tutmaya çalışacağım. Georgia bu konuda benden özellikle güvence istedi."

"Sahi mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki."

Merakıma yenik düştüm. "Tam olarak ne dedi?"

Camdan dışarı baktı ve boynundan yukarı bir kırmızılığın yayıldığını gördüm. "Kalbinin kırıldığını söyledi. Seni incitecek bir şey yaparsam önce rozetimi alacakmış, sonra da suratımı dağıtacakmış."

Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. "Ablam bir yandan, kızım bir yandan. Tüm bunların seni tuzağa düşürmek için kurduğumuz bir komplo olduğunu düşünmene hiç şaşırmam doğrusu. Yemin ederim, bana çıkma teklif etmen için uğraşmıyorum."

"Neden? Bu çok mu kötü bir şey olurdu?" Başını çevirdi ve dün gece verandadaki gibi baktı bana. Ama bu kez bakışlarında profesyonellikten uzak, biraz daha samimi bir ifade vardı.

Kendi kendime gülerken birden ciddileştim. Araba elektrik yüklü bir sessizliğe gömüldü. Nick bekâr ve çekici bir adamdı. Ablamla arkadaştı ve bu da önemli bir sınavı çoktan geçtiği anlamına geliyordu. Şu anda beni öpmek istediğinden emindim ve bence bu benim de hoşuma giderdi.

Sırtımdan aşağı bir ter damlası süzüldü. Klimayı açmak için elimi uzattığım sırada o da radyonun düğmesine uzandı. Ellerimiz hafifçe çarpıştı ve başımı kaldırdığımda onunla burun buruna geldim. Kasketinin siperliği yüzlerimizi gölgede bırakıyordu. İkimiz de kıpırdamadık ve Nick parmaklarını benimkilerin arasına geçirdiğinde kalp atışlarım hızlandı.

"Bir itirafım var," dedi beni biraz soluksuz bırakan alçak bir sesle. "Hepsi Georgia'nın başının altından çıkmadı." Sentetik kumaş gıcırdadığında ve Nick bana doğru eğildiğinde yerimden kıpırdamadım. Adrenalin seviyem doruk noktasına ulaştı ve aramızdaki havada kıvılcımlar çaktığını görür gibi oldum. Steven'dan başka bir erkeğe en son ne zaman bu kadar yakın olduğumu hatırlamıyordum bile.

"Bu sorun olur mu?" diye sordu ve kasketinin altında alınlarımız birbirine değdi.

Hayır, bunu yapamazdım. İstiyordum istemesine ama büyük bir hata olacağını da biliyordum. Onu öpmemek için milyonlar-

ca sebebim vardı. Ama başımı iki yana salladım ve kendini geride tuttuğu her saniye irademin biraz daha kırıldığını hissettim. Burunlarımız hafifçe değdiğinde Nick'in başının arkasındaki camdan uzun, siyah bir arabanın geçtiğini gördüm.

Hızla geri çekildim. "Bu o," dedim. "Feliks'in arabası."

Nick usulca küfrederek koltuğuna yaslandı. Gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti.

Lincoln, Theresa'nın ofisinin önüne park etti. Andrei, Feliks'in kapısını açtı ve onun arkasından binaya girdi.

"Bir süre kalacaklar gibi görünüyor. Burada bekle. Hemen dönerim." Nereye gittiğini bile soramadan arabadan indi. Hızlı adımlarla binaya doğru yürüdü ve Feliks'in aracının tam arkasında anahtarını düşürdü. Onu almak için çömeldiğinde gözden kayboldu. Az sonra doğruldu ve cebine bir şey atıp telefonunu çıkardı. Ramón'un arabasına geri dönerken telefonu kulağına dayadı.

Görüşmesi bitip arabaya bindiğinde ve kapıyı kapattığında, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Sadece bir önsezi," dedi dalgın bir yüzle. "Bir şeyi kontrol ettim."

"Şimdi ne yapacağız?" Vücudum ikiye bölünmüştü sanki. Boynumdan aşağısı kaldığımız yerden devam etmemi istiyordu. Boynumdan yukarısıysa bunun kötü bir fikir olduğundan kesinlikle emindi.

Nick gözlerini ofis binasının kapılarına dikti. "Bekleyeceğiz."

Az sonra Andrei göründü ve patronuna kapıyı tuttu; Feliks de eli Theresa'nın belinde sırıtarak dışarı çıktı. Theresa, Lincoln'e binerken Feliks'in eli biraz daha aşağılara kaydı.

"Gördün mü? Sana yattıklarını söylemiştim. Theresa'nın ne sakladığını öğrendiğimize göre gidebiliriz."

Nick arabayı çalıştırdı. Aramıza birkaç arabanın girmesine izin verdi ve Lincoln'ü takip etmeye başladı. Şehirden eyaletlerarası otobana çıkarken ağzını bıçak açmadı. Feliks'in Lincoln'ü önde, biz arkada bir saat kadar ilerledik. Sonra bir sapaktan kır-

lara saptılar ve yollar daraldığında yavaşlamak zorunda kaldık. Çitlerinde SATILIK yazan dört büyük çiftlik arazisine sırayla uğradılar. Town Car her birinin önünde duracak kadar yavaşladı ama Feliks birinde bile inmedi. Dördüncü araziden sonra Lincoln yeniden karayoluna çıktı ve aynı rotayı izleyerek şehre döndü.

"Theresa müşterisine alabileceği arsaları gezdirdi. Bundan hiçbir şey çıkmaz." Nick'in bana hak vereceğini ve eve döneceğimizi umdum.

"Feliks Zhirov'un yaptığı hiçbir şey masumca değil. Arazi satın alıyor."

"Ne var bunda?" Bugün baktıkları arsalar Theresa'nın defterinde üzerini çizdiklerinden farklı değildi. Dolayısıyla bunları da beğenmediğini düşünüyordum.

"Feliks neden bir arsa arıyor? Asıl soru bu bence." Nick arada birkaç arabalık mesafe bırakarak Lincoln'ü takibe devam ediyordu. "Bu adam uyuşturucu, silah ve insan kaçakçılığı yapıyor, Finlay. Operasyonlarını sürdürmek için bir sürü bina ve antrepo satın alıyor. Bugün gezdiği tüm araziler Dulles'ın batısındaydı. Havaalanına ve iki belli başlı eyaletlerarası karayoluna yakınlar ama yeterince de gözden uzaklar. Malları uçakla getirip tırlarla dağıtıma çıkarmak için elverişli bir konumdalar."

Çocuklarımın müstakbel cici annesinin böyle bir adamla yatması fikri midemi bulandırdı. "Bayağı iş bitirici bir tip desene."

"İnan bana," dedi Lincoln emlak ofisinin otoparkına girerken. "Şu hayatta Feliks Zhirov'u bir daha çıkmamak üzere hapse tıkmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

"Onun için mi buradayız?"

Nick bir kahkaha attı. "Piyangoda büyük ikramiyeyi kazanma olasılığım Feliks Zhirov'u tutuklama olasılığımdan daha yüksek. Buradayız çünkü Zhirov kirli işler çeviriyor. Theresa herhangi bir şekilde bu adama bulaştıysa başı büyük belada demektir." Theresa'nın arabadan tek başına indiğini ve binaya girdiğini gördük. Nick yeniden trafiğe karışan Lincoln'ün peşine takılmadı.

"Onu izlememiz gerekmiyor muydu?"

Düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. Gözlerini binanın kapılarına dikmişti. "Theresa'yı izleyerek daha çok şey öğrenebiliriz. Feliks'in gayrimenkul danışmanlığını yaparken bir cinayet soruşturmasının şüphelisi olması biraz fazla tesadüfi değil mi?"

"Kayıp soruşturması," diye düzelttim.

"Bok gibi görünüyor ve bok gibi kokuyorsa muhtemelen boktur," dedi ruhsuzca. "Patricia Mickler'ın Volvo'sunu dün gece Occoquan Baraj Gölü'nün dibinde bulduk."

"Onun olduğundan emin misiniz?" Patricia'nın garajında gördüğüm araba bir Subaru'ydu.

"İçinde özel eşyaları vardı ve şase numarası tutuyordu." İçimde kocaman bir sıkıntıyla oturduğum yerde büzüldüm. Nick omuz silkti. "Harris'le karısı eninde sonunda ortaya çıkacak. Tüm cesetler bir noktada gün yüzüne çıkar."

Başımı soğuk cama dayadım. Benim de korktuğum buydu zaten; Harris'in cesedinin bulunması.

Nick uzanıp sweatshirtümün bağcıklarını çekiştirdi. "Hey, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Elini benimkinin üzerine koyup başparmağıyla nazikçe okşadı. Bu yaptığımız doğru değildi. Nick'le yakınlaşamazdım. İşleri daha da karmaşıklaştırmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

"Nick," dedim koltuğumda ona dönerek. "Şey konusunda... Bence..." Gözüme kırmızı bir şeyin çarpmasıyla dikkatim dağıldı.

Nick bakışlarımı takip ederek başını çevirirken parlak kırmızı eşarplı Aimee yanında Theresa'yla binadan çıktı. Eyvah! Nick, Aimee'yi Harris'in fotoğraflarından tanırsa işler sarpa sarabilirdi.

Avucumu gözüme bastırdım. "Kahretsin! Gözüme bir şey kaçtı."

Nick bana döndü ve elimi yavaşça yüzümden çekti. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Bir gözümü iyice sulanana kadar sımsıkı yumdum. Bir yandan da Nick'in kafasının tepesinden Theresa'yla

Aimee'yi gözlüyordum. Theresa'nın arabasına bindiklerini görünce rahat bir nefes aldım.

"Dur bakayım." Nick elini yanağıma koyup diğer elinin başparmağıyla alt gözkapağımı yavaşça aşağı çekti. Çenemi yukarı kaldırdığında nefesimi tuttum. Göz göze geldik. Başparmağıyla yanağımdan süzülen yaşı sildi.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu usulca.

"Evet, galiba," dedim.

Nick gözlerini kapayıp bana uzanarak aramızdaki boşluğu kapadı. Dudakları benimkilere değdiğinde Theresa'yla Aimee'yi tamamen unuttum.

Bayağı iyiydi. Ah, iyiden de öte... *Harikaydı!*

Dilini dişlerimin arasından ağzımın içine itti. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve vücutlarımız dirsek dayama yerinin üzerinde çarpıştığında emniyet kemerinin tokası kasığıma dayandı. Nick'in boğazının derinliklerinden zevk dolu bir inilti yükseldi. Parmaklarını kotumun kenarına geçirdi ve elini sweatshirtümünden içeri kaydırıp sırtımda gezdirmeye başladı.

Vay canına. Arabada yiyişmeyeli bin yıl filan olmuştu herhalde. Sonunda pişman olacağımı söyleyen iç sesimi susturarak ona biraz daha sokuldum.

Kesik soluklarının sıcaklığı boynuma vuruyordu. "Seni arka koltuğa atmak istiyorum. Ama öyle bir şey yaparsam ablan beni vurur." Ayak parmaklarımın zevkle kıvrılmasına neden olan son bir ateşli öpücükten sonra beni nefes nefese bırakarak duraksadı. "Şimdi söyle bakalım," dedi burnunu kulağıma sürterek. "Bir dakika önce otoparkta görmemi istemediğin ne oldu?"

Donup kaldım ve yavaşça geri çekilirken dudaklarında şekillenen gülümsemeyi çenemde hissettim. Kızgın görünmüyordu. Sadece şaşkındı. Ve belki biraz da etkilenmişti. "Onu takip etmemi istemiyorsan söylemen yeterliydi." Arkasına yaslanıp gözlerini kısarak hayal kırıklığımı izledi. "Sıkı bir hikâyeci olabilirsin, Finn. Ama berbat bir yalancısın."

"Nereden anladın?"

Uzaklara dalıp gitti. "Çünkü vuruldum, bıçakla yaralandım ve ölesiye dayak yedim. Yine de hepsini travmatik kornea aşınmasına yeğlerim."

"Abartma."

Kuşkucu bakışlarıma aldırmadan başını iki yana salladı. "Çok ciddiyim. Akademiden mezun olalı bir hafta olmuştu. Trafikte ilk düdüğümü çaldığımda serserinin biri küllüğünü suratıma boşalttı. O kadar acıdı ki aklım başımdan gitti. Akan trafikte gözlerimi tutarak sağa sola koşturdum. Şans eseri ölmedim. Bir hafta hiç göremedim."

Omuzlarım düştü. Ne aptaldım. Aptal ve sinir bozucu. Başından beri gözüme bir şey kaçmadığını biliyordu. "Madem yalanımı yutmadın neden öptün beni?"

"Buna değeceğini düşündüm."

Yanaklarıma kan hücum etti. Kimseyi öpmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Steven'dan başka birini öpmeyeli on yılı geçiyordu. Geçen yıl kendi güvensizliklerimle boğuşmuştum. Kocamın beni neden terk ettiğini düşünmekten kafayı yiyecek kıvama gelmiştim. Mesele Theresa'nın saçları, vücudu, parası ya da kıyafetleri değildi belki de. Steven yalnızca *beni* terk etmişti. "Değdi mi peki?"

Hınzırca gülümsedi. "Ablanın beni vurmasını göze almak üzereydim." Avuçlarıyla yüzünü ovuşturup koltuğunu öne çekti. "Seni Güney Riding'e geri götüreyim. Arabamı alıp kapanmadan Manassas'taki laboratuvara yetişmem gerek."

Georgia'nın kısaca *laboratuvar* diye bahsettiği yerin aslında bir adli tıp laboratuvarı olduğunu biliyordum. Nick, Lincoln'ün arkasına çömeldiğinde telefonunu çıkarmadan önce cebine bir şey atmıştı.

"Bir ipucu mu buldun?"

"Henüz emin değilim."

O şey her neyse önemli olmalıydı. "İstersen seninle gelebilirim?"

Kahkahası boğuk ve çekici, bakışları baştan çıkarıcıydı. "Şu anda bir sürü şey istiyorum. Onun için, en iyisi seni evine bırakayım."

Arabayı çalıştırdığında başımı cama dayadım. Cebinde ne sakladığını merak ediyordum. Ama onunla gitmekte ısrar edersem neler olacağını daha çok merak ediyordum galiba.

32. BÖLÜM

VERO DAHA KAPIDAN GİRERKEN saçlarıma ve kıyafetlerime şöyle bir baktı ve düşünceli bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yiyiştiniz, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım ve Delia'nın bizi duyacağından korkarak oturma odasına baktım.

"Boşuna inkâr etme." Parmağıyla kendi boynunun yanına vurup çenesiyle benimkini işaret etti. "Dedektif olay mahallinde küçük bir kanıt bırakmış."

"Deme!" Elimi telaşla boynuma götürdüm. Liseden beri kimse boynumu morartmamıştı. "Yemin ederim, öldüreceğim onu!"

Vero gülmekten iki büklüm oldu. "Biliyordum. Şu anda suratının hâlini görmelisin!"

Sweatshirtümü çıkarıp top yaptım ve ona fırlattım.

"Sakin ol," dedi kahkahalarla. "Çocuklar uyuyor." Beni kolumdan çekiştirerek mutfağa götürdü, masanın başına oturttu ve önüme bir paket Oreo koydu. "Dedektife birden ona kadar kaç puan verirsin?"

İştahla bisküvilere uzandım ama Vero atılıp Oreo'larımı rehin aldı. "Öt bakalım. Ayrıntıların hepsini duymak istiyorum."

Paketi elinden kaptım. "On bir," diye mırıldandım ağzıma bir bisküvi tıkarken.

Arkasına yaslandı ve bir bisküvi de o aldı. "Biliyordum. Hep bir polisle yiyişmek istemişimdir. Özgüvenin elli tonu denebilir o adama bence," diye ekledi eliyle yüzünü yelpazeleyerek.

"Pek sayılmaz." Vero bu tür konularda nadiren yanılırmış gibi gözlerini kıstı. "Onu ben kışkırttım."

Koluma bir tane patlatıp keyifle kıkırdadı.

"Başka çarem yoktu! Theresa'yla Aimee'yi birlikte görmemesi lazımdı. Ben de gözüme bir şey kaçmış gibi yaptım. Bana yardım etmek için yaklaştı ve olaylar öyle gelişti."

Vero'nun kahkahası yarım kaldı. Bisküviyi ağzına atarken duraksadı. "Theresa'yla Aimee birlikte miydi? Sonra ne oldu? Dedektif onları gördü mü?"

Başımı iki yana salladım. "Aimee, Theresa'nın ofisindeydi. Birlikte öğle yemeğine filan çıkıyorlardı herhalde. Nick onları görmedi. Ama dahası var," diye ekledim paketten bir bisküvi daha alırken. Kesinlikle iki Oreo'luk bir sabah geçirmiştim zira. "Theresa'nın Feliks Zhirov'la buluştuğunu biliyordu."

"Oha. Ne çabuk çözmüş."

"Hâlâ Theresa'nın Harris'in ortadan kaybolması olayına karıştığını düşünüyor. Ama olayın perde arkasında Feliks'in olduğuna inanıyor. Bir de Lush'a tekrar gitmiş ve Julian'la konuşmuş. Julian'a Theresa'nın fotoğrafını göstermiş. Julian konuştuğu kadının o olmadığını söylemiş. Ama Nick, Julian'ın bir sebepten ötürü Theresa'yı korumak için yalan söylediğinden şüpheleniyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Julian ona yalan söylediğimi öğrendi."

Yüzünü buruşturdu. "Daha beteri de olabilirdi. Ya ona gerçek adını söyleseydin? Başın büyük belaya girerdi." Süt bardağını masanın üzerinden bana doğru itti. Oreo'mun kenarını bardağa batırdım. "Nick senin bu işle bağlantını çözebilir mi sence?"

İç çektim. "Sanmıyorum. Feliks'le ya da yaptığı işlerle bir ilgim yok ki."

Vero paketi önüme itti. "Andrei Borovkov dışında."

O gece bilgisayarımın karşısına oturdum ve boş gözlerle ekrana baktım. Taslağımı büyük ölçüde değiştirdiğim için sırlarımın güvende olduğunu düşünüyordum. Seksi genç avukatı saf dışı bı-

rakıp yerine yetenekli polisi koymuştum. Kadın kahramanımla polisin kimyası tutmuştu. Yine de avukatın eksikliğini duyuyor ve bunu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. İkisinin şakalaşmalarını ve genç avukatın her fırsatta ortaya çıkmak üzere dudağının kenarında bekleyen tatlı gülümsemesini özlüyordum. Peruğuna, ağır makyajına ve ödünç elbisesine rağmen kadın kahramanın gerçek yüzünü görebilmesini de özlüyordum. Kadın kahramanım karmaşık bir geçmişi olan bir katil olsa da genç avukat gördüğü şeyden hoşlanmış gibiydi ve bu da kesinlikle onu özel kılıyordu.

Telefonumu önüme çekip kişilerden Julian'ın ismini buldum ve numarasına baktım. Parmağım sil tuşunun üzerinde duraksadı. O tuşa basmak için onlarca nedenim vardı. Julian'ı günler önce hayatımdan tamamen çıkarmalıydım.

Bunun yerine, telefonu elime alıp koltuğumdan yere kaydım ve isminin üzerine bastım. Dizlerime sarılarak sesli mesaja yönlendirilmeyi bekledim. Ama Julian telefonu açtı ve şaşkınlıktan bir süre konuşamadım.

O da bir şey söylemedi.

"Adım Theresa değil," diye itiraf ettim usulca. "Emlak işi yapmıyorum." Telefonu yüzüme kapatmadığından emin olmak için nefesini dinledim ve devam ettim. "Sarışın da değilim. Barda benimle ilgili söylediklerin doğruydu. Oraya ait değildim. Üzerimdeki elbise bile bir başkasınındı."

Uzun bir sessizlik olunca kapattığını sandım. Ben de pes etmek üzereydim ki, "Söylediklerin arasında doğru bir şey var mıydı?" diye sordu. Sesi suçlayıcı değildi. Beklenti içinde ya da talepkâr da değildi.

"Evet." Başımı ellerimin arasına aldım ve vicdan azabımın yoğunluğu beni bile şaşkına çevirdi. "İki çocuğum var. Boşandım. Eski kocamla çekişmeli bir velayet davasının ortasındayım." Dizlerimin üzerinde uzayıp gerilen tişörtümdeki Oreo kırıntılarına baktım. "Giyim kuşam ve beslenme tarzımı da az çok tutturdun."

İç çekti. Ya da belki acı acı güldü. "Kimsin sen?" diye sordu içten bir merakla.

Başımı masaya dayadım. "Şimdilik söyleyemem."

"Neden?"

"Söylemek isterdim." Saçlarımı toplayıp tırnaklarımı hâlâ kaşınan kafa derime geçirdim. "Ama önce halletmem gerekenler var."

"Başın dertte mi?"

"Olmaması için elimden geleni yapıyorum aslında," dedim gözyaşlarımı güçlükle tutarak. "Doğru şeyi yapmaya çalışıyorum ama her seferinde geri tepiyor." Çocuklarımla bir şans istiyordum. Steven'a benimle ilgili yanıldığını kanıtlamak istiyordum. Bir yandan da, *Ya yanılmıyorsa?* diye korkuyordum.

"Polisin aradığı adam... Mickler seni incitecek bir şey mi yaptı?" diye sordu şefkatle.

"Hayır," dedim. Ama telefonunda kayıtlı kadınları düşündüm. "Bana yapmadı en azından."

"Ya sen? Sen ona zarar verdin mi?" Suçlayan ya da yargılayan bir tonda sormamıştı bunu. Belki de öyle yapmalıydı.

"Hayır. Ama bana inanacaklarını sanmıyorum."

"Neler olduğunu anlatırsan belki yardım edebilirim." Samimiyeti sesine yansıyordu. Dürüstlüğü... Kilisede günah çıkarır gibi çirkin gerçeklerin hepsini ona bir bir sayıp dökmek istedim. Julian beni bağışlamaya hazır görünüyordu. Dünyanın geri kalanı da onun gibi hissetseydi keşke.

"Yapamam. Öyle bir batağa saplandım ki. Çok karışık bir durum." Onu buna karıştırmak haksızlık olurdu. "Özür dilerim. Seni aramamalıydım."

"Neden aradın?" diye sorduğunu duydum tam telefonu kapayacakken.

Bu soru beni durdurdu. Bacağımı uzatıp kotumdan çıkan iplikleri çekiştirdim. "Korkunç biri olmadığımı bilmeni istedim galiba. Seni kandırmak istemedim. Şu anda işler bu kadar karışık olmasaydı gerçek adımı söylerdim. Seni dışarıda pizza yemeye davet eder ve birkaç bira ısmarlayıp her şeyi anlatırdım. Ama..."

"Biliyorum," dedi usulca. "İşler karışık."

"Bana inanıyor musun?" Gözlerimi kapayıp kendimi vereceği cevaba hazırladım. Nihayet konuştuğunda tuhaf bir şekilde rahatladım.

"Evet, inanıyorum."

"Neden?"

"Hanlon'ın usturasını duydun mu?" Başımı arkaya atıp gözlerimi yumdum. Sakin sesi sinirlerimi yatıştırıyordu. "Bir deyiş vardır... *İhmal, cehalet ya da beceriksizlik gibi sebeplerle açıklanabilecek bir şeyi kötü niyet ve zalimlikle karıştırmayalım.* Ben de insanlarla ilgili en kötüsünü varsaymamak gerektiğini düşünüyorum."

"Belki de öyle yapmalısın."

"Herkes hata yapar."

İkimiz de suspus olduk. Benim yaptığım hataların büyüklüğünü bilse yine aynısını söyler miydi? Hatalarımın altında Harris Mickler'ın gömülü olduğunu bilse? "Bu telefondan kurtulup seni bir daha asla aramamalıyım."

"İstediğin bu mu?"

"Hayır."

"Yapma o hâlde," dedi müvekkiline akıl veren bir avukat edasıyla. Bana tutunacak bir dal uzattığını hissettim. "Hâlâ adını bilmiyorum," diye hatırlattı. "Telefonumdaki herhangi birinin ismi olabilir. Dedektif yalnızca Theresa adında bir kadınla ilgileniyor. Sen Theresa olmadığına göre ona senden bahsetmem için bir neden yok. Var mı yoksa?"

"Hayır," diyebildim güçbela.

"Yardıma ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

Ona bunun bozuk bir alternatör kadar basit bir sorun olmadığını söylemek isterdim. Aslına bakılırsa beni fazlasıyla aşan bir konuydu ve bir akü ve bir ara bağlantıyla çözülebilecek bir mesele değildi ne yazık ki.

"Beni merak etme," dedim kapamadan önce. Ortada merak edilecek bir durum olmadığına ben de ikna olabilseydim keşke.

33. BÖLÜM

YEREL GAZETEDE YEDİ YIL önce yayımlanan nişan tebriğine göre, Aimee Shapiro oto yıkama zincirleri sahibi genç bir girişimciyle evlilik yolunda ilk adımı atmıştı. Adamın adı Daniel Reynolds'tı. Beyaz sayfalara bakılırsa, Aimee ve Daniel Reynolds şimdi yirmi küsur kilometre ötedeki Potomac Falls'ta müstakil bir evde oturuyordu. Ve bu sabah evden çıkarken ceketinin yakasına taktığı isim kartına bakılırsa, Aimee Reynolds, nam-ı diğer Aimee R işe gidiyordu.

Vero'yla peşine takıldık ve Fair Oaks Alışveriş Merkezi'nin otoparkına park edip Macy's'in kozmetik departmanının yolunu tuttuk. Elbise askılarının arasına saklanarak Aimee'nin camlı vitrini düzenlemesini izledik.

"Konuş onunla," dedi Vero beni dirseğiyle dürterek.

Zach'i Vero'nun kucağından aldım. "Ben konuşamam. Steven'ın evindeki fotoğraflardan beni tanıyabilir."

Gözlerini devirdi. "Tabii. Theresa da senin fotoğraflarını çerçeveletip evine asmaya çok meraklıydı."

Haklıydı. "Yine de sen konuş. Ya Harris'i eve getirdiğim gece beni gördüyse?" Askıları kenara iterken Aimee'yi gözlemeyi sürdürdüm. "Beni ara ve telefonunu açık bırakıp cebine koy. Böylece sizi dinleyebilirim. Bir de şu zımbırtıyı kulağına tak ki beni duyabilesin."

"Ne diyeceğim ona?" diye sordu Bluetooth kulaklığını takarken.

"Bilmiyorum." Zach'i ipek, tasarım bir büstiyeri ağzına tıkıp diş kaşıyıcı olarak kullanmadan önce askılardan uzaklaştırdım. "Havadan sudan konuş. Harris'in kaybolduğu gece burada mıymış öğren bakalım."

Elini uzattı. "Kredi kartını ver."

"Kredi kartımı kullanamazsın! Üzerinde ismim yazıyor!"

"O zaman para ver. Kadını lafa tutup hiçbir şey almamak olmaz."

Cebimden çıkardığım banknotları avucuna sıkıştırdım ve onu makyaj standına doğru ittim. Telefonumu omzumla kulağımın arasına koydum ve Zach'i öbür koluma alıp biriyle konuşuyormuş gibi numara yaptım. Yüksek gece elbisesi askılarını kamuflaj olarak kullanarak kozmetik departmanına yaklaştım.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum.

"Senden kurtuluş var mı?" diye homurdandı Vero.

Hattan Aimee'nin nazik sesi geldi. "Buyurun? Yardımcı olabilir miyim?"

"Ah, şahane olur! Bir arkadaşıma hediye alacağım," dedi Vero haddinden fazla bağırarak. "Ama pek dışarı çıkmaz. İçine kapanık, kedici tiplerden."

"Benim kedim yok," dedim hınçla.

"Ama galiba birini buldu. Adam polis ve acayip seksi." Vero eliyle kendini yelpazeledi. "Kırk kere söyledim, bu adamla buluşmaya eşofmanla gidemezsin diye. Birazcık özense, azıcık makyaj yapsa fena mı olur?"

"Neden?" diye homurdandım. "Polis dosyasında daha güzel bir fotoğrafım olsun diye mi?"

"Yaaa!" Aimee'nin gözleri parladı. Eğilip dirseklerini tezgâhın camına dayadı. "Çok heyecanlı."

"Hem de nasıl," dedi Vero.

Aimee avuçlarını cama koyarak altındaki renkli far paletlerine göz gezdirdi. "Size yardımcı olabilirim. Arkadaşınızı tarif eder misiniz? En belirgin özellikleri neler? Nereleri ortaya çıkaralım?"

Vero gözlerini tavana dikti. "Şey... Bu biraz zor bir soru oldu."

"Dikkat et," dedim.

"Kızıl ışıltılı, kumral ve dalgalı saçları var. Kendine özendiğinde fena olmuyor aslında. Ama pek özendiğini söyleyemem."

Bir askıyı gürültüyle kenara çektim.

"Gözleri ela. Kızdığında kıpkırmızı kesilir ve gözlerinin rengi değişir. Ama normalde vampir gibi bembeyaz bir suratla gezinir. Yeterince güneşe çıkmadığı için doğal tabii. Ama şurada ve şuralarda çilleri var. Dolayısıyla tabutlarda uyuyan korkunç vampirlerden ziyade mahallemizin sevimli vampiri gibi görünüyor."

Aimee bir kahkaha attı.

"Kadını iyi eğlendirdin, ne güzel," diye söylendim.

"Gözlerini ön plana çıkaralım. Ela gözlere en çok bunlar yakışır." Aimee camlı dolabı açıp tezgâhın üzerine birkaç deneme ürünü koydu.

"Konuya gir," diye homurdandım ve Aimee'nin başını eğmesini fırsat bilen Vero'nun pis bakışlarına maruz kaldım.

Parmağını çenesine vurarak Aimee'yi süzdü. "Daha önce karşılaştık mı?"

Aimee başını kaldırdı. "Zannetmiyorum."

"Emin misin?" diye sordu Vero. "Birkaç hafta önce buraya makyaj yaptırmaya gelmiştim. Bana şu allıklardan satmıştın. Evet, evet, hatta bir salı akşamıydı."

"Hayır." Aimee kibarca gülümsedi. "Ben olamam çünkü salı geceleri çalışmıyorum. Sizinle Julia ilgilendi herhalde. Bizi hep karıştırırlar."

Vero başını salladı. "Ah, hatırladım. Evet, Julia'ydı galiba. Şunlar indirimde mi?" Parmak ucuna yükselerek tezgâhın öbür ucundaki ürünleri işaret etti. Aimee arkasını döndüğü gibi bana baktı ve sadece dudaklarını oynatarak, "Ne yapacağım?" diye sordu.

Telaşla önüne dönmesini işaret ettim. "Bana bakma! O gece nerede olduğunu öğren."

"Demek salıları izinlisin?" diye bağırdı Vero, Aimee'nin dikkatini yeniden üzerine çekerek. "O zaman salı geceleri dışarı çıkıyor olmalısın. Şehrin gözde mekânlarını bilen birine benziyorsun."

"Saçmaladın," dedim somurtarak.

Aimee tereddütle gülümsedi. Biraz rahatsız olmuş gibi işine döndü.

"Son günlerde Lush diye bir yeri çok duydum. Hiç gittin mi?"

Aimee elindeki far paletini düşürdü. Cama çarpan plastiğin sesi kat müdürünün bile dikkatini çekti. Aimee utançla kızararak dağınıklığı topladı. "Üzgünüm. Hayır, gitmedim." Kıyafet askılarının arkasındaki yerimden bile pantolonuna bulaşan pudrayı silkelerken ellerinin titrediğini fark ettim.

"Arkadaşım barmenin iç çamaşırı mankeni olduğunu söyledi. Salı gecelerine özel kokteylleri varmış. Gerçekten hiç gitmedin mi?" Aimee'nin beti benzi attı.

"Abartma," diye tısladım.

Aimee kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak ister gibi kaygıyla etrafına bakındı. "Sen polis misin?"

Vero çenesini havaya dikti. Elini beline koyup onu ukala bir tavırla süzdü.

"Hayır, hayır, hayır," diye tısladım telefona. "Polis değilsin!"

Vero tek kaşını kaldırdı. "Öyleysem ne olur?"

"Bak," dedi Aimee öfkeyle fısıldayarak. "Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum ama o adamın kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok. Onu en son görüşümün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Herkes gibi ismini haberlerde duydum."

"Öyleyse kaybolduğu gece nerede olduğunu söylemeyi dert etmezsin."

Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

"Van Buren'daki Episkopal Kilisesi'nde Adsız Alkolikler toplantısındaydım. Son on bir aydır her salı akşamı oraya gidiyorum. Danışmanımla konuşabilirsin. Bütün hafta orada. Toplantılar sekizde başlıyor. Ama kocamı bu işe karıştırma."

"Onun için mi burada çalışıyorsun?" diye fısıldadı Vero. "Kocanı bu işin dışında tutmak için mi? Harris, Daniel'la konuşmasın diye maaşının büyük bir kısmını ona veriyordun."

Aimee'nin ağzı beş karış açık kaldı. Endişeyle etrafı gözledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sorun yok," dedi Vero nazikçe. "Polis fotoğrafları biliyor. Harris bir daha asla sana zarar veremeyecek. Söylemek istediğin bir şey varsa şimdi tam sırası."

Aimee'nin gözleri doldu. Sonra sırtını dikleştirdi. "Beğendiğiniz bir şey var mı?" Kibar ve resmî bir tavırla konuşmaya çalışıyordu ama sesinin titremesine engel olamıyordu.

Bunu Vero da fark etmiş olmalıydı. "Bütün paleti alacağım," dedi camın altını işaret ederek. Benden aldığı parayı ona verdiğinde Aimee kendini zorlayarak gülümsedi. Vero poşeti tezgâhtan alırken göz göze geldik ve aynı şeyi düşündüğümüzden emindim.

Aimee'nin Harris'i öldürmek için bir sebebi vardı ama o gece nerede olduğunu doğrulayabilecek bir tanığı da vardı. Theresa'nın Harris'i öldürmesine yardım eden Aimee değilse kimdi?

"Ne demek bu?" diye sordu Vero aldığı makyaj malzemeleriyle dolu poşeti kucağıma atıp arabanın kapısını kapatırken.

Aimee Reynolds kesinlikle Harris'in telefonundaki Aimee'ydi. Polise isimsiz ihbarda bulunan da oydu. Ama sekizden dokuza kadar AA toplantısındaysa beni Harris'le bardan çıkarken görmüş olamazdı.

"Aimee orada değildi ama Theresa'nın kesinlikle bir nedeni vardı demek. Ayrıca hâlâ bir tanığı yok." Steven'ın Theresa'nın çamaşır çekmecesinde bulduğu parayı düşündüm. Ya Harris'i intikam arzusu kadar asil olmayan bir sebepten ötürü öldürdüyse? Ya onu para için öldürdüyse? "Ya Nick haklıysa ve Theresa, Feliks'in kirli işlerine bulaştıysa?"

Vero baş dayama yerinde kafasını bana çevirdi. "Theresa'nın Feliks'le gayrimenkul işinden başka bağlantıları olduğunu mu söylüyorsun?"

"Neden olmasın?" Nick diğer her konuda haklı çıkmıştı. "Harris'in belirli bir tipi vardı. Feliks, Harris'in ölmesini istediy-

se kendine Theresa'dan daha iyi bir yem bulamazdı. Belki ben onlardan önce davrandım."

"Nick'i ne yapacaksın? Adam tazı gibi iz sürüyor. Theresa'yı kurcalamaya devam ederse kendini her an bizim garajda bulabilir."

Belki de sırf kendi kendimi rahatlatmak için hararetle başımı iki yana salladım. "Ortada bir ceset olmadığı sürece bir cinayet soruşturması da olamaz." Bazen bir ceset olmadan da birini cinayetle suçlamak mümkündü ama bu tür dosyaları sonuca ulaştırmanın ne kadar zor olduğunu Georgia'dan biliyordum. Nick'in somut delillere ihtiyacı olacaktı. Bir şüphe üzerine kimseyi tutuklayamazdı. "Julian, Nick'e fotoğraftaki kadının Theresa olmadığını söyledi. Theresa henüz boşboğazlık etmedi. Biz de etmedik. Ayrıca Nick'in Zhirov'un avukatlarını geçip ona ulaşabileceğini hiç sanmıyorum. Nick kendisi söyledi; Feliks teflon gibi, hiçbir suç üzerine yapışmıyor. Kimse ötmediği sürece Nick sadece ikinci derece kanıtlar bulabilir. Sonunda boşa kürek çekmekten yorulacak ve dava aydınlatılmadan dosya kapanacak." Sıra sıra arabalara ve güneş ışığını yansıtan ön camlarına baktım. Her gün insanlar kayboluyordu. Yakında dosyalar birikecek ve Harris onların arasında kaynayıp gidecekti.

"Kitabında çim çiftliklerinden söz etme öyleyse."

"Merak etme, cesedi mezarlığa gömdüm," diye mırıldandım ve sesim arka koltukta kendi kendine konuşan Zach'in gürültüsü arasında kayboldu. Vero bana soru sorar gibi baktı. "Kitabımda kadın kahraman cesedi bir mezarlığa gömüyor," diye açıkladım. "Yeni kazılan bir mezara. Oraya önceden gömülen bir adamın üzerine."

Vero şöyle bir düşündü. Sonra bu fikri zihninin karanlık bir köşesindeki bir mantar panoya iliştirmiş gibi takdirle başını salladı. "Şahane. Neden bunu daha önce düşünemedik ki? Andrei'i öldürdüğünde bunu denememizi öneriyorum."

"Andrei'i öldürmeyeceğiz."

"Derdini Irina Borovkov'a anlat."

34. BÖLÜM

RAMÓN'UN TAMİRHANESİ ofis pencerelerinin birinden gelen tek bir loş ışık dışında karanlıktı. Alışveriş merkezinden dönerken Vero'nun kuzeni minivanımın tamir edildiğini ve onu sekizde alabileceğimi bildiren bir mesaj atmıştı. Ama dükkâna gittiğimde garaj kapıları kapalıydı ve camdaki neon ışıklı tabela yanmıyordu. Ödünç arabanın saati tam vaktinde geldiğimi söylese de mekânın her bir köşesi, "Git buradan, kapalıyız," diye bağırıyordu.

Etrafa bakmak için arabadan indiğimde hava koşullarından yıpranan asfaltın üzerindeki çakıl taşları her adımımda spor ayakkabılarımın altında gıcırdıyordu. Minivanı garajın arkasına park etmişlerdi ama kapıları kilitliydi ve yedek anahtarları yanıma almayı akıl etmemiştim. Lastiği tekmeledim. Buraya kadar boşuna gelmiştim anlaşılan.

Çantamı karıştırdığımda küfrü bastım. Öğleden sonra alışveriş merkezinden eve döndüğümüzde cep telefonumu bebek bezi çantasında bırakmıştım herhalde. Telefon evde Vero'ylaydı. Derin bir iç çektim ve belki Ramón hâlâ içeridedir diye garajın elektrikli kapısına vurdum.

Metal kapıdan yankılı bir ses geldi. Ramón'a sesledim. Cevap vermeyince ofisin yan kapısını denedim. Şaşılacak şey ama açıktı.

Kapının üzerindeki çanlar çıngır çıngır öttü ve bu ses duman lekeli duvarlarla küflü tavanda uğursuzca yankılandı. Bekleme odasının gölgede kalan köşesinde bir su sebili vardı. İçerisi eg-

zoz ve küllük kokuyordu. Plastik iskemlelerin üzerine eski püskü araba dergileri saçılmıştı.

"Ramón?" diye seslendim. Kapı arkamdan tak diye kapandı. "Ramón? Ben Finlay Donovan. Arabamı almaya..."

Çıt diye bir ses geldi.

Soğuk ve keskin bir cismin çenemin altındaki yumuşak deriye dayanmasıyla donup kaldım.

Çantam elimden düştü ve tok bir ses çıkararak betona çarptı. Odada çıt çıkmıyordu.

Yavaşça ellerimi havaya kaldırdım. Ağır bir bot çantamı bir tekmede duvarın dibine yollarken kıpırdamaya cesaret edemedim. Çantanın fermuarı açık olduğu için sarı peruğum, birkaç bozuk para ve kırmızı rujum yere saçıldı.

Başımı oynatmadan cüzdanıma baktım. Adamın botu kocamandı, burnu çelikti ve kalın, lastik bir tabanı vardı. Üstü başı sigara kokuyordu ve nefesinde keskin bir sarımsak kokusu vardı.

Boğazıma dayanan bıçağa dikkat ederek yutkundum. "Cüzdanım yerde. Arabanın anahtarları cebimde. Araba önde duruyor. Alıp gidebilirsiniz."

Adam bir sigara tiryakisinin boğuk ve çatallı sesiyle tüyler ürpertici bir kahkaha attı. Saçlarımı kavrayıp beni karşıdaki karanlık koridora doğru ittiğinde bağırdım.

Yüreğim ağzımda beni kapıdan geçirmesine izin verdim ve loş garajın ortasına doğru yürüdük. Sonra durduk ve adam anlamadığım bir dilde kaba bir tonda konuştu. Sakin bir ses ona Rusçaya benzeyen, gırtlaktan konuşulan bir dilde cevap verdi. Arkamdaki adam homurdanarak beni bıraktı.

"Oturun, Bayan Donovan." Kimin konuştuğunu göremedim ama ses odanın karşısından geliyordu. Dilimizi belirgin bir aksanla konuşuyordu ve sesindeki tüyler ürpertici tını omurgamda buzdan ellerin dolaşmasına neden oldu. Karanlığa alışmaya başlayan gözlerimi kırpıştırdım. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı yüksek ve dar pencerelerden içeri süzülüyordu. Adamın gömle-

ğinin beyaz yakasını gördüm ve bana biraz daha yaklaştığında şık bir takım elbisenin içindeki silueti karşımda belirdi.

Açılır kapanır bir iskemleyi garajın ortasına koydu.

Ben yerimden kıpırdamayınca arkamdaki adam beni saçlarımdan sürükleyerek iskemlenin yanına götürdü. Etli ve nasırlı parmaklarının omuzlarımı kavrayıp itmesiyle sandalyeye yığıldım.

"Kim olduğumu biliyorsunuz, Bayan Donovan," dedi takım elbiseli adam. Ve bu bir soru değildi.

Omzumun üzerinden bıçaklı gulyabaniye baktım. Onun davetiyesinde kıyafet zorunluluğu belirtilmemişti anlaşılan. Lacivert kotunun üzerine kaslı ve tıknaz gövdesini ortaya çıkaran siyah ve dapdar bir tişört giymişti. Bakışlarımı yukarı kaydırdım. Tıraşlı kafası loş ışıkta bile ayna gibi parlıyordu. Fırça gibi kaşları vardı ve burnu birkaç kez kırılmış gibi basık ve biçimsizdi. Andrei Borovkov yakından tam da hayal ettiğim kadar korkunç görünüyordu.

Garajın zemininde ayak sesleri yankılandı. Feliks Zhirov tozlu bir ışık huzmesinin altında durduğunda nefesimi tuttum. Sakince gülümsüyordu. Başımı iki yana sallamayı becerebildim. "Hayır," dedim karga gibi bir sesle. "Sanmıyorum."

Gülümsemesi genişlerken dudaklarını araladığında beyaz, inci gibi dişleri göründü. Koyu kumral, düz saçlarının bir tutamı tek gözünün önüne düşmüştü. "Yine de beni takip ediyorsunuz. Neden?"

"Ben sizi..."

Elini kaldırdığında kol düğmeleri parladı. "Boşuna birbirimizin vaktini almayalım." Sesi ürkütücü bir yumuşaklıktaydı ve çenesini sıkmasına bakılırsa sabrı taşmak üzereydi. "Dün mavi bir sedan Fauquier ilçesine yaptığım küçük ziyaret boyunca limuzinimin peşinden ayrılmadı. Plakası dışarıda bıraktığınız arabanınkiyle aynıydı. Çalışma arkadaşım plakayı araştırdı ve kendimizi burada bulduk." Feliks ellerini ceplerine koyup kibar adımlarla bana yaklaştı ve iskemlemin önünde volta atmaya başladı. "Ramón'la biraz sohbet ettik ve bana arabayı bu gece geri

getireceğinizi söyledi. Ben de bu akşam kendine izin vermesi konusunda onu yüreklendirdim. Rahatız anlayacağınız; burada gerektiği kadar kalabiliriz.

"Ama evde çocuklarınızla olmayı tercih edeceğinizi biliyorum, Bayan Donovan." Ardından gelen imalı sessizlik, evime ve çocuklarıma kolayca ulaşabileceğini düşündürttü. Henüz bunu yapmadıysa tabii. "Onun için, sadede gelelim. Anlatın, lütfen." Kol düğmelerini çekiştirerek gömleğinin kollarını düzeltti. "Beni neden takip ediyordunuz?"

"Sizi takip etmiyordum." Feliks sandalyenin önünde durakladı ve Andrei'e göz attığında dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Andrei'in sigara kokulu, sıcak nefesi enseme vuruyordu. Bıçağını boğazımdan çekmemişti ve nasırlı elleriyle beni oturduğum yere mıhlamıştı. Tek düşünebildiğim Georgia'nın polis arkadaşlarının bir depoda boğazları kesik bir hâlde, kanlar içinde buldukları üç cesetti.

"Theresa'yı takip ediyordum!" diye patladım. Yalan da değildi aslında. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve ölümü bekledim. Ama Andrei gırtlağımı kesmeyince birini açmaya cesaret edebildim.

Feliks başını yana eğdi ve merak yüzünün sert hatlarını yumuşattı. Bir kedinin avına baktığı gibi süzdü beni. Kurbanını öldürmek mi yoksa onunla oyun oynamak mı istediğine karar veremiyormuş gibi. "Bayan Hall'le ne ilginiz var?"

"Eski kocamın nişanlısı."

Hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bizi izleyerek ne elde etmeyi umuyordunuz?"

Boğazım kurudu. Andrei'in bıçağını ya da boynumdan aşağı süzülen serin damlanın ter mi yoksa başka bir şey mi olduğunu düşünmemeye gayret ettim. "Steven, yani eski kocam Theresa'nın onu aldattığını düşünüyor."

"Bay Hall'ü suçüstü yakalaması için bir polis memurunu mu görevlendirdiniz?" Feliks usulca güldü ve sakal köklerinin gölgelediği çenesini kaşıdı. "Bu kadar şaşırmayın, Bayan Donovan. Detektif Anthony'yle uzun yıllardır tanışıyoruz. Arabayı tanıma-

sam da sürücüsünü tabii ki tanıdım." Gözlerinde şeytani pırıltılarla bana doğru eğildi. Pahalı içki, kaliteli deri ve parfüm kokuyordu. Bir limuzinin içinin nasıl kokacağını hayal ediyorsam tam da öyle kokuyordu işte. "Bayan Hall'le tamamen profesyonel bir iş ilişkimiz olduğu için ters bir duruma tanık olmadığınızı varsayıyorum." Hilekâr gülümsemesine bakılırsa *profesyonel* tanımlarımız arasında uçurumlar vardı. Parmağının ucuyla yüzüme düşen bir saç tutamını kenara çektiğinde iskemlemde büzüldüm. "Ama benim asıl merak ettiğim," dedi ellerini tekrar ceplerine koyarak, "dedektif neyin peşindeydi?"

"Hiç," dedim titrek bir sesle. "Bana arkadaşlık ediyordu."

"Dedektif Anthony'yle özel bir ilişkiniz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bu sırada, önümde çömeldiği için başımı hafifçe öne eğmekle yetindim. Birden atılıp çenemi kavradı. "Eğer bana yalan söylüyorsan seni bulurum," diye tısladı ateş püsküren gözlerle. "Anlıyor musun?"

Kalp çarpıntıları arasında ve çenemdeki elinin ağırlığıyla başımı sallayarak onayladım.

Andrei bıçağını boğazımdan çekmeden patronunun işaretini bekledi.

Uzaklardan bir siren sesi geldi ve giderek yaklaştı.

Feliks beni bıraktı. Bir araba garajın önünde durduğunda doğruldu ve yüksek camlara mavi bir ışık vurdu.

"Değerli zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Donovan," dedi Feliks. "Sizi bir daha görmeyeceğimi umuyorum."

Andrei'e bir işaret çaktı ve peşinde iriyarı fedaisiyle garajın arka kapısına yöneldi. Kapı arkalarından kapandığında titrek bir nefes verdim.

"Finlay!" Dışarıdan Nick'in boğuk haykırışı geldi. Kapılar menteşelerinde gürültüyle sarsıldı ve ofisin kapısının çanları öttü. Ayağa kalkmayı denediğimde titreyen bacaklarımın beni taşıyabilmesine şaşırdım.

"Buradayım," diye seslendim.

Nick tabancasıyla içeri daldı ve odanın her köşesine göz gezdirdi. Sonra yanıma koştu ve birden durdu. Gözleri boynuma kaydı. Çabucak sağıma soluma baktı. "İyi misin? Neler oldu?"

Boynumdaki yapışkan kan damlasını sildim. Parmaklarımdaki kırmızı lekeleri görünce bir an başım döndü. "Ufak bir çizik," dedim. "İyiyim."

Nick silahını kılıfına koyarak bana bir adım daha yaklaştı. Boynuma bakmak için çenemi kaldırdığında yüzümü buruşturdum. Sahiplenici bir tavır takınarak elini hemen geri çekmedi ve birbirimize muhtemelen gereğinden biraz daha yakındık.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Vero aradı ama toplantıda olduğum için açamadım. Bana telaşlı bir mesaj bırakmış. Ramón Yol Yardım Hizmetleri'nde olduğunu, telefonunu evde unuttuğunu ve yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiş. Ben de mümkün olduğunca hızlı geldim."

Ramón'un Vero'yu aradığını tahmin ettim. Feliks'le Andrei'in beni beklediğini haber vermişti. Vero bana ulaşamayınca telefonumu evde unuttuğumu anlamış ve Nick'i arayacak kadar endişelenmişti.

"Neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

"Ramón'la sözleşmiştik, arabamı almaya geldim. Ama Ramón'u bulamadım. Feliks Zhirov gorillerinden biriyle beni içeride bekliyordu."

Nick'in çenemi tutan eli kaskatı kesildi. Endişeyle gözlerini yüzümde dolaştırdı.

"Merak etme, iyiyim," diye teselli ettim. "Sireni duyduklarında arka kapıdan kaçtılar." Arkalarından koşacakmış gibi gözlerini kapıya dikti. "Boşuna uğraşma," dedim. "Çoktan gitmişlerdir." Garaja geldiğimde Feliks'in arabasını görmediğime göre biraz ileriye park etmişlerdi. Nick'in peşlerinden gitmesi en son isteyeceğim şey olurdu.

Nick açılır kapanır iskemleyi çektiğinde yığılır gibi oturdum. Adrenalin fırtınası dinince yerini müthiş bir yorgunluk almıştı.

"Başından anlat," dedi.

"Feliks onu izlediğimizi biliyor. Ödünç arabanın plakasını alıp buraya kayıtlı olduğunu öğrenmiş. Tamircim Vero'nun kuzeni. Başımın dertte olduğunu o arayıp haber verdi herhalde." Dirseklerimi dizlerime dayayıp şakaklarımı ovuşturdum. Yalnızca ben değil, artık Nick de Feliks'in radarındaydı.

Nick ellerini beline koydu ve gözlerini yere dikti. "Vero'nun mesajını daha erken almadığım için üzgünüm."

İç geçirdim. "Senin bir suçun yok."

"Feliks ne dedi?"

"Onu neden izlediğimi sordu. Theresa'yı izlediğimi söyledim. Ama seni tanımış."

"Siktir." Yüzünü ovuşturarak ağır adımlarla bir tur attı. "Bunu nasıl açıkladın?"

"Ona ikimizin... bir *ilişkide* olduğumuzu söyledim. Benim arabamda olmanın onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. Ama inandı mı bilmiyorum."

Nick duraksadı ve birden hınzırca gülümsedi. "İnandırıcı olmak için birkaç fikrim var."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve çantamı almak için ona arkamı döndüm. Şu anda tek istediğim Vero'yla çocuklarımın güvenliğinden emin olmak ve Delia'yla Zach'e iyi geceler öpücüğü vermekti.

"Finn, dur." Usulca küfredip bana yetişti ve dirseğimi yakaladı. "Özür dilerim. Seni neşelendirmeye çalışıyordum. Kötü bir gece geçirdiğini biliyorum. Feliks bizi birlikte gördüğü için başına bela oldu. Kendimi suçlu hissediyorum." Başını iki yana sallayıp elini kumral buklelerinin arasından geçirdi ve beline koydu. "Kendi arabamı almalıydım. Seni bu işe karıştırmamalıydım. Georgia gözümü oyacak."

"Sakın," dedim vicdan azabımı bastırmaya çalışarak. "Georgia bunu öğrenmemeli. Sen söylemezsen ben de söylemem."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. Başını salladı. "Eşyalarını al. Seni evine bırakayım."

Titrek adımlarla ofise gittim. Bu hâlde araba kullanabileceği-

mi sanmıyordum zaten. Yerden eşyalarımı topladım. Cüzdanımı, bozuk paraları ve kozmetik malzemelerini alelacele çantaya tıkıştırdım. Peruklu eşarba uzandığım sırada arkamdan Nick'in ayak sesleri geldi. Peruğu çabucak masanın altına ittim.

"Evini bir süre gözlem altına aldıracağım." Yerden doğrulurken karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Nick parmağını kaldırdı. "Yalnızca birkaç günlüğüne. Feliks'in seni bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin olana kadar."

İtiraz etmeme fırsat vermeden merkezi aradı. Sokağıma bir polis dikecekti. Beni gözetleyecek ve her adımımı ona rapor edecekti. Bayan Haggerty'den bile daha kötüydü. Çok daha kötü. Ayakkabımın burnuyla peruklu eşarbı masanın altına doğru biraz daha ittim. Bu şartlar altında onu eve götüremezdim.

35. BÖLÜM

BİR CİNAYET KURGULAMAK birdenbire gözüme o kadar da zor görünmemeye başladı. Gerçek hayatta birini öldürmemeyi başarmaktan daha kolaydı en azından. Cumartesi sabahı, saat sekiz buçukta kapı çaldığında bunu yapmaktan çekinmeyecek kadar öfkeliydim zira.

Dürüst olmak gerekirse Steven'ın zahmet edip zile basmasına şaşırmıştım. Vero'nun vaazı etkili olmuştu anlaşılan. Ya da Vero'nun bebek bezi kovasına attığından başka bir yedek anahtarı yoktu. Kendime bir kahve koydum ve sinirli adımlarla kapıyı açmaya gittim.

"Erken geldin," diye homurdandım kahve kupasının içine. "Çocuklar daha..."

Nick sinekkaydı tıraşı ve nemli saçlarıyla kapının çerçevesine yaslanarak perişan hâlimi muzip bakışlarla süzdü. "Sana da günaydın."

Beyhude bir çabayla saçlarımı düzeltmeye çalıştım ve dünden kalma ter kokulu kıyafetimi görmesin diye sabahlığımın önünü çekiştirdim. "Özür dilerim. Seni Steven sandım. Sen neden geldin?" Dişlerimi fırçalamadığımı hatırlayarak çenemi kapadım.

"Dün geceden sonra seni merak ettim." Gözleri boynuma kayınca Andrei'in bıçağının açtığı yarayı elimle gizlemeye çalıştım. Büyütülecek bir şey değildi, ufacık bir kesikti. Sabah baktığımda neredeyse izi bile kalmamıştı. Yaşadığım dehşetin izlerinin de onun kadar kolay silinmesini umdum. Nick endişeyle alnını

kırıştırdı. Her zamanki neşeli gülümsemesinin yerini üzgün ve kaygılı bir ifade aldı. "Uyuyabildin mi?"

"Pek değil." Teslim tarihim yaklaşıyordu ve temsilcim sağ olsun bunu gönderdiği e-postalarla dakika başı hatırlatıyordu. Gece üçe kadar çalışmış ve pijamamı bile giymeden o günkü giysilerimle uyuyakalmadan önce son yazdıklarımı Sylvia'ya yollamayı zor akıl etmiştim.

Nick başparmağıyla sokağın aşağısında duran sivil aracı işaret etti. "Bu gece rahat uyuyabilirsin. Memur Roddy evi gözetliyor. Feliks bizden habersiz sana yüz metre bile yaklaşamaz."

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Memur Roddy'yle Bayan Haggerty birlikte çay içip durum değerlendirmesi yapabilirdi belki.

Nick tek kaşını kaldırdı. Yerinden kıpırdamadan hafifçe yaylandığında spor ayakkabı yerine mokasen giydiğini fark ettim. Lacivert kotuyla uzun kollusunu koyu gri kumaş pantolon ve bir takım elbise gömleğiyle değiştirmişti. "Küçük bir saha araştırmasına ne dersin?"

"Bunun ardında bir ima sezmeli miyim?"

"Sadece sen de istersen."

Kahvemi yudumlarken gözlerimi devirdim ve içeri gelmesini işaret ettim. Peşimden mutfağa girdi.

"Günaydın Dedektif," diye şakıdı Vero okuma gözlüğü ve önünde açık duran ders kitabıyla. "Kahve taze. Kupalar şu dolapta." Nick arkasını döner dönmez onu uzun kirpiklerinin altından beğeniyle süzdü ve bana bakıp yalnızca dudaklarını oynatarak, "Taş gibi," dedi.

"Nereye gideceğiz?" diye sorarken kendimi huysuz bir kadın gibi hissettim. Nick'in ne kadar iyi göründüğü umurumda değildi açıkçası. Kapıma her gelişinde elinde bir kelepçe ve tutuklama emri olmamasına şükrediyordum.

Dolaptan bir kupa aldı. "Süt var mı?"

"Buzdolabında olacaktı," dedi Vero ders kitabından başını kaldırmadan ve bir paragrafın üzerini keçeli kalemle çizerek.

"Ben vereyim..." Nick benden önce atılıp buzdolabını açtığında nefesimi tuttum.

"Dün laboratuvardan aradılar," dedi süt kutusunu çıkarırken. Kupasına biraz süt doldururken para dolu torbayı fark etmediği için sessizce şükrettim. "Oraya uğrayıp raporu alacağım. Gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Vero laboratuvar lafını duyunca başını kaldırdı. "Sen git," dedi. "Ben çocuklarla kalırım."

"Sınavlarına çalışman gerekmiyor mu?"

"Steven birazdan gelip onları alacak zaten. Ev bana kalacak."

"Ama..."

"Sen laboratuvara git," dedi ısrarla. "Belki ilgi çekici bir şeyler öğrenirsin. *Kitabın için,*" diye ekledi son kısmı özellikle vurgulayarak.

"Tamam," dedim. "Sakın endişe etme. Burada güvendesin. Nick, *Memur Roddy*'yi evi gözetlemesi için görevlendirdi."

Vero'nun dudakları O şeklini aldı. "Ne kadar düşünceli bir davranış." Roddy'nin arabasına bakmak için hafifçe doğruldu. "Sen hazırlan hadi. Ben Dedektif Anthony'yle ilgilenirim." İtirazlarıma aldırmadan beni yukarı kışkışladı. Kendimi odama kapatmadan önce, "Eee, anlatın bakalım, Memur Roddy bekâr mı?" diye sorduğunu duydum.

Şahane. Gerçekten şahane. Nick'i artık az çok tanıdığım için Theresa'nın evinin önüne de bir polis memuru diktiğinden emindim. Ama Vero'nun hakkı vardı. Evimde oturmaktansa Nick'in yanında gezerek bu soruşturma hakkında daha çok bilgi edineceğim kesindi.

Çabucak duş alıp saçlarımı havluyla kuruttum. Rimel ve parlatıcı sürdüm. Havluya sarınıp giysi dolabının önüne dikildim. Genelde eşofman altı ve tişörtten başka bir şey giymediğim için askıda siyah, kumaş bir pantolonla beyaz, ütülü bir gömlek bulunca şaşırdım. Vero'nun marifeti olmalıydı. Pantolonu altıma geçirip kısa topuklu ayakkabılarımı giymeye çalışırken telaştan az kalsın yere yuvarlanıyordum. Madem bir adli tıp laboratuva-

rına gidecektim, o zaman oraya bir polis arabasının arkasındansa ön koltuğunda gelmiş gibi görünmeyi yeğlerdim.

Merdiveni inerken Steven'ın ilk evlilik yıldönümümüzde hediye ettiği pırlanta küpeleri kulağıma taktım. Boşandığımızdan beri kutularında duruyorlardı. Bunca zamandır kulağımdaki deliklerin kapanmaması mucizeydi.

Topuklularımla mutfağa girdiğimde Nick'le Vero aynı anda başlarını kaldırdı. Vero şaşırmış gibi kaşlarını çattı. "Pardon, tanışıyor muyuz? Çünkü ben taytlı bir vampirin yanında çalışıyorum da?"

Onu duymazdan gelip Nick'e döndüm. "Gidelim mi?"

İskemlesinden doğrulurken bakışları gömleğimin açık yakasına kaydı ve dudakları çapkın bir gülümsemeyle çarpıldı. "Bunun ardında bir ima sezmeli miyim?"

Göğsümden yukarı doğru yayılan kızarıklığı görmesin diye kapıya döndüm.

Vero gözünü ders kitabından ayırmadan kıs kıs güldü. "Karanlık basmadan onu geri getirin, Dedektif. Finlay'nin bitirmesi gereken bir kitabı var."

"Birkaç saate döneriz," diye seslendim omzumun üzerinden.

Çocukların çantaları girişte hazır bekliyordu. Bu manzara yüreğimi burktu. Onlardan ayrı kalmaya asla alışamayacaktım. Suratıma güven verici bir gülümseme oturtup ikisini de yanaklarından öperken Nick bir köşede bekledi. Delia'nın şeftali tüyü saçları çenemi gıdıkladı. Zach'in tombul yanakları Cheerios ve ılık süt kokuyordu. "Babanızın yanında uslu durun. Pazartesi sabahı görüşürüz. Tamam mı?"

Gözlerimi sildim. Kapıyı açtığımda zile uzanırken eli havada asılı kalan Steven'la burun buruna geldim. Telaşla kamyonetine göz attım. Neyse ki Theresa'yla Aimee yanında değildi.

Omzumun üzerinden Nick'e bakan Steven'ın bozulduğunu fark ettim. Nick yanımda durup ona elini uzattı. Steven gönülsüzce tokalaştı.

"Kim bu?" diye sordu bana.

"Nick," diye cevap verdi Delia salondan. Çıplak Barbie'sini saçından tutmuş, sürüklüyordu. "Georgia teyzemin arkadaşı."

"Öyle mi?" Beyzbol şapkası yüzünü gölgede bırakmasına rağmen, Steven'ın acı acı gülümsediğini gördüm. Sweatshirtünün cebine soktuğu elini yumruk yaptığı da gözümden kaçmadı.

"Annemle Nick sevgili."

Gözlerim hayretle irileşti. Steven karşısındaki manzarayı nasıl yorumluyordu kim bilir? Beni en son ne zaman makyajlı gördüğünü bile hatırlamıyordu muhtemelen. Ya da üzerimde pijamalarımdan başka bir şeyle. Nick'i işaret ettim. "Biz şey değiliz. Yani..."

"O avukat bu mu yoksa?" diye terslendi Steven. Mavi gözleriyle Nick'i nefretle süzüyordu.

"Hayır," dedi Delia. "O bir polis. Georgia teyzem gibi."

Steven'ı bir kenara çekip tısladım. "Delia'yı biliyorsun. Ne söylediğini bilmiyor."

"Neden hepiniz böyle deyip duruyorsunuz?" diye homurdandı Delia.

"Christopher'ı beslemeyi unutma," diye seslendim ona.

"Christopher mı?" diye sordu Nick ve bu sırada kulağıma doğru eğildiği için nefesinin sıcaklığını hissettim. Steven ona yiyecekmiş gibi bakmayı sürdürdü.

"Japon balığı," dedim.

Delia ayaklarını yere vura vura yanımıza gelip babasının koluna yapıştı. "Sam'i bugün alabilir miyiz?"

Steven suratını buruşturdu. "Sam kim?"

"Barınaktaki köpek." Başını kaldırıp ona yalvaran gözlerle baktı. "Aaron onu sahiplenebileceğimi söyledi. Ama annem Christopher burada yaşadığı için Sam'in Theresa'nın evinde yaşaması gerektiğini söylüyor."

Steven dişlerini gıcırdattı. "Ah, tabii öyle söyler."

"Gitmeliyiz," dedim ve kapıdan çıkmak için hamle yaptığımda Nick'in elini belime koymasıyla şaşırdım. Abartılı bir nezaketle bana kapıyı tuttu. Çocuklarıma öpücük yollayıp, "Pazar-

tesi görüşürüz," diye seslendim. Nick arabanın kapısını açarken Steven'ın pencereden bizi izlediğini gördüm. Dikiz aynasına baktığımda Bayan Haggerty'nin perdeleri bir hayalet gibi titreşti. Nick yanıma oturup arabayı çalıştırdı.

"Eee?" dedi. "Kim bu avukat?"

Laboratuvar yolculuğumuzun büyük bir kısmında Nick'in aşk hayatımla ilgili sorularını geçiştirmeye çalıştım. Ağzımdan çıkan her şey doğruydu; bir avukatla birlikte değildim. Yani gerçek anlamda sevgili değildik. Ne Julian'la ne de Nick'le çıkıyordum. Ama Nick'i tanıdığım kadarıyla bu iddialarımı araştıracaktı. Ve bu araştırmanın onu yeniden Lush'a götürmeyeceğini ümit ediyordum.

Otoparka girdiğimizde nihayet ilgisinin yön değiştireceğini umarak rahat bir nefes aldım. Nick yakama bir ziyaretçi kartı iliştirdi. Sonra bir tane de kendine taktı.

"Ne bulmayı umuyorsun?" diye sordum bölge adli tıp laboratuvarının iki katlı, aydınlık lobisinde yürürken.

Nick kıvrılarak yukarı çıkan bir merdivene yöneldi ve önünden geçtiğimiz laboratuvarlarda çalışanları isimleriyle selamladı. Sorumu yanıtlamadan önce kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaşmamızı bekledi. "Feliks'le Theresa'yı takip ettiğimiz gün dört arazi gezdiler ama hiçbirinde inmediler. Arabayı durdurmadılar bile. Ama o gün Feliks'in Lincoln'ünün şasisine toprak ve çimen yapışmıştı. Demek ki, yakın zamanda araziye çıkmışlar." Basamakları daha da enerjik bir tavırla hızlı hızlı çıkmaya başladı. "Bence Feliks aradığı araziyi buldu. Ya da ciddi ciddi ilgilendiği bir yer var. Nerede olduğunu bulabilirsem orada nasıl bir operasyon yürütmeyi planladığını da tahmin edebilirim. En azından satış gerçekleştiğinde ondan bir adım önde olurum."

"Neden?"

"Feliks tapuları asla kendi adına almıyor. Bu iş için adamlarını ya da düzmece şirketleri kullanıyor. Dolayısıyla mal varlığını saptamakta güçlük çekiyoruz. Bu araziyi kimin üzerine satın al-

dığını öğrenirsem belki aynı isme kayıtlı başka tapu var mı diye araştırabilirim."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Oralara baskın yapacağız. Ne işler çevirdiğini anlayacağız."

"Tüm bunların Theresa ve Harris Mickler'la ne ilgisi var?"

"Belki hiç yok. Ama Feliks'i sorgu odasına almak için bir sebep bulmaya can atıyorum."

Hedefine kilitlenmişti, uzun bacaklarıyla basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.

"Laboratuvardakiler bir toprak parçasına bakarak tüm bunları ortaya çıkarabilir mi?"

"Emin değildim. Uzak bir olasılık gibi geliyordu. Ama bu sabah aldığım telefonla umutlandım." Bir kapıyı itip bana yol verdi ve peşimden içeri girdi. Koridorun ucundaki laboratuvarın önünde durduğumuzda kapıyı tıklattı. Beyaz önlüklü bir teknisyen içeri girmemizi işaret etti.

"Merhaba," dedi bizi odanın ortasında karşılayıp bana elini uzatırken. "Finlay Donovan ha? Vay canına!" Terli eliyle benimkini tutarak enerjik bir tavırla tokalaştı.

"Affedersiniz." Bir açıklama bekler gibi Nick'e baktım. Teknisyen gençti ve tipik inek öğrenci tiplemesine birebir uymasına rağmen kendince bayağı sevimli bir oğlandı. Burnunun ucuna düşen gözlüğünü geri itti. Ona bir kez daha dikkatle baktım ama nereden tanıştığımızı çıkaramadım. "Daha önce karşılaşmış mıydık?"

"Ne şapşalım!" Başını iki yana sallayıp alnına yalandan bir şaplak patlattı. "Ben Peter. Daha önce tanışmadık ama Georgia senden çok bahsetti. Büyük hayranınım aslına bakarsan." Avucunu laboratuvar önlüğüne silerken kulaklarına dek kızardı. Nick'e şöyle bir göz attıktan sonra kulağıma eğildi. "Kitaplarının hepsini okudum."

"Ah, bir tek sen okudun herhalde." Ben güldüm ama Peter'ın suratı asıldı. "Şaka ediyorum," diye ekledim ve komplocu bir fısıltıyla devam ettim. "En azından iki kişi olduğunuzu biliyo-

rum." Peter'ın tereddütle gülümsediğini görünce daha fazla uzatmadım. "Cidden şakaydı."

Sinirli bir kahkaha attı. "Nick belki seni de yanında getireceğini söylemişti. Kitabımı imzalar mısın?"

"Elbette," dedim utançla kızararak. Ailem dışında ilk kez biri imzamı istiyordu. "Neden olmasın?"

Nick omzunu silkti ama sabrının tükendiğini görebiliyordum. Peter laboratuvar önlüğünün cebinden sayfaları kıvrılmış bir kitapla bir tükenmezkalem çıkardı. Nick kapaktaki modelin şişkin göğüs kaslarına göz attıktan sonra sabırsızca iç çekti. Kitabı çabucak imzalayıp Peter'a geri verdim. O sırada bakışlarını yüzümde dolaştırdı.

"Fotoğrafına hiç benzemiyorsun," dedi özgeçmişimin olduğu sayfayı açarak. "Kitabın arkasındaki fotoğrafında sarışınsın. Kocaman, koyu camlı bir gözlük taktığın için yüzün görünmüyor." Fotoğrafı bize gösterdi. Kafa derim kaşınmaya başladı ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Buraya geleceğinden haberim olmasaydı seni tanımazdım." Nick'in Peter'ın omzunun üzerinden fotoğrafıma göz attığını ve sonra saatine baktığını gördüm. "Hayranların seni rahatsız etmesin diye kılık değiştiriyorsun herhalde?"

"Tam üstüne bastın," dedim sinirli bir kahkaha eşliğinde. Ya da barlardan sapık tecavüzcüleri kaldırdığımda, başkalarının emlak ofislerine izinsiz girdiğimde veya Panera'da cheesecake yerken problematik kocaları indirme teklifleri aldığımda tanınmayayım diye. Öte yandan, tüm kitaplarımda kullanılan bu fotoğrafın bir gün başıma iş açacağını da düşünmeden edemiyordum. Nick sarı bir peruğum olmasını Lush'la ilişkilendirecek diye ödüm kopuyordu.

"Georgia yakında yeni bir kitabının çıkacağını söyledi. Okumak için sabırsızlanıyorum. Adli tıpla ilgili sorularını bana sorabilirsin. Her zaman bir yazara yardımcı..."

"Pete," diye sesini yükseltti Nick. Pete onun varlığını yeni ha-

tırlamış gibi hayretle Nick'e döndü. "Benim için bir şeylere bakacaktın. Ne oldu o iş?"

"Ah, evet! Kulaklarına inanamayacaksın!" Peter kitabı cebine koyup bizi laboratuvar tezgâhına yönlendirdiğinde rahatlayarak nefesimi bıraktım. Bir mikroskobun yanındaki örnek kabında çamurlu bir çimen topağı duruyordu. Peter gözlüğünü düzeltti ve koyu kahverengi gözleri heyecanla parladı. "Şimdi normalde bana getirdiğin örnekle ancak bu çimenin yetiştiği belirli bölgeleri saptamam mümkün olabilirdi. Listeyi ancak bu şekilde daraltabilirdim. Belki sana birkaç bölge ve hatta eyalet ismi verebilirdim. Ama örneğin nereden alındığıyla ilgili kesin konuşmam çok uzak bir ihtimaldi. Gelgelelim," diye ekledi ve dramatik bir duraksamadan sonra devam etti, "bana getirdiğin çimen nadir bulunan bir tür."

Nick öne eğildi. "Nadir derken?"

"Şöyle..." Peter, Vero'nun sık sık yaptığı gibi gözlerini tavana dikti ve bir an düşündükten sonra, "Gerçekten çok az bulunan bir tür," dedi. "Sık rastlanan bir çayır otunun bir çeşidi ama bu yeni bir tür ve orta Atlantik'te yaygın değil. Senin getirdiğin örnekte bir katman tarım toprağı vardı. İçinde bulduğum endüstriyel gübre ve zirai ilaçlar bana bu bitkinin profesyonel olarak yetiştirildiğini düşündürdü. Dolayısıyla tohum dağıtıcılarının ve orta Atlantik'te onlardan yakın zamanda alışveriş yapan şirketlerin listesini çıkardım. Virginia'da üç olasılık var. Ama sadece biri bana verdiğin kriterlerin hepsiyle uyuşuyor. Havaalanının batısında ve 81. Karayolunun doğusunda kalıyor."

Nick'in eline bir kâğıt parçası tutuşturdu.

Nick kaşlarını çatarak raporu okudu ve karakteriyle ters düşen bir ciddiyetle onu katlayıp paltosunun göğüs cebine koydu.

"Dur," dedim Pete'in heyecanının nedenini merak ederek. "Ne yazıyor orada?"

Nick beni omuzlarımdan tutup kapıya doğru çevirdi. "Sağ ol, Pete. Biz gidelim artık."

Pete'in gülümsemesi yarım kaldı. "Bir saniye, nereye? Anlatacaklarım daha bitmedi ki."

"Seni sonra ararım," dedi Nick omzunun üzerinden.

"Hoşça kal, Finlay," diye seslendi Pete. "Tanıştığımıza sevindim!"

Cevap vermeye bile fırsatım olmadı. Nick elini belime koyarak beni merdivenlere yöneltti.

"Nereye gidiyoruz?" Topuklularımla kayıp düşmemek için tırabzana yapıştım.

"Seni eve götürüyorum. İlgilenmem gereken işler var." Yüzü fena hâlde asılmıştı, basamakları hızlı hızlı iniyordu.

"Ne buldun?" Her neyse gerçekten önemli olmalıydı. "Bana neden söylemiyorsun?" diye direttim peşinden koştururken.

"Zaten çok şey biliyorsun. Daha fazlasını öğrenmesen de olur."

Nick araba anahtarını çıkarıp camlı kapılardan hışımla dışarı fırlarken lobinin ortasında durdum. İnatçı bir tavırla kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eğer dün gece olanlar yüzünden böyle davranıyorsan ben iyiyim. Beni Feliks'ten ve gorillerinden korumana ihtiyacım yok."

Geri dönüp dirseğimi yakaladı ve beni kapıya doğru çekiştirdi. "Hayır, iyi değilsin. Seni evine götüreceğim. Hata ettim. Bu soruşturmanın yakınında olmanı istemiyorum."

Gitmemek için ayak diredim. "Madem bulaşmamı istemiyordun beni en başından buraya getirmeyecektin." Çenesinde bir kas seğirmeye başladı. "O raporda öğrenmemi istemediğin bir şey var. Doğru mu, değil mi?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip usulca küfretti.

"Bana bu davayla ilgili her şeyi söyledin. Bunu neden söylemiyorsun? Neden birdenbire susmaya karar verdin?"

Parmağını dudaklarına bastırarak telaşla etrafına bakındı. "Çünkü birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüm," dedi sesini güçlükle kontrol ederek. "Çocuklarına bakmak için

Therasa'nın uygun biri olmadığına dair kanıt arıyordun. Ben de onu tutuklamak istiyordum. Ama bu mesele Theresa'yı aştı."

"Haklısın, kesinlikle aştı. Feliks'in dün akşam bana yaptıklarından sonra neler döndüğünü bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

Burun kemiğini parmaklarının arasına sıkıştırdı ve derin bir iç çekti. "Bilmemen daha iyi."

"Beni saf dışı edemezsin! Kendin söyledin, zaten çok şey..."

"Steven'ın çiftliği," dedi bezgin bir sesle. "Feliks'in Lincoln'ündeki çimler eski kocanın çiftliğinde yetişenlerden."

Bir adım geride kaldım. Bunu hiç beklemiyordum işte.

"Bir yanlışlık olmalı," dedim boğazım kuruduğu için güçlükle yutkunarak. "Theresa yasak aşkını Steven'ın çiftliğine götürmez."

"Şahsi sebeplerle orada olduklarını varsayıyorsun. Ama ya birlikte iş yapıyorlarsa?"

Bayan Hall'le tamamen profesyonel bir iş ilişkimiz olduğu için...

Feliks'in sözleriydi bunlar. Ama düşündükçe daha da mantıksız geliyordu. "Steven çiftliği daha geçen sene aldı. Satılık değil ki."

"Satılık değilse Feliks'in orada işi neydi?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Sana neden söylemek istemediğimi şimdi anladın mı? Feliks'in Steven'ın çiftliğinde kanunsuz işler çevirdiğini kanıtlayabilirsem ve bir avukat senin ve çocuklarının bu işten fayda sağladığını ispatlarsa senin davaya dahil olman bütün soruşturmayı tehlikeye atar."

"Halihazırda bildiklerimle soruşturmayı riske atıyorum zaten," diye karşı çıktım. "Kimseye söylemeyiz."

"Feliks biliyor ve bunu mahkemede aleyhime kullanabilir."

"Hiçbir şey kanıtlayamaz. Ona romantik bir ilişkimiz olduğunu söyledim."

Gözlerinde karanlık bir pırıltı yanıp söndü. "Çiftliğe gittiğimizde eski kocana da böyle mi diyeceksin?"

Nick çiftliğe gidiyordu demek. Ya kendimi eve bıraktırıp meraktan çatlayacaktım ya da onunla gidecektim.

"Steven çiftlikte değil," dedim oraya bir dedektifle gitme fikri yüzünden dizlerim titreyerek. "Çocuklar onda."

Nick dudaklarını çiğneyerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. Beline dayadığı ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Sesini alçalttı. "Bunu sen olmadan yapabilirim, Finlay. Ne kadar az şey bilirsen ikimiz için de o kadar iyi olur."

Kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalışıyordu bilmiyordum. Tek bildiğim Harris Mickler'ın o çiftlikte gömülü olduğuydu ve Nick'in onu bulmasına izin veremezdim. "Seninle geliyorum." Karşı çıkmasına fırsat vermeden anahtarı elinden aldım. Nick beni yanına almadan o çiftliğin yakınından bile geçemezdi.

36. BÖLÜM

"STEVEN'IN BURADA olmadığından emin misin?" Nick çakıl taşlı yoldan çiftliğe doğru ilerlerken fazlasıyla gergin görünüyordu. Benim de midem düğüm düğümdü ve yol üzerindeki hendekler işimi daha da zorlaştırıyordu. Nick'in arabasının paspasına kusmamak için durmadan yutkunuyordum.

"Çocuklar pazartesiye kadar onda."

"Çiftlikte başka kim duruyor?"

Satış ofisinin önündeki kırmızı Vosvos'u tanıdım. "Bree," dedim. "Ofiste çalışan kız."

"Seni tanıyor mu?"

"Evet."

"O zaman işimiz kolay." Nick arabayı kırmızı Vosvos'un yanına park etti. "Bu işi bana bırak."

Peşinden satış ofisi olarak kullanılan konteynere yürürken kalbim küt küt atıyordu. Bana kapıyı tuttu ama hemen içeri girmedim. "Arama izni gerekmez mi?" diye fısıldadım.

"Ben buraya çim almaya geldim." Suratına sahte bir gülümseme oturttu ve ardımdan içeri girdi.

Bree bilgisayarından başını kaldırdı. "Merhaba Bayan Donovan! Sizi gördüğüme sevindim. Ama Steven yok." Bunu bilmememe şaşırmış gibi başını yana eğdi. "Bugün gelmeyecek."

"Biliyorum. Çocuklar onda. Barınağa köpeklere bakmaya gideceklerdi."

"Ay ne şeker," dedi elini kalbine götürerek. O sırada kulak

kesilsem yumurtalıklarının çatladığını duyabileceğimden emindim. Nick tek kaşını kaldırdı. Ben cevaben başımı hafifçe öne eğmekle yetindim.

Nick sırıtmaktan vazgeçip kendini tanıttı. "Ben Bayan Donovan'ın arkadaşıyım," dedi ve bunu vurgulamak ister gibi elini yine belime koydu. Laboratuvarda koyduğu yerin biraz daha aşağısına. Bree, Nick'in yavaşça aşağı kaydırdığı elini pürdikkat takip etti ve bu bilgi kırıntısını belki ileride lazım olur diye aklının bir köşesine yazdığını görür gibi oldum. "Bahçemi düzenleyeceğimi söyleyince birçok çim türü yetiştirdiğinizi söyleyerek beni buraya getirdi."

"Çok iyi yapmış." Bree dosya dolabını açtı. "Size bir broşür vereyim."

"Aslında bir arkadaşım koyunyumağı bitkisi diye bir şeyden söz etti. Sizde ondan var mı?"

"Evet ama ilk ektiklerimizin tamamını sattık. Yazın bir inşaatçıyla anlaşmıştık."

"Hepsini aynı kişi mi aldı yani?" diye üsteledi Nick. Ayağına bastım. Bree genç olabilirdi ama aptal değildi.

"Evet," dedi. "Ama baharda yine ekim yapacağız. İsterseniz bir fiyat teklifi oluşturabilirim."

"Teşekkür ederim fakat önce neye benzediğini görmek isterim. Sizin için bir sakıncası yoksa tabii. Burada yetiştiğini söylemiştiniz, değil mi?" Belimdeki parmaklarını kıvırdı. Sırtımdan aşağı süzülen ter damlasının gömleğimi ıslatmayacağını umdum.

"Elbette sakıncası yok. Buyurun, beraber dışarı çıkalım. Ama biz yokken biri gelirse diye önce kapıya bir not bırakmalıyım." Çekmecesinden kalp şeklinde yapışkanlı not kâğıtları çıkardı ama Nick ona engel oldu.

"Sizi işinizden alıkoymak istemem. Burada yalnızsınız. Neye benzediğini söyleyin, ben bulurum."

Bree rahatlamış göründü. Dosya dolabından çiftliğin krokisinin bir fotokopisini çıkardı. Pembe keçeli kalemle toprak

yolu işaretlemesini başparmağımın tırnağını kemirerek izledim. Nick'in aradığı arazi Harris Mickler'ı gömdüğümüz yerin tam karşısında ve çakıl taşlı yolun diğer tarafındaydı.

"Bayan Donovan... Yani *eski* Bayan Donovan yolu biliyor," dedi Bree, Nick'e krokiyi uzatırken. Sonra bana döndü. "Geçen geldiğinizde oradan geçmiştiniz. Çiftliğin arka kapısından önceki son tarla. Karşısında nadasa bıraktığımız büyük bir alan var. Aradığınız çim mavimsi bir renkte. Mutlaka gözünüze çarpar."

"Sağ ol, Bree. Çok yardımcı oldun." Nick elimi tutup beni kapıya doğru çekti. "Yakında yeniden görüşmek üzere."

Otoparkı büyük ve sert adımlarla geçti. Arabaya bindiğimiz gibi camı indirdim. Stresten dizlerimin arkası ve koltuk altlarım terlemişti.

"Eski kocan ne antika herifmiş." Dikiz aynasından baktı ve bir şey görmüş gibi gözlerini kıstı. "Bunun için azarlanacağımı biliyorum ve belki de kendimi suçlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum." Yüzümü avuçları arasına aldı ve beni dudaklarımdan öptü. Midemde kelebekler uçuşturacak cinsten hızlı ve ateşli bir öpücüktü. Eğer o sırada turuncu hapishane tulumu ve kelepçelerle nasıl görüneceğimi düşünmekle meşgul olmasaydım tabii. Elimi göğsüne koyup onu ittim.

"Bu ne içindi?" diye sordum kıpkırmızı bir suratla ve nefes nefese.

"Bree'ye küçük bir gösteri yapmak istedim çünkü şu anda pencereden bizi izliyor. Bayan Haggerty etrafa yetiştirmeye değecek bir şey görmediğine göre birinin Steven'a ilişkimiz olduğunu söylemesi hikâyemizi destekler diye düşündüm. Herkes buraya özel bir iş için geldiğimizi sanmalı." Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Hadi, gidip bahçem için çim bakalım."

Arabayı çalıştırdı ve sedan toprak yolda kocaman bir toz bulutu kaldırarak ilerlemeye başlarken göğsüm sıkıştı. Nick arazinin kıyısındaki sedir ağaçları göründüğünde arabayı durdurdu. Ağaçların arasından, Vero'yla Harris'i gömdüğümüz gece geçtiğimiz dar kır yolunu hayal meyal gördüm.

Nick motoru durdurdu. Düşünceli bir edayla direksiyonda tempo tutarak önümüzde uzanan çakıllı yola, ardından da tarlalara baktı.

Solumda kalan ve Harris'in toprağın altında çürüdüğü pas rengi araziye bakmaya cesaret edemedim. Bunun yerine gözlerimi esintide dalgalanan mavi koyunyumaklarına diktim. Avuçlarım sırılsıklam olmuştu. Nick'in bir küreği olmadığını söyleyip duruyordum içimden. Burayı kazmayacaktı. En azından bugünlük. Soğukkanlılığımı koruyup sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışmalıydım. Ardından Vero'yla ne yapacağımıza karar verebilirdik.

"Feliks'le Theresa burada ne yapıyordu sence?" diye sordum titrek bir sesle.

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğiz." Nick arabadan inince nabzım hızlandı. Koyunyumaklarının yolla buluştuğu yere doğru yürüdü. Çimlerin arasındaki tekerlek izlerine bakmak için eğildi. Toprak arazinin çakıl taşlı yolla buluştuğu yerdeki çimler üstlerinden bir araba geçmiş gibi ezilmiş ve bir kısmı köklerinden kopmuştu. Büyük ihtimalle, Feliks'in Lincoln'ünün marifetiydi.

Yerimde duramayacak kadar gergin olduğum için arabadan indim. Uçsuz bucaksız çim araziyi kasıp kavuran ve gömleğimin ince kumaşına işleyerek etimi ısıran sert rüzgârdan korunma çabasıyla kollarımı göğsümde kavuşturdum. Tekerlek izlerini takip ederek tarlanın içlerine doğru ilerleyen Nick'in peşine takıldım. İzler biraz ileride son buldu. "Feliks'le Theresa muhtemelen çiftliğe arka kapıdan girdi," dedi Nick izlerin yönünü dikkatle inceleyerek. "Görünüşe bakılırsa tarlaya geri geri girip buradan dönmüşler."

"Çok durmamışlar öyleyse?" Bizim de burada daha fazla kalmayacağımızı umdum. "Feliks çiftliği beğenmedi herhalde. Ötekiler gibi bir bakıp çıktı."

Nick başını iki yana salladı. Ellerini dar kalçalarına koyarak kaşlarını çattı. "Satılık olmayan bir araziye neden baksın? Ayrıca neden arka kapıdan girdi? Belki de kimseye görünmek istemedi diyeceğim ama..." Tekerlek izleri boyunca yürüyerek kendi

kendine konuşmayı sürdürdü. Sanki etrafa Feliks'in gözlerinden bakmaya çalışır gibiydi. "O zaman da güpegündüz gelmezdi. Çiftlik kapandıktan sonra, hava karardığında gelirdi."

Tarlanın kıyısında, Lincoln'ün manevra yaptığını düşündüğü yerde durdu ve gözlerini çukuru kazdığımız noktaya dikti. Nefesimi tutup bekledim. "Zhirov özel bir nedenden ötürü burayı istiyor ve arazinin bir başkasına ait olmasını umursamıyor. Burayı kullandığı anlaşılmadığı sürece tabii. İyi de burada ne yapıyor? Arazi satılık değilse bir gayrimenkul danışmanıyla işi ne? Dur bir dakika..."

Nick koyunyumaklarının arasından geçerek çakıl taşlı yola biraz daha yaklaştı. Rüzgârın uğultusu şiddetlenmişti. Ya da belki damarlarımda hızla akan kanın sesini duyuyordum. Nick'in yüzündeki şaşkınlık yavaşça silindi ve aklına bir fikir gelmiş gibi gözlerinin parlamasıyla başım dönmeye başladı.

"Şimdi anladım," diye mırıldandı. "Theresa'nın emlak işiyle uğraşmasının hiçbir önemi yok. Feliks onunla yakında bu arazinin sahibi olacağı için ilgileniyor. Theresa eski kocanla evlendiğinde otomatikman toprak sahibi olacak." Hevesle başını yukarı aşağı salladı. "Tabii ya. Bunu neden daha önce düşünemedim?" Birden arabaya doğru koşmaya başladı.

"Hiçbir şey anlamadım. Nereye gidiyoruz?" Peşinden koşturdum. Kendimi yan koltuğa attığımda motoru çalıştırmıştı bile. Kolunu koltuğumun arkasına koyup geri vitese taktı. Gaza bastığında ön camdan görünen manzara yoğun bir toz bulutunun ardında kaldı.

"Zhirov'un maaşa bağlamadığı bir yargıç bulmalıyız," dedi. "Bir de cumartesi günü arama emri çıkarttırmayı dert etmeyecek birini."

Arabayı hızla döndürdüğünde koltukta savrularak ön konsola tutunmaya çalıştım. "Ne emri? Nereyi arayacaksın?"

Gaza basarken gözlerini kıstı. "Eski kocanın çiftliğini kazacağız."

37. BÖLÜM

NICK EYALETLERARASI karayolunun en sol şeridinde tam gaz ilerliyordu. Durmadan önümüzdeki arabalara selektör yapıyor ve kornaya basıyordu. Direksiyonu sımsıkı tutan ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Gözlerini yoldan bir an bile ayırmıyordu. Beyninde dönen çarklardan yükselen metalik kokuyu duyabiliyordum âdeta.

"Anlamıyorum. Steven'ın çiftliğini neden kazacaksın?"

"Feliks arazi satın almakla ilgilenmiyor. Eğer amacı bu olsaydı ön kapıdan girer, parayı bastırır ve Steven'a reddedemeyeceği bir teklif yapardı. Steven bu satışa karşı çıkarsa da ona baskı yapar ve gerekirse şiddete başvurmaktan çekinmezdi. Bence Feliks çiftliği kirli işleri için kullanıyor ve orada her ne yapıyorsa bunu gizli saklı yürütme niyetinde. Theresa'ya yanaşmasının sebebi de bu. Onu kolayca manipüle edebileceğini biliyordu. Theresa ilgi arsızı ve paragöz bir tip. Zhirov'un ona düzenli olarak rüşvet verdiğini düşünüyorum. Tahminimce fazla uzun sürmeyecek bir iş."

Steven'ın Theresa'nın çekmecesinde bulduğu nakit parayı düşündüm. "Belki Feliks orada birileriyle buluşuyordur."

"Hayır," dedi Nick ve öndeki sürücünün ona yol vermemesi üzerine sağ şeride geçip gaza bastı ve adamın önüne kırdı. Trafikte makas atarak ilerlemeye başladığımızda korkuyla kapı koluna yapıştım. "Zhirov'un eyaletin dört bir köşesinde restoranları ve otelleri var. İstediğiyle istediği yerde buluşur. Sırf biriyle buluşmak için bunca zahmete katlanmaz."

"O zaman ne yapıyor sence?"

"Bilmiyorum ama cevabın o tarlada gömülü olduğundan eminim."

Mide bulantımı arka arkaya yutkunarak bastırmaya çalıştım. "Neden?"

"Birincisi, çiftlikte birden fazla arabaya ait tekerlek izleri vardı. O tarlanın kıyısında iki farklı iz daha gördüm."

"İki mi?"

"Üç araç da arka kapıdan girmiş. Farklı yerlere park etmişler ama hepsi de toprak araziye bakacak şekilde durmuş. Feliks'in zulasının o arabaların farlarının kesiştiği noktada olduğunu düşünüyorum."

"Belki sadece iş konuştular." Nick'in daha da hızlanıp zikzaklar çizerek şeritten şeride geçmeye başlamasıyla koltuğuma yapıştım. "Yani toprağın üstünde. Gizlice. Farların ışığında."

Başını iki yana salladı. "Toprak yeni kazılmış ve üzerinde tek bir ayak izi yoktu. Biri arkalarını temizlemiş. Orada ne sakladıklarını bulacağım."

Kararlılıkla çenesini sıktığını gördüm. Peşine düştüğü şeyi bulana kadar pes etmeyeceğini anlamıştım artık. "İzin çıkarttırman ne kadar sürer?"

"Belki bir gün. Ya da iki. Çiftlik benim yetki bölgemde olmadığı için Fauquier Bölgesi'ndeki çocuklarla ortak bir çalışma yürütmemiz gerekecek. Seni evine bırakayım," diye ekledi tartışmaya mahal bırakmayacak bir tavırla. "Birkaç kişiyi devreye sokacağım. Yargıçlar izin günlerinde golf sahasında rahatsız edilmek istemez. Biraz uğraşmam gerekecek."

Direksiyonu sertçe kırarak bizim evin araç yoluna girdi. Arabayı durdurduğunda kapıyı açmaya yeltendim. "Dur biraz," dedi. Ona dönerken yüzümdeki korkuyu ve vicdan azabını fark etmemesini umdum. Elini yanağıma koydu. Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Biliyorum, bugün biraz çılgın bir gündü. İşim bitince gelip seni almama ne dersin? Birlikte yemek yeriz."

"Şey..." Güçlükle yutkundum. "Harika olurdu ama bu ak-

şam yemeği atlayacağım sanırım. Bir sürü işim var ve bütün gün yoktum. Teslim tarihim yaklaşıyor. Kitabımla ilgilenmeliyim." Bir de bir cesetle tabii.

Nick uzanıp dudaklarıma minik ve tatlı bir öpücük konduarak bana kendimi daha da suçlu hissettirmeyi başardı. Kapıyı açıp arabadan indim. Araç yolundan çıkmasını izledim. Nick, Memur Roddy'ye el sallayıp gitti.

Sokağın karşısında, Bayan Haggerty'nin perdeleri açıktı ve beyaz saçları camın ardından hayal meyal seçiliyordu. Bu kadın canıma yetmişti. Ona haddini bildirmek için çok bile beklemiştim.

Alçak topuklu ayakkabılarımı tıkırdatarak karşıdan karşıya geçtim. Perdeler ânında kapandı. Fırtına gibi verandasının basamaklarını çıktım.

"Bayan Haggerty!" diye bağırdım kapısını yumruklarken. "Ben Finlay Donovan. Konuşmamız gerek."

Kapının hızla açılmasıyla yumruğum havada kaldı. İçerinin sıcak havası yüzüme vurduğunda bir an şaşaladım.

"Nihayet yola geldin!" Yarım çerçeveli, altın sarısı gözlüğünün üzerinden beni süzdü. Gülkurusu rujunu taşırarak sürdüğü ince dudakları müstehzi bir ifadeyle kıvrıldı. Allığını fazla kaçırdığı için elma yanaklı papağanlara benzemişti ve ağır kokulu yaşlı kadın parfümü genzimi yakıyordu.

Kesik kesik soluyarak suratına baktım. Beni içeri davet etmedi ama kapıyı yüzüme de kapatmadı. "Pardon, anlamadım?"

"Sonunda aklın başına geldi diyorum. Bir yıldır senden özür bekliyorum. Bunun için gelmedin mi?" Çenesini havaya dikti ve gevşek gıdısı gözlüğünün altın zincirleri arasında gururla titreşti.

"Onun için mi geçen hafta bana kapıyı açmadınız? Sizden özür dilememi beklediğiniz için mi?"

Evet der gibi başını sallayınca ona hayretle bakakaldım. "Eninde sonunda benden özür dileyeceğini biliyordum çünkü garajında şüpheli bir duruma tanık olup olmadığımı merak ediyorsun."

Yer ayağımın altından kaydı. "Garajımda şüpheli bir şey mi gördünüz?"

"Boşuna mahalle gözetim grubu başkanı olmadım herhalde?"

"Öyle mi?" Daha fazla saçmalamadan çenemi kapadım ve başımı iki yana salladım. "Tabii canım. Sizin gözünüzden hiçbir şey kaçmaz. Haklısınız, sizden özür dilemeye geldim. Şey için..." Kalemle yamuk yumuk çizdiği yay şeklindeki kaşlarını kaldırdı. Benden neyin özrünü beklediğini hiç anlamıyordum. Casus gibi evimi gözetleyen oydu. Steven'ı ispiyonlayıp yuvamı yıkmıştı. Aldatıldığımı bütün mahalle duymuştu. Yine de birinin bütün suçu üstlenmesi gerekecekti ve bunu yapacak kişi karşımdaki şu titrek ihtiyar değildi. Çenesini biraz daha kaldırdı ve özrümü bekledi.

"Kusura bakmayın," dedim gururumu bir kenara bırakarak. "Size bağırıp çağırdım. Ağza alınmayacak sözler söyledim. Kocama olan hıncımı sizden çıkardım. Böyle yapmamalıydım."

Bayan Haggerty burnunu kırıştırıp gözlüğünü düzeltti ve samimiyetimden emin olmaya çalışır gibi beni dikkatle süzdü. Sonra derin bir iç çekti ve gözlüğünü çıkarıp zincirin ucunda sallandırdı.

"Garajımda tam olarak ne gördünüz?" diye sordum temkinli bir tavırla.

Arkasındaki sehpadan deri ciltli bir defter aldı. Kemikli ortaparmağının ucunu yalayıp sayfaları karıştırdı. "8 Ekim Salı akşamı sen çocuklarla dışarı çıktın. Saat altıya geliyordu. Sonra yediye yirmi kala gibi geri döndün. Pek dışarı çıkmadığın için geceyi evde geçireceğini sandım." Bana dik dik bakınca sırıttım. Gırtlağına sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sonra çıktığını gördüm. Süslenip püslenmiştin. Son günlerde seni hep o kumral polisle görüyorum. Bilmiyorum, belki de onunla buluşacaktın." Kalem kaşını kaldırıp Nick'le ilişkim hakkında bir açıklama yapmamı bekledi. Ama neden uğraşacaktım ki? Her şeyi biliyordu zaten. "Hatta önce seni Bayan Hall sandım. Ama garajın basamaklarında sendeleyince seni hemen tanıdım. Theresa senin gibi sakar değil çünkü. Hem onda senin gibi duruş

bozukluğu da yok," diye ekledi omuzlarımı onaylamaz bakışlarla süzerek. "Bilgisayar başında çok oturmaktan kamburun çıktı. Hiç sağlıklı değil, benden söylemesi."

Sabırsızca devam etmesini işaret ettim.

"Neyse işte. O sırada yediyi geçiyordu sanırım," dedi dikkatini yeniden defterine yönelterek. "Sonra birkaç saat ortalık sakindi. Dizilerimi izleyip bir dilim turta yedim. Gece, sanırım ona çeyrek kala gibiydi, garajının ışıklarının yandığını gördüm. Arabanı çalışır hâlde bırakıp gitmiştin. Çocukları her nereye bıraktıysan, almaya gitmeden önce bir şey unuttuğunu düşündüm."

"Evet, ablamdaydılar," dedim.

"Polis ablanda mı? Son günlerde üzerlerinde büyük baskı var."

"Evet, evet," diye geçiştirdim. "Çocuklara o bakıyordu. Başka bir şey gördünüz mü?"

"Elbette," dedi sertçe. Belki de uyanıklığından şüphe ettiğimi sanmıştı. "Sen içerideyken minivanını kimse çalmasın diye dikkat kesildim. Bir türlü gelmek bilmedin. Hatta en sevdiğim eğlence programını kaçırdığım için sana kızdım. Ama sonra çok tuhaf bir şey oldu." Yeniden gözlüğünü taktı ve kalın zinciri kazağının vatkasına takılınca birkaç saniye onunla uğraştı.

"Ne gördünüz?" diye sordum.

Romatizmalı parmağını burnuma doğru salladı. "Biri gizlice garajına girdi."

Birden nefesimi ciğerlerimde tutamadım. İşte! Bayan Haggerty, Harris'in katilini görmüştü. "Nasıl bir tipti?"

"Gece karanlığında tam seçemedim. Minivanın ışıkları adamın üzerine vuruyordu. Ama uzun boylu bir adamdı. Senin arabanın camından içeri bakarken eğildi. Onu araba hırsızı sanıp polisi aramak için aşağı indim. Ama o sırada sen evden çıktın ve adam korkup kaçtı herhalde. Mutfak penceresinden baktığımda garajının kapısı kapalıydı. Adam da gitmişti." Arkasına baktım, basamakların dibindeki elektrikli merdiven koltuğuna. Ninemin evinde de bunlardan bir tane vardı. Kağnı arabası gibi yavaş ha-

reket ettiklerini biliyordum. Bayan Haggerty mutfağa inene kadar kim bilir aradan kaç dakika geçmişti? Güvenilir bir görgü tanığı sayılabileceğinden bile kuşkuluydum. Kimsenin garajın kapısını kapadığını görmemişti. Birini fark etseydi bile bu kadın aynada ruj sürerken kendini görmekten acizdi. Yargıç ifadesini dikkate almayabilirdi.

"Bu kişi bir erkekti, öyle mi?" diye sordum emin olmak için.

"Kesinlikle." Saçlarımı arkaya atıp düşünmeye çalıştım. Feliks uzun boyluydu. Theresa'yla buraya gelmiş olabilirdi. Ya da Andrei'le. Ama bu senaryoda bir tutarsızlık vardı. Feliks'le yeterince karşılaşmıştım; kirli işlerini başkalarına yaptırdığını biliyordum. Andrei'i bunun için kullanıyordu. Andrei de bir profesyoneldi. Kolay kolay yakayı ele verecek bir tip değildi.

"Yanındaki kişiyi gördünüz mü peki?"

"Başka kimse yoktu ki. Adam yalnızdı."

Ama bu çok mantıksızdı! Mutlaka başka biri olmalıydı. Katil garajın kapısını tek başına kapatamazdı. Belki de arabada bekliyordu ve Bayan Haggerty aşağı inerken ortaya çıkmıştı.

"Arabasını görebildiniz mi?"

Gözlerini kıstı. "Arabası yoktu. Ben görmedim."

Bu durumda katil buraya yaya olarak gelmişti. Daha önce de kuşkulandığım gibi. Nick, Lush'taki kadının ben olduğumu anladığında doğrudan birinci şüpheli konumuna düşecektim. Elimizde gerçek şüpheliye ya da aracına dair hiçbir bilgi yoktu zira. Birinin Harris'i kasten öldürdüğüne dair kanıt da yoktu. Tek umudum, Nick'in bir noktada tıkanmasıydı. Julian polise benimle ilgili bilgi vermediği sürece kimse Harris Mickler'ın evime geldiğini ispatlayamazdı.

"O gece gördüğünüz ya da duyduğunuz başka bir şey var mı?" diye sordum çekinerek. "Garajımda olup biten tuhaf bir şey mesela?"

"Hayır," dedi. "Sokağın ucundan köpek havlamaları geldi. Herhalde hırsıza havladılar. Sonra sustular." Başını kaşıyarak defterine göz gezdirdi. "Bir de sizin dadının ön kapıdan girdi-

ğini gördüm. O zaman içim rahat etti. Sonra da yattım zaten." Burnunu kırıştırmasıyla alnındaki çizgiler iç içe geçti. "Ah, şimdi hatırladım da şafak sökmeden önce acayip bir gürültü duydum. *Güm* diye bir ses geldi ama ne olduğunu bilmiyorum." Vero'yla çiftlikten döndükten sonra garaj kapısının düşmesini söylüyordu. Demek ki, arada garajdan çıktığımızı ve sonra geri döndüğümüzü görmemişti.

"Çok iyi... Yani teşekkürler." Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. "Polisi aradınız mı? Bunlardan haberleri var mı?"

"Hayır." Gıdısını titreterek başını iki yana salladı. "Kimsenin vaktini almak istemedim..." Gözlüğünü çıkarıp mavi, boncuk gibi gözleriyle bana baktı. "Neden?" diye sordu hevesle. "Yoksa o adam bir şey mi çaldı? Hemen gidip sokakta bekleyen polisle konuşalım." Memur Roddy'nin sivil arabasını işaret etti.

"Hayır, her şey yolunda," dedim geri geri yürüyerek kapıdan uzaklaşırken. Ama değildi işte. Hatta iyinin ucundan kıyısından bile geçemezdi. Nick cesedi ortaya çıkarmadan önce Harris Mickler'ı kimin öldürdüğünü bulmak için en iyi ihtimalle kırk sekiz saatim vardı.

38. BÖLÜM

EVE GİRDİĞİMDE KARŞILAŞTIĞIM sessizlik yüzünden bir an afalladım. Sonra çocukların babalarıyla olduğunu hatırladım. Yine de bu sessizlik can sıkıcıydı. Televizyon kapalıydı. Işıklar yanmıyordu.

"Vero?" diye seslendim. Sesim boş evde yankılandı. Belki de ders çalışmaya kütüphaneye gitmişti.

Topuklarımı tıkırdatarak mutfağa gittim. Garajın kapısını araladım. Vero'nun Charger'ı her zaman park ettiğim yerin yanında duruyordu. Feliks'le olanlardan sonra ödünç arabayı Ramón'un otoparkında bırakmıştım ama henüz kendi arabamı almaya fırsatım olmamıştı.

Mutfağın kapısını kapadım ve birden evde yalnız olmadığım hissine kapıldım. Biri beni gözetliyordu.

Bir terslik vardı. Çok büyük bir terslik…

"Sürpriz!" Kalbim duracak gibi oldu. Vero kalçasında Zach'le salondan koridora zıpladı. Onu Delia izledi. Diken saçlarının her bir tutamı rengârenk boyanmıştı ve onlarla uyumlu renklerde kurdelelerle süslü tulumunun düğmelerine uçan balonlar bağlanmıştı. Eskiden faturaların durduğu açılır kapanır masanın ortasında bir pasta duruyordu. Pirinç avizeden parlak süsler sarkıyordu ve buz kovasının içinde soğuyan bir şişe şampanyayla iki kutu meyve suyu vardı.

Delia bacaklarıma atladı ve az kalsın beni yere deviriyordu. Ona sıkıca sarılıp tüy gibi hafif vücudunu, sıska omuzlarını ve

yumuşacık tenini hafızama kazıdım. Nick, Harris'in cesedini bulduğunda kızımı kaç ayda ya da yılda bir görebilecektim acaba?

"Hafta sonunu babanızla geçireceğinizi sanıyordum." Delia'nın iri, ela gözlerine bakmak için geri çekildim.

"Babamın çalışması gerekiyormuş," dedi minik parmaklarıyla pırlanta küpelerimle oynayarak.

"Steven bir saat kadar önce onları bıraktı," diye açıkladı Vero, Zach'i kalçasında hoplatarak. "Çiftlikte acil bir durum çıkmış. Theresa da ev gösteriyormuş. Ona ulaşamayınca bu gece burada kalabilirler mi diye sordu. Biz de fırsatı değerlendirip bu şahane haberi kutlamak istedik!" Delia elime bir balon tutuşturdu. Zach salyalarını akıtarak ağzındaki parlak parti düdüğünü üfledi.

"Ne haberi?" diye sordum bana uzanan Zach'i kucaklarken. Ona sıkıca sarıldım ve Nick'in çiftliği kazmaya karar vermesini gölgede bırakacak kadar bomba bir haber olamayacağını düşündüm.

Vero'nun bana ikiye katlı bir gazete uzattı. "İlk sayfanın sonuna bak," dedi.

Zach'i kucağımdan indirdim. Yerel gazeteyi açarken elimden kaçan balon tavana çarptı.

Vero'nun dediği yerde kendimle karşılaştım.

Sarı peruklu ve güneş gözlüklü yazar fotoğrafımı siyah-beyaz basmışlardı ve altında şöyle bir başlık vardı: *Yerel Yazar Yeni Cinayet Romanı İçin Altı Rakamlı Bir Çek Aldı.*

Kalbim bir an tutuştu ve sonra hızla kül oldu.

Gazeteye çıkmıştım. Kitabım gazetedeydi. Sylvia ne halt etmişti?

Korka korka haberi okudum.

Fiona Donahue'nun temsilcisi, Manhattan'daki Barr ve Ortakları'ndan Sylvia Barr, Donahue'nun gelecek sonbaharda çıkacak yeni kitabına dair bazı ipuçları paylaştı.

Bayan Barr bu kitabın neden büyük ses getireceği sorusunu şu sözlerle yanıtladı: Fiona müthiş bir yetenek. Yeni kitabıyla çoksatar listele-

rine ilk sıralardan gireceğinden eminim. Yepyeni, taptaze bir sesi var. Ayrıca çok seksi. Okuyucuları mest edecek bir roman geliyor!

Rahat bir nefes aldım. Bu kadarını söylemişse belki ortada o kadar büyütülecek bir durum yoktu. Kitabın konusundan bahsetmediği sürece...

Okumaya devam ettiğimde kalp krizi geçirmekten korkarak bir iskemleye yığıldım.

Kitabın ana kahramanı kadın bir kiralık katil. Bir kadın onu kocasını öldürmesi için kiralıyor. Adam mafyayla bağlantılı, zengin bir muhasebeci. Ama biri kahramanımızdan erken davranarak adamı öldürüyor ve şimdi maktulün karısı da kayıp! Seksi kiralık katilimiz avını elinden alan kişiyi bulmaya kararlı ve bunun için her şeyden habersiz delifişek bir polisle işbirliği yapmaktan bile çekinmiyor.

"Anne, başardın! Vero artık ünlü olduğunu söylüyor. Tıpkı bir televizyon yıldızı gibi!" Delia bacaklarıma sarılıp genellikle babasına sakladığı hayran bakışlarla süzdü beni. "Şimdi pastayı yiyebilir miyiz?"

"Pasta zamanı!" Vero çocukları peşine katıp mutfağa giderken ben kalbim ağzımda haberin devamını okudum. Bir ay önce, kendim için hayal edebileceğin en güzel şeylerden biri bu olurdu. Ama Nick'in o tarlayı kazmak için bir arama emri çıkartmasıyla bu haber tabutuma bir çivi daha çakacaktı.

Vero, Zach'in mama sandalyesinin tepsisine üzerinde kalın bir krema tabakası olan büyükçe bir dilim pasta koydu. Sonra Delia'ya da bir dilim kesti. "Konuşabilir miyiz?" diye fısıldadım.

"Pastamızı yiyelim öyle," dedi Vero. Kendi diliminin üzerine dev bir dondurma topu koydu.

Onu dirseğinden tutup salona doğru çekiştirdim. Dondurma kepçesini ısrarla elinden bırakmadığı için her yere erimiş dondurma döküldü.

"Hop!" diye bağırdı kâğıt parti şapkasını düzeltmek için duraksayarak. O an kafasına bir tane patlatmak istedim.

"Nick'le Steven'ın çiftliğine gittik," diye tısladım.

Vero'nun beti benzi attı. "Ne işiniz vardı orada?"

"Feliks'in arabasından çim örneği alıp laboratuvarda inceletmiş. Çim sadece Steven'ın çiftliğinde yetişen bir tür. Orayı kazmak için arama emri çıkartmaya gitti."

Vero dehşetle gazeteye baktı. Kurgu gizem ve cinayet romanınızın yerel haberlerde yer almasıyla birinin gömdüğünüz cesedi ortaya çıkarması arasında dağlar kadar fark vardı. "Neden engel olmadın?" diye bağırdı.

"Ne yapabilirdim?"

"Bilmiyorum!" Parmaklarından süzülen vanilyalı dondurma halıya damlıyordu. "Bir şekilde dikkatini dağıtabilirdin. Kadınlığını kullansaydın. Daha önce yapmadığın bir şey değil ki!"

"İşe yarasaydı şimdi bu hâlde olmazdık!"

Muhtemelen ikimiz de aynı şeyi düşünerek mutfağa baktık.

"Ne bok yiyeceğiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Irina'nın parasını ve çocukları alıp ülkeyi terk edebilirdik. Ama nereye gidecektik? Irina parayı çaldığımızı söylediğinde Andrei'le Feliks'in bizi bulması ne kadar sürerdi acaba?

"Arama izni kaç günde çıkıyor?" diye sordu Vero.

"Bilmem." Julian'ı da arayıp soramazdım. "Nick yargıçların hafta sonu rahatsız edilmekten hoşlanmadığını söyledi. Belki bir ya da iki gün."

"Tamam." Vero'nun abuk sabuk el kol hareketleriyle derin nefesler alması bana doğumlarımdan aşina olduğum Lamaze yöntemini hatırlattı. "Güzel. Gayet iyi. Nick cesedi bulmadan yerini değiştireceğiz."

Mutfaktan tiz bir kahkaha yükseldi. Vero'yla aynı anda döndüğümüzde Zach'in pastanın kremasını parmaklayıp kafasına sürdüğünü gördük. Delia mavi gıda boyasıyla lekelenen dudaklarını büzmüş, onu tiksintiyle izliyordu. O pastada çocukları iki gün uyutmayacak kadar şeker vardı. İşimiz zordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Vero.

"Yok ya? Daha ne olabilirdi, söyler misin lütfen?"

"Eve bir köpekle gelebilirlerdi. Sakın Delia'ya bir şey deme. Gözyaşlarını anca dindirdim."

"Neden ağlıyordu?"

"Steven onu bu sabah barınağa götürmüş ama Sam yokmuş."

"Bir başkası mı sahiplenmiş?"

"Aaron denen adam. Hani Patricia'nın arkadaşı. Barınak görevlisi, Steven'a Aaron'ın Sam'i geçen hafta evine götürdüğünü söylemiş. Bunu biraz tuhaf bulmuş çünkü Aaron birkaç hafta önce iki köpek daha sahiplenmiş. Üç köpekle seyahat etmesinin zor olacağını düşünmüş."

İçimi tarifsiz bir sıkıntı kapladı. "Seyahat mi? Nasıl yani?"

"Aaron o akşamdan sonra bir daha barınağa uğramamış. Tatile çıkacağını söylemiş ama bir daha dönmemiş. Kimse nereye gittiğini bilmiyor." Göz göze geldik. Vero bir an duraksadı. "Sence..."

Aaron biz tanıştıktan sonra kayıplara karışmıştı anlaşılan. Ona Patricia'yı sormamdan sonra. Başvuru formuna Theresa'nın adresini yazmıştım. Onunla aynı sokakta oturuyorduk. Aaron o sokağın adını biliyorsa, Harris'in öldüğü gece öğrendiyse mesela, kim olduğumu anlamış olabilirdi. Patricia'yı neden aradığımı da tahmin edebilirdi tabii.

Kurtarılmış köpekler onlara sevgi gösterenlere hemen bağlanır.

İşin içyüzü bu muydu? Aaron köpekleri kurtarıyordu. Belki Sam gibi Patricia'yı da kötü muamele gördüğü evinden kurtarmak istemişti. Patricia'nın meseleyi kendi imkânlarıyla çözmeye karar verdiğinden habersiz, garajın kapısını kapatıp Harris Mickler'ı öldürmüştü. Belki de barda Aaron'dan önce davranmıştım. O da bizi takip edip fırsatı değerlendirmişti.

Sokağın ucundan köpek havlamaları geldi. Herhalde hırsıza havladılar. Sonra sustular...

Havlayan köpekler. Harris'i Lush'ın otoparkında minivana bindirdiğimde de köpek havlamaları duymuştum. Ve yine o gece Georgia'yla telefonda konuşurken de öyle. Patricia'nın kaybolduğu gece yayımlanan haberde evcil hayvanı olmadığı söylenmişti. Ama Aaron'ın barınaktan sahiplendiği köpekler vardı.

Korsan'la Molly o gece Aaron'la birlikte miydi?

Patricia'nın garajında gördüğüm kahverengi Subaru'yu hatırladım. Arkasında iki çöp insan ve iki çöp köpek figürü vardı. Barınaktaki personel odasında asılı fotoğrafta Patricia, Molly ve Korsan'la beraber Aaron'ın yanında oturuyordu. Parmağında yüzüğü yoktu. Aaron onun için bir arkadaştan fazlası mıydı? Erkek arkadaşı mıydı? Yasak aşkı mıydı? Birlikte bir gelecek mi planlamışlardı? Onun için mi Harris'ten bir an önce kurtulmak istiyorlardı? Eğer öyleyse Aaron'ın Harris'i garajıma kapatmasına kim yardım etmişti?

Bayan Haggerty'nin söylediği gibi Aaron o gece gerçekten yalnızsa garaj kapısını yere çarptırmadan kapatmayı nasıl becermişti?

Vero'nun elindeki dondurma kepçesini alıp buz kovasına attım. "Kemerini ver," dedim.

"Kemerimi mi?"

"Güven bana."

Vero kemerinin tokasını çözüp onu kotundan çıkardı. Aaron'ı barınakta gördüğüm gün belinde bundan daha kalın bir kemer vardı. Ama Vero'nunki de yeterince sağlam görünüyordu. "Çocuklarla kal. Birazdan dönerim."

Garajın duvarındaki kumanda düğmesine bastım. Betona akşam güneşi vurdu. Işıkta durup kapının düşmemesi için kemeri nereye bağlayabileceğimi düşündüm. Barınağa gittiğimiz gün Aaron'ın Sam'in bölmesinin kapısını açık tutmak için kendi kemerini kullandığını hatırlamıştım.

Garajın ön köşesindeki rayların orada iki metal çubuğun birleştiği bir nokta vardı. Basamaklı tabureyi alıp üzerine çıktım, kemeri onlara doladım ve açık kapının altına sıkıştırdım. Sonra tabureyi garajın ortasına çekip üzerine çıktım ve kordonu çektim.

Kapı motordan kurtulurken *çıt* diye bir ses geldi ve Vero'nun kemeriyle olduğu yerde asılı kaldı.

Harris'i Aaron öldürmüştü.

Katil Theresa ya da Aimee değildi. Feliks'le Andrei de değildi. Aaron bu işi tek başına yapmıştı. Kapının barınaktaki bölmelerin yaylı kapıları gibi gürültüyle kapanacağını ve o sesi duymamamın imkânsız olduğunu biliyordu. Vero ortalığı karıştırıp dikkat dağıtmak için hayvanları serbest bıraktığında metal kapıların sesi bütün barınakta yankılanmıştı. Aaron raylara kemerini bağlamıştı. Sonra da kordonu çekerek motoru devre dışı bırakmıştı. Bir eliyle kemerini raylardan sessizce kurtarırken diğer eliyle kapıyı nazikçe indirmişti.

Öte yandan, eğer Aaron Harris'i Patricia'yla birlikte olmak öldürdüyse ve Patricia öldüyse şimdi neden şehirden ayrılmıştı? Harris'in ölümüyle ilgili gerçeği yalnızca ben biliyordum ve suçlu gibi görünsem de yeni edindiğim bilgileri açıklama konusunda Aaron'dan daha istekli değildim. Patricia öldüğüne göre Aaron şehirde kalıp hayatına devam edebilirdi. İşin içinde başka bir bityeniği yoksa tabii.

Patricia Mickler diye biri yok artık.

Irina'yla spor kulübünde yaptığım konuşmayı düşündüm. Patricia'nın öldüğünü açık açık söylememişti aslında. Sadece bulunmasının olanaksız olduğunu ima etmişti.

Tutuklama kararı çıksa bile herkesi ortadan kaybedebilecek dostları var. Yeni bir isim ve yeni bir pasaportla hiç var olmamış gibi yeryüzünden silinebilir.

Ya Patricia Mickler ölmediyse? Ya Irina arkadaşının yalnızca ortadan kaybolmasına yardım ettiyse? Ya arabasıyla özel eşyalarını o gölün dibine atıp ona sahte bir ölüm tezgâhladıysa? Patricia belki de şimdi bambaşka bir yerde, bambaşka biri olarak yeni bir hayata başlamıştı. Ve belki de yanında can yoldaşı ve hayat arkadaşı olarak gördüğü biri de vardı.

Patricia'nın garajında gördüğüm arabanın Aaron'a ait olduğundan neredeyse emindim. Arka camındaki çöp figürler de onlarla köpekleri olmalıydı. Belki Aaron'ın Subaru'suna atlayıp güneşin battığı yere doğru yol almışlardı. Her yerde olabilirlerdi.

Hiç var olmamışlar gibi haritadan silinmişlerdi. Benim payıma da Harris Mickler'ın ölümünün baş şüphelisi olmak düşmüştü. Aleyhimde onlarca kanıtla birlikte.

Merdivenden inerken sersem gibiydim.

Cebimdeki telefon hiç durmadan ötüyordu. Ekrana baktığımda bir sürü cevapsız arama gördüm: annem, babam, Georgia, Sylvia... Hepsi de gazetedeki makale için arıyordu şüphesiz. Her biriyle tek tek konuşmayı göze alamayacağımı biliyordum.

O sırada, asfalta sürtünen tekerleklerin acı feryatlarıyla irkildim. Hızla arkamı döndüğümde gümüş rengi bir tampon dizlerime birkaç santim kala durdu. Nick ön camın ardından bana öfkeyle baktı. Parmağıyla beni ve sonra sedanın yolcu koltuğunu işaret etti. Dudaklarını okudum. "Bin," diyordu ateş püsküren gözlerle.

Nick'in arabasının kapısını açmadan önce Vero'nun mutfak camına yansıyan gölgesine hasretle baktım. Nick geri vitese takıp gaza bastı ve araç yolundan sokağa indik. Çıkmaz sokağın bitiminde kaldırıma çekti. Israrla yüzüme bakmıyordu.

"Seni bıraktıktan sonra komik bir şey oldu," dedi. "Büyük bir balık yakalamak üzere olduğumu haber vermek için amirimi aradım. Ama onun da bana bir haberi vardı. Kendini gazete sanan bir paçavrada enteresan bir yazı yayımlanmış." Torpidodan bir gazete çıkarıp kucağıma fırlattı. "Görünüşe bakılırsa her şeyden habersiz, delifişek polis ben oluyorum ve üzerinde çalıştığım dosyayı da kitabın için bir araştırma projesi olarak görüyorsun."

"Yanlış anladın. Seninle bir ilgisi yok..."

"Açığa alındım." Bu iki kelime arabanın içindeki bütün havayı emdi. "Üstlerim kimliğimi ve rozetimi geri istedi. Şimdi amirimin odasına gidip bir roman yazarını bir polis soruşturmasına karıştırmamın hesabını vermek için pazartesiyi beklemek zorundayım. Ve o zamana kadar her şey bitebilir."

Ağzım kurudu. "Ne demek bitebilir?"

"Dosyayla artık amirim ilgileniyor. Fauquier Bölgesi Polis Departmanı'yla koordineli bir çalışma yürütüyor. Arama emrini yarına kadar çıkarttırabilirlerse o tarlayı didik didik ederler.

Ben rozetimi geri aldığımda Theresa'yla Feliks çoktan gözaltında olur."

"Özür dilerim," dedim bir solukta. "Kitabın konusu gizliydi. Yalnızca temsilcime yollamıştım. Tutmuş, gazeteyle konuşmuş ve..."

Yüzünü bana döndüğünde öfkesi ve pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. "Seninle paylaştıklarımın ne kadar hassas bilgiler olduğunu hiç düşündün mü? Bunlar duyulursa işimi kaybedebileceğimi?"

"Bu *senin* seçimindi, benim değil!" Emniyet kemerini açıp koltuğumda ona döndüm. Telaşım yerini öfkeye bıraktı. "Bilmem hatırlıyor musun ama beni *sen* buldun! Kitabım için araştırma yapmama yardım edebileceğini söyledin."

"Beni kullandın!"

"Sen de beni! Eski kocamın nişanlısını adam kaçırmaktan içeri attırmak istiyordun ve sana içeriden bilgi sağlayabileceğimi düşündün. Onu sorguya çekmek için yeterince kanıtın yoktu. Evi ya da ofisi için arama emri de çıkartamıyordun. Sakın bana insanları kullanmaktan bahsetme!"

Derin bir iç çekerek camdan dışarı baktı. "Tek bir cevap istiyorum." Paltosunun iç cebinden bir şey çıkarıp avuçlarıma bıraktı. Kimliğimi gizlemek için kullandığım, bunca zamandır başarılı ve özgüvenli bir insan gibi görünmeme yardımcı olan ve beni beladan uzak tutan peruklu eşarbım dolaşık bir hâlde kucağımda duruyordu. Eşarp yırtılmış ve sarı saç tutamlarına toz yumakları takılmıştı. Nick'le göz göze geldik.

"O tarlayı kazdıklarında ne bulacaklar?" Beni tanımıyormuş, ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu yüzüme. Gördüğü yüz hiç hoşuna gitmemiş gibi.

Sorusunu yanıtlamayınca arabayı çalıştırdı. Beni evime bırakırken hiç konuşmadık. Bahçe yolunun başında indim ve tek kelime etmeden basıp gitti.

Sonunda içeri girdiğimde Vero'yu eli ayağı dolaşmış bir hâlde beni beklerken buldum. "Neler oluyor?"

Tavanda bir balon geziniyordu. Yan odada çocuklar oynuyordu. Vero'nun yenmemiş dondurması tabağında eriyip minik bir göl oluşturmuştu.

"Harris'in cesedini başka bir yere taşımamız gerek. Hemen bu gece."

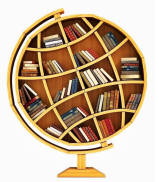

39. BÖLÜM

RAMÓN'UN ÖDÜNÇ VERDİĞİ arabanın açık bagajının önünde Vero'yla dikiliyorduk. Arabanın loş ışığı bagajın içini uğursuz bir ışıltıyla aydınlatarak etrafın karanlığını daha da ürkütücü kılıyordu. En azından bu sefer çocuklar arkada uyumuyordu.

Memur Roddy'yi atlatmak umduğumdan ve olması gerekenden daha kolay olmuştu. Teslim tarihimi bahane ederek ablama çocukların gece onda kalması için yalvarmıştım. Gece sessiz bir evde salim kafayla çalışmak istediğimi söylemiştim. Sızlanmalarım ve rüşvet tekliflerim sonunda etkili olmuş ve Georgia yola gelmişti. Vero, Georgia'nın evine gitmek üzere çocukları Charger'ına bindirip olağan bir tavırla garajdan çıkmıştı. Bu arada ben mutfak penceresinden onları izleyerek Memur Roddy'yle Bayan Haggerty'ye net bir *evdeyim* mesajı vermiştim. Vero, Georgia'dan dönerken Charger'ı Ramón'un otoparkında bıraktığım ödünç arabayla değiştirmişti. Eski, mavi sedan Vero'nun spor arabası ya da benim minivanımdan daha az dikkat çekecekti. Ayrıca eğer bagajı bir suç mahalline dönüşür de delilleri karartmak için arabayı parçalamamız gerekirse kimsenin onun derdine düşeceğini sanmıyordum.

Vero ödünç arabayla sokağın aşağısındaki buluşma noktamıza gelmişti. Bu arada, ben de bodrum kattaki tozlu bir kutuda Noel ışıklarını belirli aralıklarla yakmak için kullandığımız birkaç zaman ayarlayıcıyı bulmuştum. Her birkaç saatte bir evin ışıklarını yakmaları için onları çalışma odamın, yatak odamın

ve mutfağın lambalarına bağlamıştım. Karanlık bastıktan sonra saçlarımı sımsıkı bir atkuyruğu yapıp siyah bir taytla siyah bir sweatshirt giymiş ve ellerime siyah eldivenler takmıştım. Perdeleri örtüp arka kapıdan çıkarken komşuların beyaz spor ayakkabılarımı görüp beni vurmamaları için dua etmiştim.

Bir aksilik çıkmadan saat on bire doğru çim çiftliğinin arka kapısına ulaşmıştık.

Kuru bir soğuk vardı. Ramón'un arabasının arkasında durmuş, alet edevat kontrolü yaparken ağzımdan beyaz dumanlar çıkıyordu.

"Dokuz yüz metrelik selofanı ne yapacağız?" diye sordum Vero'ya.

"Costco'da indirimdeydi."

Suratımı buruşturdum. "Stok yapmak için bugünü mü buldun?"

"Plastik film al demedin mi?"

"*Naylon örtü* al dedim."

"İkisi de aynı şey."

"Hayır, değil. Plastik filme sandviç sararsın, naylon örtüye ceset. Daha büyük ve sağlam olur. Duş perdesi gibi."

"Sakın duş perdesi getirme, şüphe çekeriz dedin ya?"

"Dokuz yüz metrelik streç filme sarılmış çürük bir cesetten daha masum görünüşlü bir şey olamaz tabii!" Kürekleri alıp birini Vero'nun eline tutuşturdum. Bagaj kapağını kapadığımda gürültüsü gece sessizliğinde yankılanarak kilometrelerce uzağa yayıldı. Tarlanın kıyısına doğru yürürken zemini kaplayan incecik çiy tabakası ayaklarımızın altında çatır çutur kırıldı.

Farların ışıkları toprağın üzerinde soluk sarı, yol yol izler çiziyor ve gölgelerimiz üzerlerine düşüyordu. Vero küreğinin ucuyla toprağı hafifçe kazıdı.

"Burası olduğundan emin misin?" Birkaç metre sağını işaret etti. "Bence bu tarafta."

"Hayır," dedim yanında dikilerek. "Burası." Ona yüzde yüz emin olmadığımı söylemedim. Bu kez arabayı çakıl taşlı yolda,

farların ışıkları tarlaya bakacak şekilde park etmeye dikkat etmiştik. Polise peşine düşecekleri bir lastik izi daha bırakmak istemiyorduk. Zifiri karanlık ve arabanın yarattığı tüyler ürpertici ışık tüneli bende bir kâbusun içinde kaybolduğum duygusunu uyandırıyordu. Ama bir yerden başlamak zorundaydık ve burası yeterince uygundu bence.

Vero yan tarlada duran sarı traktöre bakıp iç çekti. "İş makineleriyle daha kolay olmaz mıydı? YouTube'da izlediğim videolarda..."

"Kepçeyle falan kazmıyoruz!" Bir hırsızlıkla suçlanmamız eksikti. "Çok derinde değil zaten. Biz hallederiz."

Vero kendi kendine söylenerek engebeli arazide biraz yürüdü ve küreğini toprağa daldırdı. "Elimizi çabuk tutalım. Hava buz gibi!"

Gidip farları söndürdüm. Yoldan geçenlerin görmemesi için karanlıkta çalışmamız daha iyi olacaktı. Vero'nun haklı olabileceği ihtimali üzerinde durarak onun kazdığı yerin biraz sağına geçtim. Ellerimin su toplayan yerleri henüz nasırlaşmamıştı ama en azından bu sefer iki çift eldivenimiz ve iki tane de sağlam küreğimiz vardı. Son haftalarda katıldığım *Spinning* dersleri, ceset gömme gibi faaliyetlerden sonra eski hamlığımı üzerimden attığımı, güçlendiğimi hissediyordum. Küreklerimizi toprağa düzenli bir ritimle daldırıyorduk. İki çukur da hızla genişleyerek ortada birleşti. Etrafımızda biriken toprak yığınları kendimizi bulunduğumuz yerden daha da derinde hissetmemize neden oluyordu.

"Nereye götüreceğiz onu?" diye sordu Vero. Ağzından çıkan dumanlar gecenin mavi sisine karıştı. "Kitabındaki gibi bir mezarlığa mı?"

Kürek darbeleri arasında boğuk bir kahkaha attım. Onu da yaparsak bu kahrolası kitap hepten mahvımıza sebep olacaktı. "Hayır. Birkaç gün saklayıp burayı aramalarını bekleyeceğiz ve sonra yine aynı yere gömeceğiz. Polis çiftliği ikinci kez kazmaz. Hem zemin yumuşamış olur, daha kolay kazar, daha kolay saklarız," diye ekledim soluk soluğa.

"Birkaç gün mü?" Küreğinin sapına dayanıp koluyla alnını sildi. Tiksintisi gece karanlığında bile yüzünden okunuyordu. "Ramón arabasını geri verdiğimde canıma okuyacak. Çürüyen bir cesedin ne kadar pis koktuğundan haberin var mı? Plastik filmin koku önleyici özelliği olduğunu sanmıyorum."

Küreğimi daha derine sapladım. Çukur kalçalarımızla aynı hizaya gelmişti bile. "JCPenney'de derin dondurucular sonbahar indirimindeydi. Sabah bir tane alıp garaja koyarız."

Vero kıs kıs güldü. "Duş perdesini dert edene bakın hele. Garajında bir derin dondurucu bulunmasından daha çok 'seri katil' diye bağıran bir şey olamaz."

"Daha parlak bir fikrin var mı?" Ayağımın dibinden tok bir ses geldi. Yeri küreğimin ucuyla dürttüğümde sert bir cisme çarptı. Belki bir taş parçasına denk gelmişimdir diye birkaç santim ilerisini denedim.

"Bekle." Vero biraz ötede toprağı dürterek yüzünü buruşturdum. Tedbirli bir tavırla havayı kokladı. Geceye yayılan hafif tatlımsı, leş gibi kokuyu ben de almıştım. "Sanırım onu buldum."

Küreğimi bırakıp cebimden el fenerini çıkardım ve ışığı Vero'nun ayağının dibine doğru tuttum. Sonra kokuya daha fazla dayanamayıp başımı öteki tarafa çevirdim. "Ne kadar kötü?"

"Finlay?" Cesedin üzerindeki toprağı süpürmek için çömeldi. "Harris'i gömdüğümüzde üzerinde kot pantolon mu vardı? Ben kumaştı diye hatırlıyorum."

Yanına diz çöktüm ve çukurun dibinden fırlayan kot pantolonlu, uzun bacağın üzerindeki toprağı süpürdüm. Bu sefer de Nike spor ayakkabılı bir ayak göründü. "Hayır, kot yoktu," dedim kusmamak için yutkunarak. "Ayağında spor ayakkabı da yoktu."

"O zaman bu kim?"

"Bilmiyorum ama Harris olmadığı kesin." Cüzdanı var mı diye adamın ceplerini yokladım ama boşlardı. Nefesimi tutarak ölü adamın suratından avuç avuç toprak topladım. Öğürmemek için kendimi sıktım. "Ah, olamaz!" Burnumu koluma gömdüm.

"Ne?" diye sordu Vero yanıma emekleyerek.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıktı ve yalnızca akları görünüyordu. Solgun teni iyice gevşeyip grimsi bir renk almıştı ve mavi dudaklarının kenarları toz toprak doluydu. Şakağındaki mor delik hemen göze çarpıyordu. "Galiba kafasından vurulmuş."

Vero birden duraksadı ve yavaşça başını eğerek dizlerinin dibine baktı. "Finlay?" Eliyle toprağı kenara süpürüp İspanyolca küfretti. "Felaket tellalı gibi oldum iyice ama burada bir çift ayakkabı daha var ve bunların da Harris'inkiler olmadıklarından eminim."

Yerden doğrulduğumda bir an dengemi kaybederek sendeledim. Koku şiddetlenmişti. Etrafı kazarak iki çift ayakkabı daha ortaya çıkarırken ikimizin de gözleri sulandı. Nick haklıydı. Feliks gerçekten de Steven'ın çiftliğini iş için kullanıyordu. Öldürdüğü adamları buraya gömüyordu. "Burası ceset çöplüğüne dönmüş," dedim. "Harris'i nasıl bulacağız?"

"Bilmiyorum." Vero bir isteri krizinin eşiğinde gibi görünüyordu. El fenerini yüzüme doğrulttu.

"İndir şunu," diye tısladım elimle gözlerimi keskin ışıktan korumaya çalışarak. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Neyi indireyim? Ben bir şey..." Cümlesini yarıda kesmesinin hayra alamet olmadığını biliyordum. Kolumu gözlerime siper edip baktım ama kuvvetli ışıkta yüzünü göremiyordum. "Benim fenerim değil bu," diye fısıldadı dehşetle. "Biri geliyor!"

Aynı anda çömeldik. Çukurun kıyısından bakarken ölü adamların ayakkabıları bacaklarımıza battı. Çakıl taşlı yolda seken far ışıkları hızla bize yaklaşıyordu. Kare şeklinde ve oldukça genişlerdi. Gece dikiz aynanızda görmek istemeyeceğiniz türden bir manzaraydı diye özetleyebilirim.

"Siktir. Bence Nick geldi." Çiftliği kurcalayacağını bilmeliydim. Bir başkasının soruşturmasını sahiplenmesini kenardan izleyemeyecek kadar hırslı bir tipti. Büyük olasılıkla bizi görmüştü ve suçüstü yakalamak için doğru zamanı bekliyordu. Ceset dolu bir çukurda debelenen iki kadının masum olması olanaksızdı zaten. Destek ekibi çağırmadığını umdum.

"Ne yapacağız?" diye inledi Vero, Nick'in arabası yavaşça ödünç arabanın yanına yanaştığında. Farlarının ışıkları üzerimize vuruyor, geceye karışan egzoz dumanı usulca bize doğru süzülüyordu.

"Saklanmak anlamsız." Buraya kadardı. Kazdığımız bu çukurdan kelepçeler ve bir yargı sürecine takılmadan çıkmamız imkânsızdı. "Ramón'un arabasını tanıyor. Burada olduğumuzu biliyordu zaten. Teslim olup ona her şeyi anlatacağım. Hepsinin benim fikrim olduğunu söyleyeceğim." Vero tıslayarak karşı çıktı ve ayağa kalkmaya yeltendiğimde dirseğime yapıştı. Küreğimi atıp kolumu gözüme siper ettim.

Vero da doğruldu. Titreyen eliyle küreğini yere bıraktı. Aynı anda ellerimizi havaya kaldırdık ve Nick'in arabasından inip bizi tutuklamasını bekledik.

Arabanın kapısı açıldı. Kontağı kapamadı ve egzoz dumanı ceset kokusunu önüne katıp götürürken çakıl taşlarını gıcırdatarak yavaşça bize doğru yürüdü. Arabasının önünde durdu, arkasından vuran farların ışığında elini sol cebine attı. Kelepçeleri çıkaracaktı herhalde.

Çakmak sesi duydum. İki kez.

Kolumu indirdim ve far ışıklarının önünde parlayıp sönen minik aleve baktım. Nick'in sigarasının kırmızı ucu parladı. Ondan uzun ve derin bir nefes çekti.

"Nick'in sigara içtiğini bilmiyordum," diye fısıldadı Vero.

"İçmiyor," dedim boğuk sesimle.

Vero bana biraz daha sokuldu. Adam dumanı üfledi ve beyaz şeritler hâlinde egzoz dumanına karıştılar. Şişme montu vücudunun üst kısmını eciş bücüş ve orantısız gösteriyordu. Ama asıl dikkatimi çeken bacakları oldu. Nick'in bacaklarından daha kalınlardı. Yerden yükselen iki sağlam ağaç gövdesini andırıyorlardı. Bakışlarım yukarı tırmandı ve sağ kolunun sigarayı tuttuğu diğer elinden neredeyse iki kat uzun olduğunu fark ederek şaşırdım.

"Finlay?" Bir tabancanın namlusu ışıkta parladığında Vero korkuyla elime yapıştı. Adamın bana bir silah doğrulttuğunu fark edince kalbim duracak sandım.

"Bakın, açıklayabilirim," dedim karşımdaki polisin ablamı tanıdığını ya da belki bir imzayla kandırılabileceğini umarak. Ne var ki, tabancadan *tık* diye bir ses geldi ve ne diyeceğimi tamamen unuttum. Silahını indirmeden çukura doğru yürüdü. Arkasından ışık vurduğu için yüzünü bir türlü seçemiyordum.

"Çıkın oradan." Çakmağın çakarken çıkardığı ses gibi kesik kesik, kaba ve haşin bir tonda konuşuyordu.

"Bize haklarımızı okuman gerekmiyor mu?"

"Çıkın dedim!"

Vero koluma asıldı. Titreyen bacaklarımızla düşmemek için birbirimize destek olarak çukurdan çıktık.

"Arkanızı dönün," dedi adam.

Vero'yla tarlaya doğru döndük. Polis arabasının farları siluetlerimizi kenardaki toprak yığınlarının üzerine yansıttı. Toz toprak içinde kalan bir çift spor ayakkabıda ve karanlıkta hayal meyal seçilen ölü yüzlerde şekilsiz karaltılarımızı gördüm. Polisin gölgesi uzadığında nabzım hızlandı.

"Cesetlerden haberimiz yoktu," diye kekeledim. "Ablam Fairfax Polis Departmanı'ndan. Onu ararsanız..."

"Diz çökün," diye gürledi. Tamam, kesin tutuklanacaktık.

"Bakın, ortada büyük bir yanlış anlaşılma var. Müsaade ederseniz..."

"Diz çökün dedim!" Tabancayla kafamın arkasını itti. Öne doğru sendeledim. Az kalsın çukura yuvarlanıyordum. Vero kolumu yakaladı ve dizlerimin üzerine çökmeme yardım etti. Başım yeterince dertteydi zaten. Bir de polise mukavemet suçu işlemek istemiyordum.

Vero yanıma diz çöktü ve elimi tuttu. Yaprak gibi titreyerek kelepçelenmeyi bekledik.

Bunun yerine, kafatasımın arkasında tabancanın soğuk çeliğini hissettim.

Nefesim teklemeye başladı. Gözlerimi sıkıca yumdum ve "Bizi tutuklamayacak mısınız?" diye sordum titrek sesimle.

Boğuk kahkahasının titreşimini namlunun ucunda hissettim. Önce usulca gülüyordu ama sesi boğazını hızla tırmandı ve iyice yükselerek çukurda yankılandı. Çakıl taşlarının birbirine sürtünmesini andıran bu sesin çukurdan sıçrayarak gırtlağımıza sarıldığını hayal ettim. Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Konuştuğu dil tıpkı... Rusçaya benziyordu.

Vero tırnaklarını etime batırdı.

Andrei Borovkov.

Çukurdaki beyaz spor ayakkabıların burunlarına baktım. Bunlar onun leşleriydi. Feliks'in gizlediği şey onun leşleriydi ve sırada biz vardık.

"Se-senin ne işin var burada?" Arabasının bagajında başka cesetler mi vardı? Çiftliğe onları gömmeye mi gelmişti?

"Feliks'i iyi dinlememişsin. Gözüm üzerinde demişti. Senin polis, evinin önünde arabada bekleyen çaylağı söylüyorum, bu işi bıraksın bence. Seni iyi koruyamadı."

Memur Roddy... Andrei evimi gözetliyordu. "Bizi takip mi ettin?"

Tabancanın belli belirsiz hareketinden omzunu silktiğini anladım. "Ne işler çevirdiğinizi merak ettim. Şimdi biliyorum. Harris Mickler birdenbire ortadan kaybolunca hepimiz şaşırdık. Bankadaki kasanın anahtarını bize geri getirmeyince Feliks, Harris'in onun parasıyla yurtdışına kaçtığını düşündü." Harris'in anahtarlığındaki küçük anahtar. Patricia, Panera'da benimle buluştuğu gün onu almıştı. Parayı Aaron'la kaçmak için kullandığını tahmin ettim.

Andrei sigarasının dumanını içine çekti. "Benim bütün param karımda. Irina, Patricia'nın kocasını hiçbir zaman sevmedi. O pisliğin yatacak yeri yok, derdi." Nefesimi tutarak ağzından çıkan sigara dumanlarının üzerimden geçmesini bekledim. "Belki Feliks'e burada ne işler karıştırdığınızı söylemem. İddia kaybetmeyi sevmem."

Tabancayı indirdiğinde rahat bir nefes aldım. Gitmemize izin mi verecekti? Susmamız için bize şantaj mı yapacaktı?

Andrei gelip yanımda durduğunda kıpırdamadan bekledim. Ayağını çukurun kıyısına koydu ve aşağı baktı. Sigarasının dumanını üflerken dudakları müstehzi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşin en zor kısmını halletmişsiniz. Sizi gömmek kolay olacak."

Vero'dan boğuk bir ses geldi. Derin bir hayal kırıklığıyla sarsıldım. Andrei bizi öldürecekti. Hemen buracıkta kafalarımızın arkasına birer kurşun sıkıp bizi infaz edecekti. Çukurdaki cesetlerin üzerine düşecektim. Harris Mickler'ın üzerine. Nick'in amiri yarın bir arama emriyle buraya gelecek ve ölümü bulacaktı. Ablam cesedimi teşhis edecekti.

Sessiz bir itirazla başımı iki yana salladım. Bu Harris Mickler mevzusu canıma yetmişti ve o mezara savaşmadan girmeye niyetim yoktu.

Yere dayadığım yumruğuma baktım. Elimin üzeri toz toprak içinde kalmıştı. Atkuyruğumdan kurtulan asi saç tellerinin arasından Andrei'ye baktım. Rüzgâr egzoz dumanını çukura doğru üflüyordu. Andrei sigarasından son bir nefes çekti ve esintinin dumanı yüzüne savurmaması için başını eğdi.

Trafikte ilk düdüğümü çaldığımda serserinin biri küllüğünü suratıma boşalttı.

Elimi Vero'nun mengene gibi parmaklarından kurtarıp toprağa daldırdım. Avuçlarımı kuru toprakla doldurdum ve iyice ufalanmaları için yumruklarımı sıktım. Andrei'in omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı. Bize dönerken talihine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Hazırım," dedi. "Daha fazla uzatmanın âlemi yok."

Ellerimi havaya kaldırdım ve avuçlarımdaki toprağı yüzüne savurdum. Andrei bağırarak ellerini gözlerine götürdü. İki eliyle birden gözlerine kaçan toz toprağı temizlemeye çalışırken silahı farların ışığını yakalayarak parladı. Silahı düşürmesini bekledim. Alıp kaçayım diye. Ama tabancayı daha da sıkı kavrayarak bize bağırmaya ve küfretmeye başladı. Silah ateş aldığında ken-

dimi korumak için çömeldim ve boğuk bir patlama sesiyle her yere toprak parçaları saçıldı.

Susturucu. Susturucu kullanıyordu. Silah seslerini kimse duymayacaktı. Kimse yardımımıza koşmayacaktı.

Kalbim deli gibi çarparak Vero'nun elini yakaladığım gibi Ramón'un arabasına doğru koştum. Vurulmamak için arkasına sindik.

Andrei botlu ayaklarını yere vurarak avazı çıktığı kadar bağırıyor ve acıyla böğürüyordu. Silah bir kere daha patladı. Vero'yla ellerimizle ağızlarımızı kapatıp birbirimize tutunarak korkuyla bekledik. Bir mermi bagajın yakınından sekti. Çığlığı basıp kendimizi arabanın öbür tarafına attık. Arka tekerin yanına çömeldik. Andrei bize bağırarak üzerimize yürüdüğünde birbirimizin ellerini yakaladık.

Arabaya binebilirsek belki kaçabilirdik.

Vero'nun üzerinden yolcu kapısına uzanmaya çalıştım. Silah yine patladı. Vero'nun üzerine kapandım. Çukurun oradan tok bir ses geldi.

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Sırtlarımızı arabanın gövdesine dayadık ve Andrei'in yeniden ateş etmesini bekledik.

Ama silah sesleri kesilmişti.

Andrei'in arabasından gelen boğuk motor homurtusu dışında çıt çıkmıyordu. Rüzgâr arkamızdaki sedir ağaçlarını karıştırdı. Titrek nefesler alıp veriyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorduk.

Uzun bir an sonra başımı uzatıp baktım. Çukurun üzeri egzoz dumanıyla kaplanmıştı. Kenarından Andrei'in tuhaf bir açıyla ayrılan bacakları görünüyordu. Vücudunun gerisi çukurun içinde gözden kaybolmuştu.

Tedbirli adımlarla usulca ona doğru yürümeye başladığımda Vero atılıp kapüşonumu yakaladı ve bir gölge gibi beni takip etti. Andrei'in silahı gevşek elinde parlıyordu. Peşimde Vero'yla çukura indim. Andrei'e doğru emeklerken ince taytımdan dizle-

rime işleyen yapışkan ıslaklığa aldırmamaya çalıştım. Andrei'e yaklaştığımızda irkildik. Yüzü paramparça olmuştu. Kafasından geriye kalanlar koyu bir kan gölünde yüzüyordu.

Derin ve titrek bir nefes aldım. Öğürmemek için yutkunmaya çalıştım. "Kendini vurmuş."

"Bilerek mi?" diye kekeledi Vero.

Gözlerimi kırpıştırarak tabancaya baktım. Andrei biraz önce onu elinde deli gibi sallıyor ve sağa sola ateş ederken bir yandan da gözlerini tırmalıyordu.

O kadar acıdı ki, aklım başımdan gitti. Akan trafikte gözlerimi tutarak sağa sola koşturdum. Şans eseri ölmedim.

"Sanmam. Kazaydı bence."

"Şimdi ne yapacağız?"

Andrei'in gömdüğü cesetlere baktım. Üzerlerine çukurun gölgesi düşmüştü. En tepede Andrei'in fırlattığı sigara duruyordu. Pastanın üzerindeki vişne gibi.

"Kontağı kapa," dedim Andrei'in ceplerini yoklayıp cüzdanını paltomun içine sıkıştırırken. "Parmak izi bırakma."

Vero çukurdan çıkıp Andrei'in arabasına koştu. Motor sustuğunda etraf birden kapkaranlık oldu. Bir an durup düşündüm. Nefesimin düzene girmesini ve gözlerimin ay ışığına alışmasını bekledim.

Polis yirmi dört saat içinde burayı kazacaktı.

Andrei'in tüm kurbanlarını bulacaklardı. Harris'i de tabii.

Nick, Feliks'in Harris'in ölümüyle bağlantısı olabileceğini düşünüyordu. Harris'i Andrei'in leşlerinden biri sanacaklardı.

"Harris'e dokunmayacağız, burada kalacak," dedim hissetmediğim özgüveni sözlerime yansıtmaya çalışarak.

"Ne?" diye fısıldadı Vero birilerinin bizi duymasından korkar gibi. "Olmaz, burada kalamaz!"

"Harris'i alırsak polis onu aramaya devam edecek."

"Ama onu Andrei ve diğerleriyle birlikte bulurlarsa..."

"Hepsini Feliks'in çetesinin öldürdüğünü düşünecekler." Bir kumar oynayacaktık ama şu noktada Harris'i başka bir yere nak-

letmek daha riskli görünüyordu. "Yardım et de Andrei'i ötekilerin yanına taşıyalım." Ölüyü koltuk altlarından tuttum. Vero da botlu ayaklarını tuttu ve oflaya puflaya onu çukurun dibine indirdik. Polis ertesi gün buraya gelip toplu mezarı bulduğunda silahını ve sigarasını da bulacaklardı. Andrei'in buraya biriyle, yüksek olasılıkla Feliks'le birlikte geldiğini düşüneceklerdi. Bu kişi Andrei'in cesetleri gömmesini bekledikten sonra onu infaz etmiş ve diğer kurbanların yanına atmış gibi görünecekti. Feliks'in, kirli işlerini milletini gözüne soka soka yapan pervasız kiralık katilinden bu yolla kurtulduğunu varsayacaklardı.

Nick baskına katılamayacağı için takdir toplayamayacaktı belki ama ünlü gangster Feliks Zhirov'u parmaklıkların ardına gönderen davayı çözdüğü için kendiyle gurur duyabilirdi. Patricia'yla Irina kocalarından sonsuza dek kurtulacak, Patricia'yla Aaron'ın saklanmasına gerek kalmayacaktı ve Vero'yla ben de nihayet hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edebilecektik.

Tek kelime etmeden mezarı örttük, küreklerimizi bagaja koyduk ve ardımızda hiçbir iz bırakmamak için etrafı birkaç kez turladık. İşimizi bitirdiğimizde Andrei'in arabasının direksiyonuna geçtim. Vero ödünç arabayla beni bir kilometre kadar takip etti. Andrei'in arabasını yol kenarına bırakıp cüzdanını torpidoya koyduk.

Eve dönüş yolunda Ramón'un garajına uğrayıp arabasını orada bıraktık ve Vero'nun Charger'ını aldık. Güney Riding'e kadar hiç konuşmadık. İkimiz de ağzımızı açamayacak kadar şaşkın ve yorgunduk.

Parka ulaştığımızda güneş doğmak üzereydi. Vero sağa çekti ve ben bagaja girerken etrafı gözledi. Üzgün bir gülümsemeyle bagaj kapağını üzerime kapadı.

Küreklerin arasına kıvrıldım ve az sonra araba yeniden hareket ettiğinde hafifçe sarsıldım. Vero, Memur Roddy'nin arabasının önünden geçerken hem memur beyin hem de Bayan Haggerty'nin onun eve yalnız döndüğünü görmesi için iyice yavaşladı.

Bahçe yoluna girdiğimizde yine sarsılarak küreklere çarptım. Garajın kapısının homurtusunu duydum. Araba birkaç metre ilerledi ve motor sustu. Garaj kapısı gacır gucur kapandı. Vero arabadan indi ve beton zeminde gıcırdayan lastik pabuçlarıyla hızlı hızlı yürüdü. Bagaj kapağını açtığında toz toprağa bulanan yüzü ve yorgun gülümsemesiyle karşılaştım. Eğilip bagajdan çıkmama yardım etti.

40. BÖLÜM

VERO'YLA HABERLERİ HİÇ kapamadık ve gün geceye karışana dek gündemi takip ettik. Çocukları yeni yatırmıştık ki beklediğimiz haber yayına girdi.

Emniyet kuvvetlerinin bugün Fauquier Bölgesi'nde bulunan RULO YEŞİL ÇİM VE AĞAÇ ÇİFTLİĞİ'nde yaptığı kazılarda yaklaşık üç hafta önce karısı tarafından polise kaybolduğu bildirilen Harris Mickler'ın da aralarında bulunduğu altı kişinin cansız bedenleri ortaya çıkarıldı. Ölenlerden birinin mafya bağlantılı infazlarla ilişkisi olduğundan şüphelenilen Andrei Borovkov olduğu belirtildi. Fauquier ve Fairfax Bölgesi polisinden dedektifler cinayetlerin organize suçlarla ilişkili infazlar gibi göründüğünü söylüyor. Çiftliğin sahibi olaylarla ilgili bilgisi olmadığını iddia ediyor ve polis şu anda onun şüpheli konumunda olmadığını doğruluyor. Diğer yandan, mafya patronu Feliks Zhirov ve ismi verilmeyen bir suç ortağı şu anda polis sorgusunda. Hikâyedeki yeni gelişmeleri sizlere bildirmeye devam edeceğiz.

Telefonum çaldı. Onu kanepenin minderlerinin arasından çıkardım. Steven arıyordu.

"Finn? Sen ve çocuklar iyi misiniz?" Telaştan çıldırmış gibiydi. Bunu kabul etmekten nefret etsem de sesini duymak iyi gelmişti.

"İyiyiz, evet. Haberleri gördüm. Sen nasılsın?"

"İyi. Yani galiba. Ama Theresa'yı sorguya aldılar. Neler olduğunu bilmiyorum." Arkadan polis merkezinin sesleri geliyordu. Telsiz cızırtıları, açılıp kapanan kapılar ve koridorlarda birbirlerine bağıran polislerin curcunası. "Finn, yemin ederim, benim bunlarla bir ilgim yok."

"Sana inanıyorum." Dizlerime sarıldım. İster istemez vicdan azabı çekiyordum. Ama Harris'le Andrei'i eski kocamın tarlasına gömmesem bile Feliks Zhirov sağ olsun, orada zaten dört ceset daha vardı. En azından şimdi kimlikleri saptanabilecek ve mezarlarının yeri belli olacaktı. "Theresa biliyor muydu sence?"

"Açıkçası bilmiyorum. Bilmediğine yemin ediyor. Ama neye inanacağımı şaşırdım. Şimdi merkezdeyim. Senin polis arkadaşın da burada. Nick. Theresa'yla işleri bitene kadar burada bekleyebileceğimi söyledi. Ama onu bırakmaları birkaç saat sürebilirmiş."

Bırakırlarsa tabii. Nick ya da amiri, Theresa'nın tarladaki cesetlerle bir bağlantısı olduğunu keşfederse onu suç ortaklığından tutuklarlardı.

"Sen işine bak," dedim. "Vero'yla ben çocuklarla ilgileniriz. Georgia'yı aramamı ister misin? Merkeze gelsin mi?"

Steven titrek bir iç çekti. "Çok iyi olur. Çocukları benim için öp. Yarın ararım. Finn," dedi kapatmadan önce. "Özür dilerim. Tüm bunlar için."

"Dert etme," dedim. "Mutlaka bir çözüm bulunur. Her şey yoluna girecek." Telefonu kapadı.

"Nick bir şeylerden şüpheleniyor mudur?" diye sordu Vero, telefonu elimden bıraktığımda. Tüylü terlikleri ve kalın pijamasıyla kanepenin ucuna kıvrılıp bir yastığa sarılmıştı. Sesini kıstığımız televizyonda bir haber yayını başladı ama başlıklar son birkaç saattir pek değişmiyordu.

"Öyle bir durum olsaydı bizi çoktan merkeze alırdı." Patricia'nın şu noktadan sonra bu işle bağlantısını itiraf etmeye kalkışması büyük aptallık olurdu. Biraz aklı çalışıyorsa ortaya

çıkıp kocasının ortadan kaybolmasının mafyanın işi olduğundan şüphelendiği için can korkusuyla saklandığını açıklardı. Kocasının Feliks'le iş yaptığına dair ifade verir, Harris'in hayat sigortasından yüklü bir para alır, sonra da Aaron ve üç köpeğiyle uzun ve mutlu bir hayat sürerdi.

Irina Borovkov da zil takıp oynayabilirdi çünkü kocası ölmüştü. Problem ortadan kalkmıştı.

"Theresa'ya ne olacak dersin?" Vero çenesini yastığa dayadı. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Bu gece ikimizin de gözüne uyku girmeyeceğini biliyordum.

Başımı kanepeye dayadım ve gece yaşadıklarımızı gözden geçirdim. "Sanırım ne kadarını bildiğine bağlı. Mafyadan rüşvet alıp çiftliği kullanmalarına izin verdiyse suç ortağı sayılır. Polis bunu kanıtlarsa içeri girer."

"Buna üzülür müyüz?"

İç çektim. Theresa'nın ailemize yaptıklarından sonra belki de layığını bulduğuna sevinmeliydim. Ama nedense böyle hissedemiyordum. Theresa'yla aramda kötü şeyler yaşanmıştı ama onun çocuklarım için başka bir anlamı vardı. Hapse girerse bunu onlara nasıl açıklayacağımı düşündükçe başıma ağrılar giriyordu. Theresa kadar çocuklarımın da iyiliği için, Feliks'in ondan ne istediği hakkında hiçbir fikri olmasın diye dua ediyordum. Ve belki de bir yanım Steven için de bunu diliyordu.

"Bu çektikleri Steven'a ömrü boyunca yeter."

Tek kaşını kaldırdı. "Sence ayaklarına kapanıp af dileyecek mi?"

Omuz silktim. "Bu eve girmek istiyorsa önce zili çalıp bekleyecek. Diğer herkes gibi. Kapıyı açıp açmamak bana kalmış."

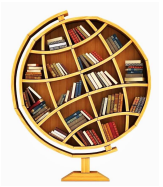

41. BÖLÜM

GEORGIA ERTESİ SABAH gözlerinin altında torbalar ve kolunun altında bir kutu donutla kapıma dayandı. Görünüşe bakılırsa geceyi Steven'la merkezde geçirmişti.

Ben kahve yaparken o da son gelişmeleri anlattı. Bölge başsavcısı Theresa'ya suçunu itiraf etmesi karşılığında ceza indirimi teklif etmişti. Feliks ve yürüttüğü operasyonla ilgili bildiği her şeyi açıklarsa ve kendisinin bu olaylarla bağlantısını itiraf ederse muhtemelen gayrimenkul danışmanlığı lisansını kaybedecek ama hiç hapis yatmayacaktı. Theresa'nın önünde fazla seçenek yoktu ve geceyi merkezde ifade vererek geçirmişti.

Georgia'yla birlikte kahve ve donutlarımızı salona götürdük. Bu konuşmayı masa başındansa kanepede yan yana otururken yapmak daha kolay olacaktı. Böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacaktım. Yanımdaki mindere oturdu ve kahvesini yudumlayıp donutunu ısırarak bana bildiklerini anlattı.

Theresa'nın ifadesinde okuduklarına göre, Feliks Theresa'yla ona uygun bir arazi bulması için anlaşmıştı. Yalnızca bir yeri belirli bir süreliğine kiralamak ve oraya bir şey gömmek istediğini söylemişti. Theresa da onun uyuşturucu saklayacağını düşünmüştü. Feliks'in araziye ceset gömeceğinden haberi olmadığını, buna asla izin vermeyeceğini söylüyordu ısrarla. Velhasıl Feliks'in koyunyumağı tarlasını birkaç aylığına kullanmasına göz yummuş ve bunun için yüklü miktarda nakit para

almıştı. Steven'ın iç çamaşırı çekmecesinde bulduğu da Feliks'in Theresa'ya yapacağı ödemenin ilk partisiydi.

Steven, Theresa'yla Feliks'in ilişkisi olduğunu düşünmüştü. Haksız da sayılmazdı. Theresa'nın Harris Mickler'ın öldürüldüğü gece nerede olduğunu doğrulayabilecek bir tanığı vardı. Feliks'le anlaşmalarını çim çiftliğine çektikleri limuzinin arka koltuğunda şampanya içerek kutladıkları ortaya çıkmıştı. Nick'in limuzinin şasisinde bulduğu toprak ve çim örnekleri de o gecedendi. Dosyaya bakan adli tıp uzmanının ilk raporuna göre, Harris muhtemelen o gece ve diğer dört kurban da birkaç gün sonra gömülmüştü. Andrei Borovkov'un ölümünün üzerinden en fazla otuz altı saat geçtiği düşünülüyordu. Biri hariç hepsi yakın mesafeden vurulmuştu.

Georgia, Harris'in ölümünün ardındaki sır perdesinin kaldırılmasının zaman alacağını söylüyordu. Ama Feliks'in, kurbanların altısının da ölümüne sebebiyet vermekle suçlanması bekleniyordu.

Donutumun kenarını kopardım. "Nick ne düşünüyor?"

"Herkes Andrei'in beş kurbanı da Feliks'in emriyle öldürdüğüne inanıyor. Sonrasında Feliks de Andrei'den kurtulmak istedi muhtemelen. Andrei son zamanlarda dikkatsiz davranıyordu. Durmadan tutuklanıyor ve manşetlerden inmiyordu. Feliks'e ayak bağı olmaya başlamıştı. Feliks onu son kez birkaç kişiyi indirmesi için kullandıktan sonra diğer cesetlerle aynı çukura gömdü bence.

"Nick'in düşündüğüne göre, Feliks cesetleri yerinden oynatmayacaktı. Orada bulunmayacaklarını düşündüğü için onlara dokunmayacaktı." Georgia ağzına kocaman bir parça donut attı. Benim lokmam ağzımda giderek kuruyup büyüyordu.

"Feliks ne diyor?" İşin can alıcı noktası buydu. Feliks ölüsünü bulduğumuz dört adamı kendisinin öldürttüğünü ama Harris ve Andrei'in ölümüyle bir ilgisi olmadığını söylerse polis ona inanıp yeni bir soruşturma açar mıydı? Yoksa yalan söylediğini mi varsayarlardı?

"Feliks henüz ifade vermedi. Avukatları temkinli davranıyor. Bir hareket planı oluşturmak için oyalanıyorlar. Theresa'nın ifadesi ve itirafından sonra Feliks'in bu işten yakayı sıyırması zor görünüyor. Nick o çukurdaki herkesin Feliks'in organizasyonuyla doğrudan bağlantısı olduğunu söylüyor."

"Harris Mickler'ın tüm bunlarla ilgisi neymiş?"

"Mickler, Feliks için para aklıyormuş. Belli ki kurt bir muhasebeciydi ama Feliks'i kızdıracak bir şeyler yapmış." Feliks onlara çalınan anahtarla kayıp parasından söz etmemişti anlaşılan. Neden edecekti ki? Polisin eline aleyhinde kullanabilecekleri bir kanıt daha vermekten başka işe yaramazdı bu.

"Ya karısı? Onu buldular mı?"

Georgia donatını ısırırken homurdandı. "Dün gece tarlayı didik didik ettiler ama onu bulamadılar. Sonra bu sabah erkenden merkezi aradı. Harris'in ölümünün arkasında mafyanın olabileceğinden şüphelendiği için korktuğunu ve şehirden ayrıldığını söyledi. Evinde bir ölüm tehdidi almış ve polise gitmeye korkmuş çünkü onu koruyamayacaklarını düşünmüş. İddialarını doğrulatmak için evine bir ekip yollandı. Gerçekten de arka kapısına saplanmış bir bıçak bulmuşlar. Patricia, Feliks'in tutuklandığını ve Andrei'in öldüğünü duyunca kendini güvende hissedip ortaya çıktığını söyledi."

"Doğrudur," dedim. Bütün suç Feliks'in üzerine yıkıldığına göre onu yüzüstü bırakmamdan korkmasına gerek kalmamıştı.

"Adaleti engellemekle suçlanmaması karşılığında Harris'in kara para aklama aktiviteleriyle ilgili bildiği her şeyi anlatmayı teklif etti. Günün ilerleyen saatlerinde gelip ifade verecek ve Harris'in dosyalarını getirecek."

"İyi olduğuna sevindim," dedim zoraki bir gülümsemeyle. Sözlerimde samimiydim aslında.

"Asıl bombaya gel," dedi Georgia hevesle. "Andrei Borovkov'un karısı polisle tam işbirliği yapmayı önerdi. Kocasının mafya bağlantılarıyla ilgili ifade verecek. Avukatı savcılarla anlaşma yoluna gidiyor. Zhirov'la bağlantısı yüzünden ceza almayacak."

Kocasının ölümü Irina'nın umduğu kadar sessiz olmamıştı. Yine de hâlinden memnun olduğunu düşünüyordum. Ben payıma düşeni yapmıştım ve ondan sonsuza dek kurtulabilirdim.

"Nick olayların böyle gelişmesinden memnundur herhalde?"

Georgia parmaklarına bulaşan şekeri yaladı. "Nick'in ağzı kulaklarında," dedi lokmasını çiğnerken. "Patricia Mickler'ın tanıklığı, Irina Borovkov'un ifadesi ve Theresa'nın itiraflarıyla Feliks'in uzun süre içeriden çıkabileceğini sanmıyorum. Nick terfi bile alabilir."

"Başı dertte değil mi yani?"

"Ne? Senin kitabın yüzünden mi?" Georgia yüzünü buruşturdu. "Bir bok olmaz. Yatakta çenesini tutamadığı için hafif bir ceza alır hepsi o."

"Ne yatağı?" Tek kaşını kaldırınca donutumun kalanını ona fırlattım. "Yok öyle bir şey!"

"İyi." Kucağındaki kızarmış hamuru alıp üzerine yapışan tozları silkeledi. "Arabanın arka koltuğu o zaman."

"Ön," diye düzelttim hışımla. İnanmamış gibi güldü. "Bana hâlâ kızgın mı?"

Omzunu silkti. "Atlatır. Ama geri dönerse, yerinde olsam işini kolaylaştırmazdım. Bırak uğraşsın biraz."

Nick'in beni ancak bileklerime bir kelepçe takmak için görmek isteyebileceği fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Peruklu eşarbı kucağıma fırlattığında bakışlarındaki hayal kırıklığı gözümün önünden gitmiyordu.

"Steven nasıl?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Georgia yavaşça başını iki yana salladı. "Yalan söylemeyeceğim. Bitik vaziyette. Nick, Theresa ifadesini verdikten sonra ikisinin tartışmasına kulak misafiri olmuş. Steven, Theresa'ya evden taşınacağını söylemiş. Nişan bozuldu bence." Göz ucuyla tepkimi izledi. "Barışmak isterse ne yapacaksın?"

"Bu tür bir pazarlığa açık değilim," dedim ellerime bulaşan şekeri silerken. "Ben hayatıma devam edeceğim. Steven koca adam. Bir şekilde yolunu bulur."

"Hayatına devam edeceksin ha?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Nick'le mi?"

"Hayır." Çoraplı ayaklarımı sehpaya koyup bacaklarımı üst üste attım ve seçeneklerimi düşündüm. İnsanın seçenekleri olması ne güzel şeydi. "Sadece ben, Vero ve çocuklar olacağız. Kendi başımızın çaresine bakarız." Faturalar ödenmişti, minivanıma kavuşmuştum ve dolapta donmuş brokoli poşetinin altında tonla para vardı. Hikâyemin nasıl bitmesi gerektiğini biliyordum.

Georgia da ayaklarını sehpaya koydu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve suratına mutlu bir gülümseme yayıldı. "Güzel. Nihayet seni dert etmek zorunda kalmayacağım."

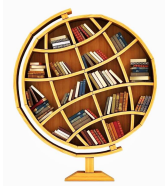

42. BÖLÜM

POSTA KUTUSUNU BOŞALTMAK eskisi gibi gözümü korkutmuyordu. Birkaç katalog, indirim kuponları ve önemsiz faturalar dışında pek bir şey gelmiyordu zaten. Karanlık çökmeden az önce ceketimin içinde büzülerek bahçede yürüdüm. Öndeki ağacın dallarına asılı kâğıt iskeletlerin altından ve bahçeye koyduğumuz strafor mezar taşlarının arasından geçerken üşüyüp ellerimi ceplerime koydum. Havada baca dumanı ve balkabağı kokusu vardı. Puslu gece Cadılar Bayramı'nın heyecanıyla titreşiyordu.

Buz tutan çimenler ayaklarımın altında ezildi. Beni izlediğinden emin olduğum için Bayan Haggerty'nin mutfak penceresine doğru el salladım. Her işe burnunu sokmasına eskisi kadar takılmıyordum.

Posta kutusunun kapağını araladığımda çirkin bir gıcırtı yükseldi. İçindeki zarfları alıp eve dönerken hızlıca gözden geçirdim. Elektrik faturası, su faturası, internet, telefon, her zamanki... Steven'ın avukatından gelen şişkin zarfı görünce duraksadım. İçinde geçen hafta teklif ettiği yeni ortak velayet anlaşması vardı muhtemelen.

Sıradaki zarfa geçtiğimde zınk diye durdum. İnce zarfın üzerinde pul ya da damga yoktu. İade adresi de yoktu. Önünde büyük harflerle ismim yazıyordu sadece.

Sokağın iki ucuna baktım. Kaldırım kenarına park edilmiş esrarengiz bir araba göremedim. Bahçeler de ıssızdı. Memur

Roddy birkaç gün önce Feliks'in gözaltına alınmasıyla birlikte evi koruma görevine veda etmişti. Zarfı kimin bıraktığını görüp görmediğini merak ederek Bayan Haggerty'nin penceresine baktım.

Faturaları sehpaya atıp kapıyı ayağımla kapatırken ev birden aşırı sıcak geldi. Hole mutfakta fokurdayan peynirle makarna sosunun ağır kokusu sinmişti. Zarfı yırttım ve içindeki kâğıdı yavaşça çıkarıp açtım.

PANERA. SABAH 10:00. YARIN.

"Ne o?"

Vero omzumun üzerinden başını uzatınca irkildim. "Ödümü kopardın."

"Biraz tedirgin miyiz?" Notu inceledi. "Patricia Mickler'dan mı sence?"

"Başka kimden olacak?" Mutfağa giderken notu yırtıp çöp öğütücüye attım.

"Gidecek misin?"

"Hayır. O defteri kapadım. Mümkünse Patricia Mickler'ı bir daha hiç görmeyeyim." Irina Borovkov'la ilgili de tam olarak böyle hissediyordum. Günlerdir aramalarına dönmüyordum. Parasını da istemiyordum. O, olanları nasıl yorumluyordu bilmiyordum ama kocasını ben öldürmemiştim ve bunun için para almayacaktım. Benim açımdan aramızda hiçbir alacak verecek kalmamıştı. Hayatımın en korkunç günlerini geride bırakmaya fazlasıyla hazırdım.

Fırını açıp lazanyanın kızaran kenarlarına iştahla baktım. Vero kalın cam kabın üzerindeki alüminyum folyoyu kaldırmaya yeltendiğinde elini ittim.

"Yemek pişirme sırası bende. Bu senin partin." Fırını kapayıp iki şarap kadehi çıkardım. Vero muhasebecilik sınavlarından geçerek ilk dönemi başarıyla bitirmişti ve bu akşam bunu kutluyorduk.

Vero masayı kurarken homurdandı. "Yerinde olsam o kadına iki çift laf ederdim."

"Kime? Patricia'ya mı?" Aslında ona söylemek istediklerim vardı tabii. Beni yüzüstü bırakıp ortadan kaybolduğu ve erkek arkadaşı garajımda başıma büyük bir iş açtığı için onu bir güzel fırçalayabilirdim. Ama bunu yapmayacaktım. Artık onlarla hiçbir ilişkim kalmamıştı. Yemeği hazırlarken kullandığım kap kacağı sudan geçirmek için musluğu açtım ve çöp öğütücüyü çalıştırdığımda Patricia Mickler'a dair son izi de hayatımdan sildim.

Kapı çaldı. Polis, Mickler'ın cesedini ortaya çıkaralı daha birkaç gün olmuştu ve Vero'yla kapı her çaldığında paniğe kapılıyorduk. Çöp öğütücüyü kapadım. Vero'yla göz göze geldik.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Steven'dır. Yeni anlaşmayı konuşmaya gelmiştir. Bugün postayla geldi."

Vero ağır ağır kapıya yürüdü. Kilidi çevirip kapıyı araladı ve içeriye buz gibi bir hava doldu.

"Selam Vero. Finlay burada mı?" Bu hafif tarazlı sesi tanıyınca donup kaldım.

"Dedektif Anthony," dedi Vero beni uyarmak için avazı çıktığı kadar bağırarak. "Sizi beklemiyorduk."

Biraz evvel Georgia'yla konuşmuştum. Davayla ilgili yeni bir gelişmeden söz etmemişti. Bildiğim kadarıyla ifade alma süreci istedikleri gibi ilerliyordu. Feliks tüm suçlamaları reddediyordu, dolayısıyla Harris'in ölümünün de diğer cinayetlerle aynı kefeye konmaması için bir sebep yoktu. Nick'le kitabımla ilgili basın bülteni yayınlandığından beri konuşmamıştık. Şimdi buraya neden gelmişti?

Vero'yla Nick huzursuz bir sessizliğe gömülürken ben mutfakta kıpırdamadan durdum.

"İçeri girebilir miyim?"

"Ah, tabii. Buyurun." Vero kapıyı ardına kadar açtı.

Bütün cesaretimi toplayıp mutfaktan çıktım. Nick üzgün bir ifadeyle holde dikiliyordu. Beni gördüğünde kaşlarını çattı. Arkasında bir şey gizlediğini fark ettim ve bir tutuklama emri olmadığını umdum. "Merhaba Finlay."

"Selam," derken arkasına sakladığı eline baktım ister istemez.

"Bu adam neden geldi?" diye sordu Delia bütün hafta üzerinden çıkarmadığı pembe, saten prenses kostümü içinde sahanlıktan başını uzatarak. Vero'yla bir cevap bekleyerek Nick'e baktık. Yeni tıraş olmuş ve koyu kumral, dalgalı saçlarını arkaya taramıştı. Altında siyah koyu ve üzerinde asker yeşili, uzun kollu bir tişört vardı. Deri ceketinin önü açıktı ve kenardan tabanca kılıfı görünüyordu. İşe mi gidiyordu yoksa bir randevu umuduyla mı giyinmişti belli değildi. Gerçi bu ikisi arasında onun için bir fark var mıydı, onu da bilmiyordum.

"Anneni ziyarete geldim," dedi.

"Hımm." Delia plastik tacıyla oynayarak suratını buruşturdu. "Babam sana dallama diyor."

Vero eliyle ağzını kapatarak öksürdü. Sonra kırmızı rujlu dudaklarını birbirine bastırdı.

"Delia Marie!" Ona sertçe odasını gösterdim. Delia oflayıp puflayarak ayaklarını yere vura vura odasının yolunu tuttu. Nick hoşgörülü bir tavır takınmaya çalıştı ama bana kalırsa fena bozulmuştu.

"Özür dilerim," dedim.

"Dileme. Babası muhtemelen haklı." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve gözlerini yere dikti.

"Be-ben çocuklara bakayım." Vero telaşla yukarı koşturdu.

Nick uzunca bir süre konuşmadı. "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Bakışlarım yine arkasına gizlediği eline kaydı. Buraya bir tutuklama emriyle geldiyse bu işi daha fazla uzatmanın mânâsı yoktu.

"Neredeyse unutuyordum." Arkasından bir şişe şampanya çıkarınca o kadar rahatladım ki tüm kaslarım eridi sanki. "Seni tebrik etmeye fırsat bulamadım. Kitabın için."

Şişeye uzanırken vicdan azabıyla kıvrandım. "Ben de seni kutlamalıyım. Georgia terfi aldığını söyledi."

"Ha evet," dedi ensesini kaşıyarak. "Gerçi bu sadece benim başarım değil." Gözlerimin içine baktı. Yanaklarımın kızardığını

hissedince hemen şişeyi incelemeye koyuldum. Ucuz bir marka değildi. Kaliteli bir şey almıştı.

"Zahmet etmişsin," dedim. "Hiç gerek yoktu."

"Bence vardı." Şişeyi bana verdiği için serbest kalan elini ne yapacağını bilemezmiş gibi bacağına sürttü. "Sana söylediklerim için özür dilerim. Gazetedeki habere hazırlıksız yakalandım. Haklıydın. Her konuda. Hiçbiri senin suçun değildi. Seni bu işe ben bulaştırdım."

"Yine de sana kitaptan bahsetmeliydim."

Belki bana hak verdiği için ya da belki bunu umursamadığını göstermek için omzunu silkti. "Sanırım ikimiz de birbirimizden faydalandık. Yani bazı bakımlardan. Ama düşündüm de..." Dudaklarını çarpıtarak güldüğünde gamzesi gözler önüne serildi. "Benden yeniden faydalanmak istersen belki bir ara yemeğe çıkabiliriz."

Cazip bir teklif olduğunu inkâr edemezdim. Nick çekici biriydi. Tutarlı ve güvenilir bir erkekti. Onunla yeniden yakınlaşma fikri yüreğimi pırpır ettiriyordu. Ama son günlerde düşünmeden yaptığım seçimlerle başımı yeterince belaya sokmuştum. Ayrıca olmadığım biri gibi davranıyordum uzun süredir. Nick beni peruklu eşarbımla ya da bir elbiseyle hiç görmemişti. Beni Theresa ya da Fiona olarak hiç tanımamıştı. Yalnızca Finlay Donovan'ı biliyordu. Evime girmiş, Vero'yla ve çocuklarımla tanışmıştı. Beni bornozum ve terliklerimle görmüştü. Yine de... Nick beni gerçekten tanımıyordu. Gerçek yüzümü hiçbir zaman görmeyecekti. Çünkü eğer bunu ona gösterirsem gördüklerinden hoşlanacağını sanmıyordum.

Bazen Nick'in de Steven gibi yalnızca görmek istediği taraflarımı gördüğü hissine kapılıyordum. Ben beni olduğum gibi gören ve tüm özelliklerimle takdir eden birini istiyordum.

Bir bebek gibi koluma yatırdığım pahalı şampanyanın etiketine dokundum. "Bunu düşünebilir miyim?"

Suratı asıldı ama çabuk toparlandı. "Elbette. Anladım." Kapı-

ya doğru bir adım gerilerken şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. "Fikrini değiştirirsen ara."

"Şampanya için teşekkür ederim. Mahkemede iyi şanslar." İkimizin de iyiliği için Feliks'i hapse tıkmasını diledim.

Kapıda, o dışarıda, ben içeride beceriksizce vedalaştık. Kapıyı arkasından kapatırken iç çektim. Birkaç saat sonra yatağımda tek başıma tavanı izlerken buna pişman olmayacağımı umdum.

Dedektif gittiği gibi Vero ortaya çıktı. Şampanya şişesini ona uzattım. "Bitti mi?" diye sordu anlayışlı bir gülümsemeyle. Soruşturmayı mı yoksa Nick'le ilişkimi mi kastediyordu anlayamadım.

"Şimdilik evet."

Burnunu kırıştırıp havayı kokladı.

"Lazanya!" Telaşla mutfağa koştuk. Fırından dumanlar yükseliyordu. Kapağını açıp elime eldivenleri geçirdim ve cam kabı tezgâhın üzerine koydum. Vero camları açtı ve soğuk rüzgâr içeri üflerken Bayan Haggerty'ye el salladı.

"Pizza pahalı şampanyayla daha iyi gider," dedi duman dedektörü ötmeye başladığında.

Kalçamı tezgâha dayayıp elimle yüzümü yelpazeledim. "Pizza iyi fikir. Ben ısmarlıyorum."

Vero'yla yaptığımız anlaşmaya göre o gece paylaştığımız ekstra büyük boy pizzanın yalnızca yüzde kırkını yeme hakkına sahipti. Ama bu kez ikimiz de dilimleri saymadık.

43. BÖLÜM

BİRKAÇ SAAT SONRA, Vero'yla büyük boy pizzanın hepsini, yanında söylediğimiz acılı tavuk kanatlarını ve evdeki son Oreo paketini silip süpürmüştük. Biramla yatak odamın yolunu tuttum. Şampanya ilk kadehten sonra başımı ağrıtınca ikinci kadehi eviyeye dökerek Patricia'nın notunun inatçı kalıntılarından kurtulmuştum.

Parmaklarıma bulaşan pizza yağını yalayıp kendimi yatağa attım. Tavan çok alçak ve yakın geldi. Çocuklar uyuduktan sonra ev iyice sessizleşmişti. Tişörtümdeki domates sosu lekesini elimle silerek çıkarmaya çalıştım. Kumaş yıllarca yıkanmaktan solup sarkmıştı. Üzerindeki yazıların çoğu silindiği için okunmuyordu. Hiç de yakında çoksatar bir yazar olacak biri gibi hissetmiyordum. Ama kiralık katilliği de benimseyememiştim doğrusu. Tavanı seyrederek bu kâbus bittiğine göre şimdi kim olduğumu düşündüm. Çocuklar yan odada huzurla uyuyordu. Vero koridorun karşısındaki odasına çekilmişti. Steven çiftliğindeki konteynerde tek başına yaşıyordu ve velayet savaşları geride kalmıştı.

Kucağımda birayla başımı karyolanın başlığına dayadım ve şişenin nemli etiketini tırnağımla kanırtırken Julian'ı düşündüm. Kılık değiştirmeme rağmen gerçek yüzümü hemen görmüştü.

O zaman söyle bakalım bende ne tipi var?

Buz gibi bira ve ucuz pizza seven, çıplak ayakla gezen, kot ve rengi solmuş, bol tişörtlerle rahat eden biri tipi var.

Şişeyi başucuma bırakıp telefonuma uzandım. İşaretparmağım isminin üzerinde gezindi. Bir salı gecesi, saat dokuz buçukta onu aramamı nasıl karşılardı?

Beni nerede bulacağını biliyorsun.

Vero'ya mesaj yazdım.

Finn: **Biraz dışarı çıksam çocuklarla idare eder misin?**

Vero: **Hiç sormayacaksın sandım.**

Ayaklarımı aşağı sarkıtıp spor ayakkabılarımı giydim. Üzerime bir sweatshirt geçirdim. Başıma bir beyzbol şapkası takarken odanın kapısı aralandı. Vero başını içeri uzattı.

Kılığımı onaylamaz bakışlarla süzdükten sonra pes ederek başını iki yana salladı ve bana küçük bir Macy's torbası fırlattı. "Avukatınla buluşacaksan en azından biraz makyaj yap. Yarın sabah kahvesinde bana hepsini anlatacaksın. Gece sen gelene kadar beklemem," diye ekledi göz kırparak.

Odanın kapısı kapandı. Torbayı açıp baktığımda rengârenk makyaj malzemeleriyle karşılaşmayı bekliyordum. İçinden bir tüp şeffaf dudak parlatıcısıyla kahverengi bir rimel çıkınca şaşırdım. Aynanın karşısına geçtim ve onları sürdüğümde yine kendim gibi göründüğümü fark edince gülümsedim.

Otomatikman bebek bezi çantasına uzandım. Sonra ona ihtiyacım olmadığını fark ettim. En azından bu gece için. Çekmeceden biraz para alıp cüzdanıma koydum. Yeniden çekmeceyi karıştırdığımda yumuşak bir şey parmaklarımı gıdıkladı. Peruklu eşarbımı çıkardım. Yırtılmıştı ve uzun, sarı saç tutamları matlaşıp iyice dolaşmıştı. Parmaklarımla onları açmaya çalıştım. Sonra iç çekerek onu masanın üzerine bıraktım.

Tek tük arabaların durduğu otoparkta Julian'ın cipinin yanına park ettiğimde saat ona üç vardı. Lush'ın pencereleri karanlıktı; barın arkasındaki bal sarısı ışıklar masaların üzerinde ters duran iskemlelerin ayaklarına vurduğu için yalnızca onlar görünüyordu. Kapıyı ittiğimde açılınca şaşırdım.

Julian'ın arkası dönüktü ve şişeleri raflara diziyordu. Beyaz,

kolalı gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. "Kusura bakmayın ama kapalıyız," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Ben kalburüstü müşterilerinizden değilim." Eli havada kaldı ve aynalı duvarda bakışları beni buldu. Çantamı bara koyup bir tabureye tünedim. "Bir bira için geç mi kaldım?"

"Şişe mi fıçı mı?"

"Şişe olur."

Barın altındaki buzdolabına eğildi. Şişeyi açtığında ağzından *tıs* diye hava çıktı ve birayı bir peçeteyle birlikte önüme koydu. Kurulama bezini omzuna atıp arkasındaki tezgâha yaslanarak beni izledi. Bir buklesi gözünün önüne düşmüştü ve barın kehribar ışığında altın sarısı parlıyordu.

"Yanlış anlama ama senin gibiler burada pek takılmaz."

"Öyle mi? Nasıl oluyormuş benim gibiler?"

Gelip önümde durdu ve ellerini barın üzerine koydu. "Ünlü yazarlar. Sahte isimler kullanıp kılık değiştirenler. Ama bunu pek beceremeyenler," diye ekledi.

Bira şişesini bırakıp barın üzerinden elimi uzattım. "Merhaba. Doğru düzgün tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Adım Finlay Donovan."

Yorgun bir gülümsemeyle süzdü beni. "Fiona Donahue değil mi?"

"İstersen kimliğimi göstereyim."

Bunu şöyle bir düşünür gibi yaptı. Nihayet benimle tokalaştığında kendimi o kadar iyi hissettim ki elini hemen bırakmadım. Ya da belki o benim elimi bırakmadı. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Finlay Donovan."

Ateş basan yüzümü bira şişesinin ardına gizledim. Adımı söyleme tarzına bayılmıştım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyiyim," dedim bunu söyleyebildiğime şaşırarak. Uzun zamandır ilk kez iyiydim sahiden de. "Yani sanırım."

"Konuşmak ister misin?"

Peçetenin kenarını kopardım. "Uzun hikâye."

"Benim acelem yok." Dolaptan bir bira da kendine çıkardı ve şişeyi açıp dudaklarına götürürken gözünü benden hiç ayırmadı.

Beyzbol şapkasının altından ona baktım. "Avukat müvekkil gizlilik kuralları bu konuşma için de geçerli olacak mı?" Cilveli sesim onunla flört ettiğim hissini uyandırabilirdi ama bu soruyu korka korka sormuştum aslında. Vero dışında kimse bütün hikâyeyi bilmiyordu.

Birasını yudumlarken beni izledi. "Henüz avukat olmadım. Sen de müvekkilim değilsin. Ama işinin erbabı her barmen sürekli müşterilerinin sırlarını açık etmemesi gerektiğini bilir." Öne eğilip barın üzerinde kollarını kavuşturdu. Şişeyle oynarken sesini alçalttı. "Bir tür sırdaşlık müessesesi denebilir."

Bar boştu. Locaların üzerindeki ışıklar birer birer söndü ve geriye yalnızca Julian'ın saçlarını altın sarısına boyayan kehribar rengi ışıltıyla mutfağın yaylı kapısının kenarındaki beyaz, parlak çizgi kaldı. Mutfaktan tabak çanak tıngırtıları ve boğuk sesler geliyordu.

Şapkamı çıkarıp bara koydum ve Julian'ın ısrarcı bakışları altında saçlarımı düzelttim. Uzun ve yavaş bir nefes alıp her hikâyenin gerçekten başladığı yerden anlatmaya başladım. İlk sayfadan değil, en başından. Ona ailemden ve çocukluğumdan, Georgia'dan, annemle babamdan ve Steven'la evliliğimde bahsettim. Yazar olduğumu ve kimsenin okumadığı kitaplar yazdığımı söyledim. Theresa'yı ve evliliğimin nasıl bittiğini de anlattım. Vero ve çocuklarla hayat mücadelesi verirken faturayı ödeyemediğim için elektriğimin kesildiğini, o gün Sylvia'yla Panera'da buluştuğumu ve hayatımın nasıl tamamen kontrolden çıktığını hiçbir şeyi gizlemeden bir bir sayıp döktüm. Lush'tan Harris'le birlikte çıktığım geceyi anlatırken tepkilerini dikkatle izledim. Julian beni can kulağıyla dinledi ve yalnızca boş bira şişesini alıp yerine yenisini koyarken gözlerini benden ayırdı. Bakışlarında bir suçlama ya da kınama yoktu. Yalnızca çiftlikte Andrei'den kaçışımızı anlatırken güneş yanığı boynunda bir damarın attığını gördüm o kadar.

Hikâyenin sonuna geldiğimde bira şişelerimiz boşalmıştı. Bir tane daha teklif etmedi. Uzun ve titrek bir iç çektim ve bara bir yirmilik koydum. "İçkiler için sağ ol. Dinlediğin için de. Artık gideyim."

Şapkama uzanırken eli benimkinin üzerine kapandı. "Mesaim bitti. Bir şeyler yemek ister misin?"

Kalbim tekledi. "Çok isterim."

Julian gözlerimin içine baktı. Altın sarısı bakışları yumuşadı ve patronuna seslendi. "Hey, Les, ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz." Kurulama bezini barın üzerine bırakıp paltosunu giydi ve benimle diğer tarafta buluştu. Bakışlarını üzerimde dolaştırdığını hissettim ve sweatshirtümün altından çıkan uzun tişörtü görünce göz kenarları tatlı bir gülümsemeyle kırıştı. Bana kapıyı tuttu ve çantamdan anahtarları çıkardığımı görünce kaşlarını kaldırdı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu peşimden minivanıma gelirken.

Bazen boş bir ekranın önüne geçip yazı yazmaya başlamanız gerekir diye düşündüm. Minivanım temizdi. Alternatörüm onarılmıştı. Bir dadım ve bir sürü nakit param vardı.

"Henüz bilmiyorum," dedim. Ama bu bölümün mutlu biteceğine dair güzel bir his vardı içimde. "Atla. Bir yer buluruz mutlaka."

44. BÖLÜM

ERTESİ SABAH AYAKLARIM geri geri giderek Julian'ın dairesinden çıkarken saat neredeyse on olmuştu. Öncesinde çıplak ayakları, çıplak gövdesi ve belinden düşen kotuyla beni kapıya yapıştırdı ve çılgınca öpüşerek vedalaştık. Kırmızı ışıkta durduğumda kendi kendime güldüm ve radyoda çalan parçaya eşlik edip saçımdaki düğümleri açmaya çalışırken Vero'ya ne diyeceğimi düşündüm. Aslında ona hikâyemin yalnızca yüzde kırkını borçluydum. Ama itiraf etmeliydim ki evde beni dinlemeyi hevesle bekleyen birinin olması güzel bir histi.

İşlek kavşağın karşısındaki Panera'nın otoparkı fazla kalabalık değildi. Saate baktım. Patricia Mickler muhtemelen içeride beni bekliyordu. Ama neden? Bana ancak bir açıklama yapabilirdi. Ya da belki özür dileyebilirdi.

Işık yeşile döndü. Arkamdaki Mercedes kornaya bastı. Düz gitmek yerine gaza yüklenip direksiyonu sertçe kırdım ve iki şeridi yanlamasına geçip Panera'nın otoparkına girdim. Restoranın önünde yavaşladım ve bölmeli camlardan içeriyi görmeye çalıştım. Ama kabinlerde oturanların yüzlerini seçemedim.

Vero haklı olabilirdi; içimi dökmeye ihtiyacım vardı sahiden. Bir yere park edip çantamı omzuma astım ve fikrimi değiştirmeden önce kapıya doğru yürüdüm.

Kasa kuyruğu uzun değildi ve fırtına gibi içeri girdiğimde tüm çalışanlar dönüp bana baktı. Müdür Mindy beni tanısa bile umurumda değildi açıkçası. En kötü gitmemi ister ya da polis

çağırırdı. *Elinden geleni ardına koyma,* diye düşündüm ve çenemi havaya dikerek geceyi süper seksi bir avukatla geçiren bir kadının müthiş özgüveniyle restoranın içinde yürüdüm.

Patricia'yı ararken Irina Borovkov oturduğu kabinden bana el sallayınca zınk diye durdum.

Uzak bir köşede tek başına oturuyordu. Kahvesinin üzerinden beni izliyordu ve şaşkınlığımı fark edince kırmızı rujlu dudaklarında alaycı bir gülümseme uçuştu. Karşısındaki koltuğu işaret etti. Çantamın askısını düzeltip cesaretimi toplayarak ona doğru yürüdüm.

"Bayan Donovan," diye selamladı beni karşısına geçtiğimde. "Notumu aldığınıza sevindim." Omurgamda buzdan eller dolaştı. Adımı söyleme tarzı, kim olduğumu ve beni nerede bulacağını gayet iyi bildiğini üstü kapalı bir şekilde ima etmesi bana Feliks'i ve Ramón'un tamirhanesinde yaptığımız konuşmayı hatırlattı.

Irina uzun ve manikürlü tırnağını fincanının ağzında gezdirdi. Öteki eli masanın altındaydı ve bana bir silah doğrultması ihtimalini düşününce kaskatı kesildim.

"Patricia'yla buluşacağımı sanıyordum," dedim.

Başını onaylar gibi salladı ve düşünceli bir tavırla gözlerini masaya dikti. "Patricia ifadesini verdi. Şimdiye kadar çoktan genç âşığıyla Brezilya'ya doğru yola koyulmuştur. Sıcak bir ülkede yeni bir hayata başlamak için."

"Onun adına mutlu görünüyorsun."

"Elbette öyleyim," dedi kuzguni siyah saçlarını yüzüne dökerek. "Yoksa onun için bu seyahati planlamazdım."

"Ya sen?" diye sordum. "Şimdi ne yapacaksın?" Andrei'in kanlı yüzü gözümün önüne gelince titredim. Vero'yla onu çukura ittiğimizde çıkan tok ses kulağımdan gitmiyordu.

"Kocam öldüğü için mi?" Zarifçe omzunu silkti. "Birinin geride kalıp Feliks'in layığını bulduğundan emin olması gerek. Andrei'in nasıl öldüğünü öğrenince hiç memnun olmayacak. Sen ve ben ona çok şeye mal olduk. Feliks aptal değil. Bunu anlaması uzun sürmeyecek."

Geceden kaynaklı mutluluk sarhoşluğumdan ayılıverdim. "Serbest kalabileceğini mi düşünüyorsun?"

Biçimli kaşını kaldırarak kahvesini yudumladı. Fincanı bırakırken eli hiç titremedi. "Böyle bir ihtimal her zaman var. Ama dedektif dostun çok kararlı görünüyor. Ayrıca Patricia seni bana boşuna tavsiye etmemiş. Daha temiz bir iş çıkaramazdın." *Spinning* dersindeki gibi eğlenerek süzdü beni. "Açıkçası bu beni hem şaşırttı hem de pek keyiflendirdi." Sakladığı elini çıkardı ve masanın üzerinden bana bir zarf itti.

"Nedir bu?" diye sordum birden boğucu bir *déja vu* hissiyle sarsılarak.

"Borcumun kalanı. İş bittiğinde paranı alacağını söylemiştim." Zarfa bakmamak için başımı çevirdim. "Merak etme. Para temiz. Başına iş açmaz." Andrei'in parasını alma fikri çok yanlış geliyordu. Büyük ihtimalle Harris Mickler'ın akladığı paraydı bu. Feliks'in Irina'nın kocasına hizmetleri karşılığında ödediği para.

Sakin gülümsemesinin ardında kaskatı bir ifade belirdi. "Bunu kabul etmezsen niyetini sorgularım. Dedektif Anthony'yle çok mu yakınlaştın acaba diye şüpheye düşerim. Yoksa ablanı mı dert ediyorsun?" Zarfı biraz daha itti. "Adı Georgina mıydı?"

Zarfı masanın üzerinden kapıp sağıma soluma bakındım. Panera üniformalı, sıska bir oğlan yerleri süpürüyordu ve birkaç masa ileride kır saçlı bir kadın çorbasının üzerine eğilmişti. Kara parayla dolu bir zarfı çantama atmamı kimse umursamadı. Benim dışımda hiç kimse.

Irina peçetesiyle kibarca ağzını sildi ve Prada çantasını koltuğunun altına sıkıştırdı. "Güzel. İş ilişkimizin karşılıklı memnuniyetle sonuçlanması sevindirici. Hizmetine yeniden ihtiyaç duyarsam temasa geçerim."

"Hayır, ben..." Irina cebinden ince bir zarf çıkarıp bana uzattı.

"Patricia'dan bir mektup," dedi. "Açıp ne olduğuna bakmadım ama yanılmıyorsam bir referans mektubu. Seni bulmadan evvel bizim gibi kadınlar için kurulan bir sitede epeyce vakit geçirdi." Şaşkın şaşkın bakmam üzerine açıkladı. "Zor durumda

kalan ve bir uzmanın yardımına ihtiyaç duyan kadınlar." Entrikacı göz kırpışı bende banyoya kapanıp tüm günahlarımdan arınana kadar yıkanma isteği uyandırdı. "Patricia bu işle ilgileneceğini düşündü. Bunu ısrarla sana ulaştırmamı istedi."

Zarfı masaya bıraktı ve bana elini uzattı. Uzunca bir süre eli havada kaldı. Bu görüşmenin daha fazla uzamaması için onunla çabucak tokalaştım.

Arkasından bakarken, Julian'a açılmamın verdiği rahatlama yerini berbat bir suçluluk duygusuna bıraktı. Patricia'nın mektubu Irina'nın verdiği kalın deste kadar ağır geldi. Zarfı elimde evirip çevirdim. İyi ki kapalıydı. Onu açmadığım sürece içinde kimin adının yazdığını ve hayatının kaç para ettiğini asla öğrenemeyecektim.

Patricia'nın mektubunu çantama koyup Panera'dan çıktım. Neyse ki kimse beni durdurmaya kalkışmadı. Aracıma bindim ve motor sorunsuzca çalıştığında rahat bir nefes aldım. Julian'la geçirdiğim geceye şükrettim. Patricia'nın hayatta olmasına, Irina'nın hayatımdan çıkmasına ve Feliks'in hapse düşmesine şükrettim. Ama en çok da evime, Vero'yla çocuklara gideceğime ve son haftalarda yaşadığım kâbusun son bulmasına şükrettim.

KAPANIŞ

EV SESSİZDİ. VERO AŞAĞIDA bir realite programı izliyordu ve çocuklar gece uykusuna yatmıştı. Sıcak çikolatamı klavyenin yanında duran bardak altlığına koyup fareyi oynattım. Ekran aydınlandı.

Yeni bir dosya oluşturdum. Boş ve parlak ekran biraz gözümü korkutuyordu doğrusu. Bitirdiğim taslağı dün gece Sylvia'ya yollamıştım ve editörüm şimdiden yeni kitabımın konusunu merak ediyordu.

Parmaklarımı çıtlatıp yazmaya başladım.

İKİNCİ KİTAP: İsimsiz İlk Taslak - Fiona Donahue.

Parmaklarımı klavyenin üzerine koydum ve ilham perimin kapımı çalmasını bekledim. Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca ekrana baktım. Ne yazacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kamburumu çıkarıp sıcak çikolatamı yudumladım. Son hikâyem Patricia Mickler'ın notuyla başlamıştı... Panera tepsisine konan bir kağıt parçasıyla.

Çekmeceyi açıp dibindeki kapalı zarfa baktım. Vero'yla onu asla açmamaya yemin etmiştik. Yine de ikimiz de onu atmaya yanaşmamıştık. Zarfı kendime bir uyarı olarak saklıyordum. Pandora'nın kutusunu bir kere açmıştık ve başımıza ne çoraplar ördüğü malumdu.

Zarfı alıp ekranın ışığına doğru tuttum. Ama mürekkep çok silik ve zarf fazla kalındı. Krem rengi mektup kâğıdında ne yazdığını göremiyordum. Vakit geçiyordu ve ben kıymetli zamanımı boş bir ekrana bakarak harcıyordum.

İhtiyacım olan tek şey bir fikirdi. Bir ilham kıvılcımı.

Zarfın kenarını minicik yırttım ve parmağımı içine soktum. Kâğıdı delikten çekiştirirken biraz gürültü yaptım. Duraksayıp Vero'nun ayak seslerini dinledim. Televizyondan gelen kahkahayla mektubu zarftan tamamen çıkardım.

Bir isme ihtiyacım vardı. Hayatını kurgusal olarak mahvedeceğim korkunç bir adamın ismine.

Katlı mektubu açtım ve Patricia'nın yazdıklarını okudum.

BU İŞİ BENİM GİBİ İNSANLARIN OLDUĞU BİR
SİTEDE GÖRDÜM. İLGİLENİR MİSİN BİLMİYORUM
AMA YİNE DE HABER VERMEK İSTEDİM.

Altta yazan isme baktım ve donup kaldım. Önerilen parayı yanlış gördüğümü sanarak tekrar tekrar okudum.

STEVEN DONOVAN
100.000$ NAKİT

Adres eski kocamın çiftliğiydi.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap 2017 yılında kalabalık bir Panera'da, yazar arkadaşlarımla fikir alışverişi yaptığımız bir öğle yemeğinin mahsulü. Belirli bir teslim tarihi olan lanet bir hikâyedeki tutarsızlıkları tartışıyorduk. Bazı müşterilerin tuhaf bakışlarının hedefi olduk ve o akşam bunun geyiğini yapıp bizimle ilgili yanlış bir fikre kapılmadıklarını umarak bayağı güldük. O sırada, bana bu kitabın ilhamı geldi ve o kadar heyecanlandım ki gecenin sonunda Finn karakterinin kabataslak bir profilini çıkarmıştık bile. Yazdığım her kitapta olduğu gibi yine Ashley Elston ve Megan Miranda'ya minnettarım. Desteğiniz, yüreklendirmeleriniz ve paylaştığımız sonsuz kahkaha için teşekkürler. Bu hikâye benim olduğu kadar sizin de. Bu çılgın serüvenin en güzel tarafı sizlersiniz ve ikinizle de bir ceset gömebilirdim.

Süper kahramanlar aramızda ve onlardan biri de kesinlikle temsilcim Sarah Davies. O olmasaydı, bahsettiğim bu iki olağanüstü dostu asla kazanamazdım. Yıllar önce üçümüzü tanıştırdığın, bana her zaman inandığın ve Finn'i sevdiğin için teşekkürler. Bana öğrettiklerin ve desteğin için minnettarım.

Finlay'nin hikâyesi yetişkinler için yazdığım ilk kitap. Kelley Ragland ve Hannah Braaten'e bana ve Finn'e bir şans verdikleri için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Minotaur'da bana kendimi yuvamda gibi hissettiriyorsunuz.

Kitaplarımın başarısında yetenekleri ve destekleriyle birçok insanın payı var. Minotaur ve St. Martin's Yayıncılık'taki bütün

ekibe sevgilerimi yolluyorum. Catherine Richards, Nettie Finn, Laura Dragonette, kapak tasarımcısı David Baldeosingh Rotstein, John Morrone, Allison Ziegler ve Sarah Melnyk'e binlerce teşekkür. Finn'in hikâyesi için daha doğru bir adres hayal bile edemiyorum.

Greenhouse Literary, Working Partners ve Rights People'daki herkese teşekkürler. WME'deki Flora Hackett'a milyonlarca teşekkür. Finlay'yi inanılmaz bir coşkuyla destekledi. Hepinize teşekkür borçluyum.

Yeni bir kitap türü yazmaya cesaret etmek büyük bir inanç ve öğrenme hevesi gerektiriyor. Bu hikâyenin ilk versiyonlarını okumak için gönüllü olan yazar arkadaşlarımın dikkatli gözlerine ve açık kalplerine şükran borçluyum. Tessa Elwood, Megan Miranda, Ashley Elston, Chelsea Pitcher, Romily Berbard ve Christy Farley; hepiniz Finn'in hikâyesini güçlendirmeme katkıda bulundunuz. İlk başlarda kendime güvenim tam oturmamışken sizin coşkunuz benim için dünyalar kadar değerliydi.

Ashley Elston'ın ailesine, özellikle de bizi akşam yemeğine davet eden Jim ve Mary Patrick'e minnettarım. Masanın etrafında oturmuş, Panera'daki öğle yemeğini konuşurken John ve Sarabeth Ogburn'ün, "Panera'daki insanların sizi kiralık katil sanması ne komik olurdu değil mi?" diye sorması bu hikâyenin fitilini ateşledi. O sorunun beni yeni bir yola sokacağını tahmin bile edemezdim!

Annem her zaman en büyük destekçim oldu ve bu hikâyede de bu gelenek değişmedi. Anneciğim, not kâğıtlarına yazdığın tüm o fikirler için teşekkürler. Hikâyelerim için duyduğun heyecan en zor günlerimde baş destekçim. Senin gibi bir fikir kaynağına sahip olduğum için çok şanslıyım. Kitapları yazmak için vakte ihtiyaç duyduğumda imdadıma koşan ve sonsuz sabırlarıyla işimi kolaylaştıran anneme, babama ve Tony'ye teşekkürler. Ailemin güveni olmasaydı bu işi yapamazdım.

Finn'in karakteri ve sesi benim varlığımın bir parçası gibiydi. Belki ikimizin de yazar oluşunun bunda payı büyüktü (hayat

mücadelesi bizden sorulur) ama en çok da ikimiz de anne olduğumuz içindi sanırım. Ben de Finn gibi çocuklarım için kendimi her türlü tehlikeye atardım. Connor ve Nick, tüm kitaplarım sizin için.

Son olarak, yeni ve eski okurlarım, Finn'i benimsediğiniz ve hikâyemin harika bir parçası olduğunuz için teşekkürler.

© POWELL WOULFE PHOTOGRAPHY

ELLE COSIMANO *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarı, Uluslararası Gerilim Ödülü kazananı ve Edgar Ödülü adayıdır. Şimdiye dek genç yetişkin romanları kaleme alan Elle'nin yetişkinler için yazdığı serinin ilk romanı *Finlay Donovan: Cinayetin Kitabı* doğrudan çoksatan listelerine girmiştir. *HuffPost* ve *Time*'da denemeleri de yayımlanan Cosimano, eşi ve iki oğluyla Virginia'da yaşıyor.

KAPAK TASARIMI: DAVID BALDEOSINGH ROTSTEIN
KAPAK İLLÜSTRASYONU © CLASH_GENE/SHUTTERSTOCK.COM

FINLAY DONOVAN,
BU İŞİN KİTABINI YAZIYOR...

İki çocuklu bekâr bir anne olan Finlay Donovan'ın hayatı kaos içindeydi: Teslim tarihi yaklaşan kitabının tek satırı bile hazır değildi, çocukları evin altını üstüne getiriyordu ve eski kocası bakıcıyı ona haber vermeden kovmuştu.

Kılık değiştirerek gittiği kafede yan masada oturan kadının, temsilcisine yeni cinayet romanının detaylarını anlatan Finlay'yi kiralık katil zannetmesi de işleri iyice karman çorman edecekti.

Tabii Finlay'nin, kocasından kurtulmak isteyen kadının yaptığı teklifi "yanlışlıkla" kabul etmesi de durumu pek kolaylaştırmıyordu ancak en azından bu işte yalnız değildi. Yaklaşan fırtınaya bakılırsa, gerçek hayattaki suçlar kurgusal olanlardan çok daha çetrefilliydi.

"Çok iyi kurgulanmış, okurken kahkahalar attıran bir hikâye. Son sayfayı çevirdikten sonra bile gülümsemeye devam edeceksiniz. Elle Cosimano çok ama çok iyi bir iş çıkarmış!"

—WENDY WALKER

THG 024041 UTD

Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

www.yabancıyayinlari.com

YABANCI

9 786258 387858

/yabancıyayınları

www.ithakiyayingrubu.com